

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

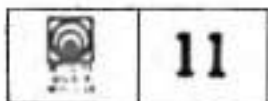
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

mafya'daki hayatım

vincent teresa / thomas c. renner

MAFYADAKİ HAYATIM

MY LIFE IN THE MAFIA

VINCENT TERESA/THOMAS C. RENNER'dan

türkçeleştiren : tahire oya mardol

e yayınları . 210

belgeler bilgiler bölgeler: 11

birinci baskı : ağustos 1984

yerebatan cami çıkması

no: 40/4

telefon: 527 87 20

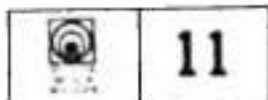
posta kutusu: 12

İstanbul

Vincent Charles Teresa... Mafya'nın yüksek kademelerinde bulunup da sonradan çete hakkında bilgi vermeye başlayan ilk ve tek muhbir. Çete onu bulup öldürebilecek olana beş yüz bin dolar vaat etti.

Thomas C. Renner... Gazeteci... Haftalar süren uzun görüşmeler ve araştırmalar sonucu bütün hayatı Mafya'dan ibaret olmuş bir adamın suç örgütleri içinde geçen yirmi sekiz yılını yazdı.

Teresa bu yapıtta öyküsünü doğal bir tavırla, bazen duygulanarak, bazen alaylı ama hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden anlatıyor, Florida'dan Massachusetts'e bütün juri üyelerini ikna eden açıklamalarında suç örgütleriyle ilgili elliye yakın kişinin suçlu bulunması ya da aleyhinde dava açılmasını sağladı. Bu yüzden çete için o, en sakıncalı düşman durumuna geldi ve defalarca hayatına kastedildi.

MY LIFE IN THE MAFIA
MAFYADAKİ HAYATIM
VINCENT TERESA/THOMAS C. RENNER'dan
türkçeye aktaran : tahire oya merdol

Doubleday Company Inc., New York
1984 e yayınları a.ş. istanbul
yayın hakları : doubleday and company inc./
e yayınları a.ş. 1984

doubleday baskısından eksiksiz olarak dilimize
aktarılmıştır.

kapak grafiği : reha yalnızcık
kapak film, baskı : ebru grafik
dizgi - baskı : dizerkonca matbaası
cilt : alibaba - entaş mücellithanesi

MAFYADAKİ HAYATIM

VINCENT TERESA
THOMAS C. RENNER

E. YAYINLARI / BELGELER,
BİLGİLER, BÖLGELER

*Blanche Teresa
de Nancy Renner'a*

ÖNSÖZ

Vincent Charles Teresa'yı 1971 yılının eylül ayında, Rhode Island'a bağlı Providence'de bir motelde tanıdım. Son ana kadar motelin adı, hatta hangi kentte bulunduğu bile benden gizli tutulmuştu. Beni oraya, en sıkı güvenlik tedbirleri altında iki komiser götürdü. Teresa'yla yaptığım bütün konuşmalar sırasında, bizleri korumakla görevli altı komiser hep yanımda bulundu. Polisler ağır silahlarla donatılmıştı; çünkü Teresa, Birleşik Devletler hükûmetinin çok değer verdiği bir kişidir ve hayatı tehlikededir. O Mafya'nın yüksek kademelerinde bulunup da sonradan çete hakkında bilgi vermeye başlayan ilk ve tek muhbirdir. Çete onu bulup öldürebilecek olana baş yüz bin dolar fidye ödemeye hazırdır.

Bu ilk görüşmeyi, hükûmetin çeşitli yerlerde düzenlediği bir dizî gizli buluşma izledi. Buluşmalarımız sırasında Teresa, teyp bantlarına yüzlerce ve binlerce açıklama yaptı. Haftalar süren o uzun görüşmeler ve yine haftalar tutan araştırmalar sonucu, bütün hayatı Mafya'dan ibaret olmuş ilginç bir adamın, suç örgütleri içinde geçen yirmi sekiz yıllık öyküsü çıktı ortaya.

Vincent Charles Teresa rasgele bir haydut değildir. O, bir Joseph Valachi, çetenin alt kademelerindeki bir neferi değildir. O, bir suç patronunun oğlu olan ve babası uğruna suça hizmet ettiği gibi inanılmaz masallar uyduran ikircikli bir Salvatore Bonanno da değildir. Teresa, bir zamanlar örgütlü suçun en üst kademelerine dek tırmanmış, Mafya'nın baş soyguncularından, kimj zaman kaba kuvvete başvuran çetecilerden biridir. Birlikte çalıştığı kimseler tarafından ele verilmemiş, güvendiklerince aldatılmamış olsaydı, bu-

gün hâlâ güçlü ve başarılı bir haydut olmakta devam edecekti.

Üç kısa yıl sonunda Teresa, Birleşik Devletler hükûmetinde en değer verilen, en önemli ve etkin muhbir haline gelmiş bulunuyor. Onun tanıklığı, Florida'dan Massachusetts'e dek bütün jüri üyelerini ikna etmeye yetmiştir. Suç örgütleriyle ilgili elliye yakın kişinin suçlu bulunmasından ya da aleyhinde dava açılmasından sorumludur o. Bunlar arasında çetenin en büyük para babalarından Meyer Lansky de vardır. Teresa hem federal, hem de eyalet hükûmetleri düzeyinde düzinelerle yasal yürütme kurumuna çok değerli bilgiler aktarmıştır. Bu yüzden çete için o, en sakıncalı düşman durumuna gelmiş bulunmaktadır ve defalarca hayatına kastedilmiştir.

Providence'deki ilk buluşmamızdan bu yana aradan geçen bir yılı aşkın süre içinde Teresa'yla, suç ve suçlu kişiler, çete disiplini ve cinayetler, milyonlarca dolarını yitiren kurbanlar, işadamlarının aç gözlülüğü ve toplumun, fırsatçı bir çetenin elinde kullanılabilecek, akla gelen bütün yanlarından söz ettik. Örgütlenmiş suç çetelerinin, Teresa'nın bilmediği pek az özelliği ve kişisel olarak yakından tanımadığı pek az sayıda kıdemli haydut vardır.

Şu halde Teresa'nın muhbir haline gelmiş olması hayli ilgi çekicidir; çünkü onca ihbar yapmak, çocukluğundan bu yana kendisine öğretilen bir kuralın çiğnenmesi anlamını taşır. «İtibarlı Kişiler», yani Mafyalılar nice kışkırtılırsa kışkırtulsun, hiçbir zaman konuşmazlar. Güçlü bir sadakat duygusuyla birbirlerine bağlıdırlar. Aralarında çıkan anlaşmazlıklar kişisel düzeyde, bazen kaba kuvvete başvuruyla, ama her zaman sessizlik kuralını çiğnemeden çözümlenegelmiştir. Çocukluklarından beri kendilerine öğretilen bir başka kural da, polise karşı en büyük güvensizliği göstermeleridir. Hepsi de polis ve mahkemelerin, nice kolaylıkla çarpıtılıp kötüye kullanılabileceklerini çok iyi bilir. Parayla polisi, politikacıları ve yargıçıları satınalma olasılığı vardır. Bunlara güvenecek derecede budalalık eden bir çeteci, kendi ölüm fermanını hazırlamış sayılır.

Teresa, toplum yararına bir hizmette bulunmak amacıyla değil, çetedeekilerin iki yüzlülükleriyle karşılaştığı için konuştu. Bu yapıtta açıklandığı gibi, onun konuşmaya baş-

lamasındaki başlıca etmen, Birleşik Devletler Columbia bu-cak mahkemesinin yirmi yıllık hapis cezasını beş yıla indirtmesi değil; çete üyelerinin, ailesini tehdit etmek gibi bir hata işlemiş olmalarıydı.

Teresa'nın, çetenin iş hayatına sızması, çete ileri gelenleri, kumar gazinoları ve kumarbazlar, şikeli at yarışları, çete savaşları, Mafya disiplini ve tahvil dolandırıcılıkları konularındaki açıklamaları, bizim bugüne dek suç örgütleri hakkında bilinenleri en geniş kapsamlı bir çerçeve içinde görmemizi sağlamıştır. Kendisi, içinde yer aldığı her türlü suç eylemini kabullenmiştir. Bir tanesi dışında: Cinayet! Bu konuda, Teresa'ya ayrıcalık tanınmayacaktır ve bunu kendisi de bilmektedir. Bu nedenle, Mafya'nın bir üyesi haline -getirildiğini,- «kazanılmış adam» olduğunu kabullenmiyor; çünkü «kazanılmış adam» olmak için öncelikle cinayet işlemiş olmak gerekir.

Bu yapıtta ne Teresa, ne de bunun yazarı, onun hayatına hoş göstermek için herhangi bir girişimde bulunmaktadır. Teresa, öyküsünü doğal bir tavırla, bazen duygulanarak, bazen alaylı, ama hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden anlatıyor. O, işlediği suçlardan ve bunlardan sağladığı kazançlardan oluşan hayatını keyif içinde sürdürmüştü. Buna rağmen onda bir çekicilik, bir acaklık ve keskin bir zekâ gördüm. Ancak dokuzuncu sınıfa dek eğitim görmüş olmasına karşın, yeteneklerini dürüst çalışmalara yöneltmiş olsaydı, hiç kuşkusuz, yasadışı olmayan yollardan da varlıklı bir kişi haline gelebilirdi. Sınırsız bir enerji ve büyük bir düş gücüne sahip olan Teresa, giriştiği her eylemde dehşetli işaretli olan yenilikler getirmeyi bilmişti. Yine de, suç içinde yaşamayı seçti; çünkü bu ona ailesinden miras kalmıştı ve istediklerini elde etmesi için kolay bir yoldu. İstediklerini alma sanatındaysa, üstatlı. O, yalnızca New England çetesinin baş para yapıcısı olmakla kalmamış, aynı zamanda bir dolu başka çeteciye de bu konuda yetiştirmişti. Bu yetiştirdikleri de daha sonraları, kendi hesaplarına sayısız milyonlar çaldılar. Teresa tutuklanıp mahkûm edilmiş olsaydı da, nice paranın çalınmış olabileceğini kestirmemize olanak yoktur.

Bugün Teresa farklı bir hayat sürdürüyor. Pahalı giysiler, arabalar, kadınlar, mücevherler ve kürkler yoktur

artık. Onun ve ailesinin alışkın olduğu zengin yiyecekler, lüks evler gitmiştir. Teresa'nın hiç hoşuna gitmediği halde, yirmi yılı aşkın süredir yaşadığı hayat tam tersine dönmüş bulunuyor: 1970 yılında onanan Örgütlü Suç Yasası gereğince o, federal hükümete tanıklık ettiği sürece ayda bir seksen dolar maaş alabilecektir. Teresa'nın ölçütlerine göreyse bu, bir «jambon sandvici», aşağılık bir gelirdir.

Ne var ki, son üç yıldır en büyük düşmanı, bu sözüm-ona yoksulluğu değil de, can sıkıntısı olmuştur. Çetecilik kariyeri boyunca günde on sekiz - yirmi saat süreyle çalışabiliyordu. Bugünse, hayatı kayıt altındadır. Onu engelleyen hapisane parmaklıkları değil, kendisini sessizce arayan ve ölümcül bir hata yapmasını bekleyen, görünmeyen düşmanın varlığıdır. İster Michigan'ın uzak bir köşesinde, ister Virginia banliyölerindeki kiralık bir evde, polislerin sürekli gözetimi altında yaşasın, oturup zamanın geçmesini beklemekten başkaca bir şey yapma olanakından yoksundur. Bu haliyle o, bugün bir Araf'ta yaşamaktadır. Özgürlüğünü şiddetle özlediği halde her zaman için çetenin bir misillemesiyle karşılaşabileceğini de iyi bilmektedir.

Teresa öyküsünün ardında çok kişi vardır. Bunlar, Teresa'nın ülkedeki en etkin çete muhbiri olmasını sağlayan kişilerdir. Özellikle sözünü etmeye değer bulduklarım arasında FBI (Federal Soruşturma Bürosu) ve Teresa'yı çete aleyhinde tanıklık yapmaya ikna eden ajan John Kehoe vardır. Kehoe, bugün Massachusetts Eyalet Polisinin Halk Güvenliği Şube Müdürüdür. Ayrıca, New England Federal Vurucu Gücünden, Teresa'nın günlük sorunlarını dinleyen ve mahkemelerde onu ustaca yöneten Ted Harrington da vardır. Senatör John McClellan ve onun Senatör Soruşturmaları Alt Komitesinde çalışan elemanlarına, özellikle Teresa'yla en çok ilgilenen denetmen Philip R. Manuel'e de değinmek isterim. Bu kişiler yalnızca tanıklık programını ve onu destekleyici nitelikteki yasaları geliştirmekle kalmamış, sırasında toplumu örgütlü suç kanserine karşı uyararak gerektiğinde, Teresa gibi tanıkların komuoyu önünde dinlenmesini olası kılabilmek için bürokratik engelleri ortadan kaldırmakta da yardımcı olmuşlardır. Birleşik Devletler Polis Servisinin Güvenlik Şubesi Müdürü Reis Kash'la John Partington ve Kenneth Renzi gibi, Teresa'nın ve başka

muhbirlerin hayatını korumak için her gün kendi hayatlarını ortaya koyan birçok polise de teşekkür borçluyuz.

Bu kişiler olmasaydı ortada ne bu yapıt, ne Teresa, ne de sûrat ve şiddetle misillenmeyi göze alarak suçlayan parmağını çeteye yöneltebilecek muhbirler olurdu.

Thomas C. Renner

1/MUHBİR

LEWISBURG Pennsylvania'daki federal cezaevi modern, iyi yönetilen bir hapishanedir. Binalar Susquehanna Irmağı'nın yakınında yüz yirmi beş dönümlük yüksek taş duvarlar arasında, iki bin kadar mahkumu barındırır. 1969 yılının yazında bu mahkûmlardan biri kırk yaşında, üç yüz yirmi beş libre (yaklaşık olarak yüz kırk dokuz kg.) ağırlığında bir çeteciydi. Adı Vincent Charles Teresa'ydı.

New England Mafya'sında Teresa, yüksek kademede bir elemandı. O ancak iki adama karşı sorumluydu: Altı eyalette işlenen suçları parmağının bir şaklaması, başının bir işaretliyle yöneten reise ve onun yardımcısına. Teresa, onlar adına birçok hırsızın, yarış acentasının ve dolandırıcının eylemlerini denetlemekteydi. Kendi çete ilişkileriyle, New England'ın oldukça ötelere —öbür Amerikan suç ailelerine, Karaiplere ve Avrupa'ya— taşımaktaydı.

Teresa, çetenin o zamanlara dek gördüğü en etkili para yapımcılarından biriydi. Suç işleyerek sürdürdüğü ömrü boyunca salt kendisi için çaldığı para, on milyon doları aşırıyordu. Bunu atlara, kadınlara ve zengin bir hayata harcamıştı. Reisleri ve suç ortakları için ayrıca yüz elli milyon dolar çalmıştı. Mafya içinde bu nitekte hırsızlara özel bir saygı gösterilir.

Teresa'nın büyükbabası 1895'de Birleşik Devletlere gelen ve çetenin Amerika'daki ilk yıllarında önemli bir rol oynayan Sicilyalı bir don idi. Teresa, çocukluğunu Mafya önderleri arasında, onların suç vesayeti altında geçirdi. Gerçekten de bütün geçmişi ve kültürü

Mafya olmuştu. Sonunda büyük bir tahvil dolandırıcılığından ötürü yakalanıp hapse atıldığında, Lewisburg'da öbür Mafyalılarla aynı koşu-
ta kalmaya gön-
derilmiş olması, bu bakımdan doğaldır.

«Hapishane olarak, Lewisburg'u çok kötü bulmadım. Aslında çete arasında, buraya 'kır kulübü' derler. Elbette ki cennet değil. Lewisburg'un öbür bölüm-
lerindeki mahkûmlar canları istedikince dolaşabilir, ama G-Blokunda —azami güvenlik— değil... Orası Mafya Koğuşudur. Mafya Koğuşuyla hapishanenin başka bölümleri arasındaki kapılar her zaman kilitlidir ve hücrenden çıkmak istediğinde, parmaklıklar arasından kolunu dışarı çıkarıp, oradaki gardiyan gör-
rünceye dek, aşağı-yukarı sallaman gerekir. Sonra hücreni açar ve seni dışarı çıkarırlar.

«İşte böyle! Mafya Koğuşundaki adamlar azami güvenlik altındadır. Ama işin iyi yanı, orayı az-çok istedikleri biçimde yönetebilmeleri. İşleri öyle ayarlar-
lar ki, her şey bir yana, kendilerine oldukça iyi bir hayat sağlayabilir ve hapishanedeki öbür İtalyan mah-
kûmlarla tanıdıklarını da kendi korumalarına alabi-
lirler.

«Lewisburg'a girildiğinde, Mafya Koğuşunun gü-
cünü anlamak uzun sürmez. Bunun ilk göze çarptığı yer hapishane berberidir. İçeride arkadaşlarının olma-
sının yararlarını daha oradayken anlarsın. Mafya Ko-
ğuşu her gün Lewisburg'a kimlerin getirileceğini bilir, çünkü bir gün önceden gelecek olanların adları liste halinde asılır. Onlar listeyi inceleyerek içinde tanıdık-
larının olup olmadığına bakarlar. İtalyansan ya da çete için çalışmışlığın varsa, hapishanenin girişine bir temsilci gönderirler. Hapishane berberi aracılığıyla doğru dürüst bir tıraş, yeterli sigara bulunmasını ve derli toplu giysileri sağlarlar.

«Hapishaneye geldiğimde, yanımda ancak bir ge-
zide kullanılabilir giyeceklerle dolu bir valiz vardı. Bir takımın dışında, bütün giyip çıkaracağım geriye, karıma yollandı. Ama berbere gittiğimde çeteden iki kişi, eski ortağım Danny Mondavano'yla Jerry Traina beni bekliyordu. İyi tıraş edilmemi sağladılar. Sonra

da beni giysi odasına götürdüler. Burada tanıdığın biri olmazsa işler yolunda gitmez; giysiler oturmaz sırtına. Ama Danny'yle Jerry, bana özen gösterilmesini sağladılar. Sanki Manhattan'daki bir terziye gitmişim gibi giysilerimin hepsi üzerime uydu. Provamı yapan mahkûm eski bir New Yorklu banka soyguncusu olan, Whitey adında, iyi bir çocuktı. Şişman olduğumdan, bacaklarımın çarpık görünmemesi için giysilerimin alt kısımlarını inceltti. Ayrıca, üniformalarıma değişik renkte düğmeler daktı. Mahkûmların çoğu siyah düğme kullanır, ama benim bütün giysilerime inci düğmeler dikildi. Gömleklerim de özel olarak yapıldı. Uzun kollu gömleklerden nefret ederim, ama hapishanede mahkûmların uzun kollu giymeleri kuralı vardır. Whitey gömleklerin kollarını kesti. Sonraları, bazı gardiyanlar bana kısa kollu gömleği nereden bulduğunu sorduklarında, idareden verildiğini söylüyordum.

«Lewisburg'daki homoseksüel sorunu berbat bir işti. Herhalde bütün hapishanelerde de böyledir, ama Lewisburg'da gerçekten kötüydü. Ben oradayken mahkûmların yüzde 25-30'u, belki daha da fazlası homoseksüeldi. Yeni bir mahkûm kapıdan girer girmez puştlar onu gözlemeye başlar. Yeni mahkûmu iyice görme fırsatını ilk kez yemek salonunda bulurlar. Yeni mahkûmlara bir kızı soyarmışcasına bakarlardı. Onlardan sonra olanlar, özellikle genç, temiz görünümlü bir çocuksan, korkunçtur. Eninde sonunda onu duş odasında yalnızken yakalar, yedi-sekiz tanesi yere çalıp arkadan tecavüz ederler. Mafya Koğuşunun, tanıdığı mahkûmlara arka çıkmasının bir nedeni budur. Onların korumasını istemek ya da istememek sana kalmış bir şeydir, ama bunu geri çeviren aslında aptallık etmiş olur.

«Ben oradayken Lewisburg'da 400 kadar İtalyan vardı ve aralarından su sızılmıyordu. Böyle olmak zorunluğundaydılar. Hapisteki siyahların (zenci) sayısı bizim üç katımızdı. Ama siyahlar bize karşı saygılı davranırdı. Onlarla İtalyanlar arasında hemen hemen hiç arbede çıkmadı. Bu bir karşılıklı saygı sorunuymuştu. Buna karşılık puştlar, işte onlar başkaydılar. Ama korumaya alınan bir mahkûma saldırırlarsa, onlara sak-

lanacak yer kalmayacağını da biliyorlardı. Er geç bağırsaklarına bir sustalı daldırılmış olarak bulunurlardı.

«Mafia Koguşunun Capo di Tutti Cap'i İtalsle-
rin reisil Lillo, yani Carmine Galante'dir, Joe Bananas
Joseph Bonanno'nun narkotik baskınında yakalanıp hap-
se alınmaya der, Lillo onun yardımcılığını yapmıştı.
Yirmi yıla yatıyordu. Esaslı bir canavar. Kentlilerin
icabına baktıklarının sayısı seksenji bulur samirnin.
Aşağı yukarı boş ayak, üç inç (yaklaşık 150 cm. bo-
yunda, kubuk kafalı biriydi. Yüzünde hain bir ifadeyle
ortalıkta dolanırdı. Lillo, elli yedi yaşındaydı; ama bo-
deninde bir inç bile birkmiş yağ bulamazdın. Her
zaman el topu oynardı ve herhangi bir atlet kadar
ince görünüşlüydü. Lewisburg'da birlikte kaldığımız
surece hiç kimse hakkında iyi bir söz söylediğini duy-
madım. Konuşuklarının sayıysa, daha da azdı. Ben
ayrı tutardım; bir de sendikacı Jimmy Hoffa'yı. Birkaç
kişi daha vardı, ama sayıları çok azdı.

«Hapishanedin olsun, dışarda olsun, Lillo Bay Bū-
yük tur ve bunu böylece kabullenmeyenlerin dünyadan
haberleri yoktur, derim. Onun yakında hapisten çık-
ması gerekiyor ve çıkığında, New York çetelerinin
başına büyük belalar açacaktır. Vito Genovese hayat
tayken noldan nefret ederdi. Ona göre Genovese peze-
vengin, iki yoldan, güvenilmez herifin tekiydi. Ama
on çok nefret ettiği adam, Carlo Gambino'ydü. Acı acı
«Dışarı çıkıldığında,» derdi; «Carlo Gambino'yu Times
Alanının orta yerinde açuracağım.» Neden böyle duy-
gular beslediğini hiçbir zaman açıklamadı, ama Gam-
bino'nun adını duyduğu zaman öfkesinden titrirdi.
Ona göre Joe Colombo budalaların tekiydi. Bir gece ko-
nuşurken, Colombo'nun başına bir şeylerin geleceğini
tahmin ettiğini anımsıyorum. Lillo 'Joe Colombo çe-
nesini kapalı tutmalıydı,' demişti. 'FBI'a karşı İtalyan
Medeni Haklar Liginin protesto yürüyüşlerine önder-
lik ederek ortalığı bulandırıyor. Kafasına bir darbo
yryecek ve vutanlar da Gallo Kardeşler olacak. Ben
de haklı bir iş olacak bu.' 1971 Haziranı'nda Colombo,
New York'la vurulduğunda, ne kadar doğru söyledi-
ğini anladım.

«Lillo'nun dışarı çıkınca New York çetelerini ele geçirmeyi planladığından hiç kuşku yoktu. Onun bir ordu kadar adamı var. Yıllardır sokaklarda iş görmüyor, ama gene de büyük bir saygınlığa ve nüfuza sahip. Bana 'Vinnie,' derdi, 'buradan çıktığında benim çetemde, benim yanımda sana bir yer olacak. O Boston çetesinde iş yok. Senin gibi para getiren biri uğruna, seni korumak için dünyayı yerinden oynatmaları gerekirdi. Benimle çalışırsan sana en iyisini vereceğim.' Ona inanıyordum ve işler başka türlü gelişseydi, onunla birleştirdim. Lillo gerçek bir erkek ve müthiş bir önderdi.

«Lewisburg'da patron, Lillo'ydu. Her şeyi yöneten hapishane müdürü değil, oydu. Parmagını bir şaklatmasıyla hapishaneyi savaş alanına çevirebilirdi. Bunun yerine Bay Yasa ve Düzen olmayı seçiyordu. Uzun süreli hüküm giymiş yüz elli mahkûmun bulunduğu G-Blok'unu demri bir yumrukla yönetiyordu. O blokta Jimmy Hoffa vardı. Louie (Tilki) Taglianetti de oradaydı. Eski Thomasların (Üç Parmaklı consiglierisi (danışmanı) Vincent Rao, Luchese çetesi (bugün Carmine Tramunti suç ailesi olarak tanınıyor) de oradaydı. Ayrıca Tony Pro (Anthony Provenzano, Cenovalı bir suç ailesinin kaptanı, Uluslararası Yük Arabacıları Kardeşlik Derneği'nin başı) ve daha bir düzine kişi vardı orada. Koşu değil, çetenin bir kim kimdir listesi sanılır. Ama şimdi bütün adlar belleğimde değil.

«G-Blokunda herkes, Lillo'nun koyduğu yasalara göre yaşırdı. Onun en önemli yasaları; kavga yok, içki yok ve tartışma yoktu. Birini tartışırken görse, ağzından çıkan o koca puroyla bir küçük Sesar edasıyla yanına yaklaşır, 'Tamam' derdi, 'mesele ne? Sen anlat' diye sorardı. Sonra ötekine dönerdi: 'Ya sen ne diyorsun?' bir dakika durup düşünür, sonra yapıştırıverirdi karşılığı: 'Sen haklısın, o değil.' Bu, tartışmanın sonu olurdu. Kimse onu kararında sorguya çekme yürekli. liğini gösteremezdi.

«G-Blok'u hapishanedeki en sıkı blokta, ama hepsinden daha iyi yönetiliyordu. Lillo orada olduğu sürece kimse yoldan çıkmaya cesaret edemezdi. Sonuç olarak gardiyanlarla aramız çok iyiydi. Blokta olay

çıkarmamasından pek hoşnuttular ve bunu da belli ediyorlardı. Örneğin posta, önce bizim bloka gelirdi. Akşam üzeri yemek vakti geldiğinde, tamı tamına saat 4'te gardiyanlar bizi hücrelerden çıkarır, böylece yemek salonuna ilk gidenler biz olurduk. Çamaşır yıkama geceleri de bir şey değişmezdi. Önce bizim bloka bakılırdı. Haftada bir gece bizi sıraya dizip çamaşırhaneye götürürlerdi. Oraya bir gittin mi, kirli çamaşırları çıkarıp çamaşır teknesine doldurursun, sonra da biraz ılerleyip temiz çamaşır teknesinden yıkanmış eşyanı alırsın. Bunu yapmak için mahkûmların çoğu kuyrukta bekler, ama G-Blokundakiler değil... Bizim işimiz hemen bitiverirdi.

«G-Blok'una geldiğimde, Lillo hakkımda her şeyi biliyordu. A'dan Z'ye kadar benimle ilgili ne varsa öğrenmişti. Geleli bir hafta dolmadan nereden geldiğimi, içeri neden girdiğimi, kimlerle çalıştığımı ve Henry Tameleo'yla Raymond Patriarca'ya (New England'daki çete başları) yakınlık derecemı bütün ayrıntılarıyla bellemişti. Her şeyden haberi vardı. Sonra bir gün bana, 'Şişko' diye seslenmeye başladı ve kendisiyle iskambil oynamaya çağırdı. Lillo'yla iskambil oynamak çok güçlü. Onu yenmekse enayilikti. Ona yenilmek, yine enayilikti. Oyunda eşi olur da hatalı bir davranışta bulunursan, masayı devirip başlardı bağırmaaya: 'Delirmişsin sen... oyun oynamayı bilmez misin?' Ona şöyle derdim: 'Lillo, bu gece oyunda senin eşin olmak istemiyorum. Eşin olduğum zaman midem seni kaldırmıyor.' Yine de iyi herifti ve bana saygılı davranırdı.

«Lillo'yu gerçekten sevmiştim, Muhabirlik yapmaya başladığım için artık dost olamayacağımıza üzülüyordum.»

1969 Aralığı'nın on yedinci günü, Lewisburg hapisanesindeki hoparlörden çıkan ses koşuşlarda yankılandı: «Vincent Teresa, mahkûm 36132... Denetim merkezine geliniz. Ofiste sizi görmek isteyen biri var.» Mahkûmlar için bu tür anonslar bir uğursuzluk belirtisiydi. Hücre blokundaki öbür mahkûmlar arasından geçerek koridorda ilerleyen Teresa, onların gözlerindeki kuşku pırıltılarını görebiliyor, bakışlarını sırtında

hissediyordu. Ense kökündeki saçlar garip bir ürperti içindeydi.

«Hoparlörü duyar duymaz bir polis ya da bir ajanın çağırttığını anladım. Bir mahkûmu ofiste görmek isteyenler ancak bunlar olabilirdi. Başkaları ziyaret odasına alınır. Birden hapishanede herkes bir şeyler düşünmeye başlıyor. Kuşkulanıyorlar, kim olursan ol, ötmeye başlayabileceğini düşünüyorlar. Akıllarına ilk gelen şey : Bu herif bir muhbir mi?... Konuşuyor mu?... oluyordu.

«Blok gardiyanına gitmek istemediğimi söyledim. Başını 'olmaz' anlamına salladı. 'Ofise gitmen gerekiyor.' dedi. 'Oraya gidip seni bekleyenin kim olduğunu gördükten sonra konuşmak istemezsen bunu orada söylersin. Direnirsen seni deliğe atmak zorunda kalırım. Kusura bakma Vinnie.'

«Ben de gittim. Ofiste iki FBI ajanı bekliyordu. Onlara baktım. 'Sizin için ne yapabilirim?' diye sordum.

«Biri konuştu: 'Yargıtaydan davan onaylandı,' dedi.

«'Ne yapalım, öyle olsun,' diye yanıtladım.

«'Bu seni hiç mi ilgilendirmiyor?' diye sordu beriki. 'Bu işi belki bizimle de konuşmak istersin. Anladığımız kadarıyla, Boston'dakiler sana haksızlık etmiş. Karına hiç yardım etmiyorlar... Çalışmaya başlamak zorunda kaldı karın.'

«Onlara pis pis baktım. Ne yapmak istediklerini biliyordum. Ajanlardan biri Robert Sheehan'dı, tutuklanmama neden olan işi bu kurcalamıştı. 'Bak bana, Sheehan,' dedim. 'Alınmaca yok, ama yatmayı yeğlerim... Hoşçakal.' Sonra dönüp hücreme yürüdüm.

«Yargıtay meselesi hakkında doğruyu söylediklerini biliyordum. Avukatım, federal mahkemelerde yapılabilecek her şeyi yapmıştı. Yirmi yıllık hükmü on beş yıla indirtmeyi becermişti ve eninde sonunda beş yıllık bir indirim daha sağlanabileceğini umuyordu. Bunun anlamı, on yıllık bir mahkûmiyet süresinin kalacağıydı. İyi halle üç yılda dışarı çıkabilirdim. Ama ajanlardan ayrılırken kafatasımın dibinde bir duygu ikirciklenmeye başlamıştı. Boston'dakilerin bana haksızlık ettikleri yolunda söylenen sözler! Karım, aylar-

dır her şeyin iyi olduğunu söylemekteydi. Başının dertte olduğunu ilk kez duyuyordum.

«Bir sonraki hafta Noel bayramına rastlıyordu. Karım beni görmeye geldi, böylece onunla konuşma ve gerçeği öğrenme olanağını buldum. İçim içimi yiyordu. Bu iş bir haftadır kafamı kurcalamaktaydı. 'Blanche, bana doğruyu söyle!' dedim. «Joe Black [Joseph Lamattina] sana para veriyor mu?»

«Blanche tedirgin görünüyordu. Evlendiğimizden beri bana hiç yalan söylememiştir. Ama yine de bazı şeyleri gizlediğini biliyordum. Yoksa bu gibi meseleleri FBI nereden bilebilirdi, Karım, yüzüme bakamıyordu, ellerine baktı; elleri titriyordu. 'Şey...' diye kekeledi.

«'Gerçeği söyle, Blanche! Gerçeği!' diye haykırdım.

«'Evet, canım. Beni kimse aramadı,' diye yanıtladı sonunda. 'Bir Noel tebrik kartı bile göndermediler... Bir elli dolar bile vermediler.'

«'Joe Black'i aradın mı?' diye sordum.

«Başını salladı. 'Evet, ama dertlerinin kendisi için yeterli olduğunu söyledi bana.'

«Ve daha sonra her şeyi anlattı. Üç çocuğumuz orada oturmuş, dinliyordu. Hapse girmeden az önce, en büyük oğlum Wayne'nin başı derde girmişti. Bir arkadaşıyla evde bir şişe bira içmiş. Sonra arabayla dolaşmaya çıkmışlar. Arabayı öbür çocuk kullanıyormuş. O zamanlar North Reading'de [Massachusetts] birtakım aksi polis memurları bulunuyordu. Beni durdurmaya cesaret edemezlerdi, ama gençlerle, özellikle bunlardan biri bir çetecinin oğluysa, onunla uğraşmaktan hoşlanırlardı. Böylece arabayı çevirip ağzı bira kokuyor bahanesiyle, çocuğu içkili araba kullanmakla suçluyorlar. Wayne'le ikisini polis merkezine götürüyorlar. Mahkemede Wayne yargıca, arkadaşıyla bir şişe bira içtiklerini, ama sarhoş olmadıklarını ve hızlı gitmediklerini söylüyor. Sonra arkadaşı geliyor, savcı tarafından iyice sıkıştırılınca, bizim eve gelmeden önce başka bir yerde biraz içki aldığını açıklıyor. Bunun üzerine Wayne'i yalancı tanıklık ettiği için tutukluyorlar. Düşünebiliyor musunuz; on yedi yaşında bir

çocuğu böyle bir nedenden ötürü yalancı tanıklık yapmakla suçlamayı!

«Blanche, bir avukat tutması için Joe Black'ı görmeye gidiyor. 'Sen hiç meraklanma,' diyor Joe ona. 'Mahkeme başladığında bir avukat gönderirim.' Bu arada ben hapse girmiştim. Blanche, Wayne'i kefaletle serbest bırakıyor. Daha önce hiç tutuklanmamış bir çocuk için kefalet ücretini de beş bin dolar olarak saptamışlar. Aradan zaman geçip yalancı tanıklık etme suçundan mahkemenin başlayacağı gün gelince, ortalıkta avukat falan görülmüyor. Neyse ki bizim avukat tanıdıklardan biri oradaymış. Duruşmaya girip davayı başka bir tarihe ertelettiriyor. Joe Black'ı hiçbir yerde bulma olanağı yok. Sonra Blanche, Joe'nun göndereceğini söylediği avukatı gidip buluyor.

«'Ne oldu?' diye soruyor. 'Mahkemede olmanız gerekiyordu, Joe Black, sizin. Wayne'i savunacağınızı söylemişti bana.'

«'Böyle bir şeyden hiç haberim olmadı,' diye yanıtıyor avukat. 'Joe Black bana bunu söylemedi.'

«'Joe, oğlumu kurtlara terk etmişti, ama yaptıkları bu kadar da değildi,' diyor Blanche. Bir akşam telefon ediyor Joe. Ona, Fenway North adındaki motele gelmesini ve gelirken de yanına kız kardeşimi almamasını, yalnız gelmesini söylüyor. Karım onu görmeye giderken yanında hep kız kardeşimi de götürürdü. Böylece, Joe'nun olmadık bir işe kalkışmasını engellerdi. Blanche, nedense, Joe'ya hiçbir zaman güvenmemiştir. Benden daha akıllıydı o. Her neyse, Blanche'ın burnu pis bir koku alıyor. Haklı da çıkıyor. İşin içinde bir komplo varmış. Joe onu yok etmeyi planlıyormuş.

«Sonra, çocuklar da işin içine karışıyor. Kızım Cindy'nin başına gelen bir şeyi anlattılar bana. Cindy'yle bir kız arkadaşı okuldaki bir danstan eve dönerken önlerinde büyük, siyah bir araba duruyor. İçinde iki adam varmış. Bunlardan biri tabanca çekerek ona arabaya girmesini söylüyor. Cindy'yle öbür kız çığlık atarak kaçmaya başlıyorlar. Araba da oradan uzaklaşıyor. Beni ellerinden gelen her yolla yıpratmaya çalışıyorlardı. Karşı çıktığım için, Boston'dakilerin ben-

den nefret ettiklerini biliyordum, ama ben hapisteyken ailem aracılığıyla benden öc almaya kalkışacakları da hiç aklıma gelmezdi. Bir insanın karısıyla çocuklarının arkasında dolaşmak, onları öldürmeye kalkışmak her türlü kuralın dışındaydı.

•Bütün bunların ardında kimin parmağı olduğunu ve neden böyle yaptıklarını anlamak için gerilere döndüm. Sonra Pittsfield'deki bir olayı anımsadım. Araba hırsızlığından mahkemeye verilmiş, ama bir usul hatası yüzünden paçayı geçici olarak sıyırmıştım. Larry Baiona'ya (Mario Zannino) giderek, o yörelerde hayli etkinliği olan Skiball'u (Francesco Scibelli) bulmasını istedim. Baiona ve Skiball çok sıkı adamlardı ve bana Skiball'un yardımının dokunabileceğini düşünüyordum. 'Bu iş üzerine onun elinden bir şey gelir mi, öğreniver' dedim.

•Baiona başını salladı: 'Tabii...' dedi. 'Sen hiç meraklanma, Vinnie.'

•Birkaç gün sonra Skiball'u gördüm. O da aynı şeyi söyledi. Avukatımla mahkemeye gittiğim günse, işler pek yolunda görünmüyordu. Devlet beni ne olursa olsun muhlamak istiyor, var gücüyle üstüme çullanıyordu. İsteklerim dinlenmiyor, hiçbir işleme yanaşmıyorlardı. Mahkeme usulden bozulunca, Baiona'yı yeniden görmeye gittim. 'Seni orospu çocuğu!' diye haykırdım. 'Ne yapmak istiyorsun, ha? Aklınca beni oyuna mı getireceksin?' Çok kızgındım ve onu bir grup insanın önünde zor duruma düşürüyordum. O sıralarda, Boston'daki çetenin en önemli ikinci adamı durumundaydı. Ona bağırırmam, korkak bir sıçan olmakla suçlamam kendisini gerçekten küçük düşürmüştü. Daha sonraları, beni öldürtmek için birileriyle anlaşmayı öğrendim. Bunu o sırada bilmiyordum.

•FBI ajanlarının söylediği her şey, yavaş yavaş bir anlam kazanmaya başlamıştı: İlk kez Joe Black, Baiona ve çetede ki bütün öbür üyelerin her şeyimi —milyonlarca dolarımı— çaldıklarını ve beni nereden olursa olsun yıpratmaya çalıştıklarını kavramaya başlıyordum. Hapishanenin parmaklıklarını parçalamak geliyordu içimden. Ömrümden ilk kez böyle büyük bir engellenme duygusuna kapılmıştım. Blanche'ın yar-

dıma ihtiyacı vardı ve ben burada, hapishane duvarlarının gerisine tıklmıştım; elimden hiçbir şey gelmiyordu.

«Sonra Blanche bana öteki işlerin de nasıl kötüye gittiğini anlattı : Bir plak şirketinde haftada yetmiş beş dolara bir iş bulmuştu. Plak siparişleriyle uğraşıyordu. Devlet yardımı(*) almak istememişti. 'Tembel değilim... Sağlığım da yerinde, Tanrıya şükür' diyordu. 'Elimden geldiğince çocuklarımıza kendim bakmaya çalışacağım.'

«Blanche için bunun çok zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Yirmi yıldır çalışmamıştı ve şimdi her sabah işe gitmek zorunda kalıyordu. Ona baktım ve neler çektiğini anlamaya çalıştım. Kendi kendime 'ne kadın... ne güçlü bir kadınla evlenmişim ben...' diye düşünüyordum. Bu olay, benim onca yıldır ne Allahın belası bir budala olduğumu anlamama yardım etti. Kazandığım onca para, tanıdığım onca sürtük... Bunların hiçbir benim ailemin eline su bile dökemezdi ve şimdi ben bunların hepsini tepip tenekede(**) yirmi yıl dolduracaktım. Geçen bütün o yıllar boyunca, banka soygunculuğu yaptığım ilk yıllardan bu yana, Blanche hep evde, aileyi çekip çevirmişti. Eve pek uğramazdım... Belki haftada bir iki kez yemeğe geldiğim olurdu... Uğradığım seyrek zamanlarda da o beni kralar gibi ağırlardı. Yemeklerim her zaman hazır olurdu, çocuklar her zaman tertemiz giyinirdi. Ev her zaman düzenli ve çok temizdi. Blanche benim için çok kaygılanırdı. Bir değil, iki değil, ama milyonlarca kez bu işlerden vazgeçmemi istemişti benden. Ashında işin ne denli içinde olduğumu hiçbir zaman tam olarak bilmiyordu, çünkü ona söylemediğim çok şey vardı. Kendi aptalca yöntemlerimle onu koruduğumu sanırdım.

«Şimdiyse çok pişmanlık duyuyordum. Evden, Blanche'dan ve çocuklardan ayrı geçirdiğim günlerime acıyordum. Hafta boyunca evde bulunabileceğim tek gün pazar günüydü, ama o zaman bile telefon sürekli çalar ve yapacak işlerim olurdu, Tanrı bilir, be-

(*) Welfare : Birleşik Devletler'de çalışamayan aile reislerine uygulanan bir tür sosyal yardım programı.

(**) Hapishane anlamına, argo.

nim evdeyken gördüğüm bakım ve özeni gören bir kral Avrupa'da yoktur. Şimdi bunların hepsini yitirmiştim. Blanche ekmek parası için çırpınıyordu ve belki North Reading'deki evimizin de elden çıkma tehlikesi vardı. Birdenbire, benimle hiç ilgisi olmayan borç senetleriyle kapıya dayan birtakım alacaklılar türemeye başlamış, eve haciz koydurmaya çalışıyorlardı.

«North Reading'deki o evi kendim için, Al Grillo adında bir enayiye aldirmıştım. Başlangıçta, onun üstüneydi ve hapse girmezden önce yaptığım tek akıllıca iş, evi Blanche'a davrettirmek olmuştu. Al, bunu kabul etmek istememişti tabii. Zaten yeterince parasını çaldığını ileri sürüyordu. Caymaya yeltendiğini görünce cebimden bir tabanca çıkardım, kafasına dayadım ve horozu geri çektim. 'Hemen imzala şu kâğıtları Al' dedim; 'yoksa beyninin resmini duvara çıkarırım.' İmzaladı. Bu yaptığuma seviniyorum. Yapmasaydım Blanche, Grillo ve çetesi tarafından şimdi sokağa atılmış olacaktı.

«Lewișburg'daki o Noel ziyareti beni gerçekten altüst etmişti. Blanche ve çocukların gitmesinden az önce bir aile toplantısı yaptık. Karım bana, konuşmayı kabul etmem için FBI'ın ona telkinde bulunduğunu, ama kendisinin bana, onlar adına bir şey söylemeyi reddettiğini anlattı. Bunun üzerine; 'ne yapmamı isterdin?' diye sordum. 'Hiçbir zaman muhbirlik yapmadım ben. Öyle bir şey yapabileceğimi de sanmıyorum. Ben bu insanlar arasında doğup büyüdüm. Yapmamam. Sonra çocuklarımın da saygısını yitiririm.'

«'Vinnale,' dedi; 'ne yapacağımızı bilemiyorum, korkuyorum.' Gözlerinde yaşlar vardı. Oysa, ağladığını pek görmemiştim. Daha önce bir kez, ilişki kurduğum kadınlardan Rosie adlı birinin varlığını öğrendiğinde olmuştu. Şimdiyse, paniğe kapılmaya başladığını ve çocuklarımızın güvenliğinden kaygı duyduğunu anlıyordum. 'Evi de elden çıkaracağız,' dedi. 'Wayne hakkında da kuşkularım var... kötü çocuklarla ilişki kuruyor.'

«Açıkçası, kendimi ezilmiş hissediyordum. Ömrümce çeteye bağlı kalmıştım. Bir muhbir, polise öten bir güvercin olmak hiç aklımdan geçmemişti. Ölmeyi

yeğ tutardım. Ama yine de ailem her şeyden önce gelirdi. Ve şimdi çete onlara zarar vermeye, ağızlarındaki lokmayı kapmaya yelteniyordu. Konuşmak zor oldu... Ömrümde harcadığım en zor sözler çıktı ağzımdan. Çocuklarımı tek tek seyrederek: 'Konuşmaya karar verirsem içinizden herhangi biriniz buna karşı olacak mı?' diye sordum. Dümdüz, gözlerinin içine bakıyordum. Her birinin göstereceği tepkiyi ölçmek istiyordum. 'Her birinizin gerçeği söylemenizi istiyorum,' dedim. 'İçinizden biri buna karşısya hapisteki süremi doldururum ve bu iş de burada biter.' Hepsı başlarını 'hayır' anlamında salladı. Hepsı de benden yanaydı. Ne yapmaya karar verirsem vereyim, bu kadar ne olursa olsun, beni destekleyeceklerini söylediler.

•Sheehan ve başka bir ajan beni hapishanede ikinci kez görmeye geldiklerinde aradan üç hafta kadar geçmişti. Tarih, 18 Ocak 1970'di. Sheehan: 'Vinnie,' dedi; 'karın için işler hiç de iyi gitmiyor, Paranın olmadığını... iflas ettiğini duymayan kalmadı.'

•Bir dakika, uzunca bir dakika boyunca ona baktım. Konuşmaya başladığımda sözcükler boğazıma düğümleniyor, boğulacak gibi oluyordum. 'Dinleyin, Sheehan, sizinle konuşmak isterim... ama burada değil,' dedim. Sonra döndüm ve yürüdüm. Sheehan başını önüne eğdi. Ne demek istediğimi anlamıştı. Birkaç gün sonra hapishane hoparlöründen yine adım duyuldu. Bu kez müdürün odasına çağırılıyordum. Müdür: 'Eşyalarını topla,' dedi. 'Baltimore'a gönderileceksin.'

•'Neden?' diye sordum. 'Yirmi yıla hükümlüyüm... bana daha ne kadar verebilirler ki?'

•'Hele eşyanı topla,' diye üsteledi.

•Ofise bunca sık çağırılmam, New York yöresinden gelen çeteciler arasında söylentilere yol açmıştı. Hücreme geri dönerken içlerinden biri tersledi: 'Ne yapıyorsun, Teresa? Ötmeye mi başlayacaksın?'

•Ona pis bir bakış attım. 'Git, ofistekilere sor,' dedim. 'Ne kadar konuştuğumu onlardan öğren.'

•Lillo yanıma yaklaştı ve tartışmayı hemen kesti: 'Bu ciğeri beş para etmezlerle konuşma!' dedi. 'Böyle ufaklıklara, ne yaptığını açıklamak zorunda değilsin.'

«Böylece, Maryland'daki Townsend ilçe hapishanesine gönderildim. Beklerken, Sheehan başka bir ajanla, John Kehoe'yle çıkageldi. Kehoe bugün Massachusetts eyalet polisinin halk güvenliği bölümünde çalışıyor; ama o günlerde, Raymond Patriarca'nın ofisindeki dinleme aracını yönetmesiyle ün salmıştı. Sheehan : 'Biraz konuşabilir miyiz, Vinnie?' diye sordu.

«Tabii,' diye yanıtladım. Onların ne diyeceğini, bana ne sunacaklarını öğrenmek istiyordum. Hemen yaraya tuz basarak işe giriştiler. Karıma karşı nasıl davranıldığını anlattılar bana. Joe Black'in, yeni Kadillak arabasında çekilmiş resmini gösterdiler, Joe Black şöyle yapmış, Joe Black şöyle etmiş... Evin elimizden çıkacağını biliyorlardı. Tonlarca paramın olduğunu ve birdenbire hepsini yitirdiğimi de...

«Kehoe : 'Sana karşı iyi davranmadılar, Vinnie' dedi.

«Başımı salladım : 'Doğru söylüyorsunuz,' dedim. 'Bana bunları yapmaya hakları yoktu.'

«'Eh, şimdi ne düşünüyorsun?' diye sordu Kehoe. 'Bunu onların yanına bırakacak mısın?'

«Bakın,' dedim; 'siz benim için, ailem için ne yapabilirsiniz, onu söyleyin.'

«Sana hiçbir şey vaat edemeyiz,' dedi Kehoe. 'Ama ailenin güvenlik altında olacağını söyleyebiliriz. Hapishaneden alınıp başka bir yere nakledilirsin. Bir anlaşmaya varılır. Belki yakında serbest bırakılırsın, ama bu konuda söz veremeyiz.'

«Onları dinledim ve sonra konuşmaya başladım : 'Ne yapmak istediğimi söyleyeyim; size bir öykü anlatacağım. Dinlemeye değer bulursanız... Şimdi burada söylediklerimden hiçbirinin aleyhimde kullanılmayacağı üzerine bana söz verin...'

«Kehoe başını salladı : 'Bundan kuşku olmasın.'

«Tamam. Öyküyü dinlenmeye değer bulursanız bana haber verin.'»

2/MİRAS

VİNCENT Teresa, üçüncü kuşak Mafyadır. Anlattığına göre büyük babası Vincenti, Burbon ve İlk Sicilya soyundan gelme Sicilyalı bir dük olup gençliğinde, Mafya'ya girebilmek için aristokratik haklarından vazgeçmişti. O, at hırsızlığı çetelerini yöneterek, toprak sahibi aristokrasiden zorla vergi toplayarak, Dostların Dostları arasında bir **pezzi a novanta**, yani önemli kişi haline gelmişti. Öfkeli bir anında, kendisine haraç vermeyi reddetme cüretini gösteren bir adamı öldürmüştü. **Carabinierieler (*)** kendisini aramaya başladıklarında, eski oda hizmetçisi olan karısı Katerina'yla kaçmak için yanına ancak biraz giyecek ve para almaya vakti vardı. Kendilerinden önceki Mafioso gibi onlar da birlikte, Amerika'nın altın kıyılarına doğru yola çıktılar. Mafyalı dostları onları bir balıkçı teknesiyle Kuzey Afrika'ya geçirdi. Kuzey Afrika'dan bir gemiyle kaçak olarak Boston, Massachusetts'e vardılar.

1895 yılının yazında gelmişlerdi. Don Teresa'nın elinde, Boston'a vardığında arayacağı kişilerin adreslerinin olduğu bir liste bulunuyordu. Hepsisi de İtibarlı Cemiyet'ten kişilerdi. Hepsisi ona, Amerika'daki ilk başlangıç günlerinde destek olmak zorunluluğundaydılar. Onların da yardımıyla sessizce, Boston'un Batı Yakasındaki Küçük İtalya'ya yerleşti. Orada, bildiği Sicilya'dan pek de farklı olmayan koşulları buldu.

Kendi dağ köylerinden ve kıyı kentlerindeki ka-

(*) Jandarma.

labalık, sefil mahallelerinden ayrılarak Amerika'ya göç eden Sicilyalı ve Güney İtalyalı aileler, geldikleri yerde hemen hemen aynı koşulları baştan oluşturmışlardı. Birlikte alışkın oldukları yiyecek türlerini, kendi şarap yapma yöntemlerini, kendilerine özgü giysilerini ve kendilerinden önce Boston'a gelip o günlerde kent politik ve sosyal yapısını denetlemeye başlamış olan İrlandalı göçmenlerinkinden farklı nitelikte bir Katoliklik anlayışını da getirmişlerdi. Yeni göçmenler, Sicilya'nın taş ve çamur kulübeleri yerine viran kötü kokulu, ahşap, soğuk sudan başka bir şeyi olmayan dairelerin birer odasında on-on iki kişi birlikte kalıyorlardı. Her taraf sıçan ve hamamböcekleriyle kaynıyordu.

Kimisi Boston'a, elinde padrone ya da işçibaşının adını taşıyan bir kâğıt parçasıyla geliyor ve bu kimse için kontratlı esir gibi çalışmak zorunda kalıyordu. Kâğıt parçasının üstünde, Birleşik Devletler'e girişlerinin tek belgesi olan, lastik damgayla vurulmuş "W.O.P." (*) harfleri vardı. Göçmen Sicilyalı için katı ve hükmedici İrlandalılar, kibirli ve aristokrat tavırlı Anglo-Saksonlar, onun bilgisizliğini ve yoksulluğunu sömürmek için komplo hazırlayan yeni bir toplumun Burbonları ve Saracenleriydi (**). Çalışmak onlara, toplumun en alt basamaklarında yaşayabilecek kadar bir varlık olanağı getiriyordu. Çoğu zenaat sahibi, çorak topraklarının hareketli bahçelere çevrildiği bir yurttan gelme yetenekli kimseler oldukları halde şimdi yerleri süpürüyor, hendek kazıyor, tuğla taşıyor, ambar temizliyor, balyoz sallıyor ve İtalyan olmayan meslektaşlarının aldığı ücretin ancak yarısını kazanabiliyordu. Bu yeni özgürlük ülkesinde onlara sövülüyor, kötüye kullanılıyorlardı. Onlara Dagolar, Woplar, Guinealar gibi adlar takılıyor, alay ve hakaretlere hedef oluyorlardı.

Ama yine de içlerinde serbest iş tutabilenler, küçük berber ve kasap dükkânları, sebze ve balık satan iş yerleri açanlar çıkıyordu. Bu daha şanslı İtalyanlar

(*) Without Passports : Pasaportsuz.

(**) Sicilya'nın toprak sahibi belli başlı aileleri.

arasında, Don Teresa da vardı. Mafya üyesi, İtibarlı Kişilerden biri olarak, kendine sebze ve meyve satıcılığı işinde çabucak bir yer bulabilmişti. Ama onun bir sebze ve meyve satıcısı olarak elde ettiği başarı, küçük İtalya'da gösterdiği yöneticilik yeteneklerine oranla zayıf kalmaktaydı. Bir yıl içinde kendi küçük çetesini kurmuştu bile.

Don Teresa'nın minyatür Mafya -ailesi-nin başarısı büyük ölçüde Sicilyalıların sülalelerine bağlılığından ötürüydü. Yasayla kurulmuş yetkeye ve yasalara karşı besledikleri kuşku eskiden beri devam etmekteydi. Onların saygı gösterdikleri, kendi aralarından çıkan kişilerdi, yabancı yargıçlar değil. Bu kişilerin vardıkları yargılar bazen bir insanın yaşayıp yaşamayacağını belirleyebiliyordu. Ve Sicilyalılar, örneğin bir kızın namusuna leke sürüldüğünde bu kişilere başvuruyordu... Onların buyruğuyla kan davaları ya da namus meseleleri hallediliyor, bu arada yasanın temsilcileri rüşvetle susturulup yatıştırılıyordu. Amerika'ya yeni ayak basan göçmenin saygı borcunu ödediği kişiler de bunlardı. Gençliğine karşın Don Vincenti Teresa da böyle biriydi işte.

«Büyükbabamın, yolunu bulması pek uzun sürmedi. Boston'un Batı Yakası'nda kendi çetesini örgütleyip o mahallenin bir bölümünü denetimine aldı. Bir derebeyi gibi yönetiyordu orasını, ama akrabalarımın dediğine göre anlaşmazlıkların halinde adaletli davranıyordu.

«Mafya üyelerinin statü simgesi olan türde bıyık bırakmıştı, ilk Mafyanın tüm üyelerinin yaptığı gibi. Benden uzun boylu olmasına karşın aynı benim eskiden olduğum gibi çabuk parlayan, dik başlı bir tip olduğunu söylerlerdi. Özellikle tez elden yolunu bulmasını iyi biliyordu. Belki de ondan geçmiş bir özeldir bu bana, kim bilir?»

Don Teresa'nın, iyi hayat şartlarını sağlayacak fonu biriktirmek için kullandığı yöntemlerden bir tanesi, haraçla adam korumaktı. O zamanların yasal yürütme kurumları için yeni bir buluş olan bu yön-

tem, yüzyıllar boyu kendini ezenlerden biri ya da ötekine haraç ödeye gelmiş olan Sicilyalıların çok doğal karşılanıyordu. Don Teresa için sebze ve meyve işi, adam korumak için iyi bir araçtı. Don Teresa, serserilerden oluşan küçük çetesi ve Chicago'nun Al Capone'unu andıran yöntemlerle, Batı Yakası'nda elle itilen sebze arabası sahiplerine, manav ve kasaplara bir tür sigorta sistemi uygulamaya başladı. Başlarda onun sigorta servisine girmekte duraksayan, kazalara karşı korunmak istemeyenler, kısa süre sonra meyvelerinin çalındığını, el arabalarının delibozuk, serseri grupları tarafından saldırıya uğrayıp devrildiğini, sattıkları etin pis kokulu maddelerle kirletildiğini görüyorlardı. Bu gibi olaylara rağmen, görünmez kazalara karşı korunma ihtiyacı yine de duyulmazsa, insanların başlarına, kişisel sakatlanmalarla sonuçlanan daha ciddi kazalar da gelebiliyordu!

Gittikçe genişleyen etki alanını elden çıkarmamak için Don Teresa bir dizi küçük çete savaşı vermek zorunda kalmıştı. Her zaman o kazanıyordu. Yavaş yavaş küçük çeteler yok olmaya, onların yerini daha büyük ve kârlı bölgeleri denetleyen büyük çeteler almaya başladı. Bu çetelerin yeni reisleri arasında Don Teresa, en güçlülerden biriydi.

Gücü arttıkça ailesi de genişledi. Toplam üç oğlu ve dört kızı oldu. Vincent'in babası olan Cosmo Teresa, en büyük erkek çocuktur. 1905'te doğan Cosmo Teresa, oğulun, babasının yolundan gitmesi gerektiği şeklindeki Sicilya kuralını çiğnemeyi yeğ tutmuştu. Babasının adam koruma ve karaborsacılığı da içeren soyguncu girişimlerle uğraştığı Birinci Dünya Savaşı yıllarında Cosmo, okula gidiyor ve pazar yerinde çalışıyor, çok korkulan babasının adını kullanma yoluyla kendine bir ayrıcalık tanınmasını istemişti.

—Babam, babasının yaşama biçiminden nefret eder, onun sözünü pek etmezdi. Yalnızca Dominik amca —ki aramızda ona Sandy derdik,— bana büyükbabamı anlatmıştır. O zamanlar bile fısıltıyla konuşurduk; sanki bu, sözü edilmesi yasaklanmış bir konuydu. Çocukluğumda büyükbabamın soygunlarda parmağı olan önemli bir kişi olduğunu bilirdim, ama ne zaman

babama sorsam, sanki beni duymamış gibi yapar, konuyu değiştirirdi.»

Cosmo Teresa, babasının yaşama biçimine karşı olduğu halde, ona geleneksel saygıyı göstermekte hiçbir zaman kusur etmedi. İlk oğlu dünyaya geldiğinde ona o babanın adını taktı. Teresaların evinde Don Teresa, her zaman saygıyla anılmıştır.

«Halalarım, büyükbabamın evi demir bir yumruk la yönettiğini anlatır. O yemeğe geldiğinde babam, halalarım, annem, herkes ona yol açar ve o sofraya oturmadan kimse oturmazmış. O işaret etmeden sofraya oturmak gibi bir hata yapan olursa öyle bir bakarmış ki, insan dona kalırmış.

«Eskilerden, büyükbabamı tanımış olan birini anımsıyorum. Büyükbabamdan her zaman çok yığıt, çok yürekli bir kişi olarak söz eder ve bizim yaptıklarımızla karşılaştırıldığında, onun zamanında yapılanların çerez gibi geldiği yolunda bir şey söylemeye kalksam, sözü ağzıma tıkarı. İçki yasağının yürürlükte olduğu yıllarda büyükbabamla nasıl depo basıp içki kaçırdıklarını anlatırdı. Büyükbabam kocaman, özellikle bu iş için yapılmış bir kamyonun direksiyonuna geçer, kamyonu deponun kapısına sürerek kırar ve içeri girermiş. Silahlar dört bir yana ateş saçarken kamyonu içkiler yüklenirmiş. O günlerde bu tür işler epey yürek isterdi. Şimdilerde biz çok daha değişik ve karmaşık işler yapıyoruz. Biz adamın gözünün içine bakarak parasını çalıyoruz da çoğunlukla bundan haberi bile olmuyor.»

Don Teresa, Vincent Charles Teresa'nın 28 Kasım 1928'de doğmasından önce öldü. Ölümü dikkate değer bir biçimde olmadı. Ateş saçan silahlar, delik deşik otomobiller yoktu, yalnızca birdenbire gelen bir göğüs ağrısı... Ama 1971'e dek Teresa, büyükbabasının nasıl öldüğünü kesin olarak öğrenememişti. Ailede bundan hiç söz edilmezdi. Çeteden de kimse bu konuya değinmedi.

«Hiç sormadım; çünkü bu bende, biraz esrarlı bir konu [zlenim] bırakıyordu. Ashını bilen başka çete üyelerine bilgisizliğimi belli etmek istemiyordum. Yani birine gidip: 'Büyükbabam nasıl öldü?' diye sorsam,

beni enayi yerine koyardı. Onun, hep bir çete zava-
şında öldüğünü düşünürdüm. Bir kalp krizinden öl-
düğünü ancak son zamanlarda, bir akrabamdan öğ-
renebildim. •

Vincent Teresa'nın genç zihninde bu kahramanlık
öyküleri, akrabaların fısıltıyla ettikleri saygılı sözler,
Don Teresa'nın ölümünü örten esrar perdesi, silinmez
izler yaratmıştı. Ama Teresa'yı etkileyen, onu suç için-
de bir hayat sürdürmeye iten başka şeyler de vardı.

Anımsayabildiği en erken yıllar, beş yaşında oldu-
ğu ve ailesinin Boston dışında küçük bir semt olan
Revere'de yaşadığı sıralardır. Teresa için Revere kır-
lık, kentlilerin tatil için gittiği bir yerdi. Bugün Revere,
40 000'i aşkın insanın yaşadığı büyük bir banliyodur.
Teresa'ya göre bu semt, büyüklük bakımından değiş-
miş olsa bile, nitelik bakımından büyükbaşının ya-
şadığı günlerden bu yana büyük bir değişiklik gös-
termemektedir. •Oran; hâlâ avucumuzun içindedir.
Kült noktalarındaki polis ve memurlar, her zaman çete-
nin elinde olmuştur... Bugün de öyle. •

Teresa'nın en hoş çocukluk anıları Revere'de ge-
çirdiği günlere aittir. Ailesinin çıkma bir sokakta
Eastern Avenue'nun sonunda, krem renkli, ahşap, düz
damlı ve dört dönümlük bahçesi olan bir evde otur-
duğunu avunçla anımsıyor. Mahallede İtalyan aileler
çoğunlukta idi; Eastern Avenue'de yalnızca bir İrlan-
dali aile vardı.

•Dokuz yaşına kadar orada yaşadık, Mutluydum.
Her zaman yapacak bir şeylerimiz olurdu. Çevrede bir
yığın çocuk vardı. O günlerde uyuşturucu madde gibi
şeyler bilinmezdi. Çevremizdeki her şeyin tadını çık-
ararak yetiştik. Hum hum lüfekleri ve süpürge tavşan,
sincap ya da kuş avlanmaya gittiğimizi anımsıyorum.
Başımız hiç derde girmezdi. Oradayken (kulda da ba-
şarı gösteriyordum

•İlgi bir zaman çok para kazanamadığı halde
(Tanrı ruhunu dinlendiresini bulam, bize iyi bakardı.
Kendime ait bir odam vardı, Kovalamak, oynamak,

gelişmelerini izlemek için tavuk, kaz, ördek türünden ne arasan çevremizde bulunuyordu.

«Babam iri yarı bir adam değildi. Belki 165 cm. boyunda, benim gibi çıkık göğüslü biriydi. Birbirimize çok benzerdik. Bayağı sert bir adamdı, ama çok dürüsttü. Hayvan gibi çalışır, kamyon kullanırdı. Büyük Buhran sırasında toplum hizmetinde de çalıştı; sonra bir ara, dayım Al Lizzo'yla bir süre de teyzemin kocasıyla tavukçuluk yaptı. Evimizin kilerini kesim yeri olarak kullandıkları günler hâlâ belleğimdedir. Tavuk boğazlayıp komşuları İtalyanlara satarlardı; bilirsiniz İtalyanlar yeni kesilmiş tavuk severler. Maine'e gidip canlı tavuk satın alır, getirip evde keserlerdi.»

Teresa'nın babası dürüst ve çalışkandı ama, Don Teresa'nın öbür iki oğlu öyle değildi. Cosmo Teresa pazar yerinde üçü için iş bulmaya uğraşır, ama iş çalışmaya geldiğinde Guiseppe (öbür adı Mickey) ve Dominick başka bir yerde eğleniyor olurlar, Cosmo da üç kişilik işi tek başına yapmak zorunda kalırdı.

Teresa yedi yaşındayken Guiseppe amcasının Boston'da başı derde girdi. Daha önce de hapiste yatmıştı ve nasıl olduysa, o zamanların belediye başkanı James Micheal Curley'yle bir tartışmada öfkelenerek ona bir yumruk atmıştı.

«Mickey amcanın başı gerçekten belaya girmişti. Onu içeri tıkip bir daha bırakmayacaklardı. Arandığı günlerde babam onu eve getirip sakladı. Sonra birilerine, bu arada Gloucester'in başsoyguncularından Joseph Palombo'ya telefon etti. Boston'un Batı Yakası'ndaki Pitts Sokağı'nda babamla Palombo birlikte büyümüşlerdi. Ama sonra Palombo, Gloucester'e taşınarak oradaki balık iskelelerini denetimine almış ve bütün kumar ayrıcalıklarını ele geçirmişti.

«Babam, Palombo'nun, belediye başkanıyla sorunu çözümlemesini sağladı. Ama bir koşul öne sürülmüştü: Mickey amca, Boston'dan büsbütün gitmeliydi. Bunun üzerine babamla Palombo, Gloucester'de, balıkçı teknelerinde yapılacak bir iş buldular amcama. Bu, amcamın başına gelen en eğlenceli olay oldu. Tekneleri de işi de seviyordu. Orada iyi bir kadınla tanıştı

ve evlendiler. Daha sonra ölünceye dek çalışkan, dürüst bir insan olarak yaşadı.»

Cosmo Teresa, dengesiz kardeşlerinin koruyucusu olduktan başka, ailesine de büyük bir hoşgörü ve sadakatle bağlı bir babaydı.

«Bir şeye ihtiyacım olsa babam her zaman yardımına koşardı. Başıma gelenlerin hiç birinden ötürü ne onu, ne de annemi suçlayabilirim. Beni dürüst bir insan olarak yetiştirmek için ellerinden geleni yaptılar. Babam her zaman, okula gitmemi, çalışmamı, kendi hayatımı kazanmamı öğütledi. Kendimi bildim bileli bunu duydum ondan. Babam okulu bitirmemişti. Evin en büyüğüydü o ve büyükbabam öldüğünde aileye onun bakması gerekiyordu. Ama soygunculukla ilgisi yoktu.»

7 Ocak 1961, Teresa'nın belleğindeki en kötü gün olmuştur, hâlâ da öyledir. Çünkü o tarihte babası öldü.

«O öldüğünde onunla birlikte mezara girmek istedim. Dünyam yıkılmıştı. Sert bir adamdı, ama bence özellikleri vardı. Onu başka türlü severdim. Bir baba değil, arkadaşımdaydı. Kendisi türlü dertlerle yetişmişti. Anlayışlıydı. İnsanın başının nasıl belaya girebileceğini bilirdi. Ona gidip, 'Baba bana iki bin dolar ver, bir alacaklıya ödemem gerekiyor,' dediğimde, bir dost gibi yardım ederdi bana.»

Cenaze törenine ülkenin her yanından seçkin soyguncular katıldı. Bunlardan biri, Detroit'in suç patronu Joseph Zerilli'ydı. Zerilli, ulusal birliğin önderlerinden ve içki yasağının olduğu günlerde ortabatı eyaletlerini terörize eden ünlü Mor Çete'nin eski bir üyesiydi. Babası gibi, soygunculuktan nefret eden bir adamın cenaze törenine bu tür kişilerin gelmesi Teresa'nın aklını karıştırmıştı.

«Anlayamıyordum. Zerilli ve onun gibi büyük soyguncular babamın cenaze törenine neden gelmiş olabilir? O, vebadan kaçır gibi çeteden uzak durmuştu. Annemin evinde, masanın çevresinde oturmuş kahve içiyorduk. Bu ünlülerin geliş nedenlerini merak ettiğimi yüksek sesle söyledığımı anımsıyorum. O zaman Zerilli elini omuzuma atıp gözlerimin içine bakarak

şöyle demişti : Anlamıyorsun, çocuk. Baban isteseydi hepimizin başında olabilirdi. Bu yolu kendisi seçti. Oysa, istediği her şeye sahip olabilirdi. Teresaların en büyüğüdü. Babasının yerini alabilirdi, ama bunu yapmak istemedi. Buna rağmen biz onu sayardık. Bu yüzden bugün hepimiz buradayız.' O zaman babamın başka bir açıdan da büyük adam olduğunu anladım. Çetede ki herhangi bir öndere gidip istediğini yaptırabilirdi. Yalnızca bir defa, birtakım faizcilerle derde girdiği zaman dışında, böyle bir şey yapmadı hiç.»

Don Teresa'nın üç oğlundan en küçüğü olan Dominick (Sandy) Teresa'ysa, bütünüyle değişik bir tipti. Babası gibi soyguncu olmayı seçmişti. Pahalı giysilerden, hızlı arabalardan, parayla satın alınabilen kolay kadınlardan, pırlantalı kravat iğnelerinden ve yüzüklerden hoşlanıyordu. Durumunun ona getirdiği saygı ve korku hoşuna gidiyordu. O yalnızca hayatını sevmekle kalmıyor, bununla böbürleniyordu da. Ve en meraklı dinleyicisi de, yeğeni Vincent'ti.

«Babamı çok severdim. Onun ne kadar çok çalıştığını, ellerinin ne derece nasırlı olduğunu, ama ne kadar da yumuşak olabileceğini anımsıyorum. 1930' larda haftada yetmiş-seksen papel kadar kazanıyordu. O günlerde iyi bir kazanç sayılırdı bu. Ama bunu sağlamak için kendini paralıyordu. Ucuz ve buruşuk giysilerle dolaşırdı. Tek bir iyi takımının olduğunu sanmıyorum. Ama Sandy amcamın her şeyi varmış gibiydi. Sık sık, cebinden bir tomar para çıkararak babamı sinirlendirirdi. 'Anaforcunun biri o,' derdi babam. 'Şu senin amcan olacak adamda hiç iş yok, başkalarına hiç saygı göstermiyor. Ondan uzak dur.' O zamanlar kendi kardeşi üzerine nasıl böyle konuşabildiğini anlamıyordum.»

İkinci Dünya Savaşı sıralarında, halalarından birinin cenaze töreninde Teresa, amcasının saygısızlığıyla, babasının ne demek istediğini birazcık anlayabildi. Tören nedeniyle, evde geniş bir aile toplantısı vardı ve Sandy amca da gelmişti.

«Epey sarhoştü. Küfrediyor ve ortalığa para saçıyordu. Birisi, kendisinde naylon çorap olup olmadığını sordu. —O günlerde karaborsacılık yapılmıyordu.—

Bunun üzerine, gidip arabadan istedikleri kadar getirebileceğini söylerdi. Bu şekilde gösteriş yaparken babamın kızmaya başladığını görüyordum. Yüzü kızarıyor, yumruklarını sıkıyordu. Sandy amcama bir şeyler söylemek için dışarı çıktı ve arabaya doğru yürüdü. Konuşurken amcam ağzından sigarasını düşürdü. Almak için yere eğildiğinde de iç cebinden bir tabanca düştü yere. Babam onu yakasından tutup kaldırdı. Onu arabaya çarpacağını sandım. 'Seni serseri, seni pis serseri!' diye haykırdı. 'Bir cenaze töreninde bile saygısızlık edebiliyorsun!' Sonra Sandy'yi yere fırlattı ve eve geri döndü.»

Teresa'nın babası ne kadar sert idiyse, annesi de o kadar yumuşak başlı, sessiz ve açık yürekliydi. Pişirdiği yemekler evi sürekli olarak iştah açıcı kokularla doldururdu. Teresa hâlâ, ailesi ve konuklarına İtalyan yemekleri sunmak istediğinde annesinden kalma yemek tarifelerini kullanır.

«O, Sicilya usulü nefis makarna ve enginar dolması yapardı. İnanılmaz derecede lezzetli balık pişirirdi. O günlerde kutladığımız Noel bayramlarını hiç unutmayacağım. Hepimiz, bütün aile, annemin amcasının evinde toplanırdık. Noel gecesi orada belki otuz-kırk kişi olur ve yerde, koltuklarda, sandalyelerde sabahlardık. Alt katta canlı yılanbalıkları bulundurulurdu. Babamın kilere inip elinde kıvranan hayvanın başını uçuruşunu anımsıyorum. Sonra balığı temizleyip anneme verir, annem de onu kızartırdı. Sıra yemeğe gelince, Noel gecesi sofrada bulunmayan deniz ürünü olmazdı. Yılanbalığı, ahtapot, levrek, istakoz, morina ve çeşitli soslar da olurdu. Ertesi gün annem erkenden kalkıp halalarımınla birlikte nefis içli hindi dolması, rosto et ve jambon çeşitleri hazırlardı. Bugünkü insanların anlayamayacağı kadar mutlu günlerdi, onlar. Yemekler, şaraplar, onura kaldırılan kahkahalar, herkese verilen hediyeler... O günler gerçekten de hiç unutulacak gibi değil.»

Teresa'nın annesi yalnızca çocuklarına sevgi ve yiyecek vermiyor, aynı zamanda kocasının, çetenin etkinliği karşısında direncinin kırılmaması için ona destek oluyordu.

«Bir gece karanlıkta, merdivenlerde oturduğumu anımsıyorum, Orada bulunduğumun farkında değildim. Babam, anneme hakettiği her şeyi sağlayamadığı için mutsuz olduğunu ve bazen; 'Sandy gibi olabilmeyi' düşündüğünü anlatıyordu, Annem: 'Charlie', dedi; 'kardeşin Dominick gibi olacağın yerde sofraya su ve ekmek koyacak kadar para kazanmanı yeğlerim. Hiç değilse böylelikle, her akşam eve geleceğine güvenebilirim.'»

Ailesi, Revere'deki evden Massachusetts'in Medford kentinde, Willarda Avenue'daki eve taşındığında, Teresa dokuz yaşındaydı. Bu olay, Teresa'nın hayatında önemli bir yer tutmuştur.

Revere gibi, Medford da Boston'un banliyölerindiydi. Revere'in hemen hemen iki katı kadar nüfusu ve gelişmekte olan bir iş hayatı vardı. Pis işlerini Boston'da gören çete üyelerinin yerleşmekten hoşlandıkları bir yerdin Medford. Buraya yerleşmiş bulunan çetecilerden biri de sakat kızkardeşi ve yaşlı annesiyle oturan Sandy Amca'ydi.

«Pazar günleri, babam beni büyükannemlere götürürdü. Bütün gün orada kalırdım. Sandy amcam eve gelir —o zamanlar ben onun kadar cüsseliydim— ve bana şöyle derdi: 'Evlat, gel buraya!' Beni dolabına götürüp, 'İyi giyinmeni istiyorum; al sana üç takım giysi,' derdi. Çok güzel takımları vardı. Şeker alır gibi giyecek alırdı. Bu yüzden ben okula, sırtımda üç yüz dolarlık ipek giysilerle gider olmuştum. Bazen amcam bana ayakkabılarını boyattırır, sonra on ya da on beş kağıt harçlık verirdi. Bunlar bana olağan şeyler gibi geliyordu. 'Bu adamın ne yaptığını bilmiyorum; ama yaptığı her neyse, ben de onu yapmak istiyorum,' diye düşünürdüm. Sonra beni Pinetree Ahırlarına götürmeye başladı.»

Pinetree Ahırları, bir binicilik akademisinden gayrı her şey olabiliirdi. Burada ne sürele avları, ne yüksek tabakanın düşkünlere yardım örgütlerince düzenlenen at gösterileri, ne engelli koşullar, ne de aristokrat biniciler vardı. Gezi alanları, pahalı, ağır ve zengin döşenmiş kulüp evi, aslında gizli bir amaca hizmet ediyordu. Görünüşte burası, bütün New England

yöresi için safkan at üreten bir çiftlikti. Ama gizlice, ulusal düzeydeki çete toplantıları için bir buluşma yeri olarak kullanılıyordu. Her pazar yeşil alanlar, tel örgüler ve yüksek ağaçlarla meraklı gözlerden gizlenmiş kulüpevine giden yolda, cilalı limuzinler görölürdü. Arabaların fedailerce açılan arka kapılarından, parlak giysiler içinde soyguncular çıkardı. Yakındaki eğitim alanında dolaştırılan damızlık atlara şöyle bir baktıktan sonra bunlar, Pinetree'nin ünlü sahibi, Massachusetts'in suç patronu Joseph Lombardo'yla buluşmak üzere, kulüpevine doğru ilerlerlerdi.

Bugünün hükümet istihbarat ajanlarından biri, oraya gelen ünlü çetecilerin listesini görse şaşırıp kalır. Ama o zamanlar hükümet istihbarat ajanlarının, ülkede gelişmekte olan suç örgütleri üstüne bir bilgileri yoktu. Japonya, Pearl Harbor'u bombalamış, Avrupa'nın üzerinde Nazi fırtınası esmiş ve Amerika, tarihinin en büyük savaşını vermek üzere seferberlik ilan etmişti. Casuslar ve sabotajlarla uğraşan hükümetin birtakım çetecilerin çevirdiği dolaplarla ilgilecek durumu yoktu. Hem hükümet, Framingham'daki buluşmaları bilse, bu tür toplantıları izleyecek insan gücüne sahip olsaydı bile, o günlerde ilgililerin bu toplantıların önemini kavrayabilecek düzeyde olduğu söylenemez.

Ama Mafya'nın mirası olan geleneklere göre yetmiş bir erkek çocuk için bu tür çete toplantıları, dünya önderlerinin zirve konferanslarından daha büyük bir önem taşıyordu. Onun gözlerinin önünden, suç örgütlerinin ulusal önderler hiyerarşisi geçmekteydi. Önünde duraksayıp başını okşar, elini sıkar ya da küçük hizmetleri karşılığında, ceplerinden çıkardıkları koca para tomarlarından yirmi dolarlık banknotlar sıyırıp ona verirlerdi. Louisiana'dan, «Küçük Adam» diye tanınan, güneybatının ünlü suç patronu Carlos Marcello gelirdi. New York'tansa, Harlem'deki kumar soygunlarını yöneten ve Mafya'nın ulusal düzeydeki patronu Charles (Lucky) Luciano'nun temsilcisi Anthony Salerno (Şişke Tony) gelirdi... Kanada sınırının ötesine uzanan uyuşturucu ticaretinin merkezi Buffalo'dan, ulusal örgütü yöneten güçlü «Ko-

mısyon» üyesi Stefano Maggadino gelirdi. New England bölümündeyse, Sicilyalı Mafia don'larının yerel etki alanlarını düzenleyerek bunları biri Rhode Island, öbürü Massachusetts'de olmak üzere, iki suç ailesinin elinde toplamaya yardım eden iki adam vardı. Bunlar, Bostonlu Frank Cucchiara'yla (Peynir Adam) Bostonlu Micheal Rocco'ydu (Akıllı Mickey). Bir de, daha sonraları Massachusetts'in suç kralığına kadar yükselen ve bugün, çalışmalarının ürünlerini Sicilya'da harcamakta olan Phillip Bruccola vardı. Yine gelenlerin arasında, Rhode Island'ın ilk suç patronu Frank (Butsey) Morelli ve onu izleyen Raymond Salvatore Loreda Patriarca'ya da rastlamak olasıydı. Bir de Joseph Lombardo vardı aralarında.

Lombardo, çetecileri adıyla titreten bir haydut-tan çok, bir kir efendisini andırırdı. Genellikle açık gri renkteki giysileri iyi dikilmiş olurdu. Sol elininin küçük parmağında parıldayan küçük, inci grisi bir safir yüzük, çete gösterişçiliğinin tek belirtisiydi. Ufak yapılı, 166cm'den daha kısa boylu, gözlükdü, zarif bir adamdı. Yarım yamalak İngilizce konuşmasına rağmen, sesinde bir soyluluk ifadesi vardı ve öfkelen-diği zaman bile sesini yükseltmemeye çalışırdı. Ama bu kir efendisi görünüşünü ardında, New England'ın güçlü suç kralı bulunuyordu.

Teresa, toplantılara ve yüksek paraların döndü-gü kumar oyunlarına her ne kadar bir gözlemci ola-rak bile katılamıyor idiyse de, Lombardo'nun Pinetree'deki gücüne tanık olma fırsatını bulmuştu yine de. Çünkü Lombardo'nun yanında, onun sadık fedaisi ve kararların uygulatıcısı Sandy Amca vardı.

Sandy Amca'yla Lombardo, bir rastlantı sonucu, Boston'un bir barında dost ve yoldaş olmuşlardı. Te-resa'nın anımsadığına göre, o günlerde Boston çete-sinde yıldızı yeni parlamaya başlayan Lombardo, ken-tin Batı Yakası'ndaki bir barda bar sahibine, içerde bulunan kişilere içki dağıtmasını emrediyordu:

-İçkinin yasak olduğu günlerdi; iki çeteci, Lom-bardo'yu budala yerine koymak istemiş, bunun üze-rine kavga başlamıştı. Sandy Amca, Lombardo'yu yere yıktıklarını gördüğünde barın önünde durdu-ğu-

nu anlatır. Küçük adama saldırılmasından hoşlanmadığı için kavgaya karışmaya karar vermiş. Yine anlatığına göre, o sıralarda Lombardo'nun kimliğinden haberi yokmuş. Onu yalnızca herhangi bir çetenin üyesi sanmış. Saldıranlardan biri, kavga sırasında, bıçağını çekerek Sandy'nin yüzünü kesiyor. Bu nedenle, amcama bir ara 'yaralı yüz' takma adı da verilmişti. Sand'yle Lombardo dövüşü kazanmışlar ve ondan sonra Lombardo, Sandy'yi kendine fedai olarak tutmuş. O gün Lombardo'ya oyun eden o iki adamsa, daha sonra öldürüldüler. Adlarını bilmiyorum.

•Bu olaydan sonra Sandy'nin işleri yoluna girdi. Lombardo'nun şoförlüğünü ve fedailiğini yapıyordu. Ülkenin her yanına —Chicago, Phoenix, Los Angeles— gönderilirdi. Görevi, büyük bahisleri Lombardo'nun aracılığıyla dağıtan çetenin, kumar acentalığı işleri için para toplamak ya da nakletmekti. Yani Lombardo, New England yöresinde ve ülkenin başka yerlerinde bahis hisslerini toplayan merkezi yönetiyordu. Örneğin, Phoenix'te müşterek bahis tutarları, oradaki çetenin başa çıkamayacağı kadar yükseldiğinde, bahisler Lombardo'ya devredilirdi. Lombardo en yüksek bahis tutarlarını bile denetleyebilirdi. Hafta sonunda kimlerin kazanıp kimlerin yitirdiği hesaplanır ve Sandy, hesapları düzenlemek için gönderilirdi. Amcam bu sayede, içki yasası günlerinin ve daha sonraki dönemin Al Capone, Marcello gibi düzinelerle azılı haydutuyla tanıştı.

Lombardo'nun gücüyle ilgili öyküler sık sık Teresa'nın kulağına çalınıyordu. Yöneticilerin sürdürdükleri yaşama biçiminden etkilenmişti. Revere'deki bu küçük afacanın ayrıca, Medford'da büyük düşler kuran bir asi genç haline gelmesine yol açan başka etmenler de olmuştu.

Teresa, Medford'da, Revere'den farklı olarak, gençlik coşkusunun verdiği enerjiliyi harcayacak pek az fırsat buluyordu. O yörede, birlikte top oynayıp avlanmaya gidebileceği yaşlıları yoktu. Tanıdığı çocuklar yaşça kendinden büyüktü ve buluşma yeri olarak kendilerine, çevrenin bilardo salonunu seçmişlerdi.

«Dolaşıp arkadaşlık edebileceğim kimse yoktu.» diye anlatır. «Herkes bilardo salonunda toplanır, ben- se tek başıma sokaklarda dolaşırdım. Babama, beni bilardo salonuna almaları için gerekli izin kağıdını imzalasın diye yakarıyordum. Sonunda onayladı. Ku- mar oynamaya o zaman başladım. Sağda solda iki pa- pel yitirirdim, ama bu para o günlerde, on iki yaşında bir çocuk için oldukça önemli bir miktardı. Param yoktu, bu yüzden de para bulmanın yollarını arıyordum! Annem haftada bir ya da iki papel harçlık veriyordu, ama haftada on beş dolar yitirmeye alışan bir çocuk için bu kadarı yeterli değildi.»

Böylece, Teresa on iki yaşındayken, iki arkadaşıyla birlikte Medford'un Harvard Sokakındaki bir kasap dükkânının soyulma işine karıştı. Polis üçünü de yakaladı. Teresa, ailesinin kefaletiyle 'meşruten tahliye' edildi. «Annemle babam çok kızdı, ama bunun bence hiçbir anlamı yoktu. Nasıl olup da babamın beni dövmediğini hâlâ anlamıyorum. Neredeyse dövecekti, ama nedense yapmadı.»

Altı ay sonra, Teresa babasının aracılığıyla, Royal Domates Şirketi'nde yarım günlük bir iş buldu. Her gün okuldan sonra tramvaya atlayıp Boston'un Kuzey Yakası'ndaki işine gidiyordu. Kısa sürede, şirket- teki memurların masa çekmecelerinde çok miktarda para bulundurdıklarını fark etti. Bir gün, işyerinde- ki yaşlı bir İtalyandan bir tomar anahtar çaldı. O gece, daha önceki hırsızlık olayında birlikte yakalandığı çocuklardan biriyle şirketin ofisine girmek için bu anahtarları kullandı.

«Çekmeceden parayı alma işini bitirdikten sonra, arka kapının üstündeki camı kırarak, içeriye zorla girilmiş izlenimi bıraktık. Sonra ganimetimizi saydık. Bin beş yüz kağıt, iki çocuk için dünyanın parası demektir. Yakalanmadık. Benden kuşkulandıklarını sanıyorum, ama bir şey demediler. Paranın birazını harcadık, birazını gizledik, gerisiyle de bütün kumar borçlarımızı ödedik.»

Ama bu para uzun süre dayanmadı tabii. Bir süre sonra Teresa evin et ihtiyacı için ailesinin ayırdığı parayı bilardo salonundaki borçlarını ödemek üzere

kullanmaya başladı. Bu gibi davranışların sonunda babadan sopa yemek gelirdi, ama bir kez kumar hastalığına tutulmuştu ve tahriklere karşı direnemiyordu. Sonunda annesi ona para vermemeye ve evin alışverişini kendi yapmaya başladı.

Bu arada okul, Teresa için başka bir dert kaynağıydı. Revere'deyken iyi bir öğrenciydi. Medford'da da başlangıçta başarılı olmuştu. Ama kendinden büyük çocuklarla arkadaşlık etme eğilimi ve onu yiyip tüketen kumar hastalığı okulda da arkasını bırakmıyordu. Sık sık okulun bodrumuna inerek zar atardı. Bu oyunlar daha büyük, daha büyük borçlanmalara, daha büyük çapta hırsızlıklara ve sonraları, ilerde Teresa'nın suç ortağı olacak olan faizci Robert (Bobby) Visconti'ye götürecekti kendisini.

«Ortaokuldayken hemen hemen her gün, okulun bodrumunda zar attığımızı anımsıyorum. Eline Çabuk diye çağırduğumuz, Şişko Louis adında bir çocuk vardı. Bir seferinde şans yerindeydi. Ben de yeni bir hırsızlık yapmışım. Oyunda kırk kağıt içerdeydim. Bu şişko piç kurusu benim kırk papeli iç etmiş, bir sonraki için de kırk papel bahse girmişti. Pası kabulendim ama: 'Eline Çabuk, bu oyunu sen alacak olursan, yüzüne bir tekme yiyeceksin,' dedim. Gerçekten oyunu aldı, ben de ağzına bir tekme yapıştırdım.

«Ama faizcilerle başedemiyordum. Öylesine içeri girmiştim ki, böyle giderse işin içinden hiç çıkamayacaktım. Yalnızca Visconti'ye olan borcum üç bin papeli buluyordu ve ödeyemiyordum. Babamın çete tarafından nasıl saygı gördüğünü o zaman keşfettim. Başımın ne kadar deritte olduğunu öğrendiğinde, babam kafamı koparacaktı öfkesinden. Yine de bir şey demedi. Yalnızca Visconti'yle iki faizciyi daha görmeye gitti. Sonraları Visconti bana anlatmıştı: O'na; 'Çocuğumu rahat bırakmazsan birilerine haber verip, iki bacağına birbirinden ayırtırım,' demiş. Bu ziyaret sayesinde birdenbire bütün borçlarım ve faizcilerin baskısı ortadan kalktı.»

Teresa kumar oynamadığı ve hırsızlık yapmadığı zamanlarda da durmadan öğretmenleriyle didişiyor-

du. Bunlardan biri, okul koridorlarını demir bir yumrukla yönetiyordu.

«Adı, Bay Mc Guinees'di. Allahın belası biriydi. Öğrenciler sınıftan çıkarken holde durur, öbür dersin yapılacağı sınıfa girmelerini, arada sıvışmamalarını sağlardı. Bir gün koridorda yürürken arımdan: 'Hey! Sen, Vinnie!' diye bağırdığını duydum.

«'Efendim? Bir şey mi var?' diye sordum.

«'Hep bir yerlere gitmek ister gibi telaşlı görüyorum seni,' dedi.

«'Telaşlı değilim, yalnızca hemen eve gitmek isterdim,' diye karşılık verdim.

«'Buraya gel!' dedi ters ters.

«'Ne oldu? Bu kez ne yaptım?' diye sordum.

«Oysa, başım dertteydi ve bunun farkındaydım. Elimde bir sigara vardı. Belli etmeden bir yana atma-lyıdım. Ama fırsat bulamadan sigarayı gördü ve birden, küt diye elime vurdu. 'Ağır ol!' dedim. Bu kez beni ittirdi. O zaman üstüne saldardım. Üst üste üç yumruk attım ve yere serildi. Bu olay nedeniyle üç hafta okuldan uzaklaştırma cezası verdiler. O sıra on dört yaşındaydım.»

Bir de müzik öğretmeni, Bayan Espanola vardı.

«Yaşadığım sürece onu unutmayacağım. Bir gün müzik odasındaydık. Derse dikkat etmiyordum. Ak-lım yüzlerce mil uzaktaydı; kumar borçlarımı nasıl ödeyeceğimi ve faizcilerle nasıl başedeceğimi düşünüyordum. Bu kadınınsa, dikkatsiz öğrencilerin sırasına usulca yaklaşıp eline cetvelle vurmak gibi kötü bir huyu vardı. Beni de öyle düş kurarken görünce elimin üstüne pat diye bir darbe indirdi. 'Bir dakika,' dedim. 'Bana bunu yapmamalısınız.' Ne olduğunu anlamadan bu kez de başıma vurdu. Bir an gözüm-de yıldızlar uçtu. Sonra —salt içgüdüyle,— ayağa fırladım ve onu sert bir şekilde ittim. Düştü.

«Tanrı ruhunu dinlendirsin; zavallı babam, benim yüzümden çok utanç duyuyordu. Onu okula çağırıp yaptığımı anlattılar: Bir kadını iteklemek! O gün bana temiz bir sopa attı. 'Özür dile! Bayan Espanola'dan özür dile!' diye bağınyordu. Bayan Espanola'ysa orada, iki dirhem bir çekirdek oturmuş, ben sopa yer-

ken gülümsüyordu. 'Seni ihtiyar orospu!' diye haykırdım. 'Senden özür dilememi çok beklersin daha!' Özür dilemedim, ama babamdan yediğim dayak yüzünden de günlerce yerimden kımıldayamadım. Okul müdürü, dokuzuncu sınıfı bitirdiğimde bana, gelecek yıl zahmet edip geri gelmememi söyledi. Ben de gitmedim.»

Teresa okulu bıraktığında bir düzineden fazla soygun yapmış ve beş bin dolardan çok para çalmış bulunuyordu. Bu paranın hepsini kumarda yitirmişti ve yine de borç içindeydi. Okulu bırakmış olduğundan, artık daha büyük soygun eylemlerine girişebilirdi. Henüz on altı yaşında olmasına rağmen azılı soyguncularla ahbaplık etmişti. Sandy Amca'sını örnek alarak, kendisine onunki gibi zengin bir hayat kurmayı düşünüyordu. Yalnız bir engeli vardı; Çeteye girmek için yaşı küçüktü!

3/ÇIRAKLIK

TERESA'nın, on yedinci doğum gününden bir gün sonra, 29 Kasım 1945'te deniz kuvvetlerine katılması, yurtseverliğinden olmamıştır. Japonlar teslim olmuştu. Avrupa işgal altındaydı. Akdeniz bir Amerikan gölü haline gelmişti. Teresa kendini kaybolmuş hissediyordu. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Birlikte büyüdüğü, kumar oynadığı, hırsızlık yaptığı kendinden büyük çocukların hepsi orduya katılmıştı.

«Yapılacak Allahın belası hiçbir şey yoktu. Çevrede aylak aylak dolaşmaktan nefret ediyordum. Bilar-do salonuna gider ve orada bir tek tanıdığa bile rastlayamazdım. Okuldan atılmışım. Hem zaten beni geri almak isteseler bile, artık okumaya ilgimi yitirmiştim. Bu şekilde aylaklık etmeyi sürdürürse, anlamsız bir hırsızlık olayında yakayı ele verip deliğe tıklatabilirdim. Hiç değilse denizci olup dünyayı görebileceğimi düşündüm. Babamın da aklı yattı. Böyle bir şeyin beni adam edeceğini söyledi. Böylece deniz kuvvetlerine yazıldım.»

Onu üç yıl süreyle Massachusetts sokaklarından ayıracak olan adımı atmadan önce birisiyle, bir kızla vedalaşması gerekti. Bu, on beş yaşında, güzel, mavi gözlü, tatlı sesli ve iyi huylu bir kızdı. Adı Blanche Bosselman'dı. Çok eskiden beri tanışıyorlardı. Teresa lise birinci sınıfa geldiği zaman, aralarında daha da bir yakınlık doğmuştu.

«Eşsiz bir kızdı Blanche ve hiçbir zaman akıl erdiremediğim bir nedenle benden hoşlanıyordu. Okulda başıma gelen bütün belalar sırasında beni destek-

lemişti. Ailem onun için deli oluyordu. Onlarca dünyada böyle bir kızın eşi bulunamazdı. Blanche'in ailesiyse benden nefret ediyordu. Onlara göre ben her zaman 'şu İtalyan parçası' olarak kaldım. Okulda nasıl tanındığımı biliyorlardı. Blanche'in babası sıhhi tesisatçılık yapardı. Onun pek fazla sesi çıkmıyordu. Karısıysa, zavallı adamın başının etini yerdı. Beni her zaman eleştirir, Blanche'la birlikte gezmemizi istemezdi.»

Blanche'a gelince... Onda Teresa'nın özel bir yeri vardı. Yakışıklı, çevik ve sert bir çocuktı, ama kendisine karşı nazik ve düşünceliydi. Blanche onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Arada sırada Pinetree ahırlarına gitmek, orada insanlarla tanışmak hoşuna gidiyordu. Onların kim ya da ne olduklarını öğrenmek istemezdi. Hepsinin Vinnie için önemli kişiler olduğunu bilmesi yeterliydi.

1945 yılının aralık ayında Teresa, temel eğitim için Bainbridge, Maryland'e doğru yola çıktı. Aslında fizik bakımından iyi durumda olduğundan, temel eğitim ona zor gelmedi. Yalnızca disiplin; «evet efendim» ve «hayır, efendim»-ler, selam vermeler, dikkatle yıkamıp ütölenen giysiler, yürümekle geçen uzun saatler ve ağzı kalabalık subayların bayağı sözleri sinirine dokunuyordu.

«Bana emir verilmesini, bulaşık yıkamayı, başkalarının pisliğini temizlemeyi sevmiyordum. Ciddi olmakla birlikte ufak tefek çatışmalarım oldu ve davranışlarım epey dikkati çektiyse de temel eğitimi bitirdim.»

Sonra Akdeniz'e giden bir muhribin aşçılığına atandı.

«Deniz kuvvetlerindeyken de başım hep derde girdi. Bir limana varıp yirmi dört saatlik izin alabildiğim zaman, iki ya da üç gün üst üste geri gelmezdim. Dışarıda kafa çekip kadınlarla gezer, ortalığı karıştırıp eğlenirdim. Sonra geri döndüğümde harp divanına verilir ve gemide hapis cezası alırdım. İşin asıl kötü yanı, beni hep para cezasına çarptırmalarıydı. Ay başı gelip de para almamız gerekince, ödenek listesinde Teresa: Sıfır yazılı olurdu. Yurt dışındayken,

sanıyorum, hiç maaş alamadım ve bu, böylece üç yıl sürdü.»

Buna rağmen Teresa, bütün gezilerinin sonunda hapse girmiyordu. İstanbul'da, bir kavganın orta yerinde, kendine umulmadık bir dost kazandı.

«Bir gece, şimdi adını anımsayamadığım bir kulüpte, iki kadınla içki içiyorduk ki bir patırtı duyduk. Çevremize baktık ve biri bıçaklı üç kişinin, bir adama saldırdığını gördük. Saldırdıkları adam kendini oldukça iyi savunuyordu. Bir boğa gibi güçlü kuvvetli ve ömrümde gördüğüm en yakışıklı erkekti. Bu şekilde, eşit olmayan güçlerin çatışmasını izlemekten nefret ederim. Smitty'ye baktım. Başını 'haydi!' anlamına salladı. İkimiz birlikte, adama yardım etmek için giriştik ve öbür üç kişiyi iyice hakladık.

«Birden içeriye polisler doluştu. Ben yine kodese gireceğimi düşünmeye başlamıştım ki, yardım etmiş olduğumuz adam cüzdanını çıkarıp polislere pasaportunu gösterdi. Memurlar hem ondan, hem de bizden özür dilemeye başladılar. O zaman, yardım ettiğimiz kişinin, aktör Turhan olduğunu öğrendik. Ondan sonra çok iyi dost olduk. İstanbul'a her gidişimizde onu arardık, o da bizi gezdirirdi. Bu yetmiyormuş gibi, bize kadın ve para sağlar, yüksek sınıfa göre olan yerlere ve partilere götürür... ne ikram edeceğini şaşırdı. Çok yakışıklı bir adamdı; bin bir gece masallarındaki şeyhlere benzerdi. Yıllarca bana yazdı. Elimde hâlâ onun bazı mektupları vardır. Bu mektuplarda hep, benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını sorardı. Çok hoş bir kişiydi; gerçekçi, dürüst, dostlarını düşünen... Öylesini bulmak okadar zordur ki... En azından, benim daha sonra tanıdığım sanatçı kişiler arasında böylesi çıkmadı.»

Deniz kuvvetleri Teresa'ya, romanlarda entrika beldeleri olarak adı geçen romantik kentleri —Tanca, Nis, Napoli, Atina, Kazablanka, Cebelitarık gibi— görme olanağını sağladı. Ama böyle kentlerin tadına varabilmek için para gerekliydi. Teresa'nın, sürekli para cezalarından ötürü her zaman yolsuz oluşu, onu para edinme yollarını araştırmaya yöneltti.

Teresa'nın, gittiği liman kentlerinde gözüne çar-

pan ilk şey, karaborsada Amerikan mallarının gördüğü değer olmuştı. Bu kentlere giden askerlerin çoğu sigara ve kahve satmakla yetiniyordu. Bazılarıysa, aşırabildikleri silahları satıyordu. Ama Teresa kendini ve arkadaşlarını, deniz kuvvetlerinin cebinden paraya boğmak için çok akıllıca bir yol bulmuştu. Bu planın en hoş yanı da, işin içinde kaba anlamıyla hırsızlık olmayışydı.

«Bir süre denizde kaldıktan sonra bir limana yanaştığımızda yapmak zorunda olduğumuz bir iş vardı. Gemi liman açıklarında demir atar ve yeni yük alırdı. Bu arada bizlere de depoyu boşaltıp bozulabilecek yiyecekleri denize atmamız emredilirdi. Bunlar arasında et, yumurta, tereyağı ve hatta un bile bulunurdu. Taze yiyecekler için yer açmamız gerekirdi. Oysa bu limanlarda insanlar yiyecek dileniyordu. Birkaç kırıntı için kız kardeşlerini, kendilerini satıyorlardı. Geceleri askeri üslerin çöp tenekelerine saldırdıkları görülürdü. Öte yanda biz yiyecekleri denize atıyorduk.

«Girit'in güney kıyısında bir liman olan Lerapetra'ya uğradığımızda aklıma parlak bir fikir geldi. Bunu, Frank adında bir arkadaşla açtım. Anlatırken, başının içinde kasa zillerinin çalmaya başladığını görür gibi oluyordum. Kıyıya gidip karaborsacılarından birini bulacak ve nasıl olsa denize attığımız şeyleri ona satıp satamayacağımızı öğrenecektim. Bence burada bir kötülük yoktu; hırsızlık yapıyor sayılmazdık.

«Lerapetra'da birkaç bar dolaşarak barmenlerle konuştum. Onlar beni o çevrede iş gören iki karaborsacıya gönderdiler. Atmamız gereken tereyağını satmak için adamlarla anlaştık. O sıra elimizde on altı ya da yirmi sandık kadar tereyağı vardı. Her sandık on bir kilo geliyordu. Kilosunu iki dolardan satmak üzere anlaştık. Karaborsacıların bütün yapacağı, maynaya gelip sandıkları gemiden almak ve bunları bir hendeğe gömeceklerini söylemekti.

«Frank, subaylara iki kişiyle anlaştığımızı, gelip geminin çöplerini alarak bir imha çukuruna gömeceklerini söyledi. Subayların hoşuna gitti bu. Hiç değilse, liman sularını çöple kirletme gibi bir nedenle

eleştirilmemiş olacaktık. Subaylar çöplerin taşınması için gerekli on doları bile ödediler.

İş çok iyi gidiyordu. Tanca'dan Napoli'ye kadar birçok limanda çalıştık. Yalnızca tereyağı satmakla da kalmıyorduk. Deponun neminden hafifçe kurtlanmaya başlamış, kırk beş kiloluk çuvallarla un satardık. Çuval başına üç kâğıt alırdık. Aynı şekilde, hafifçe küflenmeye başlamış jambonları okuturduk. Küflü yerini kesip attıktan sonra parçası dört papelden verirdik jambonu karaborsacılar. Frank'ın kaptana çıkıp, depoda bozulmaya başlamış et bulunduğunu söylemesi yeterdi. Hemen yok etmemiz emredilirdi bize. Bu yolla, çeyrek sığır parçaları sattığımız bile oluyordu. Bu sonuncusundan çok para alıyorduk : Parça başına üç yüz dolar.»

Teresa'yla Frank depodaki yiyecekleri karaborsacılar satmaya çalışmadıkları zamanlar, gemide zar ve kâğıt oyunları düzenliyorlardı. Subaylar içerde hemen her gün düzenlendiğinden kuşkulandıkları bu kumar âlemlerini engellemek için sık sık yoklama yaparlardı. Ama bizim iki üçkâğıtçı arama sırasında bile kumarı sürdürmenin yolunu bulmuşlardı.

«Subaylar depoyu, reviri, güverteleri, yatak odalarını, silah mahzenini, akla gelebilecek her yeri arardı, bir yer dışında! Aramayı akıl edemedikleri o tek yer de mutfağın soğuk deposuydu. Gemideki bütün astsubaylar soğuk depoya gelirdi, çünkü büyük para burada dönüyordu. Biz, üzerimizde palto ve eldivenler, donmuş tereyağı sandıklarının üzerine oturarak, kâğıt dağıtıyor olurduk. Subayların, mutfağı en az iki kez aradıklarını, ama soğuk depoya bakmayı akıl edemediklerini anımsıyorum.»

İster soğuk depoda iskambil oyunu olsun, ister kazan dairesinde zar atma, ortada dönen para her zaman yüksekti. Teresa, bir iskambil oyununda dört bin dolar yitirdiğini; bir zar oyunundaysa, sekiz bin dolardan fazlasını kazandığını anımsıyor.

«Gemide Tennessee'den gelme bir avuç dağlı vardı ve düzgün zarla hileli zar arasındaki ayırmadan haberleri olmadığını anlayınca onları iyice soyduk, farkına bile varmadılar.»

Teresa kazansa da, yitirse de, bu oyunlar ona özlediği heyecanı veriyor ve böylece, kumar oynama isteğini doyuruyordu. Çoğunlukla hileli zar sayesinde kazanıyordu. Cepleri ve dolabı para doluydu. Limana indiği zaman lüks bir hayatın içine dahiyordu. Pahalı kadınlar ve gece kulüpleri, en iyi restoranlarda yenilen en iyi yemekler, içilen içkiler, sıradan olaylar haline gelmişti. Dostları, Teresa'nın hayatını kendisiyle paylaşmaya açık yüreklilikle davet ediliyordu. Gemi-deki en popüler adam haline gelmişti. Ama ister istemez geri dönme saati geldiğinde, Teresa ya bir kadın ya da bir şişeyle oyalanır, vaktinde döremezdi.

«Subaylar oldukça aptaldı. Limanda harcadığım parayı nereden bulduğumu bir türlü düşünemiyor, onun yerine bana kıyıya çıkma izni vermeye devam ediyorlardı. Kimse de beni ele vermiyordu; altın yumurtlayan tavuğu öldürmeye niyetli değildiler.»

Bütün bunlar göze çarpmadığı halde, Teresa bir gün yakayı verdi.

«Denizdeyken tatsız, belalı bir ayyaşım. Şimdi içkiye elimi sürmüyorum, ama o zamanlar çekilir gibiydim. Bir gece Boston'da, Izzy Ori'un barında iyice kafayı çekmiştim. Olayın nasıl başladığını hâlâ bilmiyorum, ama orada bir karacı yüzbaşıyla kavga-ya tutuşarak adama bir temiz sopa çekmiş ve geminin hapisanesine tıkalıyım. Beni askeri mahkemeye verdiler. Suçlu görülerek altmış gün katıksız hapis; kötü hal ve tavırdan ötürü de ordudan atılma cezası aldım. Ama ceza tecil edildi ve bana ikinci bir şans tanındı.»

Teresa bu olaydan hiç ders almamıştı. Gemiye geri dönmesine izin verildi, ama deniz kuvvetleri onun başının derde girmesine fırsat vermek istemiyordu. Bu yüzden, aşçılar gece nöbeti tutmadıkları halde, ona geceleri gemide nöbet tutturuyorlar ve böylece onu limana inmekten alıkoymuş oluyorlardı. Ama bir kez daha bela gelip onu buldu :

«Bir gece nöbetteydim. Hoşlanmadığım teğmenlerden biri sarhoş olarak geldi. Muthiş içmişti. Gecenin ikisi olduğundan, karanlıkta kim olduğunu göremiyordum. Bu yüzden; 'İlerle ve kendini tanı!' komutu

verdim. Adam üzerine doğru gelerek sövmeye başladı. 'Seni piç, seni Yanki fırlaması...' diye haykırıyordu. Derken itmeye kalkıştı. Bunun üzerine; ben de silahımın kabzasıyla başına vurup onu yere yıktım. Ordunun hangimize inanacağı belli tabii... Herhalde benim gibi bir serseriye değil... Tegmen, her ne kadar içki fıçası gibi kokuyor ve üstüne başına kusu-yor idiyse de, Kongre kararıyla subaylığa yükselen bu sayın baya, bu güneyli gevezeye inandılar yine de.»

Olay, Teresa'nın deniz kuvvetlerindeki aşçılık kariyerinin sonu oldu. Daha önceki cezasının da infazı istenerek Brooklyn'de askeri gözetim altına alındı.

«Deniz kuvvetleri talimatlarına göre, bana altmış gün katıksız hapis cezası verilmesi, yasadışı bir uygulamaydı. O yüzden, işi kitabına uydurdular. Otuz gün süreyle katıksız hapsedtiler, bir gün ara verdiler ve ikinci kez otuz gün daha katıksız yatırdılar.»

Sonra Brooklyn'den Rhode Island'a gönderdiler, orada da kötü hal ve tavırdan ötürü ordudan çıkarıldı. Tarih, 7 Şubat 1948'di. Çoğu insan için ordudan kötü halle çıkarılmış olmanın hem psikolojik hem de ekonomik etkileri olur. Bu kimseler, ülke hizmetinde bulunmuş olmanın onurundan ve askerlik görevini yapanlara tanınan ayrıcalıklardan yoksun kalır. Ordudan terhis olanlara verilen cep harçlığı ve tanınan ayrıcalıklar yerine, Teresa'ya yalnızca bir takım giysi ve yirmi dolar verildi.

«Bu olay bana pek dokunmadı,» diye anlatıyor. «Nasılse, valizime tıkıştırılmış on dört bin dolarlık nakit param vardı! Bu, denizdeki yoz yaşantımın ödülüydü. Bütün bir gemi personelinin eline bir ayda geçen paradan daha fazlaydı bu miktar.»

Teresa'nın cebindeki on dört bin dolar, orada; kızgın kor halindeki bir kömür parçası, pelur kâğıt üzerinde ne kadar kalabilirse o kadar dayandı. Ne yurt dışında bulunduğu sıralarda dönüşünü beklemiş olan Blanche, ne annesi, ne de babası, onu bu paranın bir kuruşunu olsun artırma konusunda ikna edebildiler.

«Blanche, insandan bir şey istemeyen kadınlardan.»

dı. Onu bir sinemaya götürsem mutlu olurdu. Bazen, paramın birazını artırmam gerektiğini söyler, ötesine karışmazdı. Ama o zamanlar bende bırakınız Blanche'ı, Tanrı'yı bile dinleyecek göz yoktu. Bu kez at yarışlarına merak sarmıştım. Her gün hipodroma gidip o Allah'ın belası atlar üzerine bahse girerdim. Gecele-riyse ya kâğıt oynar, ya da kulüpleri dolaşırdım. Galiba keşliğin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Keş-lerden nefret ederim, ama ben de onlar kadar tutku-luydum. Tanrı bilir, masadaki iki sinekten önce han-gisinin havalanacağı üzerine bahse girebilirdim.»

Dokuz ay sonunda eğlence, kahkaha ve içkiden oluşan döner dolap birden duruverdi. Parti bitmiş. Teresa yolsuz kalmıştı. Geçimini sağlaması için çalış-ması gerekiyordu! Sonra Blanche de vardı; artık ev-lenmeyi düşünüyordlardı, ama ellerinde hiç para yok-tu. Dostlarının aracılığıyla Teresa, Medford'daki HB Welch Kamyon Şirketinde bir yükleme işi buldu.

«İş fena değildi. Biraz zordu, o kadar. Ama o za-manlar buna da aldırışım yoktu. Asıl sorun, çok para kazanamıyor oluşumdu. Oysa en çok paraya ihtiyacım vardı. Çünkü o aralık her koşu hakkında içime doğan tahmin doğru çıkıyordu.»

Bu sorunu bir çözüme bağlamakta ona iki arka-daşı Joseph Puzangara (Joe Putsy) ile James (Jimmy) Coyne yardım etti. Daha sonraları her ikisi de çetenin ufak tefek işlerini yaparak geçinen küçük haydutlar durumuna geldiler. Ama o sıralar yalnız eski okul arkadaşlarıydılar; Teresa'nın küçük soygun eylemle-rinde işbirliği yaparak güvenilebileceği arkadaşlar. Ay-rica bunlar, yemek yerine kumar oynamayı yeğleyen «dejenere kumarbaz»lardı da.

«Kamyonun geçtiği yollar üzerinde, hırsızlığa el-verişli yerleri saptamıştık. Joe'yla Jimmy'yi çocuklu-gundan, okul sıralarında yaptığımız hırsızlıklardan tanıyordum. Hepimizin paraya ihtiyacı vardı. Hepimiz kâğıt oynamaya ve at yarışlarına düşkündük.»

Aynı zamanda hepsi başarılı birer hırsızdılar. Bir-kaç ay içinde, polislin ruhu bile duymadan, düzineyi aşkın soygun düzenlediler.

«Kolay girilebilecek gibi görünen bir ev saptar-

dık. İçimizden biri gidip kapıyı çalardı. Açan olursa, yol sorardık. Kapı açılmazsa evin arkasını dolanır, bir kapı kırar ve yatak odalarını temizlerdik. Bazı işler bize yalnızca birkaç yüz papel kazandırmıştı. Ama iki tanesinden yirmi, yirmi beş bin kadar aldık. Bu işi bir yıl kadar sürdürdük. Benim kazancım kırk bin dolar çevresinde oldu, ama hepsini atlara yatırdım.»

7 Mart 1949 tarihinde 'Teresa'yla Blanche evlendiler. Bu tarih, Bosselmanların evinde karışıklıkların çıktığı bir zamana rastlıyordu.

«Annesi bu evliliğe bütünıyla karşıydı. Parasız olduğumu biliyordu, ünümü beğenmiyor, kızının bir Katolikle, özellikle 'Katolik bir İtalyan parçasıyla' evlenmesini istemiyordu. Babası öyle değildi. Karısına çok yüz veren bir adamdı ama, yine de iyi bir insandı. Ona göre dürüst olmayan yoldan kazanılmış hiçbir şeyi kabul etmeyen tiplerdendi. Uygun zamanlarda kendisine televizyon araçları, kol saatleri, daha sonraları da takım giysiler ve kürkler vermek istedim ama, hiçbirini kabul etmedi. Bana, 'Vinnie,' derdi; 'kusura bakma, ama benim bir televizyon ya da kol saatine ihtiyacım olsa gidip satın alabilirim.' Karı-koca ikisi de çok çalışkan ve dürüst insanlardı. Ama iş benim Blanche'la evlenmeme gelince, buna karşıydılar. Evlenme törenimiz için kiliseye de gelmediler.»

Evlilik hayatı Teresa'yı değiştirmede, Babasının yardımıyla, Atlas Kâğıt Şirketinde bir kamyon şoförlüğü bulmuştu. Evlilik nedeniyle borca girdiği için de karısıyla, babasının evinde kalmaya başladı.

«Atlas'taki en sevilen ikinci memur babamdı. İkiyise, annemin amcasıydı. Patronlar babamın bir dediğini iki etmezlerdi. Bu yüzden, babam onlardan bana bir iş vermelerini istediğinde bu isteği hemen yerine getirdiler. Param olmadığı için babam, ancak iki aileye yetebilecek evini değiştirip üç aileye göre düzenleme yaptı. Biz birinci katta oturuyorduk. Annemle babam ikinci kattaydılar. Küçük kız kardeşim de evlendikten sonra üçüncü katta taşındı. Orada oturduğumuz sıralar, sabahın saat ikisi ya da üçünde, zil-zurna sarhoş durumlarda eve geldiğimi anımsıyorum.

Blanche beni beklemez, yatardı. Ama babam kapıda bekler ve canıma okurdu. Ona göre Blanche bir melekti; bense ona karşı iyi davranmadığım için, işe yaramaz herifin tekiydim.»

Atlas Şirketindeki kazancı —yüz dolar haftalık— o zaman için iyi bir gelir sayılmasına rağmen, Teresa'nın kumar harcamalarını karşılamaya yetmiyordu. Kısa bir süre sonra yasadışı kazanç sağlama fırsatını buldu. Bu fırsat, Atlas'ta çalışan ahlaksız bir memur aracılığıyla eline geçti.

«Bu memur, siparişlerin gönderilmesi işinde çalışıyordu. Babam da o bölümün şefiydi. Bir gün adam bana geldi. O sıra Boston'un Musevi semti olan Mavi Tepeler'e kâğıt peçete, tuvalet kâğıdı, yer cilası ve ambalaj kâğıdı nakletmekle görevliydim.

«'Vinniel' dedi. Joseph'in dükkânında durman gerekiyor. Oraya fazladan üç rulo ambalaj kâğıdı bırakmanı istiyorum. Adam sana her rulo için açıktan on beş dolar verecek; aramızda bölüşürüz, tamam mı?' dedi. Kabullendim. Bu memurun, öbür iki kamyon şöförüyle de aynı işi yaptığını öğrendim. Ondan sonra işler çok kolaylaştı. Bir süre sonra kendim için haftada dört yüzle beş yüz papel arasında fazladan para almaya başlamıştım. Yürüttüğüm şirket mallarını çocukluğumdan beri tanıdığım çetecilere satıyordum. Kamyon şöförülüğü yaparken o kadar çok para kazanıyordum ki, duraklarda malları indirmeme yardım etmesi için bir çocuk tutmuştum. Öğleden sonra saat birde işi bitirmiş olmak için arabayı deli gibi sürer, sonra da hipodromun yolunu tutardım. Kamyonu ahırların yakınına park ederken kimsenin görmemesi için para yedirdiğim bir görevli vardı. Sonra da o gün ne kadar para kazanmışsam hepsini bahse yatırırdım.»

Teresa'nın yarışlarda binlerce dolar kazandığı olmuştı. Ama sonunda iyice içeri girdi ve şirketten çalışmaya devam etmesine rağmen, Medford'un faizcilik yapan kumar acentası sahibi Robert (Bobby) Visconti'ye başvurmak zorunda kaldı.

«Bobby'yi çocukluğumdan tanırdım. Bildiğim tek kumar acentasıydı. Aynı zamanda çevrenin kabadayılarındandı, ama çete üyesi değildi. Ağzı kalabalık

herifin tekiydi. Para sızdırmaktan kolay bir şey yoktu ondan. Ama sıra borcunu almaya gelince, müthiş sertleşirdi. Bana hiç numara yapmadığı halde, borcunu ödemekte birkaç gün gecikmiş olanlara sabahın ikisinde ya da üçünde telefon edip ailelerini, karılarını ve çocuklarını tehdit ettiğini biliyorum. Ayrıca, gerektiğinde kol ya da bacak kırmak için demir boru kullanmaktan da çekinmezdi.

«Bir kez parasız kaldığımda, onunla yüz papellik bir bahse tutuşmuştum. İkinci kez bu, iki yüz papele çıktı. Bana 'Haydi,' derdi; yüz papellik bahse gir, bana borcun olsun.» Ama farkında olmaksızın öylesine içeri girmiştim ki, yalnızca ona her hafta ödemem gereken paramın faizi bin iki yüz kâğıt tutuyordu. Kimi geceler eve geldiğimde, bir sonraki faizi nasıl vereceğimi, parayı ödemek için ertesi gün nereyi soyacağımı düşünmekten kahrolurdum.

«Aslında aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Kim ne derse desin, at yarışlarından kârlı çıkmanın yolu yoktur. Ülkenin tanıdığım en büyük soyguncularından bazıları atlar üzerine oynar ve servetler yitirirler. İnsan bir kez kendini kaptırınca, sonu gelmiyor. Yalnız benim bir özelliğim vardı; evin yönetimi için gerekli olan ekmek parasına hiç dokunmazdım. Bu özellik bana babamdan miras kalmıştı. Ev ve aile önce gelirdi; kumarsa, sonra.»

Atlas'ta bazı dolaplar çevrildiğinin, çevirenin de Teresa olduğunun, bir yıl sonra farkına varıldı. Teresa'nın uğradığı yerlerde genellikle çok mal alan müşterilerin siparişleri gittikçe azalıyor ve birtakım çetecilerin ellerinde, piyasaya çok düşük fiyatla sürülen Atlas üretimi birikiyordu. Satıcılar, müşterilerinin, Atlas mamullerini başka kaynaklardan çok düşük fiyatla sağladıklarından yakınmaya başladılar.

«Babam benim bu işte haksız kazanç sağladığımdan kuşkulandı ve allak bullak oldu. Onu utandırmıştım. Ama bana ne bağırdı, ne de yanından kovdu. Sadece destekledi. Şirket beni işten çıkarmak istediye de Kamyoncular Sendikası bunu engelledi. İşten çıkarılırsam, işi bırakma kararı alınacağı tehdidinde bulundu sendika. Ortalık iyice karıştı. Bu arada bana

satmak için mal sağlayan memur Mitchie-kovich, artık bir şey veremez oldu. Böylece, haftada beş yüz dolar olan kazancım birden yüz dolara düştü. Artık yaptığım işin benim için özelliği kalmamıştı. Haftada yüz dolar gibi bir para uğruna Kuzey Yakası'nda, sırtımda karton rulolarla üç kat merdiven çıkararak kâğıt taşıyordum ve canım çıkıyordu. Para kazanmak için daha kolay yolların bulunabileceğini düşündüm. İşi bıraktım.»

4/MAFYA GÜÇ DURUMDA

1930'lardaki çete savaşlarından bu yana New England'daki suç örgütlerini rahatça yönetmiş olan İtalyanlar için 1950 başları karışıklıklar, önderlik çekişmeleri ve zaman zaman patlak veren şiddet olaylarıyla dolu bir devreydi. Karışıklıklar, 1950 yılı şubat ayında, Başkan Truman'ın Başsavcısı J. Howard McGrath'ın, ülkedeki bütün belediye başkanlarıyla eyalet savcılarını ulusal düzeyde bir Örgütlenmiş Suç Konferansı'na çağırması üzerine başladı. 1950 yılının mayıs ayında Tennessee'li senatör Ester Kefauver, ülke çapında yürütülecek bir örgütlü suç soruşturması başlatınca alarma geçen çete, kendi aleyhine açılan bu kampanyayı dikkatle izlemeye ve sonuçları tartmaya başladı. 1951 sonlarına doğru Kefauver, ülkenin bütün kentlerinde, televizyonla halka duyurulan soruşturmalar aracılığıyla çete aleyhtarı bir kamuoyu oluşturmuştu. Teresa bu dönemde Pinetree Ahırlarına yaptığı ziyaretlerde, Joseph Lombardo'nun aylık toplantılarına katılan çeteciler arasında gittikçe daha önemli kişilere rastladığını anımsıyor. Kulüp binasına giden bir millik yolun başına geldiklerinde her araba ve içindekilerin kimliği, irikıyım adamlar tarafından denetleniyordu. Silahlarla donatılmış fedailer, bacaklarının güçlenmesi için atların banyo yaptırıldığı özel gölün çevresinde bekliyor, yarışa çıkacak hayvanların koşturulduğu patikalarda dolaşüyor ve ahırlarda çalışanların maun kaplamalı odalarının bulunduğu bölümü,

içeriden bir yabancı çıkmasını ya da fazla meraklı biri yaklaşmasını diye gözlüyorlardı. Görevleri, polislerden ya da Kefauver'in ispiyonlarından birinin içeri sızmasını önlemektir.

«Her yan nöbetçiyle doluydu. Ahırlar, silahlı bir kampı andırıyordu. Lombardo'nun çağrısı üzerine karımla oraya piknik yapmaya giderdik. O zamanlar, çetenin üst kademelerinde büyük kararlar alındığını, değişiklikler yapıldığını bilmiyordum. Ayda bir kez pazar günü, ülkenin her yanından limuzinler gelirdi. Çocukluğumda gördüğümde farklı bir durum vardı. Bu kez arabalar, Montreal'den Lou Greco (uyuşturucu madde, kumar ve kaçakçılık işlerinin başyöneticilerinden biri) Chicagodan İkenin çete yönetim konsey üyesi) Anthony (Büyük Tuna) Ascardo gibi kişileri taşıyordu. Bu kişiler, oraya yalnızca kâğıt oynayıp kazancı paylaşmaya gelmiyordu. Onların oraya, Kefauver'in yarattığı kamuoyuyla nasıl başedeceklerini karara bağlamak için geldiklerini öğrendim, ama daha sonra. Toplantılarda nelerin döndüğünü de bilmiyordum. Sonunda birçok değişiklik yapıldı.»

1950 yılına dek yirmi yıl boyunca New England, hepsi de İtalyan ya da Sicilyalı göçmenler ve bunların çocuklarından oluşan bir suç patronları koalisyonu tarafından barış içinde yönetilegelmişti. Bu görevlere, 1930'larda Boston yöresini sarsan çeteiçi savaşlardan başarıyla çıkarak yükselmişlerdi. Haraç karşılığında adam koruma ve küçük sayı oyunlarından başlayarak, dikkatle, kamu görevlilerini ve polisi satın alıp kötüye kullanarak, o günlere göre karmaşık ve fazlasıyla kârlı bir kumar imparatorluğu kurmuş bulunuyorlardı.

Patronlar koalisyonunun başkanı, federal komite müfettişleri ve polisler için bir bilmece olan Joseph Lombardo'ydu. Framingham'da yaşayanlara göre Lombardo bir dürüstlük anıtı; yarış atları yetiştiren bir ahırın sahibi, varlıklı ve başarılı bir işadamıydı. Polis tutanakları, 1950'lerde onun hakkında pek az şey bildiğini ve Pinetree Ahırlarının, ulusal çete yöneticilerinin buluşma yeri olarak kullanıldığınınsa hiç bilinmediğini göstermektedir.

Ama gizli topluluk içinde, Lombardo en çok saygı gören, en güçlü adamdı. Sessiz ve katı bir disiplinle yönetiyordu ve New England onun krallığıydı. Patronlar patronu olduğu halde ne aç gözlüydü ne de diktatörce yöntemlere başvururdu. O bir diplomat, bir arabulucu, köpekbalıklarından oluşan bu topluluğun iş bilir politikacısıydı.

«Lombardo, çetenin En Önemli Adamıydı. Onu başkalarıyla gördüğünüzde kimliğinden hiç kuşku duymazdınız. Önünde herkes eğilir, saygılı davranırdı. Ülke çapında bir müşterek bahis şirketini yönetiyordu; buna rağmen Kefauver ona ilişmemiştii. İster Rhode Island, ister Springfield, ister Boston'un bir bölgesinin patronu olsun, herkesin bir karar için Bay Lombardo'ya gitmesi gerekirdi. Eğer herhangi bir kararı onaylamazsa bu, işin sonu olur, tartışılmazdı.»

Lombardo'nun çevresindeki patronlardan hiçbirii, bugünkü anlamıyla bir suç ailesinin başında sayılmazdı. Bunlardan her birinin kendine ait birer küçük çetesi vardı ve eyalet, kent ya da birkaç eyalet çapında bir eylem kararı alınacağı zaman bunlar ya Pinetree Ahırlarında, ya da Boston'da bir İtalyan kulübünde, Lombardo'nun başkanlığında toplanırdı.

Bir zamanlar Teresa'nın büyükbabasının hâkim olduğu Boston'un Kuzey ve Batı yakalarındaki eylemlerden, şimdi aslan payını Lombardo almaktaydı. Boston'un Güney Yakası'ysa, Anthony Santonello adında, eski Sicilyalı donlardan biri tarafından yönetiliyordu. Bu adam Kefauver döneminde, bir suç patronu olduğu anlaşılmadan sessizce ölecekti.

Massachusetts'in Springfield kenti, Salvatore (Büyük Burunlu Sam) Cufari adında, New York'un ileri gelen suç patronlarıyla yakın ilişkileri olan yaşlı bir devlet adamının denetimindeydi.

Rhode Island'da durum daha karmaşıktı. Otuz yıl süresince buranın mutlak hâkimi, Birinci Dünya Savaşı'nda Brooklyn'den New England'a gelen beş kardeşten biri olan Frank (Butsey) Morelli olmuştu. Birinci Dünya Savaşı boyunca ve daha sonraları Connecticut, New Hampshire ve Rhode Island'ı altüst eden terörist bir çeteyi örgütlemişti. 1947'de Morelli'

nin bir suç patronu olarak sürdürdüğü uzun kariyer son buldu. Kendisinin haberi yoktu, ama kanserliydi ve çok içiyordu. Bu yüzden hatalar yapıyor, soygunlar başarıyla yürütülmüyor ve çete üyeleri iyi denetlenmiyordu. Lombardo çaresiz kalmıştı. Morelli'nin yerine Boston'un gözde patronlarından Philip Brucolla'yı (Buccola) atadı.

«Brucolla, Boston'un Doğu Yakası'nın patronuydu. Bir dizi çetelçi savaşı vererek yükselmışti. Kendine ait bir çetesi vardı, ama —herkes gibi o da— Lombardo ne derse onu yapardı. Ve Lombardo ondan, Morelli'nin yerini almasını istiyordu. Butsey'yi rafa kaldırdı —bir bakıma emekliye ayırdı— ama yine de Butsey'ye karşı, emekliye ayrılan bir patrona gösterilmesi gereken saygıyı göstermelerini emretti herkese.»

Brucolla'nın bu göreve atanması hata olmuştu. Çete üyeleri bütün sorunlarını ona getiriyordu. Kumarla ilgili işlemleri yönetmeye ve Rhode Island'la Boston'un bir bölümündeki çete çıkarlarını güçlendirmeye zorlandı. Sonuçta polisin, federal müfettişlerin ve Kefauver'in dikkatini üzerine çekti. Herkes, New England'daki suç patronunun Brucolla olduğunu sanarak, ona çullandı. Oysa arka planda işini bilen, adı duyulmamış Lombardo vardı! Brucolla için durum, içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Kefauver'in müfettişleri ve Yüce Jüri'ler yakasını bırakmıyordu. Mahkemeye çağrı emirleri yayımlanıyor ve ileride hapse girme olasılığı belirliyordu. Brucolla çözümü, anayurdu Sicilya'ya kaçmakta buldu. Bugün de orada yaşamakta; New England çetesinden, bağlılığının karşılığı olarak aylık bir gelir almaktadır.

Buna karşılık, bir zamanlar Rhode Island'ı teröriste eden ve emekliye ayrılan Butsey Morelli, Lombardo'nun yardımıyla paçayı sıyrabilmişti.

«Butsey sert ve öldürücüydü. Sevmediği birine soluk alma olanağı tanımayan yaşlı bir don'du. Çocukken, onu Pinetree'de ilk gördüğümde, hayat dolu, güçlü ve mütehakkim tavırlı birisiydi. Daha sonraki yıllarda, kendisini yakından tanıma fırsatını bulduğumdaysa, soluk aldıkça acı çeken biri haline gelmişti. Ölmek için dua ediyordu. Kefauver olayından birkaç yıl

sonraydı. Doktorlar çenesiyle yüzünün yarısını almıştı. Korkunç bir görünümü vardı. Aslında onu ayrılmaya zorlamadılar. Kendisi devam etmek istemiyor, iş ona artık ağır geliyordu. Bir de, Buddy adlı bir çocuğu evlat edinmişti. Bu çocuk onun her şeyiydi ve çete aleyhindeki kamuoyunun çocuğu rahatsız etmesini istemiyordu.»

Daha sonraki yıllarda Teresa, bu emekli suç patronunun, geçmişteki hayatının utancından oğlunu korumak için ne denli ileri gidebileceğini öğrendi. Teresa bunu, Morelli'yle yaptığı bir konuşma sırasında anladı. Konu 1920 yılında, adalet üstüne büyük tartışmalara yol açan ünlü Sacco-Vanzetti hırsızlık ve cinayet duruşması üstüneydi.

1920'lerde Butsey ve çetesi, New England'da şiddet eylemlerini de içeren önemli dolaplar çeviriyordu. Uzmanlaştıkları alanlardan biri de tekstil ve ayakkabı taşıyan yük katarlarını soymakta. Bir seferinde hedefleri, Braintree, Massachusetts'deki Slater ve Morrill Ayakkabı Şirketi tarafından üretilen ayakkabılar olmuştı. Bu olayda yakalandılar. 1919 Aralık ayında bu suçla itham edildiler. Sonra, 15 Nisan 1920'de Slater ve Morrill Şirketi'nin imalathanesinin yakınındaki bir sokakta, şiddet kullanarak bir soygun yapıldı. On beş bin yedi yüz yetmiş üç dolarlık soygunda iki adam; veznedar Frederick A. Palmer'le bekçi Alessandro Berardelli öldürüldü. Her ne kadar soygunda dört kişinin bulunduğu rapor edildiyse de, yalnızca ikisi; ayakkabı tamircisi Nicola Sacco'yla, seyyar balık satıcısı Bartolomeo Vanzetti tutuklandı. İkisi de suçlu bulunarak idam edildi. Üstün bir yurtseverlik krizine tutulan polis, savcı ve yargıçlar, Sacco'yla Vanzetti'yi devleti yıkmayı amaçlayan İtalyan anarşistleri olmakla suçluyorlardı. Onlarsa, elektrikli sandalyeye gittikleri son ana dek suçsuzluklarını söylediler.

Sacco'yla Vanzetti'nin suçlu olup olmadıkları konusundaki tartışma bütün şiddetiyle sürüyordu. Gazeteler sürekli olarak konuyu kurcalıyordu. Yazar ve avukatlar bu davaya, adaletin kötüye kullanışının klasik bir örneği olarak değiniyorlardı.

«Anımsıyorum, 1951'den çok sonraydı: Boston'da-

ki **Globe** gazetesinde, Sacco-Vanzetti davasındaki hırsızlık ve adam öldürme olayında Butsey'nin parmağı olduğunu ileri süren bir makale yayımlandı. Butsey, gazeteyi mahkemeye verdi. Ona sordum: 'Neden dava açıyorsun? Bir gazeteyle başedemezsin ki!' Karşılık verdi: 'Sacco-Vanzetti olayına benim karıştığımı ima ediyorlar. İleri sürdükleri şey gerçektir, ne var ki, çocuğuma zararı dokunacak. Kendime aldıracağım yok. Zaten ölmeye hazırım. Ama, oğluma neler olabilir. Kendisinden önce neler geçtiğini hiçbir zaman bilmedi.'

«Butsey'yi süzdüm, Duyduklarımın dışında, dava üzerine hiçbir bilgim yoktu. Ama o, Sacco'yla Vanzetti'nin başına gelenlerden değil, oğlunun başına gelebilecek olanlardan kaygılıydı. 'O herifleri biz öldürdük,' diye devam etti. 'İş, iki enayinin [Sacco'yla Vanzetti] üstüne kaldı. Yolumuza çıktılar, biz de onları ezi verdik. Şimdi, bunca yıldan sonra aptal, sarhoş bir gazeteci, olayı baştan kurcalamaya —adımı kirletmeye— kalkıyor. Kazanacağımı ummadığım halde mahkemeye vermek zorundayım. Çocuğun korunması için gerekli bu.' 'Gerçekten bunu yaptın mı?' diye sordum. Gözlerimin ta içine baktı. 'Evet, Vinnie,' dedi. 'Bizim yerimize bu enayileri suçladılar. Bu da sana, dünyada ne kadar adalet olduğunu gösterir'.

«Butsey şimdi öldü. Bu olayı çetede ki birkaç yakınından başka kimseye anlattığını sanmıyorum. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da Butsey'nin masal anlatan biri olmadığıdır. Hiçbir şey hakkında hiçbir zaman böbürlenmezdi.»

1950'lerde suç konseylerini en çok düşündüren sorunlardan biri, ulusal çaptaki kumar dolaplarını yönetmekte kullanılan kilit kuruluş, Chicago'nun **Continental Press**'ine Kefauver'in yönelttiği saldırıydı. **Continental Press**, çetenin yönettiği bir haber ajansıydı. Burası hem yasal, hem de yasadışı araçlarla yarırlar üzerine bilgi toplayarak, bir ücret karşılığında, ülkedeki kumar acentelerine iletirdi. Chicago çetesinin eylem alanlarından biri de **Continental**'in işletilmesi.

di. Bu kuruluşun Boston'da, seksen dördüncü sokakta, **Günlük Spor Rehberi** adında bir kolu vardı. 1951 başlarında Kefauver, projektörleri **Continental**'in ulusal düzeydeki dolaplarına ve çetenin kirli şiddet eylemlerine çevirince, **Continental** çöktü. Olay, New England'daki yarış acentelerini bir haber servisinden yoksun bıraktı. Bunun üzerine Lombardo'yla Bruccola, Frank Ferrara ve Angelo (Munge) Rosetti tarafından yönetilen kendi bağımsız haber servislerini kurdular.

«Ferrera'yla Munge kazanılmış adam değillerdi, ama, işin uzmanıydılar. Sorun, ülkenin değişik yerlerindeki yarış sonuçlarını anında alabilmektir. Onların, hipodromlara bakan binalardan yarışları dürbünle gözleyen, ya da hipodromda **walkie-talkie**yle (küçük portatif telsiz) dışarıdaki bir arabaya haber gönderen adamları vardı. Yarış süresince Munge'nin Doğu Boston'daki telefonu açık dururdu.

«Munge büyük bir odada, özel olarak yapılmış bir masada otururdu. Masanın ortası kesilerek çıkarılmıştı. O, Frankie ve bir kişi daha, orta yerde, dönen koltuklarda oturuyor olurlardı. İki yanda da on beşer telefon dururdu. Telefonun her çalışında Munge, öbür uçtaki kumar acentesinin odasına haber vermeye başlardı: 'Tamam. O yarış saat 2.02'de başlıyor. Şimdi siz bırakıyorum, telefonu açık tutun'. Kumar acentesinin haber odası; örneğin, Florida'nın Gulf Stream kentindeki yarış hakkında, yarış devam ederken bilgi edinmek isterdi. Zaman dolduğunda, New England'da yarışı izleyen acentelere otuz telefon birden açık tutulurdu. Saat 2.02'de Munge, hipodromdaki adamından dolaysız bilgiyi almaya başlardı ve Munge konuşurdu: 'Tamam, Gulf Stream'de başladılar. İki at başta... birinci at 2.03'te kazandı.' Pat, sonuç, otuz kumar acentesine birden iletilmiş olurdu. Bunlar da sonuçları, kendileri için çalışan yüzlerce sokak acentesine aktarırlardı. Her kumar acentesi, her yarış sonucu için haber servisine on beş dolar öderdi. Munge o günün öğle sonrasında iki ya da üç hipodromdan —hipodrom başına sekiz ya da dokuz yarış olmak üzere— haber iletiyor olabilirdi... Tam bir altın madeniydi bu iş.

«Aynı zamanda, sokak acentesi için de büyük bir korunma aracıydı. Hipodromlarda adam bulundurup radyoyla sonucu alan ve son anda bahse girmeye kalan bir sıvri akıllı tarafından faka bastırılma olasılığı ortadan kalkıyordu. Bir haber servisince verilen yarış sonuçlarının, saat bakımından üstesinden gelmek çok zordu. Munge, yarışın saat 2.02'de başladığını söylediği andan sonra, ne olursa olsun hiçbir kumar acentesi, yeni bahisleri kabul etmez.»

Ferrara-Rosetti haber servisi, satılmış polislerin de göz yummalarıyla, yıllarca Doğu Boston'da eylemini yürüttü. Teresa, polisin eylemi görmezlikten gelmesi için rüşvet aldığını, ama yine de işi sağlama bağlamak amacıyla, çetenin her bir-iki haftada bir, haber servisinin yerini değiştirttiğini anımsıyor. Polis tutanaklarında haber servisinin, arada bir Doğu Boston'un 231 London sokağındaki **Kolombiya Kulübü**'nden yönetildiği yazılıdır. Bu kulüp, 1947'de düşkünlere yardım amacıyla kurulmuştu ve yönetim kurulu üyeleri arasında Rosetti de vardı. Polise göre, başka zamanlarda Munge'nin 209 London sokağındaki evi de kullanılmıştır.

Karmaşık telefon eylemleri için, uzman telefonculara ihtiyaç duyuluyordu.

«Ülkenin en kusursuz telefon servisi çetenin elindedir. Onlar size, kendi elektronik uzmanlarından birini gönderip on dakika içinde, her odaya bir telefon yerleştirir, sonra da bunları zavallı bir enayinin hattına bağlatabilirler. Adamın, telefon faturasını almaya dek, hiçbir şeyden haberi olmaz. Bir aralık bizim bir telefonumuz vardı ki, dünyada nereyi isterseniz arayabilirdiniz. Sonunda faturayı **Hertz Rental Service** ödüyordu. Çocuklar, Doğu Boston'daki havaalanında kablolardan birini kesip **Hertz** hattına bağlamışlardı. Benim, Flungo adıyla tanıdığım biri vardı. Telefon konusunda bir dâhiydi. Servisi kurması için onu çağırırlardı ve bir gece içinde her yanı telefonla donatabilirdi. Aynı anda bir ya da dört düzine kişiyle konuşabileceğiniz açık telefonlar isteyecek olsanız, hemen tellyiverirdi. Çete her telefon konuşmasından, yarış başına on beş kâğıt alıyor ve faturayı telefon şirketi

ödüyordu. Telefonlar, teller, kesilen kablolar hep telefon şirketinin gereçleriydi.»

Çetenin haber servisinin müşterilerinden biri, Rhode Island'ın Providence kentinden Carlton O'Brien adında bir yarış acentesiydi. O'Brien eski bir mahkûm, bir fedai ve Rhode Island'daki bazı yarış acentelerinin soygunlarına katılmaktan zanlı biriydi. Çetenin haber servisinin müşterisi olarak kaldığı sürece, eylemlerine izin veriliyordu. Eskiden Continental'le iş görmüştü. Şimdi de Ferrara-Rosetti'yle ilişkisini sürdürüyordu. Ama Kefauver'in soruşturmaları, çeteye pahalıya mal olmaya başlamıştı. Sık sık yeni yerler, yeni gereçler ve eskisine oranla daha fazla personele ihtiyaç olmaktaydı. Harcamalar arttığı için, müşterilerden de daha fazla ücret istemek zorunda kalmışlardı. O'Brien buna karşı çıktı. Para ödemeyi reddetti. Bunun yerine, çetenin artırdığı ücretler karşısında kendisi gibi huysuzlanmaya başlayan kumar acenteleri için kaçak bir haber servisi işletmeye başladı. O'Brien'le başedebilmek için Bruccola, çete içinde yıldızı hızla parlamaya başlayan Salvatore Loreda Patriarca'yı, durumu düzeltmek üzere gönderdi. O'Brien uzlaşmaya yanaşmıyordu. Bu da onun için ölümcül bir karar oldu. O'Brien'in, sokak acentelerinin çalışmaları engellendi, müşterek bahis kulübeleri yıkıldı ve müşterileri gaddarca dövülerek soyuldu. Haziran 1952 tarihinde bir sabah, erkenden evine dönerken pusudan atılan av tüfeği kurşunlarıyla yere serildi.

«O'Brien'in ortadan kalkması gerekiyordu. Çetenin en kârlı soygun yollarından biri, haber servisiydi. Onun gibi bir ufaklığın kendilerine kafa tutmasına göz yumamazlardı. Böyle bir şey, başkalarına da örnek olabilirdi. Onu temizlediler, sonra herkes yola girdi. Yeni sorunlar çıkmadı.»

Lombardo haber servisini kurtarmak istiyordu, ama Kefauver'in müfettişlerini de arka bahçesine götürmeye niyeti yoktu. Müfettişler, Boston'da neredeyse göz göre göre yürütülen kumar acenteliği ve tahvil soygunlarını, hatta onun öbür eyaletlerdeki acentelik

çıkarlarını sezebilirlerdi. Lombardo için bu imparatorluğu ve son derece kârlı kumar acenteliği işlerini tehlikeye sokabilecek bir şey yapmaktan kaçınmak akla uygun bir davranıştı. Kefauver'se, özellikle büyük kumar acenteliği eylemlerinin üzerinde duruyor. **Continental Press** aracılığıyla bunları ortaya çıkarıyordu.

«Kefauver ortalığı karıştırmaya başladığında, Boston'un en büyük kumar eylemleri ya Lombardo ya da Joe ve Rocco Palladino kardeşler tarafından yönetilmekteydi. Palladinolar bağımsızdı, ama çalışma ayrıcalığını sağlamak için Lombardo'ya haraç ödüyorlardı.

«İşte böylece Kefauver'in çıkardığı karışıklık, Lombardo'nun bir karar almasına sebep oldu. Bu karar, benim Medford'dan tanıdığım değersiz bir herifi, New England'daki çetenin en önemli kişilerinden biri haline getirdi. Lombardo, Boston'da dönen bütün kumar oyunlarını durdurttu ve Palladinolara da, kentteki kumar eylemlerine son vermelerini emretti. Böylece, Kefauver'in adamları kente geldiklerinde, Lombardo'ya takacak bir kulp bulamayacaklardı. Görülecek işti. Kim olursa olsun, Boston'da kimse, tek bir sayı üzerine bile bahse girme olanağı bulamazdı. Emir çıkmıştı; Müşterek bahis yok, sayı yok. Jerry (Gennaro) Angiulo bu sırada işe karışmaya başladı.»

Massachusetts'in Swampscott'undan gelen Jerry Angiulo, bugün elli üç yaşında, New England suç ailesinin ikinci patronudur. Boston'un yöneticisidir ve polislin istihbarat ajanları tarafından Massachusetts'in çarı olarak nitelendirilmektedir. Ayrıca, Florida'dan Maine'ye dek birçok yerde emlakçılık, golf alanları, hastane, restoran, kredi şirketleri ve başka girişimlerde payı vardır. Servetinin üç yüz milyon civarında olduğu sanılmaktadır. Ama 1951 yıllarında Angiulo, henüz bir hiçti.

«Onu çocukluğumdan, Medford'dan tanırım. O zamanlar Jerry çetede değildi. Kamyon sürer, yedi erkek kardeşiyle seyyar meyvecilik yapardı. Benden on yaş büyüktü. Ben onun en küçük iki kardeşi, Smigsey ve Frankie'yle dolaşırdım.»

1951'de, Angiulo çeteye yanaşmaya başladı. Bostonlu Nicola Giso hesabına polise soygunlarında çalışıyordu. Giso bir çete üyesi olup, halen Boston'daki Stadyum Restoran'ını işletmektedir, ama Teresa ve polis tutanaklarına göre, 1951 de Lombardo'nun önde gelen kumar yöneticilerinden biriydi, ayrıca faizcilik de yapmaktaydı.

«Angiulo'nun aklına parlak bir fikir gelmişti. Bununla Lombardo'ya gitti. 'Bay Lombardo,' dedi, 'siz sayı ve müşterek bahis oyunları ile uğraşmak istemediğinize göre, bu işi ben yapsam olur mu?' Lombardo için bir şey fark etmezdi. Şöyle konuştu: 'Bak, büyük bir rizikoya girmiş olursun. Herkes hakkında soruşturma açıyorlar. Ama yine de istiyorsan yap. Yakalanırsan kendinden sorumlusun. Bunu unutma. Ne çetenin seninle bir ilişkisi var, ne de senin çeteye.' Kuşkusuz, bütünüyle geçerli değildi. İhtiyar, eylemden biraz uçlanıyordu, ama onun asıl anlatmak istediği, işler yolunda gitmezse bütün sorumluluğun Angiulo'nun omuzlarında olacağıydı.

«Angiulo babasından iki bin dolar ödünç alarak eyleme girişti. İşleri çok iyi yönettiğini söylemek gerekir. Eski müşterek bahisçilerden birine giderek şöyle derdi: 'Bahse girmek istiyor musun?' Adam tabii ki, oynamak istediğini söylerdi. Bunun üzerine Jerry: 'Bir dolarlık bahse girdiğin her sayı için sana yirmi beş sent geri vereceğim,' derdi. Aslında yaptığı iş, o adamı da bir kumar acentesi haline getirmektir. Yani, bu adam da gidip kardeşinden bir papel alır, üstüne kendinden bir papel koyar ve geriye elli sent alırdı. Böylece bir buçuk papelle iki papellik iş görmüş oluyordu. Jerry bütün tanıdıklarına gidip aynı şeyi söyledi. Bahse giren herkes, bir çeşit amatör kumar acentesi haline gelmekteydi. Toplayabildikleri bütün bahislerin yüzde yirmi beşini geri alıyorlardı. Böylelikle epey kazançlı da çıkıyorlardı. Jerry, bu yolla kısa sürede bütün kenti kısıvrak oyuna bağladı. Sokaktaki her çocuk, her kumarbaz, kuruş hesaplayan her yaşlı kadın, hemen herkes, o Allah'ın belası yüzde yirmi beşler için Angiulo'yla bahse tutuşuyordu. Angiulo, erkek kardeşleriyle birleşti ve

az sonra para oluk oluk akmaya başladı. Kefauver nedense ona dokunmadı, o da böylece milyoner oldu.»

Çete üyesi olmayan biri için kumar eylemlerini yöneterek milyoner olmanın birtakım sakıncaları bulunabilir. Çete tarafından verilen yüksek görevlerde, polisle araya girebilecek dostlardan yoksundur insan. En kötüsü, yolunuza çıkan ve çeteyle ilişkisi olan iki paralık her serseriyle uğraşmak zorunda kalırsınız. Angiulo'nun kaderi de böyle olmuştu.

«Monte Kristo diye bir yer işletiyordu. Bütün çeteciler, Maxie Baer (Anthony Cataldo, bugün New England'daki çete nefer ve fedailerinden) ve Larry Baiona (Ilario Zannino) oraya gidip, herkesi titretiyorlardı. Jerry'yi de, kendilerine iki üç bin dolar vermesi için sıkıştırmaktaydılar. O da önceleri veriyordu ama, bu kez ötekiler daha fazlası için gelmeye başlayınca kafası kızdı, vermemeye başladı. Bu sefer döverek adamın canını çıkarıp, parayı öyle almaya başladılar. Bir gün ben bile ondan on bin papel istedim de, kurtulabilmek için kapıdan koşa koşa çıktığı gitti.»

Angiulo bu duruma daha fazla dayanamayacaktı. Milyoner olmak başka şey; onun biraz okşanması gerektiğini düşünen her serseri çeteci tarafından, sürekli olarak sağmal inek gibi kullanılmak büsbütün başka bir şeydi. Kefauver gitmiş, Lombardo emekliye ayrılmıştı, Bruccola, Lombardo'nun ardından patron olmuş, sonra Sicilya'ya kaçmıştı. Açılan boşluğa, emekliye ayrıldığı halde gücünü yitirmeyen Lombardo'nun onayıyla, Raymond Patriarca yerleşmişti. Angiulo, içine düştüğü çaresizlikten kurtulmak için, Rhode Island'dan Maine'e dek yeraltı dünyasının yüce komutanı Patriarca'ya başvurmaya karar verdi.

«Angiulo, bir gün Monte Cristo'da otururken, aklına parlak bir fikir geliyor. Bir zarfa elli bin dolarlık nakit yerleştirip Providence'e yollanıyor. Patriarca'yı daha önce hiç görmediği halde, arabasını, doğru Raymond'un Providence'deki sigara dağıtım araçları üreten Coin-O-Matic Şirketi'ne sürüyor. İçeriye giriyor ve karşılaştığı adama, 'Bay Patriarca'yı görmek istiyorum,' diyor. Adam ona kim olduğunu so-

ruyor. Jerry yanıtlıyor: 'Ben, Boston'dan Jerry Angiulo, Özel bir konuda Bay Patriarca'yla konuşmam gerekiyor.' Adam onu şöyle bir süzdükten sonra gidip Patriarca'yla konuşup geri geliyor. Jerry'nin üstünü tepeden tırnağa arıyor ve onu şirketin arkasındaki odaya götürüyor.

«'Ne istiyorsunuz?' diye soruyor Patriarca. Ama bunu sorarken öyle bir tavır takınmıştır ki, karşısındakini titretir. Zaten Jerry de titriyordur. Bununla birlikte soğukkanlılığını yitirmez. 'Birçok sorunum var,' diye karşılık verir. 'Boston'daki müşterek bahisleri toplama işini J.L.'nin, yani Bay Lombardo'nun onayıyla, ben devralmıştım.' 'Bunun benimle ilişkisi ne?' diye sorar. Patriarca; Jerry de karşılık verir: 'Birtakım adamlar sürekli olarak gelip benden para sızdırıyor ve ben bu durumdan usanmaya başladım.' Patriarca, o iğreti gülüşüyle hafifçe sırtarak Jerry'ye sorar: 'Hoşuna gitmiyorsa neden karşı koymuyorsun?'

«'Daha başka bir fikrim var. Bu zarfı alın. Her yıl size bunun en az iki katını vereceğim. Sonra bir yüzdelikte anlaşırız. Lütfen şu adamlara beni rahat bırakmalarını söyleyin.'

«Raymond, zarfı açıp içinde elli bin bulunca, Jerry'yi uzun uzun süzer. 'Bunun iki katını mı vereceksin?' der. Jerry; 'Garanti veririm,' diye yanıtlar. Bunun üzerine 'Oldu, evlat' Sen Boston'a dön. Ben bir telefonla işi halledeceğim.' Ve o telefonu da ediyor. Batona'ya ve daha başkalarına soygunların bitmesini istediğini söylüyor. 'Angiulo artık benimle birlik,' diyor. Jerry, işte böylece kazanılmış bir adam oldu. Çetenin merdivenlerinde, nakit para ödeyerek yükseldi. Tepeye dek yerini satın aldı. Bu, hatalı bir işti, ama oldu işte. Hiç adam öldürmedi, kazanılmış başka adamlar gibi rizikolu işlere karışmadı. Ama onu çeteye kazandıran Patriarca'ydı, bu yüzden kimse karşı çıkamazdı. Angiulo'yu yıkmaya kalkışanlar bir bakıma Patriarca'yı sarımsı olacaklarından, böyle bir şeye girişemezlerdi. Bugün, bütün Massachusetts eyaletinde, dönüp dolaşıp Angiulo'nun cebine girmeyecek tek bir sayı üzerine pey sürülemez. Bunun da yarısı Patriarca'ya gider; ister hapiste, ister dışarıda olsun.»

5/İLK GİRİŞİMLER

KEFAUVER ve New England çetesinin yüksek kademelerinde dönen dolaplar Teresa'yı pek ilgilendirmiyordu. Onu daha çok, artan kumar borçları düşündürmekteydi. Ortaya sürdüğü oranda para yitiriyor ve Medford'un başfaizcisi Robert Visconti'ye gittikçe daha çok borçlanıyordu.

«Gömleğimi bile Visconti'ye rehin göstermiştim. Borcun yalnızca suyu [faizi.] haftada bin doların üzerinde bir ödemeyi gerektiriyordu. Bunu ödemenin yollarını bulmalıydım. Visconti bana baskı yapmıyordu. Yapmaması gerektiğini kavramıştı. Sadece faiz sürekli artıyor, katmerleşiyordu. Sonunda, Visconti için çalışmaya başladım. Onun hesabına pey oluyor, soygun yönetiyor, hatta onun yerine alacaklarını topluyordum. Ama hep gerideydim.»

Visconti, her ne kadar, öbür kurbanlarına yaptığı paskıyı —belki de Teresa'nın babasının çeteyle ilişkide olduğunu bilmenin verdiği çekimserlikle— Teresa'ya uygulamıyorsa da, kazanmak için yine de onu çok iyi kullanmaktaydı. Teresa'da, az bulunur bir yetenek olduğunu sezmışti. Onda gerçekten, insanları kolayca kandırabilen bir çene vardı. Bu yeteneği, Massachusetts'in Cambridge kentindeki Columbus Associates Kredi Birliği'nde kullanmasını sağlamaya karar verdi.

Söz konusu kredi birliği, yöredeki göçmen İtalyanlar tarafından yönetilen ve yine İtalyanlara kredi vermek için kurulmuş küçük bir şirketti. Columbus Associates'in müdürü, Pasquale (Patsy) Varto adında temiz, babacan bir İtalyandı. Varto, kredi bir-

ligi bürosunun yakınlarında bir de çamaşırhane işletiyordu. Dolaylı olarak, hiçbir şeyden kuşulanmaksızın, Visconti ve arkadaşlarıyla ilişki kurmuştu.

«Visconti, çamaşırhane'nin hemen yanındaki sebze dükkanının sahibi'lerinden alacaklıydı. Ödemelerini yapamadıkları için Visconti onları sıkıştırmaya başlamıştı. Parayı ödemezlerse bacaklarını kırdıracağını söylüyordu. Borçluları dehşetli korkutmuştu. Sonra onlara, parayı Varto'dan ödünç almalarını söyledi.»

Visconti'nin alacaklıları kendilerine verilen talimat gereğince, Varto'dan borç aldılar. Parayı yalnızca bir imza karşılığında alabilmiş olmalarındaki kolaylık, Visconti'ye bazı fikirler verdi:

«Bunun üzerine, Visconti beni sebze'cilere gönderdi ve onların bana, Varto'nun yanında bir iş bulmalarını sağladı. 'Bu adamla çalışırsan, sonunda onun işyerini ele geçirirsin,' diyordu.

«Varto'ysa çok iyi bir adamcıktı, onu uyduruk bir masalla —herhangi bir masalla— uyutmak gerçekten kolaydı. Kredi birliğini, kendi gibi enayiler için işletiyordu. Hepsi de parasını bu birliğe yatırıyordu. Bankalara ya da kendilerinden olmayan insanların yönettikleri kurumlara güvenleri yoktu. Bu yüzden böyle davranıyor ve birlik de bir-iki bin dolarlık hesaplarla para kazanmaya çalışıyordu.

«Varto gerçek bir enayiydi. Yarım bir İngilizceyle konuşur, parayı sanki kendisininmiş gibi korurdu. Ama işi öyle yönetiyordu ki, herhangi biri istediği anda ondan borç alabirdi. Gereken, yalnızca iki imzacıktı. İmzalardan biri borç isteyenin, biri de kefilin olacaktı. İşe girer girmez, bana bin dolar borç vermesini sağlamış ve bunu Visconti'ye ödemiştin. Varto'ya onun işini geliştirebileceğimi, onun gibi dürüst bir adamdan borç almak isteyecek dostlarımın bulunduğunu söyledim.»

Her şey inanılmayacak kadar kolay yürüyordu. Bir borcu bir yenisi izliyor, Teresa bazı ödemeler yaptığı halde, Columbus Associates'teki fatura tutarı arttıkça artıyordu. Aynı sürede Teresa'nın Visconti'ye olan borcu garip bir şekilde azaldı.

•Tanrı bağışlasın, zavallı Patsy'den mezar taşı borçları alırdım. Mezarlıktaki taşlardan birindeki adı okur ve Patsy'nin ikinci kattaki odasına girerdim. 'Patsy,' derdim, 'benim, Larry O'Donnell adında bir dostum var, borç almak istiyor. Altın gibi çocuktur. Kendisine kefil olurum.' Patsy bana müracaat fişini verir ve ben de bunu gerçekdışı bilgilerle doldururdum. Borcu kime verdiğini hiç göremedi. Daha sonraki gün çeki alır, bozdurup Visconti'ye borcumu öderdim. Bir zaman geldi, Patsy'den bu şekilde aldığım borçların sayısı kırkı buldu. Ondan para çekebilmek için üç yaşındaki oğlum Wayne'in adını bile kullandığımı olmuştur.

Ne var ki, Teresa hâlâ yanlış atlara oynuyor, deniz kuvvetlerinden ayrıldıktan sonra Boston'un Kuzey Yakası'nda tanıştığı serseri dostlarından da zaman zaman, borç istemek zorunda kalıyordu.

•Medford'da okuldayken birlikte dükkân soyduğumuz çocuklardan Pat adında biri vardı. Şimdi güç durumda kalmasını istemediğimden, gerçek kimliğini vermiyorum. Namuslu bir adam oldu; bir bar işletiyor ve ailesi var. Ama eski günlerde çok gözüpek bir çocuktü. Medford'daki kasap soygununda birlikte yakalanmış ve domates şirketini de birlikte soymuştuk. Pat, Medford'a taşınmadan önce Boston'un Kuzey Yakası'nda oturuyordu ve benî birçok adamla, daha sonra çetede de birlikte çalışacağım kişilerle tanıştırmıştı.

Bu şekilde kazanılan dostlardan biri de bugün iyi tanınmış bir faizci olan, arada bir de Jerry Angiulo'nun fedailiğini yapan Salvatore Cesario'ydu. Cesario, Kuzey Yakası'nda bahis toplayarak, faizcilerin eline düşen kurbanlara saldırarak çalışıyordu. Teresa, bütün parasını kendi gibi, atlara yatırmayan Cesario'dan ödünç alırdı bazen.

•Cesario'ya bin kâğıt borçluydum —yine kötü ata oynamıştım— ve bunu ona Şükran Bayramı'ndan [Thanksgiving] önce ödemeye söz vermiştim. Varto'yla anlaşıp parayı kendisinden alacaktım. Ama vakit bulamadım. Şükran Bayramı'nın sabahı para hâlâ elimde değildi. Bir sonraki gün kentte, bu Sal denilen

hayvanla karşılaşacağımı ve yanımda ödeyecek para olmazsa güç duruma düşeceğimi düşünüyordum. Sal gerçi bana baskı yapmıyordu ama, yine de güvenilemezdi. Bir hayvandı o; özellikle borç verdiklerine karşı!

«İhtiyar Patsy, tam öğle üzeri, bayram hindisini yemeye oturacağı saatte onu aradım. 'Ne istiyorsun, Vinchenza?' diye sordu. 'Patsy!' dedim; 'bana söz verdiğin parayı almam gerekiyor.' Telefonda bir dakikalık bir sessizlik oldu. 'Yarın, Vinchenza; yarın,' dedi. 'Şimdi ben hindi yemek...'

«İhtiyar Patsy'cık acıklı masallara hiç dayanamazdı. Onu işletmeye giriştim. Ashında, Şükran Bayramı boyunca işiyle ilgilenmek niyetinde değildi hiç ve beni görmek de istemiyordu. Ama yine kulak vermekten kendini alamadı.

«'Patsy,' dedim; 'sen şimdi oturmuş hindini yiyorsun, değil mi?'

«'Öyle.'

«'Benim nerede olduğumu biliyor musun? Evin dışında, bir telefon kulübesindeyim. Geri dönemiyorum, çünkü evde beni bekleyen var.'

«'Kim bekliyor seni, Vinchenza?'

«'İki metre, on santimetre boyunda bir adam; ona parayı vermezsem bacaklarımı kıracak,' diye yanıtladım ve ekledim: 'Hemen size geliyorum.'

«Başka bir söz söylemesine fırsat vermeden evine doğru yola koyuldum. Arabayı kapısının önünde park ettim. O evinde, ailesi ve akrabalarıyla hindisini yemeğe çalışırken, ben kapının önünde korna çalışıyordum. Sonunda dışarı çıktı, arabaya bindi ve on iki mil ötedeki bürosuna gittik. Başından ayrılmıyordum. Bir yerine iki bin dolarlık bir çek yazdırdım. Fazladan bin doları kendime ayırdım. O adama yapmadığım kalmadı. Aklını kaçıracaktı benim yüzümden.»

Varto, Teresa yüzünden hayatının nasıl çekilmez bir hale getirildiğinin hiçbir zaman farkına varamadı. İş bilir Teresa'nın, Varto'yu kredi birliğinin parasından —altmış beş bin dolar kadar— yoksun bırakmak için kullandığı tek yöntem, mezar taşlarından

okuduğu adlarla dolandırmak değildi. Özellikle parasız kaldığı bir devrede bir soygun hazırladı Teresa. Bunun için, Boston'un Kuzey Yakası'ndaki dostlarının yardımını istedi. İçlerinden biri, ileride birinci dereceden bir haydut ve banka soyguncusu haline gelecek olan kumarbaz Albert (Al Judd) Georgio'ydu. Ötekiyse, küçük çaplı bir hırsız olan Chris Mustone. O günlerde hepsinin de, kumar borçlarını ödeyebilmek için çabuk tarafından para ihtiyaçları vardı. Hedef, Varto oldu.

«Patsy'nin, ikinci kattaki bürosunda olacağını ve kasasında, genellikle on beş-yirmi bin papel arasında para bulundurduğunu biliyordum. Arkadaşlara, onlarla birlikte gelemeyeceğimi, gelirsem Patsy'nin beni hemen tanıyacağını söyledim. Onu soyarken başlarına çorap geçirmelerini öğütledim. Öyle yaptılar. Patsy'nin ikinci kattaki bürosuna çıkıp tabancayı başına dayadılar. Zavallı ihtiyarcık korkudan titriyormuş. Kasayı açıp içini temizlemelerini sadece seyretmiş. Elimize on beş bin dolarlık nakit parayla bazı çekler geçti. Çekleri yaktık, parayı da aramızda bölüştük. Patsy, işin içinde benim de parmağımın olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi. Bu, ilk duyuşu olacak.»

Varto, Teresa'nın kendisinden dolandırdığı binlerce doların bir bölümünü geri almaya çalıştıysa da başaramadı. Teresa'yı mahkemeye verdiği halde, teknik ve yasal gerekçelerle davaları yine Teresa kazandı. Varto'ysa, borç verirken dikkatsiz davrandığını kabullenmek zorunda kaldı. Ashında borç verdiği kimseleri ne görmüş, ne onlarla konuşmuş, ne de bu kişilerin kimliklerini araştırmıştı. Hepsi de mezarlıkta yatan ölülerdi.

Varto konusu Teresa'ya ders oldu. Genç haydut, bu yöntemle herkesi kullanabileceğini öğrendi. Kurbanının kanını emmeye başlamadan önce iyice tartıp, zayıf yanlarını ölçecek kadar sabırlı ve yetenekliydi. İnsanları aldatma sanatını, ileride milyonların oluk oluk akmasını sağlayacak bir araç haline getirecekti. Ama 1956'da, Teresa hâlâ genç ve şiddete başvurabilen bir adamdı. Yöntemleri incelmemişti, Yi-

ne bozuk parayla uğraşıyor, yakasını kumardan kurtarmıyordu. Dostları hırsızlar, tabancalı kabadayılar, küçük faizciler, komisyoncular yani sokak adamlarıydı, çetenin seçkinleri değil.

Teresa, eylemlerine bir kılıf bulma ihtiyacında olduğuna karar verdi. -Enayiler analarından öyle doğmazlar, o hale getirilirler. Kurbanlık koyunları içeri çekmek için paraya ve eylemleri örtecek bir görüntüye ihtiyacım vardı.» Teresa'nın kendine seçtiği görüntü; Somerville, Massachusetts'de Broadway dondurmacısı adıyla bir uğrak yerini işletmek oldu.

«Dondurmacı dükkânı, Visconti için bir tür paravan büro yerine geçmekteydi. Para kazanmak için bir şey yapıyor gibi görünmeliydim. İlk oğlum Wayne bir yaşına gelmişti ve Blanche, eve her hafta para getirebildiğime göre, kumar oynamanın yanı sıra benim ne gibi işler yaptığımı merak etmeye başlamıştı. Bu uğrak yeri harika bir paravan oldu. Dondurmacı dükkânı işletmekten daha öte saygı uyandırıcı bir görüntü bulamazdım kendime. Orada, Visconti'nin yerine bahişleri, arka odada da çalınmış eşyayı toplayabilirdim. Bilirsiniz herkes, kolay taraftan paraya konmak ister. O yüzden, benim uğrak yerine dondurma ya da sandviç yemeye gelen çocukların anne, baba hatta büyükanne ve babaları bile bahse para yatırmaya gelir, indirimli satış yapmamı isterlerdi. Polisler bana hiç dokunmuyordu. Visconti buna olanak vermiyordu. Oradaki polislerin çoğu avucumuzun içindeydi.»

Teresa, Frank Metrano adlı bir adam sayesinde, hızla para kazanma fırsatını buldu. Metrano, Somerville'deki Güneş Gaz Şirketi'nin sahibiydi. Dondurmacı dükkânının yakıt ihtiyacını karşılıyordu.

«Bir gün dükkânda oturmuş kahve içiyordum ki, Metrano bana 26 papellik bir fatura uzattı. Ona parayı verdim, ama herhalde berbat bir görünüşüm de olmalıydı. Bir gece önce dışarıda kalmış, kâğıt oynamıştım, başım çatlayacak gibi ağrıyordu.

«'Ne oldu, bir derdin mi var?' diye sordu. Başımın içini döven tokmaklara ne kadar ihtiyacım varsa, bu herifin sorularına da o kadar ihtiyacım vardı.

Karşımda her yanı gaz içinde, durmuş öyle bakıyordu. 'Para sorunu mu?' diye sordu. 'Başka ne olabilir ki?' diye homurdandım. 'Eğer istersen bin dolar verebilirim' dedi.

«Birden başımın ağrısı diner gibi oldu. Bu Metrano denilen herifin niyeti neydi acaba? Yoksa çaktırmadan iş gören bir faizci miydi? 'Ne kadar faiz istersin?' diye sordum. 'Faizsiz,' dedi. 'Benim müşterimsin. Çoğu müşterilerime borç veririm.' Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yoksa bir melege mi rastlamıştım? 'Evet,' dedim. 'bin dolar işime yarayabilir.' Böylece bana bir binlik verdi, ben de ona bunu bir hafta içinde ödeyeceğimi söyledim.

«Kafam artık son hızla çalışmaya başlamış, baş ağrım birden kesilmişti. Çok hoş bir olaydı bu. Yapmam gereken bütün iş, Metrano'yu dikkatle tavına sokmaktı.»

Sokakta kazanılan bilgiler, Teresa'yı herkesin karşılıksız bir şey aradığına, Sam Amca'nın bilgisi olmadan para bulmaya çalıştığına ikna etmişti. Burada ustalık gerektiren iş, geleceğin enayisini, isterse vergi kaçırabileceğine inandırmaktı. Teresa binliği cebine yerleştirdi. Bir hafta sonra koyduğu yerden çıkardı, üzerine elli dolar ekleyerek Metrano'ya geri verdi.

«'Al,' dedim; 'bu da bana yaptığın iyilik için.' Herifin gözleri neon ışıkları gibi parladı. 'Bir hafta için yüzde beş!.. çok, çok iyi' dedi. O andan başlayarak onu avucumun içine aldım. Kendisinden daha çok, daha çok para alıyor, birkaç haftada azıcık faiz ödüyordum. Ama asıl parayı, yani ödünç aldığım miktarı alıyordum. Benden bütün aldığı, birkaç papellik faizden ibaretti. Üstelik çok iyi iş yaptığını sanıyordu.»

Teresa gaz satıcısını türlü dolaplara alet etti. Bunlardan biri, sokak serserileri ve dolandırıcılar tarafından yıllarca kullanılmış, bugün de büyük kentlerde rastlanan bir yöntemdi. Ülkenin her yanında çete hesabına çalışan ve pahalıymış gibi görünen, ama ucuz malzemeden monte edilen ve kısa sürede bozulan kol saatleri yapan kuyumcular bulunurdu.

«Çete, istenilen her türlü kol saatini sağlayabilir. Bunlar piyasada üç yüz dolara ya da daha fazlasına satılır. Çeteyse bunları yedi papele mal eder. Dış kaplamasını öyle yaparlar ki, tıpkı bir omegaya benzer, arkasındaki at nalı işaretine ve yirmi dört ayar altın damgasına kadar... Çete içinde biz bunlara 'gaff' ya da 'tek ciğerli' deriz. Çetenin kuyumcuları bize istediğimiz her tür kol saatini monte edebilir. Büyük kente giden herkesin başına gelmişti; Sokakta yanınıza biri yaklaşıp fısıldar: 'Kelepir bir omega ister misin?' Omega fiyatlarının üç yüz papelden başladığını bilen ve aynı mali dolandırıcıdan elli papele alabileceğini öğrenen enayi, hemen saati satın alır. Oysa dolandırıcıya bunun maliyeti en çok on sekiz dolara gelmiştir, o da gerçek bir harikaysa tabii.

«Metrano'ya ben daha ucuz tek ciğerliler buluyordum. Bulova markalarla İsviçre saatleri veriyordum. Bunları parça başına iki dolardan alıp, ona on dolardan veriyordum, o da ucuza iyi mal kapattığını sanıyordu. Saatlere bakarken gözleri başka türlü ışıldardı.»

Teresa, bu arada Metrano'yu bir vagon dolusu çalınmış iyi cins cin satın almaya ikna etti. Adama her kasanın kırk dolar değerinde olduğunu, ama bunları kendilerinin on iki dolara alabileceklerini söyledi. Birlikte, on iki bin dolarlık bir yatırımdan, elli bin doların üstünde kazançla çıkabilirlerdi. Teresa kendi payına yatırmak istediği iki bin doları çıkardı. Doğal olarak, kazancın büyük bölümü Metrano'ya gidecekti.

«Ona on bin dolara ihtiyacım olduğunu söyledim, ama o gün faka basacak gibi görünmüyordu. Parasının olmadığını, o gün gelir vergisi çekini göndermek üzere olduğunu ve bankada dört bin dolarının kaldığını söyledi. Vergi dairesine gitmek üzere doldurulmuş sekiz bin iki yüz dolarlık bir çek gösterdi bana. Çeke bakarken, bankada bunun karşılığının olması gerektiğini düşünüyordum devlete sahte çek gönderecek değildi elbet.

«Dinle,' dedim. 'Bak, ne yapacağız. Sen bana on binlik bir çek ver hele.' Karşı çıkmaya yeltendi. 'Ama

geçerli değil ki,' dedi. 'Bana on binlik çeki ver,' dedim. Adamlara, bana malı verip çeki bekletmelerini söylerim; kabullenirler, hepsi de dostum çünkü. Sonunda herifi ikna etmiştim. Yüzünden belli oluyordu bu. On binlik çeki yazmaya koyulmuştu. Sigara almak bahanesiyle bir dakika için yanından ayrılarak arka taraftaki şekerçi dükkânına koştum ve bankasını aradım. Tahmin ettiğim gibi, bankada on bin dolardan da fazlasını karşılayacak parası vardı. Geri döndüm ve içkileri almak için gitmem gerektiğini söyledim. Dondurmacıyı kapatıp acele bankaya gittim ve çeki bozdurdum. Bir iki hafta sonra, onlara gönderdiği çek karşılıksız çıktığı için vergi dairesindeki memurlar öyle bir geliş geldiler ki, sanki kafasını koparacaklar. Metrano da neredeyse aklını yitirecekti. Bana ağzına geleni söyledi. Kuşkusuz, ortada satılacak içki yoktu.»

Teresa'nın kendisinden dolandırdığı parayı — ki bir yıldan kısa sürede yetmiş beş bin doları aşkın bir tutara ulaşmıştı — geri almak için düşünülebilecek her türlü yola başvurdu. Bunda başarılı olamayınca, çetede ki nüfuzlu dostları aracılığıyla Teresa'yı yola getirmeyi denedi. Bu dostlardan biri de Sal Cesario'ydü.

«Sal, şaka yaparmış gibi bana uğradı bir gün. Metrano'dan sızdırdığım yetmiş beş bin dolar karşılığında kendisine on bin dolar vermemi söyledi. Metrano'ya parayı verip meseleyi kapamasını isteyeceğini anlatıyordu. Sal'la yakın arkadaş olduğumuzdan, asıl niyetinin beni üçkâğıda getirmek olduğunu sezmiştim. On bini kendi cebine atıp, Metrano'ya da toz olmasını söyleyecekti. Başımı salladım. Ona bir şey vermeyeceğimi söyledim. 'Metrano enayinin teki,' dedim. 'Onunla tanıştığımda enayiydi, şimdi de öyle ve ben enayilere para kaptırmam. Hepsi bu.' Sal gülererek gitti. Metrano da bir daha kimseyi göndermeye yeltenmedi.

«Başkaları gibi, Metrano'nun da başı, akıllılık taslamaya kalktığı için derde girdi. Soyguncularla birlik olmaktan hoşlanırdı. Böyle garip herifler öyle çoktur ki dünyada. Çetecilerle birlikte görünmekten.

iyi ağırlandıkları yerlerde onlarla yemek yemekten hoşlanırlar. Çetecilerden birinin yanındaki yerı yitir-
memek için kendilerine ne denirse yaparlar. Onlarca
bütün bunların heyecan verici bir niteliğı vardır.
Ama en-önemlisi, ahlaksızlığa yatkın oluslardır. Üç-
kâğıtçılığa yeltenip yakayı ele verirler. Metrano ken-
dini bu yüzden dolandırttı. İşin ucunda para olduğı-
nu duyduğı her şeye balıklama girerdi. Sonu böyle
olacaktı. Yapabileceğı bir şey yoktu elinde. Herhalde
polislere gidip, çalınmış mal satın alması için Tere-
sa'ya verdiği paraların iç edildiğini anlatamazdı.
Onun kendinden ve kendi aç gözlülüğünden başka
kimseyi suçlamaya hakkı yoktur.»

6/ÇEK BOZDURMALAR VE BANKA SOYMALAR

GERÇİ Teresa, deniz kuvvetlerinden ayrıldığından bu yana, yasadışı yollardan çeyrek milyonu aşkın bir miktarı iç etmişti, ama polis onu ciddi hiçbir suçla itham etmemişti. Kumar oynatmış, faizcilik, dolandırıcılık, ev ve dükkân soygunculuğu yapmış, çalınmış mal satmış, bir soygun düzenlemiş ve bir nakliyat şirketini dolandırmıştı; yine de henüz adı polis tutanaklarına geçmemişti. Teresa'nın o güne kadar anladığı kadarıyla suç, kârlı işti.

«Hoşlandığım tarzda yaşayabilmem için tek yolun hırsızlık olduğunu biliyordum. Çalmak, çalışarak kazanmaktan daha kolaydı. Para oluk gibi akıyordu. Bazen geldiğinde daha da hızlı bir şekilde yok oluyordu, ama yine de bu tür hayatı seviyordum. Yaptığım her şeyin heyecan verici bir yanı vardı ve bu, hoşuma gidiyordu. Polisler, şimdilerde olduğu kadar akıllanmamıştı. Aslında, içlerinden tanıdıklarımın çoğunu satın almak pek kolaydı, bu yüzden bir tedirginliğim yoktu. Bunu açıklamak kolay değil, ama dış hayatta her türlü tehlikeyi atlatan, dolandırıcı kimselerle birlik olmak insana bir tür güçlülük duygusu veriyor. Bana, tanıdığım herkes şu ya da bu biçimde hırsızlık yapıyor gibi geliyordu. Hepimiz oldukça iyi yaşıyor, güzel giyiniyor, çok para harcıyor, iyi yerlere gidiyorduk. Harika bir hayattı.

1957 de, Metrano'yu dolandırma işini tamamlayan Teresa, yani bir dolap düşündü. Görünüşte bu, kolay para kazanmanın en az rizikolu biçimini içermekteydi. Gerekli olan tek şey, birkaç akıllı ortak

bulmaktı. Teresa eski dostu Al Judd ve Kuzey Yaka-sında tanıdığı Herbert Serino, Robert Daddieco ve Edward (Whimpy) Bennet'te karar kıldı.

«Whimpy Bennet'in tanıdığı eski bir matbaacı ve sahte çek yapmada gerçekten ustalaşmış biri vardı. Ona, tanınmış büyük şirketlerin birinden gelme herhangi bir çeki göstermemiz yeterdi. Yirmi dört saat içinde size bunların sahtelerini hazırlayıverirdi. Ayrıca, çek bozdururken kimlik tespiti için kullanılan eyalet şoför ehliyetlerinin de sahtelerini yapabiliyordu.

«Aslında bu, hayli basit bir dolaptı. İhtiyar matbaacı bize, çeşitli şirketlerin çeklerinden düzinelerle sahte çek hazırlıyordu. Arabamızın bagajında eyaletin bütün kentlerinin telefon rehberi bulunurdu. Şoför ehliyetinde kullanacağımız adları seçmek için bu rehberlere ihtiyacımız vardı. Seçtiğimiz adlar, bulunduğumuz bölgeye ait olmalıydı. Arabanın bagajında ayrıca bir çek yazma aracı ile bir de daktilo bulunurdu. Her gün bu eşyayı alıp eyaletin değişik bir yöresine gider ve bölgeyi karşılıksız çeklerle soyup soğana çevirirdik. Arada bir büyük mağazalara da giderdik ama çoğunlukla bankaları hedef alıyorduk.

«Takımlar halinde iş bölümü yapardık. Birimiz, bankadaki işlemleri kavramak için gidip, karşılığı olan çeki bozdururdu. Kolay görünüyorsa, yani banka müdürü çok soru soran cinsten değilse, takımın farklı kişileri, ellerinde bozulacak yüz yirmi ve yüz elli dolarlık çeklerle bankaya gönderilirdi. Çeki bozdurmaya kalkıştığımızda eğer müdürün, kimliğimizi görerek çeki onaylaması gerekirse, değişik bir yöntem kullanırdık. Çeki, iş elbiseleri giymiş bir arkadaşla gönderirdik. O, memur tarafından müdüre gönderilir, müdür de çeki onaylardı. Bundan sonra, gönderdiğimiz çeki bozduracağına, bankadan çıkar ve çeki arabaya getirirdi. Orada biz, banka müdürünün imzasını ya da parafını sahte çeklerin üzerine kopya ederdik. Sonra müdürün öğle yemeğine çıkmasını beklerdik. O dışarıdayken beşimiz birden, sahte çeklerle bankaya girerek bunları bozdururduk. Bir seferinde Doğu Bostandaki Charlotte Bankası'ndan

bu yolla üç bin dolar çekmiştik. Connecticut eyaletinde sürüyle banka ve mağazayı da bu yöntemle soyduk. Ama en iyi soygunumuz New York'ta, Wall Street'te yaptık.»

New York, suç hilelerine karşı uyanık ve tecrübelidir, ama Teresa'yla Serino'nun dolaplarına hazırlıklı değildi. İki haftadan daha kısa bir sürede onlar, vezneleri yirmi bin dolarlık bir yükten kurtarmış ve polisten gelen en ufak bir zorlukla karşılaşmamışlardı.

İlk hedefimiz Wall Street'teki First National Bankası olmuştu. Orada pek düzgün çalışanlar, ama ufak bir yalanı da yutmaya hazırdılar. Onlara dokunmadan önce, yirmi dolarla, başka bir bankaya gitmiş ve karşılığında, geçerli bir çek almıştık. Sonra ben, dosdoğru First National Bankası'na yollandım.

İlk gittiğim yer, veznedar bölmesiydi. Orada güzelce bir kız duruyordu. Çeki vererek bozmasını söyledim. 'Kimliğiniz var mı?' diye sordu. Daha sonra ne yapacağını pek iyi bilerek, kimliğimin olmadığını karşılığında verdim. 'Müdürü görmeniz gerekiyor,' dedi ve çalışma masasında oturan bir adamı işaret etti. Ben de zaten, beni oraya göndermesini ve de gittiğimi görmesini istemiştim.

'Müdüre doğru yürüdüm. 'Bunu bozdurabilmem için onaylar mısınız?' diye sordum, Kimliğimi sordu, şoför ehliyetimle öteki bazı kâğıtları çıkardım. Hepsinin inceledi, gülümsedi ve çeki paraf etti. Böylece birkaç dakika oyalanmıştım, veznedar da benim müdürle konuştuğumu görmüştü. Böylece, onayı aldığım aklında kalacaktı. Onun başkasıyla ilgilenmeye başlamasını bekledim ve beni görmeyeceği bir sırada başka bir veznedara doğru yürüdüm. Cebimden bir on papel çıkararak, karşılığında bozuk para vermesini istedim. Bu da, müdürün beni görerek, imzaladığı çeki bozdurduğumu sanması içindi. Oysa çek cebimde duruyordu.

'Bozuk parayı aldıktan sonra bankadan çıktım ve, Herbie'yle kaldığımız otele gittik. Bir cam parçası alarak abajurun üzerine oturttuk. Bunun üzerine onaylanan çeki, onun üzerine de sahte ada yazılmış

dört bin dolarlık sahte bir çek koyduk. Bu çek, banka müdürünün parafıyla sahte bir şoför ehliyet numarasını kopya ettik. İkinci bir çek aynı ad ve para miktarını yazdık. Yalnız, banka müdürünün parafıyla ehliyet numarasını yazmadık.

Herbie yakaşıkli berifti. Saçlarını boyar, sık giyinirdi. Wall Street'in değme simsarlarından daha simsar görünüşlüydü. İki çekle bankaya gidip vezne-
darın karşısına dikildi. Üzerinde paraf olmayan çeki cebinden çıkararak, memureye bunu bozmasını söyledi. Yine müdüre gitmesi gerektiği yanıtını aldı. Kızın dediği gibi hareket ederken çeki cebine aldı, ve memurenin kendisine baktığı bir sırada müdürün yanına oturarak, otomobül almak isteyenlere bankanın gösterdiği kolaylıklar konusunda bir sohbet başladı. Bu, onu izleyen herhangi birine, Herbie masasında otururken, müdürün bir şeyler yazdığını görece kadar zaman veriyordu.

«Müdürle on dakika kadar kalıp verdiği bilgiye-
lüşekkür etti Herbie. Sonra veznedarın masasına doğru yurudu. Bu kez öbür cebine uzanarak üzerindeki müdürün parafını kopya ettikmiş çeki çıkardı. Kıza uzatıp bozmasını söyledi. Kız, üzerinde müdürün parafını görünce, hiç kuşkulandırmadan çeki bozdu. Parayı sayıp Herbie'ye verdi. Aynı bankanın dört ya da beş şubesinde bu numarayı tekrarlayarak yirmi bin papelin üstünde para topladıktan sonra, eylemimizi Massachusetts'e geri götürme zamanının geldiğine karar verdik.»

Ne var ki, Massachusetts'te ister karışmaya başlamıştı. Bankalar çok bozdurmak için sahte ehliyetlerin ne denli kolay kullanılabilir hale geldiğinden yakınımaya başlamıştı. Bu yolla çek bozduran haydutların eylemlerini durdurmak için eyalette, yeni tip şoför ehliyetleri basıldı.

«Eyalet, bizleri sıkıştırmak ve eylemimizi kırmak için sık sık ehliyetlerin tipini değiştiriyordu. Başarıtlı olduk. Biz ortada kaldık. Ehliyetle fena halde ihtiyacımız vardı ve kimseden elde etme olanağını bulamıyorduk. Sahtelerini bile satın alamaz olmuştuk.

Bir gün, Al Judd'la birlikte olduğumuz bir sırada aklıma parlak bir fikir geldi.

‘Al,’ dedim; ‘Haydi Ehliyet Kayıt Dairesi’ne gidelim.’

‘Ne için?’ diye sordu.

‘İçeriye gireceğim,’ dedim. ‘Çeketimi çıkarıp kollarımı sıvayarak orada çalışan biri gibi davranacağım. Bakalım, belki bir kutu yeni ehliyet kartı yürütebilirim.’

‘Al, benim aklımı yitirdiğimi sanıyordu, ama ben Ehliyet Dairesi’nden içeri girdim. Gördüğüm ilk kıza yaklaşıp; ‘Afedersiniz, ama işe yeni başladım. Patron, kayıt odası için bir kutu ehliyet kartı getirmemi istedi. Hangi katta olduğunu söyler misiniz?’ dedim. Kız gözünü kurpmadan yanıtladı: ‘İkinci katta, kayıt memurunun odasının arkasında bulabilirsiniz,’ dedi.

‘Dosdoğru oraya gittim. Büroya, kulağımın arkasında bir kalemle, ıslık çalarak, oranın sahibiymişcesine rahat bir tavırla girdim. Masada bir herif oturuyordu. Üstünde adını okudum: Eddie! Masaya yürüyüp adama doğru eğildim. ‘Hey! Eddie,’ dedim. ‘John beni bir kutu ehliyet almaya gönderdi. Onları nerede bulunduruyorsun?’ John’un kim olduğunu sormak bir yana, başını bile kaldırmadı. ‘Şuradaki köşede’ diye yanıtladı. Böylece yürüdüm, içinde bin ehliyet kartı olan bir kutu seçtim ve yine ıslık çalarak masanın yanından geçtim. ‘Görüşelim, Ed. Teşekkürler,’ dedim ve dosdoğru dışarı çıktım. Bu herifi ömrümde hiç görmemiştim, o da beni görmemişti. Boston’nun Nashua sokağındaki Ehliyet Dairesi’nden, kucagımda bin şoför ehliyetiyle dışarı çıktım. Eyalet simgesini taşıyan kauçuk bir damgamız vardı, çok iyi bir taklitti, böylece harika bir gün geçirdik. Muthiş bir başarıydı bu. Çek bozdurmak için kullandığımız ehliyetlerin tanesinden elli dolar aldım. Kapışıldı hepsi. İçki içmek için barlara girmek isteyen genç kızlar, ehliyetini yitirmiş adamlar, eyaletten çıkış için kimlik değiştirmesi gereken çeteciler aldı hepsini.’

Başarı balonu en sonunda, 3 Temmuz 1958’de,

patlayıverdi. Ama o zamana dek bizim işini bilir çok bozdurucular, Massachusetts'ten New York'a dek banka ve mağazalardan beş yüz bin dolar almışlar, ayrıca ehliyet satışından da elli bin dolar kazanmışlardı.

•Thomas McBrady bana kazık attı. McBrady, Broadway'de bulunan çondormacı dükkanındaki ortuğumdu. Oraya, kendisinden bir sürü alacağı olan Bobby Visconti tarafından yerleştirilmişti. Visconti, benim McBrady'yi, onun da beni gözlüyeceğini böylece de kendisini rahat bırakacağımızı hesaplamış olucak. Her neyse, McBrady bizim çeklerden bozdururken yakayı ele verdi. Onu, birkaç kez yanımızda götürmüştük. Sonra, bu orospu çocuğu kendi başına çek bozdurmaya kalkışınca enselendi. Ve hapse girmektense beni ele verdi. Aynasızlar, yıllardır beni enselemeye çalıştıkları halde o, bir kanarya gibi olmeye başlayınca ya da, bu işte başarılı olamamışlardı. Daha sonra kendisini ele geçirdiğimde korkunç bir dayak attım. Onu öldürebilirdim de, ama Tommy de iyi bir dövüşçüydü.

•Aynasızlara yakalandığımda suçumu kabullenmekten başka çıkar yolum kalmamıştı. 5 Temmuz 1858'de soygunculuktan yedi kez suçlu bulunarak on selüz ay hapse hüküm giydim. Yargıç uzun bir söylet çektikten sonra tecil etti ve beni iki yıl süreyle polis denetimi altında bulunduktanışklarını söyledi. Herkes günün birinde yakayı ele verir. Yarım milyon papet karşılığında iki yıllık polis denetimini her zaman seve seve kabullentim.-

Şimdilik çek bozdurma işi son bulmuştu, ama Teresa için bankalar, hâlâ çekiciliğini koruyordu. Sürekli olarak daha pahalıya mal olan lumar oyunlar için gereken parayla dopdoluydu bankalar. Hipodrom'da geçirdiği bir öğle sonrası, Teresa'ya yirmi bin dolara kadar patlayabiliyordu. Cccclori de vaktini poker ya da başka kâğıt oyunlarının başında geçiriyor, paraya müthiş gereksiniyordu. Bu zorunluluğun baskısı altında, suç eyleminin daha şiddetli bir türünü denemeye yöneldi.

Ona bu fırsatı, dostu Judd sağladı. Judd'un, içlerinde Teresa'nın Chris Mustone ve Robert Daddico adlı arkadaşları da bulunan bir grup silahlı haydutla ilişkisi vardı. Öbür üç kişi de Thomas Richardo, John (Kızıl) Kelley ve Billy Aggie Agostino'dan (George W. Agistoteleis) oluşuyordu. Onların uzmanlık alanları, bankalar ve zırhlı arabalardı.

«Soygun takımının reisi Billy Aggie'ydi. Billy, 188 cm boyunda, ufak tefek biriydi. Soygunculuk işinde tanıdığım en kurnaz adamdı. Hiç kimse, ama hiç kimse ona benzeyemezdi. Bir aziz kadar sabırlıydı. Eyleme geçmeden önce bir işlemi aylarca izlerdi. Soygundan on dakika sonra elini kolunu sallayarak rahatça dolaşabilmek için makyaj takımlarına para yatırırdı. Yüzünün bir yanına bir yara izi koyar, gözünü şaşı görünecek şekilde boyar, bıyık eklerdi. İnsanı, annesinin tanıyamayacağı hale sokardı.

«Onlarla dört banka soygununda bulundum. Cambridge, Brighton, Coolidge Corners ve Brookline'deki (hepsi de Massachusetts'tedir) bankaları soyduk. Soygunların her biri Billy tarafından planlanmıştı. İş çok kolay hale getiriyordu. Bu bakımdan gerçek bir deha sayılırdı. Her şeyi zamanlardı. Bu işte zamanı iyi ayarlamak önemliydi. Kaçışımızı engelleyebilecek her şeyi —trafik ışıkları, yol kavşakları, polis arabalarının bulunabilecekleri yerleri— dikkatle hesaba katardı. Sabahları erkenden kalkıp muhafızların gelişini izlerdi. Zırhlı arabaların ne zaman gelip gittiklerini ve her birinde kaç muhafız olduğunu bilirdi. Her bankada kimin, nerede duracağını ve en büyük vurgunu ne zaman yapabileceğimizi hesaplamak için büyük çaba harcardı. Doğal olarak vurgundan, bizlere oranla daha büyük bir pay alıyordu. Biz dört bin aldığımızda o on bin alırdı, ama bunu hak ederdi. Yine de arada sırada bir kaza, hesaba katılmadık bir aksiliğin çıktığı olurdu. İşte bu kazaların birinde, kazanılan paranın bunca tehlikeyi göze almaya değmediğini anladım.

«O sırada Brookline Bankası'nı soymaktaydık. Al Judd arabadan atlarken tabancasını düşürdüğün-

de, ben bankaya doğru koşuyordum. Derken, tabanca pat diye patladı ve kurşun başımın az ötesinden geçip duvara çarparak geri döndü. İşi o saat bıraktım. Karıştığım en son banka soygunu bu oldu. Payıma dört bin üç yüz dolar düşüyordu ve ben bu paraya neredeyse başımı uçurtacaktım. Bence banka soygunculuğu aptallara göre bir iş. Ama Billy Aggie için böyle değildi.»

Teresa değişik suç eylemleriyle ilgilenmeye başladığı halde, Aggie ve ötekiler silahlı soygunculuk alanında çalışmalarını sürdürdüler. Bunlardan bir tanesi 1962'de uluslararası düzeyde, gazete manşetlerine konu oldu.

«Aggie'yle Kızıl Kelly'nin öyküsünü anlatayım. Bu, Plymouth Postası soygununun gerçek öyküsüdür. Görünüşte işi yöneten beyin, Kelley'di. İş yönettiği doğrudur, ama planlayan o değildir.»

Plymouth Postası soygunu 14 Ağustos 1962'de, Massachusetts'in Plymouth kentinde üç numaralı anayolda yapıldı. En dikkatle yönetilen, en gözûpek soygunlardan biriydi. Kırmızı, beyaz ve mavi çizgili bir kamyon, Boston'a doğru geliyordu. Akşam saat sekiz sıralarında polis üniforması giymiş bir adam yola çıkarak kamyonu durmasını işaret etti. Yolun kenarında park etmiş iki arabadan birkaç silahlı adam fırlayarak kamyondaki muhafızlara zorla kamyonu açtirdılar. Bağlanan muhafızlar, silahlı adamların posta torbalarını boşaltarak nakit bir milyon beş yüz bin doları, bekleyen arabalara taşımalarını çaresizlik içinde izlediler.

«Plymouth işini Billy planladı. O sıralarda Kızıl Kelly onun hesabına çalışmaktaydı. Tommy Ricards'la Pro (Maurice) Lerner ve adlarını şimdi anımsamadığım başkaları da vardı işin içinde. Hepsi, o günlerde eyalette bulunan en iyi hırsızlardandı. Ama Billy konuştuğunda onu dinler ve emirlerini harfi harfine uygularlardı. Bir işi planladığı zaman en ince ayrıntılara dek her şeyi hesaba kattığını bilirlerdi.

«Bir işi Billy'nin yaptığı gibi planlamak epey masraflı olurdu. Billy bu parayı Jerry Angiulo'dan, yani şimdi çetenin Boston kolunun patronu olan serseri-

den sağılardı. Gerçekten büyük bir iş için gerekli olan makyaj malzemeleri, tüfek ve özel giysilere altı yedi bin dolar harcardı. Plymouth işinden önce Jerry'e giderek parayı aldı. Elbette ki, Jerry'e nasıl bir iş planladığını söyledi. Evet, Jerry'e söyledi, çünkü Billy'nin işlerinden aldığı paraya Jerry yataklık ederdi. Polisin bu herifleri enselemesi bu yüzden çok zor oluyordu.

«Banka soyguncularıyla hırsızların yakalanma nedeni, çoğunlukla parayı paylaştırdıktan sonra doğrudan harcamaya başlamalarıdır. Billy gibi ilişkileri yoktur, o yüzden parayı harcarlar. Harcarken de FBI'a ipucu vermiş olurlar,

«Billy akıllıydı. Onun grubu bir banka ya da zırhlı araba soyduğunda parayı bölüşüp harcamaya girmezdi. Billy bütün parayı alıp Angiulo'ya götürür, o da saklardı. Paranın ardında olanlar çoksa; yani çalınan para büyük yankılar yaratmışsa, Angiulo ona dolar başına altmış sent verirdi. Miktar o derecede önemli değilse, dolar başına seksen sent alırdı. Angiulo, paraya ne kadar önem verildiğini bankalarda ve Boston kentli polis dairesindeki tanıdıkları aracılığıyla öğrenirdi.

«Angiulo'ya, yönettiği kumar işlerinden milyonlarca dolar geliyordu. Altmış bin ya da yüz binlik bir vurgunu satın alıp yüz bini bir yere gömebilirdi. Hemen harcamayı gereksinmiyordu. Paradan kurtulmak için onu dünyanın dört bir yanına göndermek zorunda değildir. Yalnızca gidip bir yere gömer. Eninde sonunda bu parayı kullanacaktır. Çok yatırım yapar, çok da mahı vardır. Patriarca'yla ortaklaşa bir golf alanı. Boston'da kumar acentalarının iş yaptığı bir de hastanesi vardır. Florida'da otel ve motellerin, uzay atışlarının yapıldığı Cape Kennedy'de de bir bowling salonunun sahibidir. Parayı zamanında ve yerinde kullanabileceği milyonlarca yol bulabilir. Ayrıca, dünyanın en akıllı avukatları da kendisine çalışmaktadır. Vergi dairesinin, ona takılacak kulp bulamayışının nedeni budur.

«Her neyse, Plymouth işiyle ilgili olarak Billy, Angiulo'dan sekiz bin papel ödünç aldı. Adamcağız,

İş planlamak için inanılmaz bir çaba da harcadı. Kadın kılığını girip üstü açık bir arabayla Hyannis'e gitti ve o posta kamyonunu adını adım izledi. Her gün ayrı bir kılığa giriyordu. İki ay boyunca her gün posta kamyonunu izleyerek hem kamyonun hem de şoförlerinin gittiği yerleri en ince ayrıntılarına dok sapırdı. Nerede bir trafik ışığının, nerede bir dur işaretinin, nerede bir yol kavşağının ya da polis arabasının olduğunu avucunun içi gibi biliyordu.

İşin yapılmasına bir hafta kala, Billy kalp kızı geçirerek hastaneye kaldırıldı. Kızıl Kelly'e telefon ederek hastalığından ötürü özür diledi.

Billy'nin bütün ayrıntılı planları Kızılın elindeydi. O da böylece adamlarını topladı ve eyleme geçti. İşte 1.5 milyon vurdular; Angiulo'yla dışkıde olan Kelly de parayı Angiulo'ya devretti Kelly, ondan dolar başına 80 sent aldı. Jerry'nin onlara böyle-sine yüksek bir fiyat ödemesinin nedeni, paranın büyük bir bölümünün izlenemeyecek nitelikte olmasıydı. Cape Cod boyunca ne kadar küçük gece kulübü, uğrak yeri ve dükkân varsa oradan geliyordu para. İçinde izlenilecek bir miktar devlet parası olsa bile, % 99'u temizdi. Angiulo için bu, Fort Knox'taki altın bloklarına sahip olmak gibi bir şeydi. Daha şimdiden, bürosundan bir yere ayrılmadan 300.000'i kazanmıştı bile.

Billy hastaneden çıktığında kafası iyice bozaktı. Doğru Kelly'ye giderek payına düşeni vermesini istedi Kelly soygunla kendisinin ve ötekilerin herhangi bir ilişkisi olduğunu kabullenmiyordu.

Billy'ye, onun yalan söylediğini biliyordu. Çünkü iş, rutarsız görünüyordu Angiulo'ya yakındı. İş planlamak için gerekli parayı ondan ödünç alıp harcamıştı çünkü. Şimdi Angiulo'ya 8.000 dolar borcu vardı. Jerry, Kelly'yi çağırttı. Oturup konuyu tartıştılar. Daha sonra Richards'ta Agostino ortadan yok oldu. Onların Plymouth posta soygunuyla ilgili kimseler tarafından öldürüldüklerine inanılıyor. Richards'ın cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Lerner, Kelly'yle birlikte Rudolph Marfeo ve Anthony Mele'nin vurularak öldürülmeleri nedeniyle hapiste şimdi Bunun

da apayrı bir öyküsü var ki, sonra değineceğim. Kelly' yse, Aggie'nin izinden yürüyerek ülkenin en usta silahlı soyguncularından biri haline geldi. Ama doğruyu söylemek gerekirse o, Plymouth posta arabası soygununun başarısıyla hiçbir zaman böbürlenmemiştir. 1968'de Boston'un kuzey istasyonundaki Brink zırhlı posta arabasının 582.000'lik soygunuyla ilgili duruşması hâlâ yapılacak. Ayrıca, Fall River'daki (Massachusetts) Skelly Detektif Acentesi'nin zırhlı arabasından da 177.000 dolar çalmıştı. Şimdilerde çete, Kelly'yi öldürmek istiyor. O ise, giderek devletin muhbirine haline geldi; onun yüzünden birçok insan parmaklıkların ardına atılmıştır. Çete benim aracılığım-la, Kelly için istenen 250.000'lik kefaleti bile ödemeye kalkmıştı. Dışarı çıkartıp öldüreceklerdi. Polisler, beni ve ailemi korudukları gibi onu da altınmışcasına koruyorlar.»

7/ÖTEKİ SOYGUNLAR

TERESA'nın banka soygunculuğunun sakıncalarını görmüş olması, bütün öteki soygunculuk türlerinden de vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Özel durumlarda soygunculuk son derecede kârlı olabilir; özellikle kaygı verici polis ajanları ve yataklık edecek yer aranmasını gerektirecek işaretli paralar söz konusu olmadığında.

Ülkenin birçok büyük kentinde olduğu gibi, Boston'da da zar ve kâğıt oyunları, yasaklanmış olmasına rağmen aranan, popüler zaman geçirme araçlarıdır. Kumar oynanan yerler sık sık değiştirildiğinden bunların saptanması güçlükler yaratır. Bu oyunlar, heyecan arayan doktor, avukat, politikacı, yargıç, işadamlarına çok çekici gelir ve de çoğunlukla dönen paradan yüzde alan çete üyelerince yönetilir. Alınan yüzdeler, tutulan evlerin kiralarının ödenmesine, polise haraç verilmesine, oyunlara insan götürüp getiren şoförü özel limuzin servislerine harcanır. Oyunların bazıları dürüst oynanır, bazılarıysa hilelidir; çete, oyuncular arasına «makini» (oyunu yönetebilecek zar ve kâğıt uzmanları) sokarak enayi bellediklerini soydurtur. Ayrıca bir kazanç sağlama aracı olarak, çetenin kendi faizcisi de orada bulunur ve parasını yitirenlere hemen oracıkta yüksek faiz oranlarıyla ödünç para verir.

-Kentte bağımsız bazı oyunlar oynanırdı, ama yine de çoğu çeteyle ilişkili biri tarafından yönetilir ya da korunurdu. Boston'un Kuzey ya da Doğu Yakası'nda herhangi bir koruma türü olmaksızın oyun oynamaya başlamanın olanağı yoktur. Çoğunlukla on-

ların sağladığı sözde 'koruma' sahtedir. Buysa, yalnızca ortada dönen oyundan yüzde almanın bir yoludur. O günlerde gerçekten korunan tek zar oyunu, Büyük Elma'ydı, Jerry Angiulo tarafından korunuyordu. Oyuncular, önceden kararlaştırılan bir restorana gider ve onları oradan, o haftanın oyununun oynanacağı yere götürmek üzere bir araba gelip alırdı. Bu oyunu ne polis, ne de çeteciler hafife alabilirlerdi.»

Bir gece, geç vakit Teresa'ya, Robert Daddieco telefon etti.

«O günlerde, yani 1959'da biraz kafadan kontak-tım. Para elde etmek için her şeyi yapabiliyordum. Daddieco beni arayarak Chris Mustone, Al Judd ve Herbie Serino'yla bir kâğıt oyununu basacaklarını ve soygun yapacaklarını söyledi. Beni de çağınıyorlardı. Neden olmasın diye düşündüm. O oyunlardan birinde epeyce para yitirmiştim. Bu yitirdiklerimin bir bölümünü geri alabilmem için bir fırsattı. Son dakikada Judd'la Serino gelmediler, Mustone onların yerine Daddieco'nun kuzeni Bingy'yi getirdi.

«Kentte kumar oynanan yerler her hafta değiştirilirdi, ama çeteyle ilişkisi olan birinin, oyunun nerede oynandığını bulup çıkarması çok zor değildi. Daddieco oyunun nerede döndüğünü biliyordu ve vurgun için harika bir durum olduğunu söylüyordu. Oyunun korunup korunmadığını ne merak ettik, ne de sorduk. Bütün isteğimiz paraya el koymaktı. O yüzden, içeri baskın yapar gibi girdik. Masadaki bütün parayı topladık. Sonra oradakileri kışlarına kadar soyduk. Biraz komik bir durumdu. Biz para bulmak amacıyla pantolonlarının ceplerini dışa çevirmiş ararken onlar bulundukları yerde titreşiyorlardı. Birkaç bin papel kaldırdık ve ayrılırken giysileri de yanımızda götürdük. Bu nedenle arkamızdan gelemediler.

«Bunun oldukça iyi bir yöntem olduğunu keşfet-tik. Elbette ki yüzümüz tanınmasın diye çorap maskeler takıyorduk. Başımız hiç derde girmeden üç aylık bir süre içinde, bir düzine kadar oyun bastık. Baskınlardan en az ikisinde kişi başına yirmi beş bin papel düştü.»

Gerçi Teresa'yla dostlarının arkasına polis ve hükümet ajanları düşmemişti, ama bu soygun çetesinin kimlerden oluştuğunu öğrenmeye çalışan başka kişiler vardı. Bunlardan biri, güçlü ve nüfuzlu bir Boston çetecisi olan Micheal (Akıllı Mike) Rocco'ydu.

«Akıllı Mike, Pinetree Ahırlarında Joe Lombardo'yla çalışmış eski bir Mafioso'ydu. Büyük bir kumarbaz ve faizciydi; ayrıca bizim soyduğumuz oyunlardan bir bölümünün bazısını da yönetiyordu. Paravan olarak bir işte çalışmaktaydı; Boston'daki Ford acentesinin halkla ilişkiler bölümünü yönetiyor ve Bostonlu milyoner Joe Linsey'in sahip olduğu Whitehall Liquor adlı içki ticarethanesinde çalışıyordu.»

Bugün yetmiş üç yaşında olan Joseph Linsey, Boston'da, hakkında çok söylenti dolaşan tanınmış bir adamdır. Kendisini iyi yürekli bir insansever, Whitehall içki şirketinin sahibi ve emlakçılık işleriyle uğraşan başarılı bir işadamı olarak tanımaktadır. Aynı zamanda, İsrail'in Ben-Gurion'u ölü Başkan John F. Kennedy ve eski Başkan Harry S. Truman gibi ünlü kişilerle dostluk ilişkilerinin olduğunu da ileri sürmektedir. Buna rağmen Linsey çeşitli kamu şurur-turmalarının hedefi olmuştur. FBI tarafından suç patronu Raymond Patriarca'nın ofisine yerleştirilen dinleme araçlarında adının geçtiği duyulmuştur. Bir zamanlar içki kaçakçılığı yapmış, suç örgütlerinin mali sihirbazı Meyer Lansky; Patriarca, Rocco gibi haydutlarla ilişkileri olmuştur. Linsey, çete ileri gelenlerini tanıdığını açıklamış, ama 1927'de içki kaçakçılığından hüküm giymesinden bu yana hiçbir suç eylemine karışmadığını ileri sürmüştür.

«Joe Linsey'i yıllardır tanırım. Onunla hiç iş görmedim çünkü o başkalarıyla çalışırdı. Şurası gerçektir ki, Akıllı Mike ile, içki kaçakçılığı yaptığı günlerden beri tanışmaktadırlar. Linsey ayrıca Joe Lombardo, Henry Tameleo, Tony Santonello, Raymond Patriarca, Phil Buccola gibileriyle de yakından ilişkiliydi. Onların yerine paralarını içki şirketlerine, yarış alanlarına, otellere, emlaka yatırmaktaydı. Bütün bunlarda yasadışı bir durum yok, ama Linsey ne derse desin yıllardır çeteyle ilişkide olduğu da ortadadır. Pat-

riarca'nın bir kez, Linsey'le birlikte bir yarış alanına yüz elli bin dolar yatırdığını anımsıyorum. Bir başka seferinde de, bazı adamlar Linsey'in evini soymaya niyetleniyordu. Patriarca bunu duydu ve onlara uzak durmalarını, yoksa kafalarını kıracağını, Linsey'in kendisiyle birlikte olduğunu söylemişti.

«Linsey bir bakıma New England'ın Meyer Lansky'si sayılır. Çocukların parasına göz kulak olur. Rocco'nun onunla birlik oluşunun nedeni budur: Herkesin payına düşeni alması ve kimsenin Linsey'i yerinden oynatmaya kalkışmaması için, politikacılar arasında hayli nüfuzu olduğu ve çeteden birinin başına bir iş geldiği zaman yardım ettiği için isterler onu. Kişisel olarak bu işin politikayla ilgili bölümüne karışmadığımdan, o alandaki görgülerime dayanarak bir şey söyleyemem.»

O sıralarda Teresa, Rocco'nun Linsey, Patriarca ya da başka her hangi biriyle olan ilişkileriyle ilgilenmiyordu. Onu ilgilendiren Rocco'nun fedailerinin kendisini aramalarıydı.

«Akıllı Mike hesabına çalışan iki paralık faizcilerden birisi, Guido adlı bir herifti. Ben, Guido'dan iki bin dolar kadar borç almış ve çocuğunu ödemiştım. O günlerde sanıyorum, faiziyle birlikte ona dört yüz dolar kadar borcum kalmıştı.

«Bir gün bu Guido denen herif, Sandy Amcama rastlayıp şöyle konuşmuş 'Senin o yeğeni bir daha gördüğümde, paramı geri almak için kafasına bir şey indireceğim!' Sandy Amca bana gelip bunu anlattı, ben de ona paranın büyük bir bölümünü ödemiş olduğumu açıkladım. Sandy, Guido için kaygılanmamı, ona ödeyecek dört yüz doları bulduğumda hesabı kapatmamı söyledi.

«O sıralarda, ben Daddieco'yla arkadaşlık ediyordum. Amcamın sözlerini ona anlattım. Daddieco benden de, çevredeki öbür haydutlardan da daha çılgındır. Bana, bu herifin seninle ilgili böyle sözler ederek ortalıkta dolaşmasını onun yanına bırakamayız. Gidip şunu yola sokalım! dedi. Ben de bunun iyi fikir olduğunu düşündüm. Guido'nun Sıcak Köşe adında, Boston'un Salem sokağındaki bir barda görüldüğünü

öğrendim, 38'lik bir revolver aldım, Daddieco da nam-lusu kesilmiş bir av tüfeği yakaladı, Sıcak Köşe'ye gittik. Arabanın kornasına bastım.

«Guido orada mı? diye bağırdım. Guido kafasını kapıdan uzatarak pis bir söz söyledi. Sanıyorum bana hitaben orospu çocuğu ya da ona benzer bir şey dedi. O sırada Daddieco arabanın şoför yerinden fırlayarak tüfeği ona yönetti.

«'Dizlerinin üzerine çök!' diye bağırdı.

«'Ne dedin?'

«'Dizlerinin üzerine çök, pis hayvan, dedim.'

«Daddieco'nun elindeki iki borudan gözlerini ayır-maksızın titreyerek dizlerinin üstüne çökmeye başla-yan Guido'ya doğru ilerledim. Çevresinde bir sürü herif daha vardı. Duyduğuma göre benim kafa-mı kıracaktı dedim. Bu arada revolveri yüzüne doğru uzattım. Gerçekten terlemeye başlamıştı. Ya-nına yaklaşarak kafasına tabancanın kabzasıyla vur-dum. Ağzının çevresi kan içinde kaldı. Şimdi herkesin önünde bana ne yapacağını söyler misin? diye sor-dum. Bir daha tek söz duyarsam gelip seni vuraca-gım kalbinden değil, beyninden. Beynini parçalaya-cağım, dedim. Bunlar olurken Daddieco orada dur-muş, 'Umarım biriniz kımıldarsınız. Gerçekten biri-nizin kımıldamasını umarım,' diyordu. Kimse kımıl-damadı.»

Teresa'ya göre sorun çözümlenmişti. Öte yandan, canı sıkılan ve sağlıklı bir korku duymaya başlayan Guido'nun başka fikirleri vardı. Bu fikirler, Sandy Amca'nın Teresa'yı aramasıyla sonuçlandı.

«Sandy Amca sınırlar krizi geçiriyordu. 'Sana ne ol-du?' diyordu. 'Kaçırdın mı? O herifin, Akıllı Mike'in adamı olduğunu bilmiyor musun? Kafasını yarmışsın, dikmişler. Tanıkların gözü önünde, güpegündüz onu ölümle tehdit etmişsin. Aklını mı kaçırdın sen?'

Sandy Amca, Rocco'nun fedailerinden Joseph (Kü-çük Bozo) Cortese'in onu aramakta olduğunu da ek-ledi. Şiddete başvurmaktan çekinmeyen Cortese, Roc-co'nun Boston'daki kumar oyunlarının başyönetici-siydi.

«Sandy Amca bana, işler düzelinceye dek ortalık-

ta görünmememi söyledi. Ama ona kulak asmadım. Bir gece Küçük Bozo, beni Medford'daki bowling salonunda yakaladı. O cücenin, sıçan gibi herifin tekiydi; hense 100 kg. ağırlığında ve çelik gibiydim. O günlerde İsa'yı çarmıhından çekip koparabiliirdim.

«Bu sıçan bana doğru yürüyüp, 'Başın hayli deritte,' dedi. Onu şöyle bir süzdüm. 'Sen başımın deritte olduğunu söyleyecek adam mısın?' dedim. 'Kafanı karpuz gibi yararım.' Hemen kendini savunmaya geçti. 'Bir dakika! Ağır ol! Ben Akıllı Mike'ın adamıyım. Seni görmek istiyor.' O zaman, 'Eh,' dedim; 'Mike'a saygım vardır. Onu görmeye kendim de gidebilirim. Senin gibi birini peşimden yollamasına gerek yoktu.'

«Telefonla Daddieco'yu çağırdım ve birlikte arabayı, Akıllı Mike'ın karargâhı olarak kullandığı restorana sürdük. Ben içeri girdim, Daddieco dışarıda kaldı. Bütün kafa ezenler ifedaileri oradaydı. Maxie Baer [Anthony Cataldo] le Lou Gireco bana, kumar oyunlarını bastığım ve Guido'yu dövdüğüm için başımın deritte olduğunu söylediler. Akıllı Mike da bana yüz vermiyordu. Anlaşılan durum bayağı ciddiydi. Birden Daddieco kapıdan bağırdı: 'Hey, ciğeri beş para etmezler! Vinnie buradan beş dakika içinde çıkmazsa, kapıya ilk geleni av tüfeğiyle vuracağım. Şaka ettiğimi sanan varsa kapıya çıksın.' Yaptık işi, sonum geldi diye düşündüm.

«Maxie Baer'in birden tepesi attı. Kapıya fırladı. Bunun üzerine Daddieco tüfeği çalıştırdı, duvar anızın delik deşik oldu. Maxie Baer kendini yere atarken bağıırıyordu: 'Orospu çocuğu gerçekten silahlı'. Ortalık iyice karışmıştı. Akıllı Mike'a Daddieco'nun olup bitenlerden haberinin olmadığını, yanına gidecek onu yatıştırabileceğimi söyledim. Sonra Mike beni kolumdan yakaladı. 'Şu yaptığından ötürü seni burada kutuya [tabuta] sokmalıyım' dedi.

«Bu sırada Sandy Amca telefon etti. Mike'a, benim biraz kafadan kontak olduğumu ve de başımın ailemle deritte olduğunu anlattı. Sonra Mike, Joe Lombardo'yu aradı. Lombardo, Mike'ın patronuydu. O günlerde emekliye ayrılmıştı, ama hâlâ consigliere, yani bütün çetenin danışmanıydı. Konuştuğunda herkes

dinlerdi. Mike ona beni sordu. O da benim iyi bir herif olduğumu, Guido'ya borcumu ödeyeceğimi anlattı. Ayrıca Guido'nun, benim kafamı kıracağını söyleyerek ortalıkta dolaşmasının yakışksız bir iş olduğunu da söyledi Mike'a. Lombardo'yla Sandy olmasalar o saat, oracıkta öldürülmüşüm.

«Mike bana, 'Dinle, evlat,' dedi. 'Başka poker ve zar oyunlarını soymaya kalkışma. Gelecek sefer araya giren kim olursa olsun, kendini kutuda bulursun'. Ondan sonra hiçbir kumar baskını yapmadım. Aklim başıma gelmişti.»

8/İKİNCİ PATRON

AKILLI Mike Rocco deneyi, Teresa'ya iki önemli ders öğretti: Birincisi, yeraltı dünyasında bağımsız, kendi başına iş gören haydutlara yer yoktu. Böylelerinin, varlıklarını sürdürme olanağı zayıftı. İkincisi, suç işleme mesleğinde ilerleyebilmek için insan güçlü dostları gereksiniyordu. Gerçekten de Teresa'nın çocukluğundan tanıdıkları, Pinetree Ahırlarında geçirilen saatler, onun için, rasgele bir sokak serserisini Mafyalı birinden ayırdetmek için kullanılan ölçütleri verdi.

Teresa'nın kendi hesabına çalıştığı, kendi sinirleri, beyni ve insanları tavlamasını bilen diliyle kendine iyi bir hayat sağladığı yıllar süresince New England'daki suç örgütlerinin eylemleri dikkat çekici bir yapısal değişiklik geçirmişti: Küçük, yerel, hizipçi çeteler yok olmuş, onların yerini, gövdesi New England'da, kollarıysa Florida'dan Maine'e dek her yana uzanan bir ahtapot almıştı. Bu suç ailesinin patronu, Raymond Patriarca'ydı. Onun altında, gizli topluluğa hizmet etmek ve ölmek üzere bağlılık yemini etmiş kadrolar bulunuyordu. Kadrolar, sayıca yüz kişinin biraz üstündeydi ama, yeraltında çalışan beş bini aşkın kişiyi denetliyordu. Ayrıca en üst politik kademelerde, eyalet başkanlarının malikanelerinde ve hatta Kongre koridorlarında nüfuz sahibiydiler. Büyük önder Patriarca'ydı, ama işi yürüten ve Teresa'nın geleceğini etkileyecek olan kimse, Enrico Henry (Hakem) Tamelco oldu.

-Henry'yi çocukluğumun Pinetree Ahırlarından tanırım. O sıralarda Butsey Morelli'yle birlikte. But-

sey beni severdi. Henry de öyle. Arada sırada, bir soygundan kürk ya da elmas kaldırdığımda, Butsey'ye haber verirdim. O da Henry'nin, eşyaları saklamasını sağlardı. Bir süre sonra Rhode Island'dan Massachusetts'e her gelişimde Henry'ye uğrar olmuştum. Giderek beni yakından tanımaya ve bana güvenmeye başlamıştı. Bende bir potansiyel görmüştü. Akıllı Mike olayından sonra beni kanadının altına aldı.»

Tameleo'nun New England çetesinde özel bir yeri vardı. 1901 yılında Providence'de doğmuş, New York'taki soygunlara katılmış, çeteci olarak yetişmişti. On yedi yaşında otomobil hırsızlığından yakalandı. Bundan sonra hırsızlık, fuhuşa teşvik, hırsızlık amacıyla saldırı ve üzerinde silah bulundurma gibi suçlara hızla terfi etti. Ancak bunlar, polisin saptayabildiği suçlar olup, gerçek yeteneklerini yansıtmıyordu. O adam öldürmüş, soygun ve katliamlar düzenlemiş, çalınmış mal ticareti yapmış, faizcilik işlemlerine karışmış, iş adamlarını dolandırmış ve kumar yönetmişti.

«Patron olarak Butsey görevden alındığında, Tameleo istese onun yerine gelebilirdi. Ama bu, Henry'nin istediği şey değildi. Koltuğa oturup patron oldu mu adamın işi bitmiş demektir. Tahtta oturur duruma gelir. Bir yere gidemez, emir vermekten gayri bir şey yapamaz. Henry'ye, buna gelemezdi. O bir fildişi kulede oturan dokunulmazlardan biri olamazdı. Sokakta, çetecilerle omuz omuza iş görmeyi, soygun hazırlayıp yönetmeyi seviyordu.

«Henry 180 cm. boyunda, seksen kiloluk bir adamdı. Tepesi dazlaktı, başının yanlarında da beyaz saçlar vardı. Tutucu giyinirdi, yalnız garipçe yanları vardı. Her zaman beyaz çorap giyer ve jartiyer kullanırdı. Tanımayan biri tavırlarına, tatlı tatlı konuşmasına ve gözlüklerine bakarak, onun bir banker olduğuna yemin edebilirdi. Çok tatlı dilli bir adamdı gerçekten; ama ona göre yanlış bir şey yaptığınızda sesinin buza kesen tonu ve kahverengi gözlerinin bir bakışıyla insanı ölesiye ürkütebilir, hiç beklenmedik bir anda son derece büyük kötülükler yapabilirdi. İnsana gülümseyerek baktığı sırada onu nasıl kesebi-

keceğini düşünüyor olurdu. Henry yüzünden mezarı hoylayanların sayısını bile bilmiyordum. Ona karşı çok dikkatli davranmak gerekliydi.

-O adamı görünüşünün ve kötülüğe yatkın yaratılışının altında gerçek bir çapkın yaşıyordu. Gece hayatından, genç kızlardan, kabarelerden, iyi yemekle ve iyi yaşamaktan hoşlanırdı. Patronlar bunları yapamaz. Doruk toplu yaşamak zorundadırlar. Henry'ye öyle olamazdı. Yaşamayı seviyordu. Tüketiği içkinin hadisi hesabı yoktur. Sabah saat on birde içkiye başlar, gecenin içinde hâlâ içiyor olurdu ve konuşurken, tek kadeh almamış olduğuna yemin edebilirdi insan.

-Aynı zamanda çok para harcardı. Oyuna düşkünlüğü benimkinden bocardı. Kumarda milyonlar batırdı. Amerikan futbol sezonunda ülkedeki bütün profesyonel ve amatör takımlar üstüne bahse girdiğini anımsıyorum. Her hafta sonu ortalıkta yirmi ya da otuz bin dolar dönerdi. Bu kadar parayı hiç düşünmeden yitirebilir, kazanabilirdi. Kabarelere gittiğinde su gibi para harcıyordu. Garsonlar ona ve yanındakilere hizmet edebilmek için birbirlerini çiğnerdi. Kataranın tutarı kadar bahşes dağıtırdı. Borcuna da çok sadıktı. Kendisine karşı da böyle davranılmasını isterdi. Ona karşı borçlu olup da parayı zamanında ödemeyenin tanrı yarlıması olsun. Sözüne tutmayan adamı saatiyesinde ezdi.

-Henry'nin bir seferde üç saatten fazla uyuduğunu sanmam. Sabaha karşı dörtte onu Boston'da bir mütele bıraktırdım. yedi buçukta telefonla aocle gelip kendisini almamı söyledirdi. Adam değil, canlı bir dinamoya gibiydi.

-Henry'nin en iyi yanı diplomattığıydı. Bir eyilemin en iyi şekilde yürütülmesi için anlaşma, uzlaşma ve manevraların gerekliliğine inanırdı. Kaçınılmaz hale gelmedikçe kavga yarıcı değildi. Ama en iyi çözümün cinayet olduğuna inanırsa, bundan da çekinmezdi. Yine de bir yolu varsa, istediğini elde etmek için akılcı ve barışçıl araçları kullanmayı yeğ tutardı. Bir gün, Politikaının içinde olmadığımızı biliyordum, ama olmalıyız; varlığını sürdürmenin tek yolu

bu. Günümüzde güçlü olmak için politikayla uğraşmak gerekli,' dediğini anımsıyorum. Patriarca'nın isteklerini yerine getirmek için politika kullanırdı. Çetenin gereksindiği şeyleri sağlamak için eyalet reisine, polis bölge karakoluna, kent meclisine, eyalet mahkemesine, hattâ kongre üyelerine başvurmaktan çekinmezdi. Sözcüleri Ralphie Chong'un (Ralph Lamattina) bir seferinde posta dolandırıcılığından ötürü girdiği hapisten salıverilmesi ve polis denetimi altına alınması için, Massachusetts eyalet meclisine ve eyalet heyetine adam göndermişti. Bir sefer de Patriarca yarış alanlarındaki kazancını genişletmek istediğinde, Henry eyalet yasama organlarından birinin bir yasa önergesi vermesini sağlamıştı. Önerge onaylanmadı, ama bu pek önemli değildi. Patriarca nasıl olsa yarışlardan hayli para kazanıyordu.

«Henry'nin müthiş bir gücü vardı. O olmasaydı, Patriarca bu kadar uzun süre varlığını koruyamazdı. O, her konuda Henry'ye güvenirdi. İnsanların yaşaması ya da ölmesi onun bir parmak işaretine bakardı. Onun emriyle çete savaşları başlar ya da dururdu. Ama en büyük özelliği, Patriarca üzerindeki etkisiydi. Nasıl yaptığını bilmiyorum ya, Patriarca sinirlerine kapılıp da budalaca bir iş yapmak üzereyken onu her zaman yatıştırmasını bilmiştir. Henry önemli sorunlar karşısında sakin olmayı becerirdi. Bu adamdan çok şey öğrendim.»

New York'un Brooklyn semtinde çete savaşları sık sık tekrarlanan olaylardandır. Teresa'yı en çok ilgilendiren savaş 1981'de patladı. Bir yılı aşkın süredir, zeytinyağı kralı Joseph (İhtiyar) Profaci, kendi örgütünden bir grup Jöntürkle(*) rekabete girişmişti. Bu grubun başını üç kardeş çekmekteydi: Joseph (Kaçık Joe), Lawrence ve Albert (Kid Blast) Gallo. Uyuşmazlık, Frank Abbatemarco (Frankie Shots) adında bir tahvil soyguncusunun yönetimi altındaki bölgeyi ki-

(*) Burada, merkezi otoriteye başkaldıran kişi anlamında kullanılıyor.

min ele geçireceği konusunda çıkmıştı. 1959 Kasımında Profaci'nin emriyle, Abbatemarco öldürüldü. Öldüren, Gallo çetesinin birinci celladı Joseph (Joe Jelly) Giorrelli'ydi. Abbatemarco'nun öldürülme nedeni, Brooklyn'deki her türlü eylemden hisse alan Profaci'ye elli bin dolar veremeyişiydi. Profaci, Abbatemarco'yu öldürmeleri karşılığında onun bölgesini Gallo kardeşlere vereceğini söylemişti. Ama sözünü tutmadı.

Gallolar arasında, Profaci'nin yaptığı haksızlığa karşı, 1960 Aralığına dek içten içe bir kin körüklendi. 1960 Aralığında da, Gallolar artık yaşlanmaya başlayan Mafya donunu devirme kararı aldı. Planladıkları komployu 1961 Şubatında uygulamaya soktular. Long Island'ın East Islip kentinden Brooklyn'e dek uzanan bir bölgede, iyi düşünülmüş bir baskın harekâtına girişerek Profaci çetesinin ileri gelenlerinden dört kişiyi kaçırdılar. Profaci'nin kendisini de kaçırmayı düşünmüşlerdi, ama o günlerde şans eseri, Miami'de bir hastaneye yatmış olduğundan, Galloların elinden kurtuldu. Bununla birlikte, Profaci çetesinin ikinci patronu ve Profaci'nin kayınbiraderi Joseph (Şişko) Magliocco; **caporegim**lerden biri olan Salvatore (Şeyh) Mussachio; patronun erkek kardeşi Frank Profaci ve Profaci'nin fedailerinden John Scimone, Galloların eline geçtiler.

Galloların isyanı, Profaci'yi gafil avladı. Onlarla anlaşmaya yeltendiyse de başarılı olamadı. Sonunda, çaresiz kalan yaşlı suç patronu, Cosa Nostra'nın(*) ülke çapındaki yönetim organı olan Komisyon'a başvurma kararını aldı. Komisyon'da, ülkedeki on iki suç ailesinin patronları bulunuyordu; aralarında Patriarca da vardı. Profaci de Komisyon'da görevliydi, ama bu durumda zarar gören taraf olarak, başka bir görüş ileri sürmesine izin verilmiyordu. Komisyon, Gallolara tutsakları serbest bırakmalarını emretti. Buna karşılık onlar da kendi şikâyetlerini Komisyon'a getireceklerdi. Gallolar bunu kabul ettiler.

(*) Bizim kalbimiz anlamına gelen İtalyanca deyim. Burada Mafya'ya değiniliyor.

Komisyon iki tarafı da dinledi. Profaci, Abbatemarco'nun haraç ödemediği için değil, kendisini öldürmek üzere plan hazırladığı için öldürülmüş olduğunu ileri sürüyordu. Öte yanda Gallolar, Abbatemarco'ya Profaci'nin, bölgenin denetimini kendilerine vereceğini vaat etmesi üzerine öldürdüklerini, ama Profaci'nin sonra sözünden döndüğünü söylüyorlardı. Komisyon, tarafları dinledikten sonra üçüncü bir suç ailesinden seçilecek arabulucu önünde iki tarafın da oturarak, eşitliği sağlayacak çözüm yolu üzerinde anlaşmaları kararını aldı.

«Patriarca, Brooklyn'e kimin gönderileceğini saptamak üzere New England çetesinin danışmanlar kurulunu toplantıya çağırdı. Bizim bölgede danışmanlar kurulunun özel bir niteliği vardır. Öbür çetelerde aynı işlevin olup olmadığını bilmiyorum. O günlerde kurulun üyesi olan eski Mafya donları, 1920 ve 1930'larda New England çetesinin kurucularından oluşmaktaydı. Üyelerden biri, Joe Lombardo'ydu. Bir başkası, Akıllı Mike Rocco'du. Ayrıca, Joe Burns adını taktığımız Joe Anselmo ve Don Peppino'yla Joseph Modical Peppino'nun kuzeni Nene (Nazzarene Turrussa) da üyeler arasındaydı.

«Bunlar, zamanında Boston'u satın alan yaşlı donlardandı. Eski günlerde polisleri temizleyip politikacılarla yargıçlara para yedirenlerdi bunlar. Kenti bunlar torbaya sokmuşlardı, zaten o günden beri de kent hep torbada. Onların otuz ya da kırk yıldan beri, Bölge Savcılık ofisinde adamları vardı. Çeteyi bunlar kurmuştu, sonra da Jerry Angiulo gibi serseriler tarafından, salt yaşlandıkları için bir kenara itilmişlerdi. Oysa yeni serserilere iş alanı açmak için milyonları onlar kazanmıştı. Eskiler, gençleri paralarıyla arkalamasaydı, bugün ortada bir çete olmazdı.

«Raymond eskilere saygı gösterirdi. Henry Tameleo da öyle. Bu yüzden, eskiler köşebaşlarında pineklemekten gayri bir şey yapmıyor olsalar da, Patriarca ve Henry, eylemlerden onların da bir pay almasını sağlardı. Önemli bir taktik karar alınacağı zaman onlara da danışılırdı. Komisyon, Patriarca'ya Gallo işini verdiğinde onlara başvuruldu.

«Toplantı, kurul üyeleri tarafından işletilen bir restoranın arka odalarından birinde yapıldı. Kapıda, kendisine karar beklemesi söylenilen Tameleo duruyordu. Birkaç saat sonra içeri çağırarak düşündüklerini ona açıkladılar ve Brooklyn'e giderek bu noktalar üzerinde bir uzlaşma sağlamak için arabuluculuk yapmasını söylediler. Brooklyn'deki buluşmaya Henry'yi ben götürdüm. Görevi, tarafları barışçıl bir yöntemle uzlaştırmaktı. Bu olayın 1961 yılı baharında, mart ya da nisan ayında olduğunu sanıyorum.

«Brooklyn'de bir restorana gittik. Bizi arka odaya aldılar. Ben iki Brooklynli çeteciyle bir masaya oturdum. Henry, Gallolar, Profaci ve daha iki kişi, öteki masaya oturdu. Pürüzleri düzeltmek için saatler geçti. Ayrıldığımızda, Henry bana şöyle dedi: 'Her şeyi düzelttik. Taraflardan hiçbirini suçlu bulmuyorum. Birbirlerinin ayağına dolanmışlar, o kadar. Şimdi bir bölge bir tarafın, öteki de öbür yanın denetiminde olacak. Görelim bakalım, bunu yürütebilecekler mi! Yürütemezlerse, varın birbirlerini öldürsünler. Biz üstümüze düşeni yaptık.'

«Ama barışı yürütemediler. İhtiyar Joe Profaci, herkesi üçkâğıda getiriyordu. Galloları temizlesin diye, Carmine Persico'yla adamlarını kiraladı. Larry Gallo'yu öldürmek için bir girişimin yapıldığını duyduğunda [14 Ağustos 1961] Henry, 'Gördün mü?' demişti; 'sözlerini tutmadılar. Barak birbirlerini öldürsünler.'

Gallo-Profaci anlaşmazlığında Tameleo'nun uzlaştırıcı rolü, ona 'Hakem' takma adını kazandırdı. Brooklyn'de gösterdiği diplomasi, yani anlaşmazlığı çözümlerken iki tarafı da hoşnut edebilmesi, ona Cosa Nostra içinde saygınlık kazandırdı.

9/PATRON

TERESA için Providence ve Rhode Island'la Pinetree Ahırlarının iç açıcı dünyası arasında hiçbir ilişki yoktu. Atwell Caddesinde, göz alabildiğine uzanan yeşil otlaklar yerine, domates ve patlıcan fiyatları üstüne hararetleli tartışmalara girişen tombul kadınlara satış yapabilmek için mallarını yüksek sesle öven sokak satıcıları ve onların tezgâhları vardı. Çiftliğin beyaz parmaklıkları giriş kapısında nöbet bekleyen ince, adaleli fedailer yerine, kendilerine küçük gelen fedoralarıyla bedenleri bükülmüş, loş kahvehanelerin duvarlarına dayadıkları sandalyelerinden çevrelerini kuşukulu gözlerle izleyen ve yabancı birini gördüklerinde el işaretleri yapmaya hazır bekleyen ihtiyar adamlar vardı. Burası, kentin hükümet konağına bakan Federal Tepo'ydi ve burada, İtalyanlarla Amerikalıların birbirine karıştığı bu ucuz semtte, örgütlenmiş suç serpilip geliyordu.

•Atwell Caddesi silahlı bir kamptı. Görölüp rapor edilmeksizin buradan geçmenin olanağı yoktu. Elektronik cihazdan daha güçlü bir tespit sistemimiz vardı. Semte yabancı biri girdiğinde hemen Ulusal Sigara Şirketi'nde çalışan çocuklara haber salınırdı. Burası, Raymond Patriarca'nın işlettiği bir sigara dağıtım cihazları imalathanesi olup, 168 Atwell Caddesinde iki katlı ahşap bir binaydı. Yolun karşındaysa, Patriarca'ya ait bir başka şirket vardı; bu da bir temizleyiciydi. Bunların yakınında, başka bir binanın ikinci katında da, sabahıtan akşama kadar pencerede oturup yabancı arabaların gelişini gözleyen yaşlı bir adam dururdu. Sigara şirketinin yanında yine gözcülerin

bulunduğu bir benzin istasyonu vardı. Aslında restoranlara, fırınlara, manavlara kadar gözcüler yerleştirilmişti.

«Gelen kişi, ihtiyarlar tarafından tanınmamışsa, Ulusal Sigara Şirketi'nin girişinde durdurulurdu. İçeride, her yanda langurt makineleri ve müzik dolapları vardı. Arka bölümde, makinelerle uğraşan tamircilerin yanına ulaşabilmek için, bunların arasından geçmek gerekiyordu. Tamirhanenin arkasında 4 x 7 m. boyutlarında bir oda vardı. Bu odaya girmek için de kapısını yukarı kaldırmak gerekirdi. New England çetesinin karargâhı yeriye burası; Raymond çeteyi buradan, tahtına oturmuş bir kral gibi yönetirdi.

«Biz çeteyi Mafya ya da Cosa Nostra adıyla anmazdık. Mafya sözcüğünün kullanıldığını en son, çocukluğumda duymuştum. Cosa Nostra'nın kullanıldığını ise hiç duymadım. Onlar, Mafyahydılar ve New England'daki çeteleri örgütlemek için Sicilya'dan gelen yaşlı donlardı. Televizyonda çeteyi ifşa eden herif Joe Valachi, New York'taki caporegimelerden ve sol-datilerden (nefer), Cosa Nostra'dan ve 'Bizim İş'ten söz etti. Ama biz bu terimleri hiç kullanmazdık. Ofis'in üyesi olan kazanılmış adamlar, çeteciler vardı. Kazanılmış adamların bazıları, ötekilere oranla daha çok göze batardı. Biz bunlara **padrone** (patron) derdik. Üç numaralı adam, Boston'un patronu Jerry Angiulo'ydu. Onun altında Larry Baiona (Ilario Zannino) bulunurdu. Değişik adlar kullanırdık, ama düzenimiz Valachi'nin anlattıklarına oldukça yakındı. Ofis'e hiçbir zaman suç ailesi demezdik, başkaları da bu sözü kullanmazdı. Buffalo'da çeteye Kol derlerdi, Chicago'daysa, Takım! Ama hangi adla tanınırsa tanınsın üyeleri, patronları ve yardımcılarıyla gizli bir örgüttü bu.

«Yardımcılar, para kazanmak için kazanılmış adamlarla patronlar hesabına çalışır, ama Ofis tarafından üyelğe kabul edilmezlerdi. Üye olabilmek için önce İtalyan olmak gerekirdi. Başka milliyetten kimse yoktu. Para kazanabilecek herkesle; Yahudiler, Portekizliler ve siyahlarla iş görürdük; ama bunlar İtalyan olmadıklarından üye duruma gelemezlerdi. Hepsinin üstünderse, değişik bölgelerden gelen patronlardan

oluşma ve ülke çapındaki çete eylemleri hakkında kararlar alan yönetme kurulu, yani Komisyon yer alırdı. Onlar, Gallo-Profaci savaşı gibi bir olay olmadıkça, yerel eylemlere karışmazdı. Ofis'te sözünü ağzımıza almadığımız tek yer, bu Komisyon'du. Hepimiz varlığını bilir, ama sözünü etmezdik.

«Valachi, Cosa Nostra'ya girmek için bir kan ve ateş töreninden söz etti. Böyle şeyler eskiden yapılmış olabilir. Ben böylesinin New England'da yapıldığını hiç duymadım. Birinin Ofis üyesi olabilmesi için, başka bir üye tarafından salık verilmesi gerekirdi. Ama üyeliğe kabul edilmeden önce o kişinin, örgütçe öngörülen bir görevi yerine getirmesi, örgütün gösterdiği birini öldürmesi istenir. New England'da bu kuralın dışında kaldığımı bildiğim tek adam, daha önce de söylediğim gibi, üyeliğini parayla satın alan Angiulo olmuştur. Ofis'e girmek isteyen kişi; Tameleo, Patriarca ve kendisini Ofis'e salık veren üyeye birlikte bir toplantıya çağırılır. Bu toplantıda üyeliğin koşulları açıklanır. İlk koşul, sonuna dek susmaktır. Ofis'ten, üyelerden ya da bunların neler yaptığından hiç kimseye, hattâ ailesine bile söz etmemesi gerekir.

«Ofis'i koruyan şey sessizliktir. Her adam, kendinden bir üst durumda olanı koruyan bir duvar gibidir. Kimse gidip doğrudan doğruya üst düzeydeki bir üyeye ilişki kurup iş göremez. Onun altındaki adamlarla çalışmak zorundadır. Ofis tarafından kazanılan biri, beyin ve bedeniyle onun malı sayılır; ama kazanılmış değilse, istenilen bir şeyi yapmayı reddetme hakkı vardır. Henry Tameleo beni kanadının altına alıp Ofis kuralları doğrultusunda eğitmeye başladığında, ileride üyeliğim için kefil olmayı düşünüyordu. Bense o denli ileri gitmek niyetinde değildim. Henry hesabına iş görüp para yapmak istiyordum, ama üye olmak değil. Hiçbir zaman da olmadım. Henry, 'Her zaman bunu hatırla,' derdi; 'Ofis senin aileden de, her şeyinden de önde gelir. Önce Ofis'i, sonra aileni düşünmen gerekiyor.'

«Bunun anlamı, Ofis, üyesine oğlunun yoldan çıktığını ve onu öldürmesi gerektiğini söylese, bunun yapmak zorunda olduğudur. Yoksa hem kendisi, hem

de oğlu yok olur. Çetenin temizlediklerinin çoğu bu yolla gitmiştir. Birini temizlemek için akrabasını, en iyi arkadaşını kullanırlar. Patronlar, akraba ya da arkadaşla, bilmem kimi şuraya getirmesini, sonra aradan çekilmesini söylerler. Orada cellatlar her şeyin gereğine bakar. Bazen aynı işi sana yaptırırlar. Bu, benim uyamayacağım kurallardan biriydi ve bunu Henry'ye böylece söylemiştim. 'Benim ailem Ofis'ten önce gelir Henry!' demiştim. Bana, şimdiden bunları düşünmeye başlamanın yersiz olduğunu, çünkü henüz üyeliğe alınması düşünülecek duruma gelmediğimi söylemişti.»

Teresa'nın, önemini öğrendiği başka kurallar da vardı. Bunlardan biri saygı konusuydu. Suç örgütlerindekiilere başkaları tarafından gösterilen saygının, o kişinin örgüt içindeki yeriyle ilgili olduğunu polis bile öğrenmiştir. Alt kademelerde olanlar çokluk kapıları tutar, odaya giren yüksek kademedeki donları yerlerinden kalkıp eğilerek selamlarlar. Bu saygı yalnızca yüksek kademelerdeki donlara değil, aynı zamanda emekliye ayrılmış Mafioso'ya (Mafialı) da gös. terilir.

•Patronlardan ya da donlardan biri tarafından çağırılınca, ne olursa olsun gitmek gerekir. Sorduklarına saygılı bir tarzda karşılık verilir. Ne derlerse desinler, onlara bağırılmaz ve küfredilmez. Henry bu saygının gösterilmesini özellikle isterdi. Bir seferinde bir hafiflik yapmış, öfkelenmişim. Benimle birlikte faizcilik yapan Peter Martinelli diye bir çocuk vardı. O sıralarda Henry'yle Raymond'un faizcilik işlerini ben yürütüyordum. Peter Martinelli'nin pezevenk olduğundan haberim yoktu. Hem de karısının pezevenkliğini yaparmış. Üç kez evlenmiş ve üç karısını da orospuluğa itmiş. Herifin, karısıyla ne yaptığını nereden bileyim? Nasıl olduysa, söz dönüp dolanıp Henry'nin kulağına, yanımda bir pezevenk çalıştırdığını şeklinde gidiyor. Ofis'te titizlikle izlenen kuralardan biri de pezevenklerle iş görmemektir. Sicilya'da cornuto denen bu meslek en düşkün yaşama tarzı, en aşağılık iştir. Ofis, pezevenkler üzerine bunu düşünür. Kendi eli kolu tutarken, karısını satan adama

nasıl güvenilebilir ki? Her neyse, bir gece Ravenna'da, bir gece kulübündeydim. İçeri anımsız Henry girdi. Bir masaya oturarak beni yanıma çağırdı. Üç dört kişiyle birlikteydi.

‘Senin neyin var?’ diye sordu ‘Çıldırın mı?’

‘No yaptım bu?’ dedim.

‘Yanında bir pezevenk mi çalıştırıyorsun?’

‘Kimden söz ediyorsun?’

‘Peter Martinelli’

‘Ona bu konuda bir şey bilmediğimi söyledim. Zaten kafası bozuk görünüyordu. Pazar günü futbol bahislerinde kaybetmişti. Şimdi, herkesin önünde beni izletarak bunun acısını çıkarıyordu. Sonunda dayanamadım. ‘Hey! Bir dakika için çeneni kap, seni iltiyar orospu çocuğu!’ diye haykırdım. Birden masadaki herkes ayağa fırladı. Çok korkmuşlardı, bir olay çıkacak diye düşünüyorlardı. ‘Çeneni kap, bırak anlatayım.’ dedim.

‘Henry’nin yüzü fırtınadan önceki gökyüzü gibi keremmiş, kahverengi gözleri donuklaşmıştı. ‘Kiminle konuştuğunun farkında mısın?’ dedi. O anda buna hiç aldırdığım yoktu. Çileden çıkmıştım. Bana doğru ilerledi. Burun buruna geldik. Ötekilerin eli ayağı titriyordu. ‘Hann hak.’ dedi. ‘Hen senin Henry Amcanım. Şimdi çeneni kap ve otur.’ Oturdum. Beni yatıştırmasaydı kendimi hepten kaybedip ağzına bir tokat yapıştırmış ve tabutu boylamış olacaktım.’

Ofis ayrıca her türlü uyuşturucu madde işiyle uğraşılmasına karşı da sıkı kuralları koymuştu. Pezevenkler güvenilir kişiler olmadığı halde, uyuşturucu madde ticareti yapanların da örgüte başka bakımdan zararlı olacakları düşünülüyordu. Bunlar kamuoyunun, polis ve mahkemelerin öfkelerini üstlerine çökertti. Bu yüzden uyuşturucu maddelerle iş gören çete üyeleri şiddetle cezalandırıldı.

‘Patriarca’ya göre, pislikle uyuşturucu maddeyi uğraşmaktan daha sakıncalı bir şey olamazdı. Patriarca için en önemli kural buydu. Eski Mafiosolardan hiçbirinin bu işle ilgisi olmaması. O yüzden, Patriarca her zaman Vito Genovese’den nefret etmiş ve Joe Bonanno’ya güvenmemişti. Her ikisi de pislik ticareti

yapardı. 'Onlara hiçbir zaman güvenme,' derdi bana. 'Uyuşturucu madde işiyle uğraşıyorlar, O New Jersey ve New York takımlarına güvenilmez. O cins mallarla iş görenlerle ilişki kurmamalısın, Anlıyor musun?' Anlıyordum. Öyle bir kestirip atışı vardı ki beni etkiliyordu.

•Bir seferinde Ralphie Chong (Ralph Lamattina), Ronnie (Domuz) Cassesso'yla birlikte uyuşturucu madde ticareti yapmaya kalkışmıştı. Cassesso şimdi Tameleo'yla birlikte adam öldürmekten hapisteydi. O da Ralphie Chong gibi, kazanılmış adamlardandır. Raymond durumu öğrenince Ralphie Chong'u Ofis'e çağırttı. Hemen konuya girerek 'ya bu işi bırakırsın ya da ölürsün,' dedi. Ralphie, Patriarca'nın dediğini yapacağını biliyordu. Önceden uyarılmasının tek nedeni, kazanılmış adam olmasıydı. Öte yandan, bir zamanlar Larry Balona hesabına çalışan bir kumar acentesinin sahibi olan Waddy David, pek şanslı olmamıştı. Raymond, Waddy'nin pislikle uğraştığını ve hayli dikkat çektiğini öğrenince, öldürülmesi için bir anlaşma yapmıştı. Waddy'nin cesedini 21 Ağustos 1965'te buldular. Ense köküne üç el ateş edilmişti. Bir başkası, Abe Sarkus hesabına çalışan bir zenci de uyuşturucularla ilgilenmeye başladığında aynı sonuçla karşılaştı. Whimpy (Edward) Bennett onun hesabını gördü, gırtlığını kesmişti.

•Bu kuralın bir nedeni vardı. Bir kere, New England'da para yapmak için uyuşturucu madde satmaya ihtiyaç yoktur. Kumar oynatarak, kumar acenteliklerinden, faizcilikten, iş hayatından ve tahvillerden kazanılabilecek çok para vardır. Çetecilerden hiçbiri bugüne dek aç kalmamıştır. Patriarca, Genovese ya da ihtiyar Joe Profaci'ye benzemezdi. Adamlarına iyi para verildiğinden emin olmak isterdi. Uyuşturucu maddelerle uğraşmak yalnızca dikkat çeker. Bunun üzerine yazılanlar, başka herhangi bir suç üstüne yazılanların toplamından fazladır. Bir konuda ne kadar çok yazılırsa, insanlar o derece sinirli olur, saldırıya geçerler. Gazetede bürosunda, daktilosunun başında oturan herif insanın katili olabilir. Uyuşturucularla iş gören biri, ona herkesi yerinden hoplatacak özürü

vermiş olur. Ansızın aleyhte büyük bir kamuoyu oluşur, çetenin en son istediği şey de, eylemlerinin kamuoyuna yansmasıdır.

«Uymam gereken bir kural daha vardı : Çete için kazanılırken bu kural açıklanmazdı, ama Henry bana varlığını sürdürmek için bu kurala uymak gerekliliğini öğretmişti. Çete içinde her zaman iki yüzlülük ve kötülükle karşılaşacağımı aklıma sokmamı söyledi. 'Bu, alışman gereken bir şeydir,' demişti. 'Kim olursa olsun, hiç kimseye güvenmemelisin. Her zaman için senin üstüne basarak daha yükseğe çıkmak isteyecek biri bulunabilir. Ne denli iyi olmaya çalışırsan çalış, düşmanların olacaktır.' Dedikleri doğru çıktı.

«Bir kurşun nedir ki? İnsanı öldürür. Herhangi bir budala bir tetiği çeker. Bunu yapması için üstün insan ya da çok yiğit biri olması gerekmez. Yalnızca gözlerini yumup hedef alması yeter; ondan sonra işler kendiliğinden olur. Can sıkıcı şey de budur işte. Ama insan kendini bu yönde de yetiştirebilir. Her şeyden önce, her zaman diplomatça davranmak, aynı anda duvarın iki yanında birden durmayı bilmek gereklidir. Bir de yürekli, kulağı delik ve kurnaz olmanın önemi vardır. İnsanın birlikte çalıştığı kişiler üstüne biraz bilgili olması da işe yarar. Bir yere dek kime güvenilebileceğini, kime güvenilemeyeceğini öğrenmelidir; ama başlangıçta yine de hiç kimseye güvenmemek gerekir. En önemlisi de polislere güvenmemektir. Onlara güvenmenin olanağı yoktur. Birinden para alıyorsa, başkasından da alıyordur ve insanı satabilir.

«Sokakta iş görmek, fakülteye gitmek gibidir. Her gün yeni bir şey öğrenilir, yalnızca diploma alınmaz. Yaşamaya devam edebilmek, mezuniyet demektir. Her sabah yatağından sağlam kalkabilen adam, bir kez mezun olmuş sayılır. Çetecinin hayatında en büyük olay, sabahları canlı olduğunu anlayabilmektir. Bahis tutulan sayının çıkması, büyük vurgun gibi bir şeydir bu. Para kazanmak o denli zor değildir; herhangi bir budala da yapabilir bunu. Bulaşık yıkayarak da para kazanabilir insan. Ama herhangi bir nedenden ötürü, insanın arkasından öldürmek amacıyla beş bin hayvan geliyorsa, sabahları uyanabilmek zor

iştir. Bu yüzden her gün dikkati elden bırakmamak gerekir. Henry her gün bana bunları söyleye söyleye, kafamda yer etmelerini sağladı. Bugün öğrendiklerim sayesinde hâlâ yaşıyorum. Bu yüzden ona teşekkürü borç bilirim.»

Ofisi yöneten adam Raymond Patriarca, polis tarafından, New England yeraltı dünyasının tarihinde görülen en yıkıcı ve zararlı varlık olarak tanımlanmıştır. 1908'de Aziz Patrik yortusuna rastlayan günde Massachusetts'in Worchester kentinde dünyaya geldi. Kısa süre sonra ailesiyle birlikte Providence'e taşındı. Babası Elentairo, orada bir içki dükkânı işletiyordu. Ömrünün ilk on yedi yılında, Patriarca yasaların pençesine düşmedi. Ama 1925'te babası öldükten bir kaç ay sonra, Connecticut eyaleti içki yasaklarını çiğnediği gerekçesiyle tutuklanıp hüküm giydi. Bunu izleyen on üç yıl süresince Patriarca'nın, polis uyarısıyla durmamak, soygun amacıyla baskın, bir gardiyanla hapishane memurunun öldürüldüğü bir hapisten kaçma olayı planlamak ve beyaz tutsak ticareti gibi eylemleri içeren polis dosyası oluştu.

Daha önemlisi, bir tilki kadar kurnaz olmayı öğrendi. 1930'la 38 arasında yasaların elinden kaçarak Joseph Lombardo örgütünün kazanılmış üyesi olarak çalıştı. Ama New England'ın gizli suç topluluğundaki önemi, 1938'e dek tam olarak anlaşılmadı. Bir ara, bir kuyumcu dükkânın soyulmasında tabanca ve hırsızlık gereçleri bulundurmaktan, üç ile beş yıl arasında cezaya çarptırılması isteniyordu. Patriarca cezasının seksen dört gününü tamamlamıştı ki, özel bir afila serbest bırakıldı. Bu işlem daha sonraları Massachusetts vali konağını temellerinden sarsan bir skandal niteliğine büründü. Affedilmesini izleyen ve üç yıl süren soruşturmada, Patriarca'nın affı için verilen dilekçenin sahte olduğu ortaya çıktı. Bunu sözüm ona imzalamış bulunan üç din görevlisinden biri ortada yoktu. Öteki ikisi de dilekçeyle herhangi bir ilişkilerinin olduğunu kabullenmiyorlardı. Dilekçeyi yazıp hükümet dairelerinden geçmesini sağlayan adam, vali

Charles Hurley'in sağ kolu, İcra Konseyi Başkanı Daniel H. Coakley'di. 1941'de Coakley, suçlu bulunarak eyalet meclisi tarafından kamu haklarından men edildi. Massachusetts'te bir kamu görevlisine yüz yılı aşkın süreden bu yana ilk kez bu tür bir ceza veriliyordu. Polis'in tanıdığı Patriarca böyle biriydi. Teresa'ysa, farklı bir Patriarca tanıyordu.

•Raymond'la ilk kez Pinetree'de tanıştık. Daha o zamanlardan soğuk gaddar bir tipi vardı. Ama o aslında bir beyindir; insanları örgütleyip eyleme sokmak gibi bir dehâsı vardır. 188 cm. boyunda, ince yapılı bir adamdır. O da Tameleo gibi tutucu giyinir ve beyaz çorap kullanır. Ucuz pürolar içer. Atmacayı andıran ifadeli bir yüzü ve buz gibi kahverengi gözleri vardır. Bir bakışla insanı delip geçebilir. Saçlarını hep dümdüz arkaya doğru tarar. Tonla parası olduğu halde, çetenin içinde en ucuz giysileri o kullanır. İki yüzük takar; sağ elinde beş pırlantalı, sol elindeyse tek taş pırlanta bir yüzük bulundurur. Hapse girmeden önce, oldukça ciddi bir şeker hastalığı vardı. Ama onun belleğimde en iyi yer etmiş özelliği, sinirliliği idi. Çıngıraklı yılan gibi tipti. Öfkelendiği zaman ortalık fırtına havasına bürünürdü. Pürosunu ısırmaya başladı mı, dikkatli davranmak gerekirdi. Birçok kez tepesinin attığını anımsıyorum. Hele bir keresinde ölmem ya da kalmam onun sinirlenme derecesine bağlı göründü:

•Barney Villani adında çetecilerin ayak işlerini gören bir ufaklık vardı. Medfordluydu. Bana gelerek, Worchester'de iyi bir vurgun olanağı bulduğunu söyledi. Vurgunu yaparsam kendisinin de benden uçabileceğini umuyordu.

•'Worchester'de bir ev var, Vinnie' dedi Barney. Sahibi, Meyve Andy denilen biri. Geçen gece Tony Talia'yla birlikte kaçak içki alma fırsatını bulduk, ama on beş bin dolara gereksinmemiz vardı. Talia, bu Andy denilen adamı tanıyormuş. Gece saat 10.30'da ona telefon ederek para istediğimizi bildirdi. Adam evine gelip almamızı söyledi. Kalkıp gittik. Andy, üst katta on beş dakika kadar oyalandıktan sonra parayla aşağı-

ğı indi. İki gün sonra parayı kendisine ödedik. Yani bu herif, evinin üst katında dünyanın parasını saklıyor.'

«Barney'yi süzerek, belki de beni tuzaga düşürmek istediğini düşündüm kendi kendime. Gömleğinin yakasına yapışıp tartakladım. 'Bu herifi ne ölçüde tanıyorsun?' diye sordum.

«Barney tedirgin oldu. 'Doğrusu Vinnie, onu tanımıyorum, ama Talia'ya bakılırsa önemli biri değilmiş.'

«'Kimseyle bir ilişkisinin olmadığından emin misin?' diye sordum. Adam ilişkiliyse —yani Ofis'te dostları varsa,— ona zarar verilemez.

«İlişkisinin olmadığına garanti veririm,' diye yanıtladı Barney. 'Kimse tanımıyor onu.'

«Böylece, çocukluğumdan tanıdığım hırsız arkadaşlardan Joe Putsy'yle (Puzzangara) ben Worchester'e giderek yeri inceledik. Gerçekten de Barney'nin dediği gibi, bu Andy denilen adamla karısı her cuma ve cumartesi gecesi akşam yemeği ve sinemaya gitmek üzere dışarı çıkıyorlardı. Yedi buçukta evden çıkıp, yanımda dönüyorlardı. Herifi daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden işlerin yolunda gideceği kanısına vardım. Bir cumartesi gecesi, Joe'yla eve girip dosdoğru üst kattaki yatak odasına çıktık. Duvarları delik deşik ettik, dolapları aradık, her tarafı karıştırdık. İki saat boyunca uğraştık, ama hiçbir şey bulamadık. Bu sırada hep, şu Barney'yi ele geçirirsem boynunu kıracağım, diye düşünüyordum.

«Sonunda parke döşemenin üstünde yere diz çökmüş durumdayken halıyı kaldırdım ve bir çatlak gördüm. Demiri sokup döşemeyi kaldırdık, karşımıza kırk bin dolar çıktı. Ayrıca bir kol saati, bir tabanca, broşlar ve bazı değerli taşlar da vardı. Hepsini yüklenip tüydük.

«Aradan dört gün geçmişti ki, Barney'nin çeteciler tarafından dövüldüğünü duydum. Tameleo bana telefon edinceye dek bunun nedenini öğrenemedim. 'İki gün önce bir ev soydunuz mu?' diye sordu.

«Evet,' diye yanıtladım.

‘Hemen buraya gelsen iyi olur,’ dedi. ‘Raymond seni görmek istiyor; sakın saklanmaya kalkışma!’

‘Providence’e gitmekten başka yapacak bir şeyimin olmadığını biliyor, ama ne hata işlediğimi anlayamıyordum. Joe Putsy’yi arayarak benimle gelmesini söyledim. Korkudan ödü kopmuştu. Gelmek istemedi. Böylece oraya tek başıma gittim. Raymond’un ofisine girdiğimde bir aşağı, bir yukarı dolaşiyor, purosunu buhar makinesi gibi tütürüyordu. Bana bakarken yüzü bembeyazdı. ‘Allahın belası herif, bu evi sen mi soydun?’ diye haykırdı.

‘Ölesiye korkmuştum, ama bunu ona belli edecek kadar aptalık etmedim. ‘Evet,’ diye yanıtladım. ‘Ne olmuş? Hata mı ettik?’

‘Hata, ha? Hata,’ diye bağırdı. Bu arada kulaklarından da buhar çıkarmaya başlamıştı. ‘Orası benim kuzenimin, birinci kuzenimin evidir. Parayı geri istiyor, kol saatlerini, broşları...’

‘Ona baktım. Bir kez vurgunu vurduktan sonra bunu geri verecek değildim. İsteyen kim olursa olsun, kimin malı olursa olsun... ‘Bende para yok’ dedim. ‘Harcadım.’ Sonra ona olayı anlattım. Villani’nin bana, Andy’nin kimseyle ilişkili olmadığını garantilediğini söyledim.

‘Yalan söylüyorsan, Vinnie’ dedi Raymond; ‘başın büyük derde girer. Buradan kutuyla çıkarsın.’

‘Gerçekten korkmuştum, çünkü hayatım o ufaklık Villani’nin ağzından çıkacak söze bağlıydı. Ama Raymond işi araştırarak ona anlattıklarımın doğru olduğunu öğrendi. Asıl darbeyi ondan sonra yedim.

‘Biliyor musun,’ dedi Raymond, ‘sen de akıllı herif geçinirsin.’

‘Ne demek istiyorsun?’

‘Gizli bölmeyi buldun ha? Kırk bin’ de aldın’ dedi. ‘Bu senin ne kadar aptal olduğunu gösterir. O gizli bölmenin altında, ikinci bir bölmede iki yüz bin dolar duruyormuş. Kırk bin’ senin gibi enayillere yemlik olsun diye koymuşlar oraya.’

‘Herifin evinde çeyrek milyon varmış ve ben yalnızca kırk bin alabilmişim; üstelik de pis pisine hayatımı yitirecektim neredeyse.’

Padrone Patriarca'nın öfkesi, Teresa'yı etkileyen tek özelliği değildi. Patriarca'nın, ne türlü bir anlaşılmaya girerse girsün, tek kuruş yitirmedeğini çok çabuk öğrendi. Başkaları gömleklerini bile yitirebiliirdi, ama işin içinde Patriarca'nın yatırımı varsa para Fort Knox'taki(*) kadar sağlama alınmış sayılırdı. Padrone'nin parasını gerektiğince iyi koruyamayan her kimse —eski Mafya donları bile— şiddetli ve hızlı bir misillemeyle karşılaşırđı.

«Raymond, New England'da dönen dolapların hepsinden kendine bir pay alırdı. Kârdan her zaman pay alırdı, ama zarardan değil. O öyle bir patrondu işte. Bir seferinde Whimpy'nin kardeşi Walter Bennett'ten bir kamyon dolusu kaçak sigara aldığını anımsıyorum. Malları alırken ona, Tameleo'yla Patriarca'dan aldığım yirmi iki bin doları verdim. Parayı ödedikten iki gün sonra Patriarca'nın emriyle, Walter vuruldu. Bana ne olacağını söylememişti. Biz sigaraları Revere'deki bir garajda depolamıştık. Meraklı bir kadın, içeriye birilerinin girip ellerinde sigaralarla çıktığını fark etmiş. FBI'a haber vermiş, onlar da gelip gelip sigaralara el koydular. Kimseyi tutuklamadılar, ama sigaralar gitti. Raymond bu konuyla hiç ilgilenmedi. O yalnızca yirmi iki bini geri istiyordu. Çünkü yalnızca kârda ortaktır; zararda değil. Parasını geri verdim.

«Raymond yalnızca kârdan pay istemekle kalmazdı, onun parasıyla oynamaya kalkışacak herhangi biri vurulmaya aday sayılırdı. Eski bir Mafioso, bizim Don Peppino diye çağırduğumuz Joe Modica adlı biriyile aralarında geçen olayı bütün canlılığıyla anımsıyorum. Peppino, Danışma Konseyi'nin saygı gören üyelerindendi. İhtiyar bir adam olarak da oldukça hareketli biriydi; ama avukatlık yapan, Vincent isminde budala bir oğlu vardı.

«Don Peppino, George Kattar adlı bir maliyeciyle birlikte bir şirket kurmuştu. Buna Amerikan Maliye Şirketi adını takmışlardı. Şirketi işletmek için Raymond, Tameleo ve Angiulo'dan toplam olarak üç yüz

(*) ABD'de altın rezervlerinin bulunduğu yer.

bin dolar almışlardı. Bu işe Kattar, yetecilerle birlik olmaktan hoşlandığı için girmişti. Şirkete paravanlık yapıyordu; ayrıca, bir hayli de —sanırım iki yüz bin dolar kadar— para yatırmıştı. Nedense Kattar, Don Peppino'dan ölesiye korkardı. Herhalde onun eski bir **Mafioso** olduğunu bildiği içindi. Her neyse, şirkettekilerden biri de Peppino'nun oğluydu. Oğlan kendini kadın ve kumara kaptırarak günün birinde kurumun iki yüz bin dolarını **harcamıştı**.

«Bir gün Don Peppino beni telefonla çağırdı. 'Vincenza,' dedi; 'benden istiyorlar oğlumu öldürmek!' Bu ihtiyarcık, bir zamanların bu korkutan adamı, karşımda hüngür hüngür ağlıyordu. 'Ben yok bunu yapabilmek. Neden onlar vermek bu işi bana, anlamıyor ben... O istemez para. O deli. Kumar oynuyor, kızlarla dolaşiyor, Evine, karısına gelmiyor hiç. Ama ben yok oğlum öldürmek... Ben para bulacak, borç ödeyecek...'

«Acınacak durumdaydı. Onu yatıştırmaya çalıştım. Sonra Raymond bana telefon etti, Küplere biniyordu. 'Çabuk o ihtiyarı buraya getiri' diye haykırdı. Ben de Don Peppino'nun yanına gittim ve; 'Padrone seni görmek istiyor, Rhode Island'da,' dedim.

«Her zaman yaptığım gibi onu arabayla alıp götürdüm. Büyük bir olaydı, hiç belleğimden çıkmayacak. Peppino Ofis'e girdi, ben onarım atelyesinde kaldım, ama Raymond'un purosunu tüttürdüğünü görebiliyordum. Onu hiç böylesine öfkeli görmemiştim. Birden Peppino'nun sesi geldi; 'Ben ister saygı' diye bağırıyordu.

«Raymond öfkesinden titremekteydi. Yüzünün hiddetle kıvrıldığını gördüm. 'Saygı. Ne saygısı?' diye bağırdı. 'Senin oğlan gözümün önünde beni soyup soğana çevirmişken buraya gelip bana saygıdan söz etme. Bu herzeleri duymak istemiyorum. Sen, oğlun olacak o herife bir ders veremezken bize ne kadar saygı gösteriyorsun ki?'

«İhtiyar ağlıyordu. 'Lütfen, Raymond; bana yok demek sen oğlunu öldür... Yapamam Raymond, lütfen...' Raymond ona, cehennem olup ofisinden çıkmasını söyledi. Ben de adamı alıp geri getirdim. Bebek

gibiydi. Tameleo, Raymond'u fikrinden caydırdı, bu sayede onu ve oğlunu öldürmediler. Ama Raymond, Tameleo'ya; 'Ne işi varsa bundan böyle seninle gör-sün. Onunla bir daha karşılaşmak istemiyorum,' dedi.

«Bu olay Peppino'nun, önemli bir çete üyesi ola-rak sonu oldu. Borcunu ödedi, yine de rafa kaldırıldı. Ona her hafta bir zarf gönderiliyor, ayrıca küçük çap-ta faizcilik yapmasına ve bir kumar acentesi işletme-sine izin veriliyordu, ama artık konsey oturumlarına katılamıyordu. Raymond işte böyle biriydi. Onunla bir dakika için de olsa şakalaşılmazdı.»

10/BİR SUÇ PATRONUNA KARŞI ÇIKMAK

HENRY Tameleo, genç hırsız kanatlarının altına alıp, yeraltı örgütlerine Teresa'nın «aziz patronu» olduğunu açıkladıktan az sonra, bir altın madeni keşfetmiş olduğunu anladı. Teresa, Boston'un tanınmış kumar acentelerinden birinin oğlu olan, eski dostu Joseph (Küçük Fasulye) Palladino'nun da yardımıyla değerini kanıtladı. Tırmandığı yolun bu evresinde Teresa için kısa boylu, tıknaz ve kolay kazanmayı bilen Palladino, bulunmaz bir ortaktı.

«Günün birinde Joey iyi bir fikirle çıkageldi. Bana, hileli iflas düzenlemede usta olan, Billy adında bir Musevi tanıdığını söylediğini anlattı. New England'da hileli iflas önemli işti. Çete her yıl bu yoldan milyonlar vurur, yasal olarak da bir kulp takılması son derece güçtür. Herkesin kendine özgü bir yöntemi vardır. Biz şöyle çalışırdık: Önce hiçbir sabıkası olmayan ve kredi durumu da iyi olan bir iş adamını kendimize paravan olarak seçerdik. Böyle birini bulmak sanıldığıınca zor değildir. İnsanlar, özellikle işadamları aç gözlü olur. Hızlı kazanç sağlama yolunu buldular mı hemen el atarlar. Bir kez paravan birini bulunca, bir şirket adı altında bankaya birkaç bin dolar yatırır ve bir dükkân ya da bina kiralarlardık. İş her zaman ilkbaharda başlatırdık. İmalatçılardan az miktarlarda oyuncak ya da ev gereçleri satın almaya ve faturanın sözgelisi yarısını ödemeye başlardık. Sonra başka bir şirkete gidip biraz mal alırdık. Böylece kendimize kredi sağlardık. Taksitlerimizi de hep zamanında öderdik. Noelden birkaç ay önce, artık bize kredi açmış bulunan otuz ya da kırk imalatçıya bu-

yük miktarlarda sipariş verirdik. Her şirketten üç dört bin dolarlık mal getirtirdik. Aynı zamanda dükkânı ve içindekileri de sigorta ettirirdik. Yılın o devresinde sipariş verildi mi, imalatçılar sizin ocak ayından önce ödeme yapmanızı beklemezdi; çünkü Noel satışlarının kargaşasını bilirler. Noel satışları başlamadan önce elimizdeki malları satmaya çalışır, sonra bir meşale sanatçısı, yani iyi bir kundakçı kiralardık. Onun dükkânı kundaklamasından önce, oyuncak ya da ev gereçlerini arka kapıdan boşaltarak yataklık edecek birine satardık. Dükkânda, eskiciden aldığımız birkaç kırık bebek ya da eski buzdolaplarıyla eşya sandıkları kalırdı. Dükkân yanınca sigortayı toplar ve iflası ilan ederdik.

«Hileli iflas yöntemini kullandığımız ilk yer, Massachusetts'in Sommerville kentinde Davis Meydanı Açık Artırma salonu isimli bir yerdi. Bize paravan olarak Ralph Lamattina'nın bir kuzenini kullandık. Aynı zamanda Joey'le ben, Medford'da küçük bir dükkân açtık. İki yer de iflas durumuna getirdikten sonra, Billy (Hacı) Tommasino'yu çağırttık. Billy kundak konusunda gerçek bir ustaydı. Yaktığı bina-
dan arta kalanlar bir çay fincanına doldurulabilirdi. Ateşi öylesine kızdırırdı ki, ısının yüksekliğine çelik bile dayanamazdı. Ne olduğunu bilmiyorum, kimseye söylemediği özel bir karışım kullanıyordu. İş başına beş bin dolar alırdı ama, işi yaptıktan sonra, sigorta şirketi binanın kundaklandığını kanıtlayacak tek bir iz bulamazdı. Billy'nin kundakladığı bir yer anımsıyorum, Boston'un Washington Sokağı'ndaki Joseph's Mağazası. Burası, Boston yangın istasyonundan yalnız yüz metre uzaklıkta olduğu halde, itfaiyeciler yetişinceye dek, bina bir çay fincanına sığacak duruma gelmişti. Bir iz bulamadılar.

«Açık Artırma Salonu işinden toplam kazancımız, sigorta primleri ve satışlardan sağladıklarımızla, üç yüz bini buldu. Oyuncakları Revere'deki bir yatağımız —Arthur'un Çiftliği isimli dükkân— aracılığıyla sattık. Burası, çetenin çalınmış eşyayı piyasaya sürdüğü küçük bir yol üstü dükkânıdır. Buradan polisler, politikacılar, çeteciler... herkes alışveriş yapar.

Dükkanın çalışmasına polisçe göz yumulur çünkü Revere'deki polisler zaten avucumuzun içindedir.

«Açık Artırma işinden Tameleo'nun kazancı altmış bin dolar kadar oldu. Ben bütün eylemlerimden ona bir dilim ayırırdım, o da Raymond Patriarca'ya verirdi. İki yıllık bir süre içinde Joey, ben ve Joey'in bazı akrabaları altı büyük iflas düzenledik. İmalatçılarla sigorta şirketlerinden beş milyon kadar parsa topladık. Her işten Tameleo'ya bir dilim, bazı zamanlar da yüz bin dolar kadar bir pay düşüyordu. Çeteyle ilişkisi olan insanlarla çalışırken, zorunlu olarak böyle davranılır. Ne iş görülürse, ne kadar kazanılırsa onlara da bir parça verilir.

«1960 yılında, Boston Globe gazetesindeki bir ilan gözüme ilişti. Burası iyi bir hileli iflas yeri olarak kullanılabilir diye düşündüm. Bina için elli beş bin dolar isteniyordu. Joey'la ben binanın yerini görmeye gittik. Tam Cape Cod tatil bölgesinin göbeğinde, Manomet'teki Beyaz At Plajı'na yakın bir yerde, çevresinde birkaç dönümlük arsayla döküntü bir binaydı. Mal sahibini pazarlıkla kırk beş bine razı ettik. Sonra burasını, çocuğumdan tanıdığım, Pat Troisi adında bir paravanın üstüne ipotekledik.

«Burayı satın almaktaki tek amacımız, sonradan yakıp iflas görünümü vermektir. Her birimiz on ikişer bin yatırmıştık. Binayı yüz otuz bine sigorta ettirdik. Troisi'yi müdür yaptık. Plan gereğince, sezon sonu İş Bayramı'nda(*) burayı yakacaktık. Sezon süresince, dükkanın bar bölümünde çalınmış eşya satıp, tezgâh arkasında da yine arayanlara çalınmış mal vererek kâr etmiştik. Ama bir aksilik çıktı. Buraya Joey'in Yeri adını takmıştık, Palladino, kendi adına bir gece kulübü işletmekten hoşlanmıştı. Kulübü evladı gibi seviyordu ve durup dururken, burasının yakılmasına karşı çıkmaya başladı.

«İş Bayramı geldiğinde Joey istese de, istemese de burayı yakma kararı aldım. Tommasino'yu buldum, bana binaları yakmakta kullandığı sıvıdan biraz verdi. Bir gece bununla oraya gittim ve her yere dök-

(*) 1 Eylül'de kutlanan bir bayram.

tüm. Ateşlemeye başladım. Birkaçı henüz alevleniyordu ki bir de baktım, Joey gelmiş. Neredeyse ağlayacaktı. 'Yapma Vinnie, lütfen yapma,' diye bağırıyor; ardından elinde su kovasıyla koşturup benim ateşlediğim yerleri söndürüyordu. Sonunda vazgeçtim. O sıralarda çek bozdurma işinden ötürü polis denetimi altındaydım, bir de kundakçılıktan yakayı kaptırmak istemiyordum.»

Hileli iflas planı, Palladino'nun araya girmesiyle suya düşmüştü, ama Joey'in Yeri'ni başka suç eylemleri için bir üs olarak kullanma olanağı vardı.

«Gece kulübü kazanç getiriyordu, ama uğraştırıyordu da. Kolay yolu varken kim uğraşmak ister? Bir gün, Joey'in Yeri'nde otururken, karşı sokaktaki büyük bakka! dükkânı gözüme çarptı. Yaz boyunca burası çok iyi iş yapmıştı. Gidip, içeride ne oluyor, diye bakmak istedim ve girip çevremi inceledim. Görünürde dinleme aletleri ve hırsız alarmı yoktu. Sonra, içeride küçük bir ofisle küçük bir kasanın durduğunu fark ettim: Soyulmaya uygun bir yer izlenimi veriyordu burası. Yapacak başka işim yoktu. O yüzden, Joey'in Yeri'nde oturup dükkânı gözlemeye başladım. Dükkân sahibi sık sık bankaya gitmiyordu. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri bankaya uğrayıp para bozduruyor, ama hafta sonunda uğramıyordu. Parayı o ufak kasada sakladıkları açıktı.

«Temmuz ayında bir pazar gecesi Bobby Dad-dieco'yu çağırdım ve birlikte dükkâna gittik. Ön kapıyı kırarak içeri girdik. Dükkânı işletenler üst katta oturuyordu, ama gürültüyü duymadılar. Neden duymadıklarına hâlâ akıl erdiremiyorum. Ofise girdik, kasayı yuvarlayarak ön kapıdan çıkardık ve bizim steysin vagonun arkasına koyduk. Kasayı Revere'e götürüp açtığımızda içinden nakit on dört bin dolar çıktı.

«Bir ay sonra yiyecek almak için dükkâna gittim ve çevremi inceledim. Ofiste bizim aldığımızın tıpkısı bir başka kasa duruyordu. Ayrıca, ortalıkta dinleme aracı da yoktu. İnanılacak gibi değildi. Dükkân sahibi hiçbir değişiklik yapmamıştı. Joey'in Yeri'nden burayı bir hafta daha gözledim ve düşündüğüm gibi,

bankaya gitme alışkanlıklarını da değiştirmemiş olduklarını anladım. Bu kez işi tek başıma yapmaya karar verdim. İki pazar günü geçtikten sonra, İş Bayramı'ndan bir gün önce, içeri girip kasayı tek başıma yuvarladım. Bu kez içinden on yedi bin çıktı.

•İnsanların paralarını koruyamamaları ve mallarını güvenliğe alacak kolay önlemleri ihmal etmeleri komik şey. O dükkândakiler içeri bir alarm koydurtmuş ya da bankaya gitme alışkanlıklarını değiştirmiş olsalardı, ikinci kez soyulmazlardı.

•İki yıl sonra Boston'da bir kürkçü dükkânını da hemen hemen aynı şekilde soydum. Boylston Sokağı'ndaki kürkçü, kolay soyulabilir bir yere benziyordu. Çocukluğumdan tanıdığım bazı arkadaşlarla, 1963 Kasım ayında, John F. Kennedy'nin öldürüldüğü günün gecesi, içeri girdik. Değeri üç yüz bin doların üstünde kürk kaldırdık. Bunları Tameleo'ya götürdüm ve o da bize altmış bin dolar ödedi. Kendisi bu işten çok kazançlı çıktı. Çaldıklarımız en kaliteli türlerdendi çünkü. Çalınmış kürkleri izlemek hemen hemen olanaksızdır. Yapılacak bütün iş, eski astarı çıkartıp yüz dolara yeni astar geçirmektir. Manto herhangi bir yerde yeniymiş gibi satılabilir. Tameleo'nun New York'ta tonla kürk satın alan bir tanıdığı vardı. Her neyse, üç hafta kadar sonra yine Boylston Sokağı'ndan geçiyorduk. Aynı kürkçü dükkânının ağzına dek doldurulmuş olduğunu gördük. Biz de yine arka sokaktan dolaşp, arka kapıyı kırdık ve yüz yetmiş beş bin dolar değerinde bir parsa daha kaldırdık. Bunlar için Tameleo'dan kırk bin aldık. Kürkçüyse iflas etti. Kayıplarını karşılayamadı. Ama suç kendindeydi. Dükkâna her iki girişimizde de alarm düzeni yoktu. Her şey, çalınmak istermişcesine açıkta duruyordu.»

Palladino'ya göre, Joey'in Yeri'nin geleceği parlaktı. Gece kulübü, yaz güneşinden yararlanmak için binlerce turist doluştuğu Cape Cod tatil bölgesinin göbeğindeydi. Burada sürekli bir otel ve motel kalışı çekiliyordu. Kulübün çevresindeki arsayı ölçen

Palladino, genişlemeyi, kulübü bir motel ve restoranla bütünlemeyi düşlemeye başladı. Böyle bir genişlemenin, yalnızca turist çekip dürüst yoldan kazanç getirmekle kalmayacağını, ayrıca poker ve zar oyunları, faizcilik ve çalınmış eşya satışlarıyla soyulabilecek yüzlerce enayiye de ellerine düşüreceğine iyice inanmıştı. Ama Palladino böylesine bir genişleme için gerekli para fonundan yoksundu.

«Joey konuşup duruyordu: İnşaat, genişleme, altın madeni... Ben ilgisizdim. Uğraştırıcı bir işti. O Allah'ın belası kulübün altı ayda getirdiğinden fazlasını ben bir gecede alabilirdim. Ama bir süre sonra kulübün geleceğinin parlak olduğuna beni yarı yarıya ikna etmeyi başardı. Bu sırada New Jerseyli bir herifle, Bernie'yle tanıştık. Bernie, Joey'le ahbaplığı illettii ve bir gece ikimizi de Mayıs Çiçeği otelinde verdiği bir kokteyle çağırdı. Gittik. İyi vakit geçirdik. Kokteylden iki gece sonra kulübe geldi.

«Sizler buraya bir de motel açmayı düşündünüz mü?» diye sordu, Joey'in gözleri neon ışıkları gibi parladı. Düşünde göremeyeceği bir enayiye rastlamış olabileceğini hesapladı.

«Düşündük,» dedim; «ama mali gücümüz yeterli değil.»

«Bakın, ne yaparız,» dedi, «Burası sizinse, ben motelle restoranı inşa ettiririm. Size bir çeyrek bile harcatmam. Arsayı verin, gerisi bana ait. Bana sonra ödersiniz.»

«Plan hayli çekiciydi. Prefabrike motel kuran ve halılardan, restoranın çatal bıçak takımlarına dek her şeyi sağlayan Michiagnlı bir inşaat şirketinden söz ediyordu. Yalnız anlaşma gereği bizden on bin dolar istiyordu. 'İnşaat yarılanır yarılanmaz on bini geri veririm' diyordu. O anda burnum pis kokuyu almalıydı, ama Joey'in beni teşvik eden tavrının etkisiyle anlaşmayı kabullendim ve Bernie'ye on bini verdim.»

Motel inşaatına 1962 yılı sonbaharında başlanması planlanmıştı, ama haftalar ayları kovaladı ve Bernie'den ses çıkmadı. Teresa onu iki kez aradı, ikisinde de inşaatın üç hafta içinde başlayacağı yanıtını aldı.

Ondan sonraki aramalarında Bernie hep, iş için dışarı gitmiş oluyordu. Sonunda Teresa dayanamadı :

«Joey'e telefon ederek enayi yerine konduğumuzu bildirdim. 'Ben motelden vazgeçtim, Joey. Şimdi yalnızca parayı geri almak istiyorum' dedim. Joey, Bernie'yi bir kez daha aramamı söyledi. Öyle yaptım.

«'Bak,' dedi Bernie; 'hiç kaygılanma. Anlaşmayı beğenmiyorsan parayı ve masrafları geri alabilirsin, ama beni rahatsız etme artık. Çok işim var.' Bu bana söyleyebileceği en berbat şeydi. Bunun üzerine, Maihe'den tanıdığım John isimli bir arkadaşımı aradım. Birlikte bir uçağa atlayıp dosdoğru Bernie'nin evine gittik. Kapıyı bir hizmetçi açtı.

«'Bernie'yi görmek istiyorum,' dedim.

«'Şu anda işi var,' diye karşılık verdi.

«'Kendisine, Büyük Vinnie'nin geldiğini ve onu görmek istediğini hemen söyle,' dedim.

«Hizmetçinin onunla konuştuğunu ve sonra Bernie'nin, 'Gît, evde olmadığımı söyle,' dediğini duydum. Bunu duymak yetti. Kapıyı iterek açtım, hizmetçiyi kenara ittim ve içeri daldım.

«'Bu ne biçim bok yemek?' diye bağırdım. 'Paramı istiyorum!'

«Bernie orada durmuş, gülüyordu. Cebinden bir paket çıkararak yüzüme doğru salladı. 'Para buracıkta, ama bir çeyrek bile alamazsın,' dedi. Sonra ekledi: 'Anlamıyor musun? Enayi yerine kondun!'

«Odada karısıyla çocukları da vardı; kendisiyle özel bir konuşma yapabilmem için bizi yalnız bırakıp bırakamayacaklarını sordum, John onlarla dışarı çıktı. Yalnız kahr kalmaz bir top gibi fırlayıp Bernie'nin üzerine çullandım. Burnunu kırdım, gözlerinden birini şişirdim. Kurşun gibi yere yıkıldı. Mobilyalar baştan aşağı kana bulanmıştı. Ceketini açtım, benim on bini aldım. Sonra cüzdanını çekip masraflar için fazladan altı yüz dolar çıkardım.

«'Evlâd,' diye geveledi; 'başını büyük derde soktun. Ben, Joe Paterno'yla birlikim.' Joe Paterno, New Jersey'deki patronlardan biri, Carlo Gambino suç ailesinin caporegime'sidir ve Newark'te bazı yerleri yö-

netmektedir. Şakaya gelmez sert adamlardandır. O zamanlar benden çok daha güçlü durumdaydı.

«Bunu daha önce söylemeliydin,' dedim. 'Artık önemi yok. Sen Joe Paterno'yla birlik olduğuna göre, benim gibi ilişkileri olan birini dolandırmaya hakkın yoktu.' Yine kalkmaya çabaladı ve yine tartakladım. Bu kez bayıldı.

«Boston'a dönünce dosdoğru Cape'e yollandım ve Joey'e, payına düşen parayı verdim. Geleli on beş dakika olmamıştı ki, telefon çaldı. Jerry Angiulo'nun başfedaisi Sal Cesario'ydu. 'Jerry seninle görüşmek istiyor,' dedi; 'başın büyük dertte.' Ne olduğunu sordum. 'Jersey'de birini haklamışsın. O herif, Paterno'nun önemli adamlarından oluyor.' Açıklama yapmak istedim, ama Sal söz dinlemiyordu. 'Bana değil, Jerry'ye anlat. Köpürüyor. Hemen buraya gelsen iyi olacak'».

Teresa, Angiulo'yla buluşmanın ne demek olduğunu biliyordu. Oracıkta bir mahkeme kurulur ve Angiulo hiç kimseyi dinlemeden yargısını verirdi. Angiulo, Teresa'dan, Tameleo'nun yakını haline gelişinden bu yana nefret ediyordu. Teresa'nın her eylemi, çaldığı her kuruş, Angiulo'nun, Boston'da yönettiği haydutların gözünden biraz daha düşmesine yol açmaktaydı. Teresa, Bostonlu olduğu halde, Angiulo'ya hiç vergi ödemiyor, ondan hiç emir almıyordu. Yalnızca Tameleo'ya, bazen de Patriarca'ya karşı sorumlu tutuyordu kendini. Boston'un patronu olarak, Angiulo'nun prestijine indirilen ağır bir şamardı bu son olay. Şimdiyse Angiulo'nun eline, Teresa'yı haklamak için iyi bir koz geçmişti. Çünkü New Jerseyli Paterno, Angiulo'yu arayarak, Teresa'yı temizlemelerini istemişti.

«Jerry'ye söz anlatılamayacağını biliyordum. Tameleo'yla birlik olmanın karşılığını alıp alamayacağımı anlamamanın tam sırasıydı. Bakalım, bu işten sıyrılmama yardım edecekler miydi! Sabahın saat ikisi olduğu halde, Tameleo'ya telefon ederek her şeyi anlattım. 'Bak, evlat,' dedi; 'yaptığından ötürü adın şapkaya girmiş. New Jerseyliler seni temizlemek istiyor, kontratı da Jerry'ye vermişler. Kaçma! Bir mo-

tele git ve sabahı bekle. O zaman bu işi Raymond'la konuşuruz.' Blanche'i arayarak o gece eve gelemeyeceğimi söyledim, sonra bir motele gidip beklemeye başladım. Ertesi gün Providence'a gidip Tameleo'yu aldım ve arabayı, Raymond'un evinin bulunduğu Lancashire caddesine sürdüm. İçeri girdiğimizde oturmuş, kahvaltı ediyordu.

«'Vinnie,' dedi, 'sana yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Bu kez gerçekten kuralları çiğnemisin.'

«'Dur bir dakika,' dedim. İyice terlemeye başlamıştım. Raymond olmazsa, öldüm bil. 'Olayları benim açımdan dinlemek istemez misin?' Başını salladı, ben de ona her şeyi baştan sona anlattım. Ona, Bernie'yi dövünceye dek Paterno'nun adamı olduğunu bilmediğimi söyledim. Sonra ekledim: 'Bir kez bu herif, Paterno'nun adamı idiyse, önce sizden izin alması gerekirdi.' Bu sözümle nasırına bastım; şimdi onun adamı dolandırılmış oluyordu. Enayi yerine konulan kendisiydi. Bernie işe girişmeden önce, Raymond'un adamı olup olmadığını araştırmamıştı.

«'Doğru söylüyorsun,' dedi Raymond. 'Kimi dolandırdıklarını öğrenmeden o parayı almaya hakları yoktu'. Konuştuklarını ben de duyayım diye, dışarıdaki paralı telefona beni yanında götürerek, Angiulo'yu aradı. 'Jerry,' dedi; 'O Jerseyli herifi telefonla ara ve eğer bu çocuğun saçının teline dokunacak olurlarsa onlara hiç görmedikleri bir savaş göstereceğimi söyle. O herif hâlâ yaşıyor olduğuna şükretsin. Ağzını bir kez daha açarsa, onu vurmak için Vinnie'yi göndereceğim.' Jerry tartışmaya yeltendi. Raymond'un çok kızdığı zamanlarda olduğu gibi, yüzünün tebeşir beyazı rengine döndüğünü görüyordu. Telefonun içine adeta hırılyordu. 'Bunu hemen yap, Jerry' diye terslendi. 'Yaptıktan sonra da ofise telefon et!'

«Böylece, Jerry kendine söyleneni yaptı ve Paterno, gerçeği öğrenmek için Bernie'yi iyice tartakladı. Bernie, Paterno'ya yalan söylemişti. Onu dolandırmadan önce Paterno'nun adamı olduğunu bildiğimi —ki doğru değildi— ve buna hiç aldatmadığımı —ki bu da yalandı— anlatmıştı. Bunları bilerek yapmış olsaydım, Paterno'yu saymadığım anlamı çıkardı. Paterno

bu durumda bana haddimi bildirmek zorunda kalırdı. Gerçeği öğrendiklerinde, Bernie fena halde dayak yedi. Bu olaydan sonra da Paterno'yla ben epeyce iyi dost olduk.

«Angiulo'nun tavrı karakteristikti. Kendi hakkını koruyacağına, hemen silaha sarılmıştı. Tameleo ve Patriarca'yla iş görmemden hoşlanmadığı için de bana takmıştı. Bostonlu olduğum halde, üzerimde hiçbir hak iddia edemeyişi onu yiyip bitiriyordu.»

Joey'in Yeri Teresa'ya, faizcilik yapmak, kumar oynatmak ve yerel soygunlar için üs görevi görüyordu. Ama Teresa, belirli bir yere bağlı kalmaktan nefret ediyordu. Böylece, Tameleo'nun adamlarından Portlandlı Michael (Mickey) Napolitano, Teresa'yı arayıp vurgun vurabilecekleri yeni bir yerden söz ettiğinde, Teresa bu fırsatı kaçırmadı.

«Mickey, Maine'de yolunu iyi bulmuştu. Hepimize para kazandıran fikirlerle ortaya çıkar, doğal olarak kendine de pay alırdı. Birkaçımız için Portland sürekli bir altın madeni haline gelmişti. Aramızda Al Judd, Chris Mustone ve Donny Anderson da vardı. Donny, Billy Aggie'yle (Agistoteleisi) çalışan, silahlı soygunculukta usta bir adamdı.

«Takımlar halinde giderek Portland, Bangor ve Lewiston gibi yerlerde silahlı soygunlar düzenlerdik. Hedefin kapısını çalar, açıldığında, silahla tehdit ederek evdekileri bağlar ve paralarını alırdık. Kapıya bakan olmazsa içeri dalar çevreyi altüst ederdik. Soyduklarımız arasında, Portland'da faizcilik yapan ihtiyar bir kadın vardı. Ondan kırk bin dolar aldık. Sonra fırın işleten birilerinin evinden harika bir para koleksiyonu yürüttük ki iki yüz bin dolar değerindeydi. Bunların hepsinde Mickey yardımcı olmuştu. Ama Mickey'in bize salık verdiği en büyük vurgunu 1963 Nisan ayında yaptık. Hedef, Maine'deki Falmouth Forside kentinde bulunan bir malikaneydi. Burası, Bayan Byron Miller'in eviydi. Kocasını bir zamanlar Woolworth Şirketinin başkanlığını yapmıştı.

«Mickey'in verdiği bilgiye göre, malikane yalnızca yaşlı bir bekçi tarafından denetleniyordu. Kilerde çok sayıda yeşim taşının gizli olduğunu söylüyordu. Bütün bildiği bu kadardı, bir de yeşim taşlarının çelik duvarlı bir hücrede bulunduğu, 5 Nisan 1963 tarihinde Al, Tony, Chris, Donny ve ben bu malikaneye yollandık. Bekçiyi yakalayıp bayılttık ve bağladık. Sonra kapıyı kırarak eve dahi kilere indik. İçeride, Ming hanedanından kalma yedi kutu dolusu yeşim taşı vardı. Tam bir milyon iki yüz bin papel değerindeydiler. Ama bu taşlar yüzünden başımız epeyce ağrıdı.

«Vurgundan sonra yeşimleri Boston'a geri getirdik. San Fransisco'dan bir Çinli bulup taşları incelettik. Sonra da Chicagolu biri geldi. Hattâ çete avukatlarından birinin, sigorta şirketiyle pazarlığa oturmasını sağladık. Taşlar sekiz yüz bine sigortalıydı ve şirket doksan gün içinde taşları sahibine geri vermezse, parayı ödemek zorunda kalacaktı. Biz üç yüz bin istiyorduk. Sonunda Tameleo'ya haber verdim. Önce bana otuz bin dolar teklif etti, ama yanaşmadım. Tameleo, Patriarca ve Angiulo adına Amerikan Maliye Şirketini yöneten George Kattar da işe karıştı! Tameleo'ya, onun hatırı için yüz bine razı olacağımı söyledim. O ve Kattar bana haber vereceklerini bildirdiler. Sonra temmuz ayında bir gün, FBI'ın koku aldığını sezdim. Evim gözlenmekteydi. Çevrede iki üç araba dolaşıyordu. Polisteki tanıdıklarımın birine sorup bunların FBI arabaları olduğunu öğrendim.»

Teresa aslında, FBI'ın hırsızlıkla ilgili en ince ayrıntılardan bile haberi olmadığını bilmiyordu. FBI bu bilgiyi, Henry Tameleo'yla Raymond Patriarca'nın Providence Sigara Fabrikası'ndaki bürolarına yerleştirdiği elektronik bir dinleme aracıyla edinmişti. FBI, bir yıl aşkın süredir, suç patronuyla yardımcısının konuşmalarını banda alıyordu. Ve bu işi daha üç yıl boyunca, 1965'e dek sürdürecekti. Ondan sonra, FBI yalnızca Rhode Island'da değil, ülkenin yüzü aşkın yerindeki öbür çete bürolarını da yasalara aykırı olarak dinlettirdiğini açıklamak zorunda kalacaktı.

31 Temmuz 1961'de elektronik kulak, Tameleo'yla

Patriarca'nın bürosunda, aralarında geçen bir konuşmayı banda aldı. Tameleo'yla adı bilinmeyen başka bir adamın, yeşim taşlarını incelemek üzere, 'Teresa'nın Somerville'deki evine gittiği anlaşılıyordu. Konuşmanın FBI tarafından yapılan analizi ayrıca şunları rapor etmekteydi: «Tameleo'ya göre, yeşimi 17.000 dolara alacak olursa, bunu bir hafta saklayarak hırsızlara 12.000 dolarlık teklifte bulunacak. Onca hırsızlar böyle bir teklifi kabullenecekler. Kendisine, 5000 dolarlık farkla yeşimi bırakmak üzere, sadece yaptıkları masrafın karşılığını alacaklar». Dinleme aracı ayrıca, sekiz on parça yeşimin hemen satılabileceğini, ama gerisinin piyasaya sürülmeden önce, en az iki yıl gömülmesinin uygun olacağını bildiriyordu. Banda, Tameleo'nun hırsızlardan ayrıca iki bin altı yüz dolar daha alacağı, çünkü soygunu planlayan Mickey'in kendi adamı olduğunu söylediği de alınmıştı.

Teresa, FBI'nın işi kurcalamaya başladığını anlayınca ya yeşimlerden kurtulması gerektiğini ya da hapsi boylayacağını düşündü. 1 Ağustos 1963'de FBI ajanları kapısını çalarak evini arayıp arayamayacaklarını sordular. Reddetti. Ajanlar gerisin geri döndüklerinde kendisi iyice şaşırılmıştı. Çünkü adamların elinde evi arama kararı yoktu. Yine de Teresa, yeşim hırsızlığıyla ilgili bilgiyi yasadışı yöntemlerle öğrenen FBI'nın, bir ev arama emri çıkarma yetkisinin olamayacağını bilmiyordu. Bu yüzden Teresa'yla yeşimleri evden uzaklaştırmak zorundaydılar; kapıya gelmeleri de onun paniğe kapılmasını sağlamak amacını güdüyordu. Teresa hileyi yuttu, ama paniğe kapılmadı.

«Ajanların, bir ev arama emri çıkartmadan uzaklaşmalarına akıl erdirememiştim. Emir çıkartmak için mahkemeye gideceklerini düşündüm. Kuşkusuz, dinlendiğimizden habersizdim. Birinin bunlara bilgi verdiğini düşünüyorum, ama kim olduğunu bilemiyordum. Hızla eyleme geçmem gerekiyordu. Yeşimleri kutularıyla birlikte arabaya taşımaya başladım. Yoldan her aracın geçip gitmesinden sonra arabaya bir kutu götürüyordum. Hepsini yükledikten sonra, yine araçlardan birinin geçmesini bekledim ve kendi arabamı

hareket ettirdim. Evimde, ailemin gözü önünde suç-
üstü enselenmek istemiyordum.

«Boston'a doğru yol almaya başladım. Düşündü-
ğüm gibi, ardımdan bir araba geliyordu. Trafikten
yararlanarak onu atlatmayı başardım ve bir telefon
kulübesinin önünde durarak Sandy Amcamı aradım.
'Sandy,' dedim; 'beni mezarlıkta, babamın mezarının
önünde bekle. Hemen yola çık.' Ortalığın kararmaya
başlaması işime yaradı. Karanlıkta beni izlemesi iyi-
ce güçleşen araba sonunda izimi yitirdi. Malden'deki
Kutsal Çarmih mezarlığına girdim. Sandy Amca ba-
bamın mezarı başında park etmiş, bekliyordu. Yeşim-
leri kendi arabamdan onunkine çabucak geçirdim.
Ortalık kapkaranlık olmuştu. Olanları anlattım ona.
'Hadi, hemen git,' dedim. 'Seni kimsenin izlemediğin-
den emin olmalısın. Şimdi ben ardındakileri bir vah-
şi ördek avına çıkaracağım. Bunları bir yere boşalt
sen. Basılırsan arabadan atmaya çalış.'

«Mezarlıktan çıktım. Birkaç dakika sonra kuyruk
yine peşime takılmıştı. Önümü çevirip durdurdular
beni ve FBI karargâhına götürdüler. Bu arada Sandy
Amcamı da izlemeye başlamışlar, ama Sandy onları
atlatmayı başararak, yeşimleri Boston'daki bir park
yerinde, terk edilmiş bir taksiye aktarmış. Sonra FBI
onu da yakalamış. Ben alındığımda bunlardan haberi-
rim yoktu.

«FBI karargâhına götürüleli on dakika olmamıştı
ki, herifler yanlarında Sandy Amca'yla geldiler. Onu
sorguya çekmeye yeltendiklerinde konuşmadı, yal-
nızca adıyla ev adresini verdi ve kendisine bir avukat
bulmalarını istedi. Bulduğumuz yerde bizi altı yedi
saat kadar alıkoydular. Sandy Amca'nın malları sak-
ladığımı bilmiyordum. Onun yeşimlerle birlikte yaka-
landığını sanıyordum. Çünkü polisler bana durmadan
yeşim parçaları göstererek soru soruyordu. Sürekli
olarak sustum, konuşmadım. Bizi serbest bırakmak
zorunda kaldılar. Birimizden biri, ağzından tek söz
kaçırmış olsaydı, ellerine kanıt vermiş olacaktık.

«Bizi birinin ele verdiğini sanıyordum. 1971'de
Boston Globe gazetesinde çıkan yazıyı okuyuncaya
dek hep böyle sandım. Şimdi yeşim hırsızlığından

ötürü, FBI tarafından niçin tutuklanmadığımızı anlıyorum : Bizi, yasadışı yöntemle kullandıkları bir dinleme aracından edindikleri bilgilere dayanarak suçlayamazlardı. O izleme sırasında, yanımızdaki yeşimlerle yakalayabilselerdi bizi, ellerine ancak o zaman koz geçmiş olacaktı. J. Edgar Hoover(*) bu işi batıran ajanları eline geçirdiğinde herhalde onları Sibirya'ya sürmüştür. Düşünün, herifler malın nerede olduğunu, soygunla ve anlaşmalarla ilgili her şeyi biliyor, bizi de yanımızdaki malla birlikte izliyorlar ve yakalayamıyorlar... Ne büyük hata!

Teresa'nın anlayamadığı nokta, FBI'nın, yeşim taşlarını başarıyla ele geçirdiği ve bunu yaparken, kendilerini çete eylemlerinden haberdar eden elektronik dinleme aracının varlığını da kamu bilgisinden sağlamayı becerebilme gerçeğidir. Dinleme aracının varlığının bilinmemesi çok önemliydi. Aslında ajanlar, görevlerini plan uyarınca ve başarıyla yürütmüşlerdi.

(*) Zamanın FBI başkanı.

11/ÇETE VE SANATÇILAR

HER suç ailesinde uyulması gereken bir emir-komuta zinciri vardır. Yardımcı üyeler neferlerle konuşabilirler; neferler, kendilerinin üstü durumundaki yüzbaşılarla; yüzbaşılar *consigliere* (danışman) ya da ikinci patronlarla görüşürler. Suç patronuyla da yalnızca *consigliere* konuşabilir. Yoldan çıkanlar, emir-komuta zincirini bilerek bozan ve üstlerine gereken saygıyı göstermemekte kusur edenler, şiddetli cezalara çarptırılır. Suç ailesindeki disiplin böyle sağlanır. Ama 1963 yılında, Boston'da alışılmamış bir durumla karşılaşıldı: Vincent Teresa adında, otuz dört yaşında bir hırsız, Boston kentinin patronu Gennaro Angiulo'nun otoritesini çiğneyerek, doğrudan doğruya Angiulo'nun üstleri Henry Tameleo ve Raymond Patriarca'nın hizmetine girdi. Angiulo, Bernie olayından ötürü, astlarının gözünde zaten küçük düşmüş bulunuyordu. New Jerseylilerin isteği üzerine, Teresa'nın öldürülmesi konusunda aldığı kararı uygulayamamıştı. Olayların gelişimi, o zamana dek yalnızca Angiulo'yla yardımcısı Ilario (Larry Baiona) Zannino'ya karşı sorumlu tutulan Bostonlu çetecilerin gözünden kaçmamıştı. Adını kimsenin duymadığı genç bir hırsız, birdenbire beklenmedik bir nüfuz ve güç kazanmış oluyordu. Teresa, gizli örgütün kazanılmış bir üyesi bile değildi. Bununla birlikte, New England'daki ikinci önemli kişinin, Tameleo'nun yardımcısı olarak, bir patron kadar güçlü duruma geçmişti. Teresa'nın, her ne kadar Angiulo'ya saygı göstermesi bekleniyorduyse da, kendisi yalnızca Patriarca'yla Tame-

leo'ya hesap vermekle yükümlüydü. Yeryüzü dünyasında, Teresa şimdi bir güç dengesini, Angiulo'nun rasgele kararlarının temyiz edilebileceği bir yargıtayı simgelemekteydi. Yardım istemek için; suçla ilgili yatırımlara gerekli parasal desteği sağlamak amacıyla, yani bir anlamda, o zamana dek karşısına çıkma olanağı bulunmayan Tameleo'nun korumasını sağlamak üzere artık Teresa'ya başvurulabilirdi.

Teresa'ya bu amaçla gelenlerin ilki, Massachusetts'te bir gece kulübü olan Ebbtide'in sahibi, otuz dört yaşındaki Richard Castucci oldu. Castucci, yıllardır çetenin ufak tefek işlerini görmekteydi. Amcası Arthur Ventola, Revere'de bulunan Arthur'un Çiftliği'nin sahibi ve eyaletin de en ünlü çalınmış mal satıcılarından. Castucci'nin, daha çocuk yaşta sahtekârlık etmek, yasadışı içki satmak, saldırı, kumara teşvik ve hırsızlık gibi suçları içeren bir dosyası vardı. Karşısı Edith'le birlikte işlettikleri kulüpte içki satma ruhsatını, eyalet dairelerindeki tanıdıkları aracılığıyla sağlamıştı.

Castucci 1963 yılında, sonraları New England'ın en dehşet verici kiralık katili olarak ün yapacak olan genç bir haydutla tanıştı. Bu huysuz adam, Portekizli Joseph (Hayvan) Barboza'ydı.

•Richie Castucci bana, Barboza'yla ilgili işi için geldi. Barboza, Richie'nin gece kulübü Ebbtide'a gelirdi. Bir gece öfkelenerek Richie'yi, Art ve Nicholas Ventola'yı fena halde dövmüştü. Richie onun, bir gece sonra yine gelip kulüpteki herkesi öldürmeye yemin ettiğini söylüyordu. Ölesiye korkmuştu.

•'Vinnie, onunla konuşabilir misin?' diye sordu, Castucci.

•'Neden Angiulo'ya gitmiyorsun?'

•'Angiulo'nun bir işe yaradığı yok. Boşboğazın teki o,' dedi. 'Beni koruyamaz.'

•Castucci'ye, kendisine yardım edebilecek tek kişinin Tameleo olduğunu söyledim. 'Ben kendi başıma Barboza'yla konuşamam' dedim. 'Çılgın o.'

•Barboza'yı uzaktan tanıyordum. Ününü duymuştum. Ters herifin tekiydi. Bir bakışa içerleyip adam öldürmeye kalkışabilirdi. Kimse de onu dizginleye-

mezdi. O sıralarda çete hesabına çalışmıyordu bile. Kendi küçük topluluğuyla faizcilik yaparak, herkesi korkutarak çalışan çılgın bir bağımsızdı. Çetenin Boston kolundan kimsenin, çıkıp bu adamı öldürmemiş olması hayret vericidir. Angiulo ondan herhalde korkuyordu. Barboza, gerekirse tek başına Angiulo'yu öldürmekten çekinmeyecek kadar gözü dönmüş biriydi.

'Tameleo'yu arayıp kendisiyle buluştum. 'Henry,' dedim; 'zarf almana yarayacak uygun bir durum var. Castucci bir hayli para kazanıyor. Barboza'yı başından defedebilmek için her şeyi yapabilir.'

'Henry anlattıklarından hoşlanmıştı. Arabayı Revere'e sürmemi söyledi. Burada Castucci ve Arthur Ventola'yla buluştuk. Henry onlara, Barboza'ya karşı kendisinden yardım istiyorlarsa, bunun paraya mal olacağını söyledi. Richie hemen kabullendi. Barboza ve onun gibi hayvanların yoldan çıkmamalarını sağlayabilirsek, bize ayda bin dolar ve Ebbtide'in kârından bir pay vermeyi önerdi. Yanlarından ayrıldığımızda Henry beni Doğu Boston'a, Barboza'yı bulmaya gönderdi. Ona bir barda rastladım.

'Henry Tameleo seni görmek istiyor.'

'Beni bir süre süzdü. Sert çizgili bir yüzü, mağara adamlarıninkine benzeyen bir baş yapısı vardı. Boyu ancak 150 cm. kadar görüldüğü halde, bedence güçlüydü. Eskiden ödülleri alan bir boksörmüş. Silahlı soygun nedeniyle hapis yatmış, sonra bir hapis hane ayaklanmasını yöneterek kaçmıştı. Davranışlara kabasabaydı, bu yüzden herkes ondan çekiniyordu. 'Bay Tameleo ne istiyor?' diye sordu.

'Ne mi istiyor?' dedim. 'Seni görmek istiyor. Gelmek istemiyorsan peki; gelmek zorunda değilsin, ama seni görmeye başkasını gönderebilir.'

'İlk kez gülümsedi: 'Hayır, gelirim,' dedi. 'Bay Tameleo'yla tanışmak isterim.'

'Böylece, yeniden Revere'e yollandık. Ebbtide'da Henry'yle saat üçte buluşmamız gerekiyordu. Henry, Barboza'ya, bundan böyle bir çocuk gibi davranması gerektiğini anlattı. İyi bir çocuk olursa, çete ona biraz iş ve para sağlayabilirdi. Olmazsa, eninde sonunda

tabutu boylayacaktı. Barboza kimin daha güçlü olduğunu farkındaydı. Aslında Henry'ye hayrandı da. Ve günün birinde kazanılmış bir üye haline gelme düşleri kuruyordu. Ama bu, hiçbir zaman gerçekleşmedi; çünkü İtalyan değildi.

«Barboza, Ebbtide'da kimseyi tedirgin etmemeye söz verdi. Bundan kısa bir süre sonra da, çevrede Ebbtide'in korunduğu söylentisi dolaşmaya başladı. Buysa, Castucci'nin yaşadığı en hoş olay oldu. O günden başlayarak, kulübe kucak dolusu para aktı. New England'daki bütün çeteciler oraya gelerek paralarını harcıyor, onlarla birlik olmak isteyenler de kulübe doluşuyordu.»

Tameleo'yla Teresa'nın Ebbtide'daki başarısı, kendilerine bazı yeni fikirler verdi: Barboza'nın yarattığı korkuyu, eski usul bir koruma soygunculuğu işinde kullanma olanağını düşündüler. Böyle bir girişimin bütün sakıncalarını Barboza ve adamları yüklenenecekti. Tameleo'yla Teresa'ysa, yaratılan dehşet ortamının sonuçlarından yararlanacaktı. En iyi hedef, gece kulüpleri gibi görünüyordu; çünkü bu gibi yerlerin sahiplerinin de yeraltı dünyasıyla ilişkisi vardı.

«Barboza'yla konuştuk. Emirlerimizi yerine getirirse, gece kulüplerini koruma işinden her ay ona bir zarf vereceğimizi, aynı zamanda faizcilik işi için de kendisini destekleyeceğimizi söyledik. Barboza, aramıza girmeye öylesine hevesliydi ki, hemen Romeo Martin adlı küçük bir hırsız fedaiyle Ronnie (Domuz) Cassesso adında, sonraları çeteye katılmış ve şu günlerde de cinayet suçuyla hapis yatmakta olan iki kişiyi yanına aldı. Anlaşmamıza göre, Barboza koruduğumuz her kulüpten bize verilenin yüzde yirmi beşini alacaktı. Henry, Tameleo ve ben de yüzde yirmi beşer pay alacaktık.

«Barboza'yla hayvanlarını yirmiden fazla gece kulübüne yolladık. Gittikleri yerlerin hepsi de, çete üyesi olmayan kişiler tarafından işletilen eğlence yerleriydi. Bir bölümünün sahibiyse, çeteyle uzaktan ilişkiliydi. Barboza'yla adamları bu gibi yerlere gidip ortahğı altüst eder oldular. Birkaç kişiyi yumruklar, eşyayı kırp döker, her şeyi ezip, sonra fırtına gibi çı-

kar, giderlerdi. Bu insanlar sonunda bize gelerek Barboza'dan yakınıyor, kendilerini korumamızı istiyorlardı. Onların ayağına hiç gitmedik. Kendileri Ebbtide'de olanları ve bizim, orasını nasıl koruduğumuzu duymuşlardı. Çok geçmeden yirmi kulüp, Barboza'yı dizginlememiz için bize ayda biner dolar öder oldu. Barboza 1966 yılında hapse girip polislere ötmeye başlayınca dek, ayda yirmi bin dolar aldık.

«Barboza'nın dizginlenmesi kolay olmuyordu. Henry'ye ve bana saygısı vardı —sanırım Henry'den korkuyordu da—; ama çılgınca işler de yapardı. Onu tanıdığım sıralarda yirmi üç kadar adam öldürmüştü. Bunların çoğunu kendi adına yapmıştı, yani Ofis'in emriyle öldürmemişti. Romeo Martin, konunun tipik bir örneğidir. Bu olay, 1965 yılının temmuz ayında geçti. Gün boyu, Castucci ve Romeo'yla golf oynamıştık. Romeo bir sonraki gün karısıyla Florida'ya gitmeyi tasarlıyordu. Yeni evlenmişti. Golf'ten sonra ona, birlikte yemek için Ebbtide'a gelmesini söyledim. Konuşmamız sırasında bana, bir kulüp baskının ardından Barboza'yla aralarında tartışma çıktığını anlattı. Kulüp sahibini, ödemesi gerekenden fazla para vermesi için tartaklamış, sonra da aldığını Barboza'dan saklamıştı. Barboza işin farkına varınca onu ölümle tehdit etmişti.

«Romeo'ya kaygılanmamasını, Barboza'nın yatışacağını söyledim. Ne de olsa yakın dost sayılırlardı. Romeo, golf sopalarını arabamda bırakarak benimle yemeğe geldi. O sopalar hâlâ, oğlum Wayne'de durmaktadır. Yemek yedik ve iki kadeh içki aldık. Hiç bir şey olmadı. Sonra Romeo ayrılması gerektiğini söyleyerek arabadan golf sopalarını almaya gitti.

«Ben eve gidiyorum, Vinnie' dedi. 'Çantamı alıp seninle bir içki daha içeceğim. Sonra karımı alacağım ve yola çıkacağız.' Romeo'dan duyduğum son sözlerdi bunlar. Barboza'yla Cassesso, dışarda onu bekliyorlarmış. Çıktığında yakalayıp bir yere götürmüşler ve cesedini atmadan önce üstüne beş kurşun sıkmışlar. Barboza işte böylesine kötüydü. En ufak bir olayda, en ufak bir sözle karşısındakini öldürebilirdi.»

«Çeteciler için gece kulüpleri büyük işyerleridir. Topluluktan olanlar, buraları seçerler; çünkü kendileri de gece hayatından hoşlanırlar. Gece kulüpleri onlara, sözgelişi bir sokak köşesinden daha iyi bir buluşma yeri olur. İş çevirmek için de son derece uygun yerlerdir. Ben kulüpteiken biri gelip bir içki ısmarlasa, bunda kuşku uyandıracak hiçbir şey yoktur; çünkü yakınımnda düzinelerle insan vardır. Beni görmek isteyen nerede bulunacağımı bilir, üstelik araya biraz da eğlence girmiş olur. Bu gibi yerlerde aynı zamanda kadın, sürüyle kadın vardır. Ayrıca, insanın eline sahne ışıklarının görme fırsatı da geçer.

«Çete üyeleri giyinip kuşanıp koluna bir kadın takarak lüks yerlere gitmeyi ve fiyaka yapmayı severler. Yüzde doksanı yoksulluktan gelen kişilerdir çünkü. Yırtık pantolonlarla, yalın ayak, farelerin cirit attığı odalarda, yiyecek bir lokma ekmek kııntısı uğruna dövüşerek büyümüşlerdir. Çeteci olabilmek, kendileri için büyük başarıdır. Artık paraları, beş yüz dolarlık takım giysileri, yüz dolarlık ayakkabıları, on binlik arabaları ve tomarlarla banknotları olmuştur. Bunların karşısına geçip bakacaklarına, başarılarını herkese göstermek isterler. Ben bile, yırtık pantolonla büyümediğim halde böyle şeylerden hoşlanırdım. Çetecilerin çoğu çok para harcar, yüklü bahşişler dağıtır. Yalnızca kırk yılda bir eli biraz kısa birisi çıkar içlerinden, Carlo Mastrototaro gibi...»

Carlo Mastrototaro, Massachusetts'in Worcester kentinin patronudur. Halen New England suç örgütleri pramitinin en önemli dördüncü yerini tutmaktadır.

«Carlo, 170 cm. boyundadır, Arkaya taradığı kapkara boyalı saçları vardır, Henry'nin hapse girmesinden sonra Tameleo'nun yerine getirilmiştir. Her zaman temiz giyinir. Multimilyoner olduğu halde, arabasının arkası açıp bakılacak olsa, içeride yirmi beş sent büyüklüğünde kesilmiş kurşun parçaları bulunur. Carlo, telefon parasından kurtulmak için bunları jeton yerine kullanır. Çok güzel giysileri vardır, ama bunları satın almak için mağazaya gitmemiştir. Hepsini de, çaldıkları eşyayı sokakta satan küçük hırsız-

lardan alır. Fatura ödemekten kurtulmak için New York'un en iyi otellerine sahte adla yazılır. Konuyu hiç abartmıyorum: Sözgelisi, Bay Brown adını kullanarak, elinde küçük bir çantayla bir otele kaydolar. Genellikle çalınmış mal olan çantanın içi boştur. Otelde iki ya da üç gün kalır, çantasını odasına bırakır ve çok harcama yaptığı halde, faturayı ödemedi kaybolur.

«Bu bayağılıklarına karşın, kendisiyle iş görenlere son derece dürüst davranır, borcunu her zaman öder. Yalnızca gece kulüplerinde eli çok sıkıdır. Bir gecede yüz dolar harcamışsa, ondan on dolar bahşis alabilen garson kendini şanslı saymaktır.

«Ama Carlo kural dışıydı. Çetecilerin çoğu bahşis konusunda aşırı denecek biçimde geniş yürekli davranır. Toplam faturanın yüzde yirmi beş ya da otuzunu bahşis olarak bırakırlar. Henry Tameleo daha da beterdı: Bahşis olarak yüzde elliyi bırakırdı. Bir kulübe girdiğinde, garsonlar ona oturacak yer açmak için öteki müşterileri dışarı atma yarışına girerlerdi.

«Kapıdan giren her çeteciye, her gece kulübünde hemen tanınabilirler. Ama bu tür kulüpler çoğunlukla küçük yerlerdir. Onların parasal sorunları olduğunu anlayan çeteci, kulüp sahibine, borç vermeyi önerir. Ne olduğunu anlayamadan, kulüp sahibi birden kendini boğazına dek borca gömülmüş bulur ve ortaya sessiz bir ortak çıkarır! Ülkede sessiz ortak niteliğiyle çeteciler tarafından işletilen binlerce kulüp bulunmaktadır. Gerçekten de, Boston ve Revere'deki kulüplerin restoranların bir bölümü çete tarafından işletiliyordu. Örneğin, Boston'un en lüks kulüplerinden biri olan Mayıs Panayırı, Larry Baiona'yla Rocco ve Joe Beans tarafından, Sr. Giro's da Joe Lombardo tarafından işletiliyordu. Ayrıca Chickie Spar'ın (Anthony Dellarussol Revere'de işlettiği Cümbüş'le, başlangıçta Ralphie Chong'un (Ralph Lamattina) olup, 1968'de benim devraldığım Güney Basın Sokağı adlı yerleri de sayabilirim.

«Çeteden birinin kulübünün olması, başarının garantisidir. Böyle bir yerin sahibi, sırt üstü yatarak geçinebilir. Gece kulüpleri, genellikle iş, kadın ve sa-

natçılar için çekici yerlerdir. Nedenini anlayamıyorum ama, sanki başka insanlar, çeteye ait yerlerde bulunmaktan hoşlanıyorlar. Bu, belki de çetecilerde düşüp kalkma heyecanıdır. Belki başka bir şeydir. Onca kalabalık arasında, çeteciler, kulüpte de iş çevirirler. Örnek olarak, Ebbtide'i ele alalım. Burası bir altın madeniydi. Ben kendi faizcilik işlerimi orada yürütürdüm. Orada fidyeye karşılığı insan kaçırmaya eylemlerini planlar, çalınmış mal ve tahvil satın alır, anlaşmalar yapardım. Henry ve Richie Castucci de aynı şekilde çalışırdı. Oradaki masamda otururken, bir gece içinde yalnız beni görmek amacıyla, elli kişinin geldiği olurdu. Adam yanıma gelip oturur, birkaç kadeh içerdi. On ya da on beş dakika kadar konuşurduk. Sonra masasına dönerek kendisiyle yanındaki kadına içki ve yemek getirtirdi. Aynı zamanda benim masamdayken içilenlerin ücretini de öderdi. Bu durum, akşamın yedisinden, sabahın ikisine dek böyle sürer giderdi. Bu yüzden de kulüp hiç müşterisiz kalmıyordu. İş konusunda benimle görüşen biri, daha sonra aşağı yukarı yüz dolar harcamadan kulüpten ayrılmazdı. Bu sayıyı kırkla çarptığınızda, salt beni görmeye gelenlerden, kulübün dört bin dolar kazandığı anlaşılır. Başkaları da Tameleo, Castucci ve Art Ventola'yı görmeye gelirler. Ayrıca, Ebbtide'in yalnızca eğlenceli bir yer olması nedeniyle de müşterisi çok olurdu. Çeteye ait gece kulüplerinin çoğu bu şekilde iş görür. Bu yüzden de her zaman para yaparlar.

«Kızların Ebbtide gibi yerlere üşüşmesi nedeniyle bir sürü insan gelirdi. Bu kızların çoğu, eğlenceli bir gece geçirmek isteyen garson kızlar, sekreterler ya da memurlardan oluşurdu. Çetecilerin yakınında olmaya bayılırlardı. Herhalde tehlike ve şiddetin yakınında olmanın ve yanlış olduğunu bildikleri bir şeyi yapmanın zevkiydi bu. Hepsi de çok gençti. Yirmi üç yaşından fazla olan herhangi bir kız evde kalmış sayılırdı. Çoğu on sekiz ya da on dokuz yaşlarındaydı ve ne istersek yapmaya hazırdılar. Erkekleri, hani şu altı ayda bir karısına yaklaşabilirse kendini şanslı sayan orta yaşlı, ellilik adamları sinek gibi kendilerine

çekerlerdi. Bu adamlar, biraz hoşça vakit geçirmek için kulübe geldiklerinde karşılarına dapdaracık pantolon giymiş, kuyruğunu sallayarak kendisine süttünen on sekiz ya da on dokuz yaşında bir kız çıkardı. Ondan sonra da herifin gözü bir şey görmezdi zaten. Adam torbada keklik ve vurgun için iyi bir hedef haline gelirdi. O genç piliçlerden birini bu iş için ayarladık mı, ne olduğunu anlamadan, Bay Orta Yaşlı o kızı yatağa götürmek için her şeyi yapmaya hazır olurdu. Onu tavına getirip üst kata çıkarır, bir el iskambille soyup soğana çevirirdik.

-Ebbtide, bir rock-and-roll yeriydi. İçeride adam başına on kız düşerdi ve kızların hepsi de biraz göze çarpmak için canını vermeye hazırdı. Sanki önemli biriymişler gibi, kapıdan girdiklerinde çetecilerden birinin kendilerine; 'Merhaba, Barbara!' demesinden hoşlanırlardı. Onlara bir parçacık yüz verdiğiniz sürece her isteğinizi yaparlardı. Biriyile yatağa girmelerini arzu edersek, bunu duraksamadan yerine getirir, karşılığında da para falan almazlardı. Bütün istedikleri biraz dikkati çekmekti. Arada sırada içlerinden birine, yaptıkları şeylerden ötürü bir hediye verirdim. Üst katta genellikle çalınmış giysiler bulunurdu. Sözgelişi, 'Julie, beden ölçün ne?' diye sorardım. Sonra, 'yukarı çık!' derdim: 'Richie'ye söyle, sana iki giysiyle bir pantolon vermesini istiyorum.' Bu onun için büyük bir şey olurdu. Ya da herifin biri bunlardan birine takıldığı zaman, bana gelip; 'Vinnie,' derlerdi; 'şu adam beni rahatsız ediyor.' Hemen o sözkonusu maskaranın yanına gidip: 'Julie benim dostumdur. Ya kendi işine bak ya da buradan çek arabanı,' derdim. O zaman Julie kendini çok önemli biri gibi hissederdi. Ama hepsi de boktan işlerdi bunların. Hep ten aldatmacaydı. Ashında o herif Julie'yi ya da başka birini öldürmeye kalkışsa aldiracağım yoktu. Ama kızla iyi geçinerek, biraz politika yaparak, vurgun vuracağım bir enayiye karşı kullanabilirdim onu.

«Çetecilere düşkün olanlar yalnızca kızlar değildir. Sanatçılar daha da beterdir. İyice gece kulüplerinin çete tarafından işletildiğini bildiklerinden, sürekli gelip, bu adamlarla yakın ilişkiler kurma çabası

içine girerler. Sonra da onlardan, Mayıs Panayırı ya da New York'taki Copacabana gibi bir yerde çalışmalarını sağlamak için aracı olmalarını isterler. Ama sanatçılar, bizim işimize yarıyordu. Bu yüzden hepsinin sigorta primlerini ve aralarındaki iyi adlara iyi ücret ödemeyi unutmazdık. Zaten çoğu kumar düşkünü olur ve aldıkları parayı yine kumarda yitirirlerdi. Örneğin Fats Domino, müthiş bir sanatçıydı. Yılda belki üç kez, Ebbtide'da, on iki bin dolar haftalıkla çalışır ve sonunda yine bize borçlu çıkardı. Bir gece yalnızca haftalığını değil, pırlantalı kol düğmelerini de bize bıraktığını anımsıyorum. Onu üst kata çıkarıp, hileli bir zar oyununda soyardık. Ne döndüğünü hiçbir zaman anlayamadı. Aynı şeyi, Joey'in Yeri'nde Lou Monte'ye yaptık. Ona haftada on bir bin dolar ödüyorduk sanırım. Hepsini zarda yitirirdi. Ona acıyordum, çocuğunun iyileşmeyen bir hastalığı vardı ve tedavi ettirmek için dünyayı dolaşmıştı. Hoş bir insandı.

«Sanatçılardan bazıları da bizi kullanmıştır. Bu benim tepemi atıyordu, ama yapacak bir şey yoktu. Bizi kullanıp tepeye dek tırmanırlar, sonra tanımazlıktan gelirlerdi. Tıpkı Jerry Vale gibi. Jerry işe, Chickie Spar'ın kulübü olan Cümbüş'te çalmakla başladı. Zamanla düzenli bir atraksiyon haline geldi. Çok başarılıydı. Hepimizi de tanırdı. Ama ün yapmaya, New York'taki Copacabana'da çalmaya ve Ed Sullivan'ın televizyon programlarına çıkmaya başlayınca, hiç kimseyi tanımaz oldu. Sanatçıların bazıları işte böyle oluyordu. Başlamak için bizi kullanıp sonra uzaklaşıyor, ellerini çekiyorlar.

«Dean Martin farklıydı. Ohio'dan bazı dostlarının salık vermesiyle Mayıs Panayırı'nda çalışmaya gelmişti. Yıldızı yeni yeni parlamaya başlıyordu; herkesi gülmekten kırar geçirir, kim olursa olsun, kimseyi unutmaz, 'Merhaba' demeyi çok görmezdi. Çok hoş bir insan ve harika bir sanatçıdır, bu yüzden de herkesin sevgisini kazanmıştır.

«Jimmy Roselli de böyleydi. Leo Santaniello'nun bir dostuydu. Leo, akla gelecek her suçtan sicilli bulunan, Springfieldli biriydi. Roselli'nin kendisi de şı-

keli müşterek bahis oynatmaktan içeri girmişti bir kez. Her neyse, Boston çetesinde arkadaşları vardı. Onun Boston'daki Copacabana'ya yolları vardı. Sonradan adı Mayfair olan yerdi burası. O zamanlarsa Joe Beans ve Rocco Palladino'ya aitti. Sonraları Larry Balona da bir hisse aldı. Roselli, harika sesli, tatlı bir herifti. Şarkıcılıkta işi ilerletememesine hâlâ şaşarım. Belki de sahneye göre yeterince gösterişli ya da kişilikli değildi ama çok arkadaş canlısıydı. Bir keresinde bizim evdeki bir partide eski İtalyan şarkılarını söyletmıştik ona; beş kuruş da istemedi, milletin arasına karışıp partinin tadını çıkardı.

«Boston çetesinin hiç çekemediği tek adam, Frank Sinatra'ydı. Ben bu konuda bir olaya tanık olmuştum. Bu da, onun sonsuzluğa dek (From Here to Eternity) adlı filmi çevirmesinden önce oldu. O sıralarda şarkı söylemesine izin vermeleri için ona buna yakarıyordu. Palladinolar, Boston'daki Copacabana'da çalışmasına izin verdiler. İyi de para ödüyorlardı. Hem de oldukça iyi. Derken Joe Beans'e (Palladinolar) giderek ödünç para istedi. Gelecek sefer kulüpte çalışmaya geldiğinde borcunu ücretinden düşebileceklerini söyledi. Filmı çevirdikten bir ay sonra yine kulüpte. Daha sonra da film gösterilmeye başlandı ve bu kulüpte çalışmaya gelecekti. Joe onu seversen destek yük bir sükse kazandı. Sinatra, Joe'dan aldığını ödedi, ama söz verdiği gibi, kulüpte çalışmak için geri gelmedi.

«Sinatra çok yetenekli, ne var ki klasi yok. Fiya-kacı yalnızca. Onunla Florida'da iki ya da üç kez birlikte oldum ve sevedim bu herifi. Bu benim kişisel görüşüm elbet. Sinatra, Chicago'nun patronu Sam Giancana'nın yakınıydı. Tanıdığı çetecilerle çok konuşur. Çok böbürlenene, ağzı kalabalık herifin de tekidir, ama Butch (Frank) Miceli gibi çetecilerin ona taptıklarını da gördüm. Miceli ona zamlık gibi yapışır ve yanında, her sayfasında Sinatra'nın özel telefon numarasının yazılı olduğu bir defter taşırdı.

«Yanlış anlaşılmasın, Sinatra büyük insandır. Sanatçı olarak haklı bir ün kazanmıştır. Sahnede gerçek bir şov adamıdır. Ona hiçbir şeyi çok görmem.

Ayrıca, dostlarını da hiç unutmaz. Ama onun çevresinde sinek gibi dolaşan şu sahtekâr politikacılar beni çok eğlendiriyor. Spiro Agnew'a ya da akıllarını başlarına toplayıncaya dek, Başkan John F. Kennedy'yle kardeşi Bobby'nin yaptıklarına bakın. Seçim kampanyalarına para toplamak için onu kullandılar. Sonra dönüp istismara ve kokuşmuşluğa karşı olduklarını söylerler. Başkalarını, çetecilerle ahbablık ettikleri için eleştirirler. Hepsi de ikiyüzlü.

«Sinatra'nın bir özelliğini kabul ederim. Çetenin adamlarından oldukları halde ne Sam Giancana, ne de bir başkası üzerine kötü söz söylemiştir. Hoşlanmadığım şey, Joe Beans Palladino'ya yaptığıydı. Ön yaptıktan sonra dönüp Joe'un kulübünde çalışması gerekirdi.»

12/PIRANHA ŞİRKETİ

TAMELEO'nun sağ kolu olan Teresa'nın gücü, mali bir şirket aracılığıyla, kısa sürede Angiulo'nun tek başına egemen olduğu Boston'un merkezine kadar yayıldı.

-İşe, Don Peppino'nun oğlunun parasını harcadığı o eski Amerikan Maliye Şirketinden başladık. Bu şirket, çetenin adamlarına ödünç para bulmak amacıyla kurulmuştu. Çeteden birinin dostu olmayana, kredi değerlendirmesi Üçlü A(*) bile olsa, on sent para verilmezdi. Amerikan Maliye Şirketi, çetecilere, para kaynaklarını araştırmaya kalkışabilecek işgüzar vergi memurlarına gösterecek tutanakları olabilmesi için ödünç vermekteydi.

-Amerikan Maliye Şirketinin paravası, George T. Kattar'dı. Kendisi, Kanada'dan Sicilya'ya dek her yerde ilişkileri olan mültimilyoner bir emlak alavercisidir. Dâhî olmakla birlikte bir kusuru vardır. Çetecilerle birlikte çalışmaya bayılır. Kattar, Don Peppino adlı ihtiyar Mafioso'yla birlikte işe başlamıştı. Onun hesabına sayı ve atlar üzerine kumar oynattı. Gerçek bir sokak eylemcisi, sokakların sert hayatı içinde doğup yetişmiş bir kabadayıydı. Ama kazancının büyük bir bölümünü yasaı yollardan sağlıyordu. Lawrence kentinde bir Suriye restoranıyla işe başlayıp, sonradan bu restoranı devralmış, daha sonra

(*) Triple A: Aldığı krediyi zamanında ödeyen kimselere tanınan bir ayrıcalık; kredî almalarında kolaylık gösterilmesi gerektiğini belirtiyor.

da akıllıca düşünülmüş bazı dümenler çevirerek, Toplum Kredi Şirketi adlı bir maliye şirketini ele geçirmişti. Bu yolla New England'ın her yanındaki motellerde, emlak işlerinde, tatil kentleriyle maliye şirketlerinde kendine bazı hisseler sağladı. Servetini tek başına edindiği halde çetecilerle iş görmeye çok yatkındı. Eski yurttan gelme gerçek bir Mafioso olan Don Peppino'ya ise hayrandı.

«Günün birinde Kattar, Don Peppino'yla birlikte Boston'da, çetecilere hizmet edecek bir maliye şirketi kurmak istediğini açıklıyor. İkisi Patriarca'ya giderek, böyle bir girişim için gerekli izni alıyorlar. İş başlatmak için de Kattar iki yüz bin dolar koyuyor. Patriarca, Tameleo ve Angiulo da üç yüz bin ekliyorlar.

«Çete, Kattar'dan yararlandığını sanıyordu, ama aslında Kattar çeteden çıkar sağlamaktaydı. Kendisi, çetenin kazancının on katını alıyordu. Çünkü onun kendisine alt yarım düzine kadar maliye şirketi vardı. Çeteyle iş görmeye başladıktan sonra çevrede, Kattar'dan aldığı parayı vaktinde ödemeyenlerin, çeteyle başının derde gireceği biçimde sözler dolışmaya başlamıştı. Kattar bunu önceden biliyordu ve durum işine yaradı. Kendisinin ayrıca, çetedişi ilişkileri de vardı. Yüksek yerlerde dostları bulunuyordu, Maine polisinden bazı kimseleri tanıyor, böylece istediği her şeyi elde edebiliyordu. Örneğin, New Hampshire Halk Güvenliği Komiseri Robert Rhodes'la sıkı fıkı dosttular. Bir ara Rhodes, Kattar hesabına emlakçılık da yapmıştı. Kattar böylece iki yanlı çalışmayı başarıyordu. Bir yanda çetenin, öbür yanda da politikacıların desteğini sağlamıştı. Para konuşur, derler. Kattar da, belli kişilerle ilişki kurarak, parasını bağirtmasını biliyordu.

«Don Peppino'nun oğlu parayı çaldıktan sonra Amerikan Maliye Şirketi çöktü, ama onlar, parasal yetkilerini koruyarak, iki yeni şirket daha kurdular. Bunlardan ilkinin adı Pan Amerikan Maliye Şirketi'ydi ve önceki şirket gibi bu da aslında çete eylemlerini finanse etmek için gerekli fonları çetecilere sağlamak amacıyla iş görüyordu. Pan Amerikan, Kattar'la

çetenin birlikte yatırdığı üç yüz bin dolarla işe başladı. Kattar, erkek kardeşi Pete Kattar'ı bu kurumun müdürü yapmıştı. Kendisi de sözde hazinedar oldu, ama aslında hiçbir zaman burada fiilen çalışmadı. Tameleo'yla Patriarca, beni işleri denetlemek, paraya gözkulak olmak ve Kattar bazı borçları toplamakta güçlük çekecek olursa, ona yardım etmekle görevlendirdiler.

•Pan Amerikan çalışmaya başladıktan sonra, Pete Kattar tek başına Piranha Şirketi'ni kurmak için yüz yetmiş beş bin dolar koydu ortaya. Piranha, çetesi dışı kimseleri yüksek faizli —yüzde yirmi oranında— kredilerle soymak amacı üstüne kurulmuştu. Bu oranda faizle borç vermek eyalet yasalarına aykırı değildi. Kattar, Boston'da bu tür bir işlemi sürdürebilmek için, Patriarca'nın iznini sağlamak amacıyla, Tameleo'ya haftada altı yüz papel ödüyordu. Vergi memurlarının kafasında yasadışı bir şeylerin döndüğü izlenimi uyanmasını diye, bana da haftada iki yüz elli dolar verilmekteydi. Don Peppino, Patriarca'yla aralarında geçen kavgadan sonra rafa kaldırılmıştı ve yaşamasını Tameleo'ya borçluydu. Ama Tameleo, Kattar'ın Don Peppino'dan çekindiğini ve onun varlığında uygunsuz işlere kalkışamayacağını biliyordu. Ben de herkese göz kulak olmak ve Angiulo'yla adamlarının, Kattar'ın Boston'daki eylemlerini engellemeye kalkışmamalarını sağlamak için bulunuyordum orada.

•Piranha Şirketi'ne bu adı Pete Kattar takmıştı. Ağabeyi gibi o da çeteye düşkündü. Düzinelerle suç dergisini ve çete üzerine ne yazılırsa hepsini izlerdi. Lübnanlıydı; yine de bir gün kazanılmış adam olarak topluluğa alınabileceğini düşlerdi. Televizyon'daki, baston ve şapkasıyla başlı başına bir tip olan Bat Masterson gibi giyinir, yanında silah taşımaya bayırdı. Piranha'yı kurma konusunda konuşmak üzere bana gelmişti bir gün. 'Bu şirkete, insan yiyen balıkların adını takalım, Piranha diyelim,' dedi. 'Ayrıca, çok sert bir kurum olarak tanınmasını istiyorum.'

•Şirket kurulduktan sonra Lawrence'deki bir dostundan iki canlı piranha satın aldı. Her birine yüzer

dolar ödedi. Bence Allah'ın belası birer balık için çok paraydı bu. Ama parayı ödeyerek, balıkları ofisinde koca bir akvaryuma koydu. Birine Gladys, öbürüne Pete adını taktı.

«Balıkların bakımından Don Peppino sorumluydu. Ofisteki en önemli işi buydu zaten. Her gün erkenden gelip oturur ve masasında resim çizmeye başlardı. Arada sırada onu bir el kaptıkaçısıyla eğlendirmek için ofisine uğrardım. Sabah saat on sıralarında dışarı çıkar, sekreterin Gladys'le Pete için satın aldığı mercan balıklarını alır ve piranhaları beslemek üzere Kattar'ın ofisine girerdi. Günlük işiydi bu. Onu izlerken çok gülerdim.

«Burada, Pete... Burada, Pete... Haydi, kahvaltı etmek' diye söylenirdi. Bir gün, parmağını akvaryuma fazlaca daldırdığında, balık elini ısırıverdi. 'Seni orospu çocuğu, Pete...' diye haykırdı. 'Saygı göstermiyor sen... Bir gün ben seni tavaya koyup yiyecek.'

«Bize borcu olan kimseleri korkutmak için piranhaları kullanırdık. Parayı vaktinde ödemezlerse kollarını, içinde balıkların bulunduğu akvaryuma sokaçağımızı söylerdik. Sonra akvaryuma birkaç mercan balığı ya da bir parça et atardık. Balıklar yiyeceği yok ederken onlar da görünümünü tltreyerek izlerlerdi. Bir seferinde Doğu Boston'dan Anthony Talia'nın elini akvaryuma sokmuştuk. Talia'nın bize bir hayli borcu vardı. Sürekli olarak kumar oynayıp yalan söyleyen biriydi. Yüz dolarlık ödeme yapmaya gelir, üç yüz dolar ödünç almış olarak giderdi. Arada sırada da Joe Barboza onu bir güzel döverdi. Bununla birlikte, adam geç ödeme yapmayı ve yalanlarını sürdürdü. Bir gün onun bu zırvalarını çekemez hale gelip elini akvaryuma daldırdık. Az sonra dışarı çıkarımasaydık, o küçük deli balıklar parmaklarını bitirecekti.

«Talia ile piranhaların öyküsü deli fişek gibi kente yayıldı, herkesin kulağına gitti. Ondan sonra uzunca bir süre, borç toplamakta güçlük çekmedik. Derken, bayrama rastlayan bir hafta sonunda, balıkları beslemeyi unuttuk ve Pete, Gladys'i yedi. Salı günü

işe geldiğimizde Gladys'den geriye yalnızca kemikleri kalmıştı. Pete bayağı hain bir kerataydı. Sonra günün birinde birisi, Pete'yi bedenine kalem saplayarak öldürdü. Sanırım onu Kattar öldürmüştü. Yanında herhalde bir kadın bulunuyordu, Ona Al Capone'u bıçaklayacağını söyleyerek, kalemini zavallı Pete'ye saplamıştı.

«Kattar, arada bir ofisinde coşup, tabancasıyla çöp tenekelerine ateş ederdi. Ertesi gün Don Peppino benim ofisime dalıp sorardı: 'Vincenza, kim burada ateş etmek?' Ona büyük bir ciddiyetle bakarak kırık dökük bir İngilizceyle yanıtlardım: 'Ben, Don Peppino... Ben yok yapmak öyle işler'. Don Peppino kaşlarını çatardı. 'Sen neden konuşmak kırık İngilizce... sen doğmak burada... sen dalga geçmek benimle... yok saygı.'

«Don Peppino kısa boylu, büyükbabamın doğduğu Sicilya dağ köylerinden olan Monreale'den gelme, tam eski tipi bir Mafiso'ydu. Şimdi yaşı seksene yaklaştığı halde, hâlâ bütün dişleri sapasağlam. Başı beyaz saçlarla dolu, ama bedeninde otuz gram bile fazladan yağ yok ve bütün ömründe her gün bir tabak dolusu makarna yemiştir. Tanıdığım en eğlenceli adamdır o. Ama yıllar önce, Massachusetts'in en azılı Mafioso-larındanmış. İçki yasağı yıllarında büyükbabamla birlikte iş görmüş. İçki kaçırmak için kamyonla duvarları yıkarlarmış. Bir gün ona takılmışım: Büyükbabamın bir budala olduğunu duyduğumu söyleyecek oldum. Tepesi attı. 'Sen yok büyükbaban üstüne söz etmek,' dedi. 'Sen hiç olamaz öyle adam.' Ona şaka yaptığımı söyledim. 'Sen yok bana yapmak öyle şaka... ben sevmez bu şaka...' Kızdığı zaman gözü kimseyi görmezdi.

«Günün birinde Barboza'yla çatıştı. Barboza, hani şu çok çabuk alevlenen cellat herifti. O sıra ofiste bulunuyordu. ve Don Peppino'yu sinirlendiren bir söz söylemişti. Peppino ırkılarak terslendi: 'Hey... sen.. ha-y-van... seni zenci. Sen yok takılmak bana. Sen çok büyük, ama, ben atar seni pencereden. Buraya geldiğinde sen göstermek zorunda bana saygı diye haykırdı.' Barboza donup kalmıştı. Don Peppino'yu

süzdü ve yavaşça; 'Olur, Joe; nasıl istersen Joe...' diye mırıldanarak dışarı çıktı.

«Don Peppino'nun ağzından düşürmediği şey, bu saygı sözcüğüydü. Mafiosoların hepsi gibi, o da çevresinden bunu beklerdi. Hayatının bir parçasıydı bu. Tameleo ve Patriarca'yla dalaşıktan sonra bile onlardan kendisine karşı saygılı davranmalarını istiyor, bunu sağlıyordu da. Karşılığında o da onlara saygılı davranırdı. Kendisi için dünyada daha önemli bir şey yoktu. Küçük köpeğinden bile beklerdi bunu.

«İhtiyar ve komik olmasına karşın Don Peppino iş bilir bir adamdı ve ailesine çok iyi bakardı. Onların Medford'daki geçimini sağlama almıştı. Çocuklarının üçünü de Doonan Sokağı'nda seksen bin dolarlık birer ev sahibi etmişti. Kendi evi de yüz bin dolar değerindeydi. Her hafta kendisi ve çocukları için alışverişe çıkardı. Karısı Josephine'le, on iki odalı evlerinde yalnız yaşıyorlardı. Odaların her birinde birer renkli televizyon bulunurdu, ama onlar her zaman mutfakta, sallanan plaj sandalyelerine oturarak portatif bir televizyon vericisinden, siyah-beyaz kovboy filmleri izlerlerdi.

«Don Peppino ayrıca, Vergi Dairesinden çok çekinirdi. Vergi ajanları eski bir yolsuzluğunu yakalayarak onu sınırışı edecekler diye ödünü kopardı. Bu korku yüzünden eski, 1952 model bir Chrysler araba kullanıyordu. Ona bu düldülü atmasını söyledim. Beni soğuk soğuk süzerdi. 'Bay Büyük Adam,' derdi; sen sanmak ben de senin gibi Bay Büyük Adam. Sen de var Cadillac... Sende var bir yat ve bir şapkalı kapitan. Bir gün sen girmek hapse, çünkü sen büyük adam. Bense sevmek iyi ve sessiz olmak. Ben yok istemek Vergi Dairesi yakalasın beni ve sınırışı at-sın.' Don Peppino böyleydi. İhtiyar bir sert cevizdi, ama herkes onu sayardı ve o da çetenin birçok işini görmüştü. İhtiyarcığı her zaman çok sevdim.»

«George Kattar'la ben, Maliye Şirketi eyleminden yolumuzu iyi buluyorduk. Ne var ki, onun bana hiç güvenmediğini sanıyorum. Cebime para indirdiğim-

den kuşkulanıyordu. Arada bir bunu yapıyordum, ama Tameleo'yla Patriarca'ya gitmesi gereken paradan hiçbir zaman almadım. Bazen, fazladan birkaç bin dolara ihtiyacım olduğunda, bunu George'un müşterilerinden sağlamayı düşünürdüm. Böyle bir olay 1964'te, kapanmamızdan az önce geçti.

George, para toplamakla beni görevlendirirdi. Topladığım paranın miktarına görede bana beş yüz, bin, bazen iki bin dolar verilirdi. Borçlular, benim çeteden olduğumu ve Kattar'ı temsil ettiğimi anlayınca, hiç zorluk çıkarmadan parayı verirlerdi. Kimseyi dövmek zorunda kalmadım. Bütün yaptığım, onları bazı tehditlerle korkutmaktı.

«New Jersey'in Seyreville kentinde hurdacılık yapan, Willie adında biri vardı ki, Kattar'a yetmiş beş bin dolar kadar borcu bulunuyordu. George bana: 'Bu adam para ödemiyor. Geçersiz bir çek gönderdi. Yalnızca gidip şununla bir konuşsan iyi olacak,' dedi.

Ertesi gün New Jersey'e giden bir uçağa atladım. George yanıma, Kara Sam dediğimiz bir Arabı katarak, parayı benim iç etmememi garantilemek istemişti. New Jersey'e geldiğimizde bir araba tutarak, Willie'nin işlettiği hurdacı şirketine gittik. Kendimi tanıttım. İrî kıyım, yarma gibi bir herifti, ama iyi birine benziyordu.

«Bize ödeyeceğin şu para işini ne yapacaksın?» diye sordum.

«Willie bozuk çalışıyordu. Özellikle ağzına attığım tokat onu altüst etmişti. 'Bay Teresa' dedi; 'elimde değil. İşler ters gidiyor. Size karşılıksız çek gönderdiğim için ben de üzgünüm.' Sonra, Long Island'da, bir Kır Kulübüne yatırılmış hayli parası olduğunu söyledi bana. Kulübün resimlerini de gösterdi. Çok güzel, bembeyaz, büyük tenis kortları ve yüzme havuzları olan, lüks döşenmiş bir yerd. Kulübe giriş, üyelik koşuluna bağlıydı; üyeler arasında sosyetenin tanınmış kişileri, politikacılar ve işadamları da vardı.

«Aslında bu kulübün sahibiyim,' dedi. 'Ama bir ortağım var. Ben burayı satmak istiyorum, o ise yanaşmıyor.'

«Kim bu herif?» diye sordum.

‘John Franzese’ diye karşılık verdi. ‘Öteki adı Sonny. Brooklyn çetesinin kazanılmış adamlarından biri olduğunu sanıyorum.’

‘Franzese diye bir ad duymamıştım. Brooklynli bir kabadaydan öte bir şey olacağını sanmıyordum. Long Island’da hiç bulunmamıştım. Onun, Joe Colombo ailesinin capo’su (*), gözüpek bir cellat ve depolar dolusu silahın sahibi olduğunu nereden bilebilirdim ki?

‘Bak,’ dedi Willie; ‘beni bu heriften kurtar. Elimde kulübü iyi fiyata satma olanağı var. Eğer bu herifle başedebilirsen, burasını satıp George’a olan borcumu hemen öderim, bu arada sen de biraz uçanırsın.’

‘Bu bana çok iyi bir fikir gibi geldi. Long Island’a gidip Franzese’i bulabileceğimi, kafasına bir sopa indirip uyararak kendime de biraz harçlık çıkarabileceğimi düşündüm. Böylece, Willie’nin önerisini kabullendim. Kulüp satılıp Franzese yola gelinceye dek durumu idare etmesi için Willie’den otuz bin dolar aldım. Bunun yirmi beş binini Kattar’a verecek, beş binini de kendi giderlerim için ayıracaktım. Sonra Tameleo’yla konuşmak üzere Long Island’a yollandım. Ve ona her şeyi anlattım. Beni ilgiyle dinleyip sordu: ‘Şu sözünü ettiğin boktan ortak da kim oluyor?’

‘Sonny Franzese adında bir maskara,’ diye yanıtladım.

‘Ve Tameleo’nun hemen oracıkta ölüvereceğini sandım. ‘Franzese ha!’ diye haykırdı. ‘Seni çılgın enayi seni! Bu herifle dalaşacak olursan, on dakika içinde İsviçre peynirine dönersin. Doğu kıyısının en ünlü cellatlarından biridir. Onunla kapıştığın an savaş çıkar.’

‘Adını hiç duymamıştım’ dedim.

‘Tameleo başını sallayarak beni süzdü. ‘Eh, o da seninkini duymamıştır, bu bakımdan ödeşmiş sayılırsınız. Şimdi gidip Franzese’yi bul. Her şeyi olduğu gibi anlat. Bizden biridir, bu bakımdan ona gerçeği söylemelisin.’ Deddiği gibi yaptım.

(*) Yüzbaşı.

«Franzese'le Copacabana'da buluştuk. Olup bitenleri anlatıp hata ettiğimi açıkladım. Sonny bana teşekkür etti. Sonra kendisiyle iyi dost olduk. Ama zavallı Willie... Franzese aleyhine başkasıyla anlaşma yapmaya kalktığı ve Kattar'a borcunu ödemediği için, Sonny'nin Brooklynli çocukları tarafından fena halde dövüldü.

«Pete Kattar yüzünden, kısa sürede bütün Pan Amerikan-Piranha aylemi çöktü. Daha önce de söylediğim gibi, Pete biraz kafadan kontak olduğu için, önüne gelene para dağıtıyordu. Bu yüzden şirketin kazancı düşmeye başlamıştı.

«Elden para çıkardığımız halde, Patriarca'yla Tameleo'ya ödeme yapacak kadar kazanamayışımıza kıızıyordum. Kattar'sa, beni para iç etmekle suçluyordu. Sonra bir gün Ebbtide'da, Paul Christie adlı bir esrarkeşi üzerime saldırtarak beni tehdit ettirdi. Christie, kullandığı ilaçların etkisiyle biraz sapıtmıştı, ama kötü çocuk değildi. Kattar'ın ondan ne istediğini -yani beni silahla tehdit etmesini söylediğini- anlattı bana.

«Onunla öfkelenmeden konuştum, elindeki tabancayı aldım ve geri dönmesini söyledim. Onu yeniden gördüğümde, kendisini binanın en üst katından atacağımı 'Pete'e anlat' dedim. Sonra Tameleo'ya telefon edip olanları sıraladım. Tepesi attı. Önce Christie'yi öldürtmek istedi, ama onu bundan caydırdım hemen. Sonra Pete'e telefon etti ve her iki şirketi de kapatması için kendisine bir günlük süre tanıdığını söyledi. Bu sürenin sonunda Boston'dan ayrılmazsa öldürüleceğini bildirdi. O gece işleri düzeltmek için George Kattar, Ebbtide'a geldi. Çok bozulmuştu. Henry'ye, Kattar'ı dinlemek istemiyordu.

«'O senin kardeşin olacak herife, yaşadığı için şükretmesini söyle,' dedi. 'Yarına dek işleri tasfiye etmezse, üstüne bir cellat yollayıp işini bitireceğim.'

«Böylece, Pan Amerikan ve Piranha Şirketlerinin sonu gelmiş oldu.»

13/TAŞIT SOYANLAR VE YÜZDE ONCULAR

BOSTON'un arka sokaklarında herkesin, çabuk ve kolay zengin olmak için sağlam bir tasarısı vardır. Bu tasarılar sigara dumanıyla dolu barlarda, çetenin işlettiği gece kulüplerinde, espresso satan loş kahvehanelerde ve kirli kitapçı dükkânlarının arka odalarında tartışılır. Çoğu da, tartışma evresinden öteye gidemez; gidenlerse sık sık başarısızlığa uğrar. Ama içlerinden küçük bir bölümü suç örgütlerine büyük kârlar sağlar.

Teresa'nın *Ebbtide*'daki masasına, kafalarının içindeki pariak fikirlerle borçtan kurtulabileceklerini sa-
nan bir dolu hırsız ve faizci borçlusu gelirdi. Heyecan-
la açıklanan tasarıları dinlerken Teresa genellikle gül-
lümserdi. Ama küçük hırsızların düşüncelerine değer
vermeyen öbür çetecilerin aksine, Teresa anlatılanları
dikkatle izlerdi. Dinlemek bir şeye mal olmuyordu
nasıl olsa ve arada bir önemli bir 'ipucu' ya da daha
önce bilinmeyen bir açıklama, eylem ve paraya dö-
nüştürülebiliyordu.

«Bir gece adamın biri, beni *Ebbtide*'da görmeye
geldi. Faizcilere epeyce borçlanmıştı. Bu yüzden, ça-
lıştığı yer olan *Gilette* şirketinin Boston deposunda
hırsızlıklar düzenlemekteydi. Dürüst insanların çoğu
bunu bilmez, ama, çete büyük vurgunlardan birini
de tıraş bıçaklarıyla yapar. Biz bu işten milyonlar
kazanırız. Jiletleri binlerce çalarak ülke çapındaki ec-
zane, büyük mağaza ve dükkânlara satarız. Bunları
toplu halde ve büyük indirim karşılığı satanlara kim-
se soru sormaz. Dükkân sahipleri kaynağı öğrenmek

istememez. Onlar da herkes gibi kolay kazanç ardındadır. Çeteyi ortadan kaldırmanın olanaksızlığı bundan gelir sanıyorum. Çete büyüyüp geliyorsa, bunun nedeni ortalama adamın, özellikle de işadamlarının aç gözlülüğü yüzündendir. Herkes para artırmaya ve hükümetin bilgisi dışında para kazanmaya bakıyor. Tıraş bıçakları bizim çalıp sözümüne bu dürüst iş adamlarına sattığımız yüzlerce maldan yalnızca bir tanesidir.

«Gillette'te çalışan bu adama biz 'yüzde oncu' dedik. Çünkü çalınmamıza yardım ettiği her malın satışından ona yüzde on verip bu miktarı borç faizinden düşerdik. Her hafta ve bazen de haftada iki kez bu adam, on on iki sandık dolusu tıraş bıçağını bir yana ayırır, biz de kamyonla gidip bunları alırdık. Kamyonu doğrudan şirket avlusuna sürer, sandıkları sipariş alıyormuş gibi yükleyip uzaklaşırdık. Her sandıkta binlerce tıraş bıçağı olurdu. Bir pakette on tane vardı ve her paket dükkânlarda 1.95 dolar karşılığı satılıyordu. Dükkânlar paket başında en çok kırk ya da elli sent kazanırdı. Bizse onlara her paketi elli sent'ten satardık. Böylece, dükkân sahibi, isterse paket başına 1.40 dolar kazanabilececek duruma gelirdi. Bizim sattığımız tıraş bıçaklarını hemen almaya hazır eczaneletir listesi vardı elimizde.

«Bir gece, bu yüzde oncu Ebtide'da beni görmeye gelerek, bizim için bir süre mal yürütemeyeceğini bildirdi. Neden diye sorduğumda, Gillette şirketinin yeni tip bir tıraş bıçağı yapımına başladığını ve birkaç hafta geçmeden stoklar birikemeyeceği için, belli etmeden mal çalmasının güç olacağını anlattı. Adama, depodaki eski tip tıraş bıçağı stoklarının ne olduğunu sordum. Onların, Boston limanındaki bir hurdacıya gönderildiğini ve oradanda mavnayla denize döküleceklerini söyledi. Bu hurda şirketine en az iki kamyon dolusu tıraş bıçağı gönderilmişti.

«Bence Gillette böyle bir malı kaldırıp attığı için kafasını kontrol ettirmeliydi. Bu malları bekleyen bir pazar ortada duruyordu. Hurdacının adını öğrendim ve ertesi gün sahibini görmeye gittim. Bıçakları mavnaya yüklemiş, gitmeye hazır bekliyordu. 'Bu tıraş

bıçaklarını ne yapacaksın?" diye sordum. Omuzunu silkti. 'Onları denize dökmemiz için bize para verildi,' dedi. Küçük bir tartışmadan sonra anlaşmaya vardık. Şirketin hiç haberinin olmayacağı konusunda kendisine garanti verdim. Gillette, bunları denize dökmesi için ona para verecek, biz de ayrıca bıçak başına yarım sent ödeyecektik. Milyonlarca tıraş bıçağı vardı. Her birini iki buçuk sente sattık. İki kamyon dolusu tıraş bıçağının satışından yalnız benim payıma yirmi bin dolar düştü. En az benim kadar kazanan üç kişi daha vardı. Bıçakları yeni kutulara yerleştirerek Philadelphia'ya gönderdik ve oradan da, Jack Mace kanalıyla piyasaya sürdük. Jack Mace, New York'un çalınmış mal satan en önemli kişisidir. Ülkenin her yanındaki çeteciler, çaldıkları malları piyasaya sürmek için onu kullanır.

'Tıraş bıçağı eylemi muazzam bir vurgun oldu. O çocuk bana borçlu olmasaydı, Gillette'te olup bitenleri öğrenemeyecektim. Şirket herhalde Philadelphia'da iyice şapa oturmıştır. Tam yeni tıraş bıçakları piyasaya çıkmışken, dükkanların eski bıçaklarla dopdolu olması ve indirimli satış yapmaları sanırım şirket satıcısının aklını epeyce bulandırmıştır.

'Polaroid Fotoğraf Makinesi şirketi, Boston'un Atlantik Caddesindeyken de buna benzer bir eylemimiz olmuştu. Depoda çalışan karaderililerden biri, boğazına kadar borçluydu. Borcunu ödemek için depo avlusuna sandıklarla Polaroid filmleri yığardı. Her sandıkta yüz paket film bulunurdu. Her pakette de on yedi on sekiz bin kadar küçük film vardı ve her film de dükkanlarda üç dolara satılıyordu. Satış yerlerine bu film sandıklarını yirmi beşle otuz bin dolar arasında bir fiyata bırakıyorduk.

'Çetenin en çok para kazandığı mal, film idi. Tıraş bıçağı gibi, çalınmış filmleri de izleme olanakı yoktur. Bizim sattıklarımızı yarı fiyatına ya da daha azına almak için işadamları sıraya girerdi. Şirketse soyulduğunun farkındaydı. Atlantik Caddesindeki güvenlik tedbirleri çok kötüydü. Biz kamyonla avluya girip bir sandık film alır ve kimsenin tek söz söylemesine kalmadık, kolayca uzaklaştık. Sonunda Po-

laroid başka bir yere taşındı. Bu yeni yerdeki güvenlik tedbirleri öylesine sıkıydı ki, eskisi gibi eylemimizi sürdüremedik. Bunun üzerine yeni bir yöntem benimsedik: Yüzde oncumuz, şirketten filmin ne zaman yola çıkacağını ve kamyonun hangi yolu izleyeceğini bildiriyordu bize. Biz de kamyonu yolda durdurup soyuyor ve malları, Revere'deki Arthur'un çiftliği'ne götürüyorduk. Yirmi dört saat içinde, Arthur'un raf-ları indirimli fiyatla satışa sunulan filmlerle dolmuş olurdu. Tıraş bıçaklarını pazarlamak için de burası-nı kullanırdık.

•Çetenin önemli işlerinden bir başkası da, taşıt soygunculuğudur. Yolda soyulan taşıma araçlarından elde edilen mallar ister sigara, ister içki, kürk ev ge-reçleri ya da yiyecek olsun, çetenin işlettiği ya da ilişkili olduğu indirimli satış merkezlerine gönderile-rék, piyasaya buradan sürülür. Bu yüzden taşıt soy-gununda ele geçen malı izlemek hemen hemen ola-naksızdır. Malı piyasaya sürmek için hazır bekleyen bir pazar varken, dağıtım birkaç saat içinde gerçek-leşir.

•Bazen de soygun işi sarpa sarar. Bir gün, saba-hın yedisinde, Şişko Mike evimin kapısına dayandı. Bobby Cardillo'yla birlikte bir kamyon yükü içki bul-muşlardı. Şoför de yerinde yoktu, Uykum açılış di-ye başımı salladım. Yüzüme biraz soğuk su serptim, giysilerimi sırtıma geçirerek Şişko Mike'la birlikte çıktım. Ortalık aydınlanmıştı, Sommerville'deki High-land Caddesine geldik. Yol kıyısında büyük, kırmızı bir yük kamyonu duruyordu. Köşede bir trafik polisi vardı. Bunu görünce, başıma bir kasket geçirdim, ağ-zıma bir izmarit soktum. Polise başımla selam verip şoför yerine geçtim ve kamyonu çalıştırdım. Şişko Mike yanıma oturdu. Kamyonu vitese alıp kalktığım sırada polise el sallamayı unutmadım.

•Önümden, arabayla Bobby Cardilio gidiyordu. Kamyonun içindekini boşaltmak için Everett'teki bir depoya doğru yol alıyorduk. Sabahın saat sekizinde-ki yoğun trafikten geçerek Bobby'yi izledim. Bütün düşüncem, evinden çıkan şoförün, kamyonun yok ol-duğunu görünce alarmı başlatacağı ve Massachusetts'

tek bütün polisleri arkamıza takacağıydı. Sonunda depoya gelebildik ve kamyonu içeri soktuk, malları boşaltmak için arka kapıyı kurdık. Arabanın içine baktığımda, Şişko Mike'la Cardillo'yu oracıkta öldürecek-tim. Baktığım yerde içki değil, yalnızca ekmek vardı. Ekmekleri orada bıraktık.

•Soygun sırasında işlerin ters gittiği tek olay bu değildi. Cardillo'yla ben, yüzde oncu aracılığıyla öğrendiğimiz bir kamyon içkiyi yürütmüştük. Bu kez yüzde oncu, kamyonun şoförüydü ve bir siyahtı. Bize, Kanada'dan gelen iyi cins bir içkiyi güneye nakledeceğini söylemişti. Kamyonu belirli bir sokağın köşesinde parkedeceğini ve kendisi yemek yerken bizim kamyonu kaçılabileceğimizi anlattı. Böyle bir işten elli beşle altmış bin dolar arasında kazanç sağlanabilir. Ona yüzde onunu ödedik. Kamyonu Pembroke'daki bir depoda boşaltıncaya dek işler yolunda gitti. Malımız, gerçekten de iyi cins Kanada içkisiydi. Şişelerdeki vergi etiketlerini görüncüye kadar bunun harika bir vurgun olduğunu düşünüyorduk. Ama etiketler, Virginia eyaletinindi. Yani şişeler Massachusetts'te satılamazdı. Malı boşalttık ve değişik barlarda, gece kulüplerinde beşer-onar şişe halinde sattık. Bu gibi yerlerde içkiler, üstlerinde düzgün vergi etiketleri bulunan şişelere nakledilerek satılırdı. Bu işten ancak otuz beş bin kazanabildik.

•Taşıt araçları soygunculuğu ülkenin her yanında uygulanan gözde işlerden biridir. Biz New England'daki soygunlarımızda aşağı yukarı hiçbir zaman silah kullanmak zorunda kalmadık. Silah kullanmak çok sakıncalıdır, insanların canı yanabilir. Biz daha çok yüzde oncularımıza güveniriz. Kamyon şoförlerinin çoğu ve depo sahipleri kumar oynar. Haftahıklarını çetenin yönettiği kumar masalarında yitirirler. Para bakımından içeri girdikten sonra faizcilerden ödünç almaya başlarlar. O zaman avucumuzun içine alırız onları. Çektikleri parayı hiçbir zaman ödeyemezler, çünkü faiz arttıkça artar. O zaman baskı uygulamaya başlarız. Onlara seçme hakkı tanırız: Ya kol ve bacakları kırılacak, ailelerinin başı derde girecektir ya da taşınacak mallar üstüne bize bilgi ver-

meleri gerekir. Onların tutuklanmalarını önleyeceğimize söz verimiz. Kamyonu belli bir yerde parketmelerini söyleyip şoför yemek yerken soygunu düzenler ya da onu yolda durdurup bağlar ve malları boşalttıktan sonra boş kamyonda bırakırız. Polisler kendisini bulduklarında onlara soygunla ilgili uydurak şeyler anlatır ve kimsenin yüzünü tanımlamak zorunda kalmaması için, soyguncuların başlarına çorap geçirmiş olduklarını ekder. Bu yöntem yalnızca New England'da değil, ülke çapında kullanılmaktadır. Sözde 'Silahlı' soygunların çoğu hiç de anlatıldığı gibi olmamaktadır. Aslında her şey önceden ve topluluk tarafından tasarlanmıştır.

«Çete çoğunlukla soygunun kendisiyle uğraşmaz. Ben yalnızca gençliğimde bu tür işlere kalkışmışım. Ebbtide'da iş gördüğüm sıralarda bu işlerle dolaylı olarak ilgileniyordum. Ben, kendi yüzde oncularımdan ya da benimle çalışan faizcilerin birinden bir ipucu alır, sonra tanıdığım, güvenilir ve bana borcu olan yardımcılardan birine haber verirdim. Bütün ayrıntıları anlatırdım. Onlar da yüzde oncuyla durumu ayarlardı. Yüzde oncu soygun malını sağlar, yardımcılar da onun payına düşeni öderdi. Doğal olarak, yüzde oncu aldığı parayı borçlu olduğu faizciye verirdi. Sonra kamyon yürütülür ve yardımcılar malları boşaltmak için bana getirirlerdi. Onlara paraları ödenir, ama aslan payını ben alırdım. Kuşkusuz, benim kazancımın bir bölümü de Patriarca'yla Tameleo'ya giderdi.

«Sigara da aranan bir maldır. Eyaletler sigaraya ödenen vergiyi artırdıkları sürece de böyle olacaktır. Beni, bir kamyon dolusu sigarayı, birkaç saat içinde satabilirim. Hırsızlara çaldıkları sigara kartonu başına yetmiş beş sent verip, sonra bunları bir katı fiyatta, çalınmış mal alan yataklara ya da indirimli satış yapan mağazalara satarım. İndirimli satış mağazaları, kendilerine getirilen mal ne olursa olsun, bir şey sormadan satın alırlar.

«Çeşitli kürk eşyası ve manto, iyi cins giyim eşyası ve elmas gibi gerçekten kaliteli malları piyasa-

ya sürmek için Providence'deki Alfredo (Kör Domuz) Rossi adlı yatağın dükkânı kullanılırdı. Kısa boylu, kabak kafalı bir adamdı ve yarasa kadar kördü. Patriarca ve Tameleo'ya hayrandı, onlar da onu korurdu. Çetede herkes ona karşı namuslu davranmak zorundaydı. Şaşırtıcı bir kişiliği vardı. Çalınmış giyim eşyası satışını, Providence'daki evinin kilerinden yapardı. Bu kilere inildiğinde, sıra sıra giysi, çeşitli kürk eşya ve mantoların asılı olduğu görülürdü. Her birinin üzerinde bir fiyat etiketi bulunurdu. İki yüz elli dolarlık bir erkek takımı altmış beş dolar, üç bin dolarlık vizon mantolar sekiz yüz dolara, vizon ceketler iki yüz, vizon şallar yetmiş beş dolar olurdu. Böyle bir adamın satış yaptığı yerde müşterileri tarafından aldatılabileceği akla gelebilir. Ama buna olanak yoktu. Kendisine getirilen bir erkek takımı ya da süveteri eliyle yoklayıp, etiketteki fiyatını tamı tamına söyleyebilirdi. Çeteden biri, satması için ona çalınmış bir kürk manto getirdiğinde bunu önce elle inceler, üstüne biraz üfler ve değerini santimine dek bilir. Yalnız renkleri söyleyemediğinden, bu konuda ona yardım etmek gerekirdi. Rossi'yi aldatmaya kalkanı, Tameleo dakikasında yok ederd. Çünkü adamın eline bir elmas parçası verilse, bir saniye parmakları arasında tuttuktan sonra, ağırlığına göre onun kaç ayar olduğunu bilir. Benim akıl erdiremediğim tek niteliği, kâğıt paraların değerini nasıl anladığıydı. Kendisine on dolarlık bir banknot uzatıp bunun yirmi dolar olduğunu söylsem, 'Hadî ordan, Vinnie,' derdi, 'benimle dalga geçme. On dolar işte' Bu arada elini paranın kenarlarında, sayıların yazılı olduğu yerde gezdiriyor olurdu. Bulunduğu yer herkes bilirdi. Satuklarını almaya polisler, yargıçlar, politikacılar ve sade yurttaşlar da geliyordu. Yalnızca iyi mal verdiğini bildiklerinden, kimse soru sormazdı.

•Alfredo'nun yerinde kalite malları piyasaya sürüyordum. Ama ev eşyası, televizyon ve çeşitli aletler gibi malları boşaltabileceğim başka bir yer daha vardı. Burası, daha önce de adından söz ettiğim Arthur'un Çiftliği'ydi.

14/SPORCULAR, SATILIK POLİSLER VE ÇETE

MASSACHUSETTS'in gelişen banliyösü Revere'deki Arthur'un Çiftliği, yol kıyısında ahşap bir binaydı. Yataklıktan sabıkalı Arthur Ventola'yla kardeşi Nicholas (Junior) Ventola tarafından işletilen bu dükkân, çalınmış malların piyasaya sürülmesine araç olduğu gibi, çete eylemlerinin görüldüğü ve toplanmaların yapıldığı bir merkez olarak da iş görüyordu. Yirmi yılı aşkın süredir eyalet polisiyle federal ajanların baskınlarına uğramış ve yakayı sıyırmış olduğu halde, Revere yöre polisinin ilişmediği bir yerdir burası. Ve bunun da bir nedeni vardır.

-Revere, çetenin' kasabasıydı. Belki hâlâ öyledir. New England'daysa, insanların yüzlerinden başka değişen bir şey yok gibidir görünüşte. Yıllar önce Revere, bütününü, Lou Fox adında bir Yahudiye aitti. Halk onu, bir emlak alaverecisi ve iyilikseven bir mültimilyoner olarak tanırdı. Fox aslında, Massachusetts'in Meyer Lansky'siydi. Lansky ve Joe Linsey'in yakın dostuydu. Eskiden bu ikisi içki kaçakçılığı yaparlarmış. 1962'ye dek on beş yıl boyunca kasabayı tekelinde tutmuş. Önceleri Lou Fox'dan izin almadan Revere'de ne kimse kumar oynatabilir, ne faizcilik yapabilir, ne de başka bir iş çevirebilirdi. Kasabayı istediğince yönetiyordu. Onun torba adamı (*) Flungo adlı (Salvatore Angelis) biriydi. Revere'de iş görmek isteyen çeteciler önce Flungo'ya gitmek zorundaydı. Lou Fox, 'Yahudinin teki, cehenneme gitsin' falan gi.

(*) Para dağıtımını yapan kimse endamında.

bi bir takım küçümsemelerle kenara atılacak adamlardan değildi. Onunla ve Flungo'yla iyi geçinmek gerekirdi. Flungo'ya aylık ya da haftalık bir şeyler ödemek zorundaydık. Ücret genellikle ayda iki yüz dolar kadardı, ama bu daha çok, ortak bahis peylerini toplamada kaç telefon kullandığımıza bakardı. Ortak bahis peylerini toplamak için beş telefon kullananın ödemesi gereken aylık, bin dolara kadar çıkabilirdi. Bu para karşılığında polisin işe karışmaması garantilenmiş olurdu. Federal ya da eyalet polisleri işlere burunlarını sokmaya kalkışacak olurlarsa, Revere'de çalışan polislerden, ötekilerin gerçek niyetleri konusunda uyarı gelirdi. Fox, bütün kenti torbaya sokmuştu. Polislerin hepsiyle, kilit yerlerdeki memurlar avucundaydı. Bununla birlikte uyulması gereken bir kural vardı: Revere'de hırsızlık, soygunculuk gibi şeyler yapılmazdı. Anlaşma buydu. Böylece polisler, sokak eylemleriyle gerektiği gibi uğraşıyor görünümünde olurlardı. Bu arada çete, aynı sokakları soyup sovana çevirirdi; o başka... Revere'de, bildiğim herhangi bir yerden daha çok faizcilik ve yataklık işlemi, gece kulübü ve toplantı yeri bulunurdu.

«Fox, Patriarca çetesinin üyesi değildi, ama bir tür ortaktı. Kazancından Patriarca'ya pay ayırırdı, buna karşılık Patriarca da, çetecilerin Lou'ya zarar vermemelerini sağlardı. Bir seferinde iki serseri Yahudinin Lou'ya saldırmaya kalkıştıklarını anımsıyorum. Fox, bu haberi Patriarca'ya ettikten kısa süre sonra heriflerin her ikisi de ölü bulundu.

«Aslında hoş bir insandı Fox, Orta boylu, her zaman iyi giyinen, nazik bir adamdı. Revere'in Shirley Sokağında bir sigorta şirketi işletiyordu. Sağ kolu durumundaki yardımcısı, Marsie (Morris) Lynch adında biriydi. Lou şehir dışında olduğu zaman, işlere onun yerine bakardı. Lou ve Marsie sayesinde çete bütün kenti yönetebiliyordu. Daha sonra her ikisi de öldüğünde, işleri Patriarca devraldı.

«Dikkati en çok çeken yer, Arthur'un Çiftliği'ydi. Aslında burası gerçek bir çiftlik değil, televizyondan domatese kadar her şeyin satıldığı bir dükkandı. Çete üyelerini genellikle burada görmek olasıydı. Tanrı bi-

lır, Arthur'ün bu dükkandan günde bin, iki bin dolarlık kazancı vardı da, iş vergi ödemeye geldiğinde iflas ettiğini ileri sürerdi! Yalnız Revere'dekiler değil, öbür kentlerdeki polisler de alışverişlerini yapmak için buraya gelirdi. Ve aldıkları malların hepsi de çalınmaydı.

«1967'de Arthur'ün Çiftliği, Life dergisine konu oldu. Bostonun Patriots adlı futbol takımının beki Babe Parilli'nin sık sık buraya geliyor olması, büyük bir olay gibi yansıtılıyordu. Oysa, çiftliğe gelen tek futbolcu Babe değildi. Takımın yarısıyla antrenörler de gelirdi oraya. Life dergisi, Parilli'yle öteki oyuncuların, bize oyun üzerine bilgi verdiklerini ve bizim de bu bilgiyi ortak bahislerde değerlendirdiğimizi ileri sürüyordu. Aptalca bir iddiaydı kuşkusuz. Parilli'yle, Patriot takımında şut atışları yapan Gino Capeletti ve başkaları bize on sentlik bile bilgi vermiş değillerdir. Hepsini de oraya, aileleri için eşya satın almaya gelirdi. Arada bir de, geçerken uğrayıp şöyle ayak üstü bir sigara içerlerdi. Pazar günkü maçın nasıl geçeceğini onlara sorardık elbette. Parilli de; 'İyi geçeceğiz benzer... formundayız' falan gibi karşılıklar verirdi. Ama bu kadarlık bilgi, insanın gidip gömleği üzerine bahse tutuşması için yeterli değildir. İçlerinden hiç biri, alandaki oyuncu dağılımını değiştirmek için yalandan hastalanabileceğini söylemedi; kimse de onlara böyle bir şey yapmalarını önermedi. İyi heriflerdi ve onları arada sırada görmekten hoşlanıyorduk, o kadar...

«Basketbol antrenörü Bob Cousy için de aynı şeyleri söyleyebilirim. Life dergisi, Cousy'nin Frankie Skiball (Francesco Scibelli) ile iyi dost olmasını büyük bir olaymış gibi anlatıyor. O sıralarda Skiball, Vito Genovese suç ailesinin bir üyesiydi ve Springfield'in patronu Koca Burun Sam Cufari'yle çalışıyordu. Skiball bir kumar acentesi işletmekteydi. Oyunlarla ilgili tahminleri son derece doğru çıkardı. Andrew Pradella adlı bir de ortağı vardı. İkisinin, oyun sonuçlarını tahmin etmedeki başarılarından ötürü, çete içinde kendilerine Akademik Grup adını takmıştık.

«Bir maçın nasıl sonuıanacağını tahminde oyuncuların alınan bilginin çok yararlı olduğunu kabul ederim. Ama, Cousy bu insanlarla birlikte büyümüştü. Basketbol'un gördüğü en iyi oyuncuydu ve yıldız olmakla dostlarını unutmamıştı. Skiball ve Cufari'yle görüşmeye devam ettiği halde, hiçbir zaman kötü bir şey yapmadığına kalıbımı basarım.

«Cousy'nin başı, Gilbert Lee Beckley yüzünden derde girdi. Ocak 1966 tarihinde Beckley, FBI'ın baskınına uğradı ve bazı tutanaklar ele geçti. Beckley, büyük bir merkez acente işletiyordu. Ülkenin her yanındaki çeteciler, spor bahislerinin bir bölümünü onun merkez acentesine gönderirdi. Beckley, günde üç yüz bin dolara kadar parayla uğraşabiliyordu. Her neyse, tutanaklarda Skiball'la Cousy'nin adları karalanmıştı. FBI, ikiye ikiye toplayıp dört elde ettiğini sandı, ama aslında bulduğu sıfırdı. Cousy, topluluğa Celtics takımıyla ilgili hiçbir bilgi vermiyordu. Zaten Celtics takımı da her önüne geleni yeniyordu. lke çapında altı şampiyonluk elde ettiler ve bir tek maçta olsun yenilmeden başardılar bu işi. Cousy'nin de başına ne geldiyse, kötü dostları yüzünden geldi.

«Beckley başka trlyd: FBI'a ötmeye ve çetenin futbol maçlarında düzenlediği şikeler üstüne bilgi vermeye başladı. O ve onunla birlik olan çeteciler, söz konusu ma çıkan oyuncuların geçirdiği kazalarla ilgili bilgileri toplar, bazen de para karşılığında, oyuncuların birinin hata yapmasını sağlarlardı. Böylelikle ülkenin öbür kesimlerindeki ma sonuçları üstüne bahse girenlerle aynı sayılar tutturulmaya çalışılırdı. Ama Beckley'in başı çeteye, özellikle Patriarca'yla dertteydi. Beckley'in artık ortalarda görülmemesinin nedeni budur. Cesedini bulamadılar. Aslında ete onu ldrteli birkaç yıl oluyor. Beckley, merkez acentesinin yönetiminde çeteye kazık atmaya kalkmıştı çünkü.

«Merkez acentesinin çalışma tarzı şöyledir: Herhangi bir acenteye, işlerin ters gittiği bir sırada ödemeyeceği kadar çok sayıda bahis gelmiş olsa, bu bahislerin bir bölümü, parayı ödeyebilecek bir merkeze devredilir. O merkez, girilen bahislerin karşılığını ödemeyi garantiler. İşler düzeldiğinde de kazancı

toplar. Ama Beckley, ödemesi gereken parayı vermiyordu. Patriarca onu bu konuda uyarmıştı. Parayı bulamazsa başının ciddi şekilde derde gireceğini söylemişti. Beckley parayı bulamadı. Çete onun federal ajanlara bilgi verdiğinden ve hapse girecek olursa her şeyi açıklayabileceğinden kuşkulunmaya başlamıştı. Bu yüzden temizlediler.

«Revere'de bizi en çok, polis şefinin eski yardımcılarında Philip Gallo adında biri koruyordu. İlkönceleri Fox'un, daha sonra da Lynch'in adamı olmuştu. Lynch öldükten sonra, Maxie Baer ve Arthur Ventola'dan maaş almaya başladı. Çetenin yardımıyla kentteki nüfuzunu artırmak ve yerel denetimi eline geçirmek gibi bir tasarısı vardı. Gallo, Tameleo'yla başbaşa konuşma fırsatını sağladı. Revere'de, bir araba parkında buluştular. Daha sonraları bu buluşmanın, FBI tarafından izlendiğini öğrendim. Henry'ye, kentin denetimini ele almak istediğini ve polisliği bırakacağını söyledi. Bütün istediği, kendisine daha çok para verilmesi ve de çetenin, kendisini desteklemesiydi.

«Henry'nin aklı böyle bir şeye yatmamıştı. Gallo'ya görevinin, FBI ve öbür ajanların eylemleri konusunda çeteye bilgi vermek ve kentteki kumar, faizcilik, gece kulübü eylemlerini korumak olduğunu yineledi. Polislikten ayrılabilmesi için de ya çalışamayacak derecede yaşlanması ya da ölmesi gerektiğini söyledi. Birkaç yıl sonra da Gallo gerçekten öldü. Ama yaşadığı sürece çetenin en önemli elemanlarından biriydi. Onun, Çiftliğine gelerek, Arthur'un kulağına ya FBI'nın park yerinden fotoğraf çekmekte olduğunu ya bir baskının tasarlandığını ya çevredeki arabaların plaka numaralarının kaydedilmekte olduğunu ya da buna benzer bilgileri fısıldadığını anımsıyorum. Bize düzinelerle baskın haberi ulaştırmıştı.»

New England'da birçok Revere bulunmaktadır. Satılık polisler topluluğun gücüne güç katar. Çetenin kasasına faizcilik, kumar, soygun ve iş alanlarında çevrilen dümenlerden yıllık kazanç olarak giren yaklaşık yedi yüz milyon, bunlar sayesinde kazanılır. Massachusetts, Rhode Island ve New England'daki po-

lislerin hepsi suç örgütlerine satılmış olmasa bile, çete-ye hizmet edenlerin sayısı epeyce kabarıktır.

Boston ve Providence'deki polislerin satın alınması Mafya'nın ilk günlerinden; Teresa'nın büyükbabası gibi adamların Sicilya'dan Amerika kıyılarına ayak bastıkları günlerden başlar. Sicilya'da polislere güvenilmez, ancak satın alınırlardı. Aslında polislere para ödemeyen Sicilyalılar, kısa süre sonra başka türlü bir ücret ödemek zorunda kalıyorlardı: Dövülüyor, işken-çe görüyor, bazen de öldürülüyorlardı. Mafyalı göçmenler, Amerika'da durumun farklı olması için bir neden görmemişlerdi. Belli bir fiyat karşılığında polis bazı şeyleri görmezlikten gelebiliyordu...

«Boston kentinde ben de bir iki polisi satın almak zorunda kalmıştım. Ama her şeyden önce Ofisle üyelerin korunması konusuyla ilgilenen asıl kişi, Jerry Angiulo'ydu. İlişkileri o kurar, ücretleri o öderdi. Hangi polislerin satın alındığını kimse, hatta Tameleo'yla Patriarca bile bilmezdi. Bunlar sorulmazdı. Angiulo bir seferinde, Boston'un üç yüz altmışı aşkın dedektifinden üç yüzünü denetimi altında tuttuğunu söylemişti. Bunun gerçek olup olmadığını bilmiyorum, ama hepimiz de Boston'da, oldukça rahat eylem yürütebiliyorduk. Providence'da kentin yarısı Patriarca'dan maaş alıyordu. Patriarca, ofisinin kapısı önünde oturmuş güneşlenirken, polisler önünden geçer ve ona el sallarlardı.

«Noel zamanı düzinelerle polis, hediye ve para zarflarını almak için ofise gelirdi. Kimliklerini bilmez ve ilgilenmezdim. Çoğu sivil giyimli olurdu. Arka odaya eli boş girip ellerinde hediye paketleri ve zarflarla çıkarlardı. Revere'de, Somerville'de, Springfield'de ve Boston'da hep aynı şey yinelenirdi. Larry Baiona'nın izannı barına —adı Yarasa Mağarası'ydı—, Noel'den önceki gün sürüyle polis gelirdi. Larry onlarla arka odaya girer, elini cebine atar, parayla birlikte hepsine birkaç şişe içki verir ve onları geri yollardı. Noel zamanında beş bin dolardan az para dağıtmadığını ve o aralık işler özellikle kızışmışsa bu miktarın on bine kadar çıkabildiğini söylemişti. Bu yalnızca ufaklıklara ödenen paraydı. Fiyatı yüksek polis-

lere, yani bizı uğraştıran kimseleri ortadan kaldıran ya da özel işler yapanlara, daha çok ödeniyordu.

«Benim özel işlerimi yapan ve benden para alan birj vardı. Gerçek adını vermeyeceğim. Şu sıra polisliğe devam ediyor ve de önemli bir yerde güvenlik şefliğine yükseldi! Ama o sıralarda bizim, Boston'un Banka Takımı dediğimiz yerde görevliydi. Onu Chuck diye çağırsak da olur. Ben, kendisiyle 1960 yılında iş görmeye başladım. O sıralarda, Joe Puzangara'yla banka soymaktaydım. Henüz birkaç iş yapmıştım ki, beni tutuklaması için Chuck'a emir verildi. Çeteyile iş gören bir başkası aracılığıyla anlaşabileceğimi öğrendim Chuck'la. Bu arkadaş, benim memurla buluşmamı sağladı. Ona beş yüz dolar verdim. 'Artık kağıtlanma,' dedi bana. 'Bundan böyle bir sorunun olursa, telefon edersin. Sana telefon numaramı vereyim, seninkini de alayım. Bir şey olursa ben de seni arayım.'

«Böylece, Chuck'un bana haber vermediği küçük büyük hiçbir durum olmadı. Her arayışında benden bir zarf alırdı. Bazen iki yüz, bazen bin dolar verirdim. Ama bence çok değerliydi ve verdiğim her kuruş yerli yerine gidiyordu. Bir seferinde, ödediğim bir binlik sayesinde, büyük bir baş ağrısından kurtulmuşum. Bu olay, Boylston Sokağındaki kürkçü dükkânını ikinci kez soymamdan sonra oldu. Chuck telefon edip Boston'da buluşmamızı istedi. Görüştüğümüzde, yanında bir başkası bulunuyordu, adına Bill diyelim. Chuck bana, Bill'deki arama emrini gösterdi. 'Evinde çalınmış mal depoladığını sanıyorlar,' dedi. 'Bill evini aramakla görevlendirildi. Ama belki bir şey yapabilir...'

«'Ne kadar, Chuck?' diye sordum.

«'Bir binlik, Vinnie' dedi. 'Bill, emri yerine getirdiğini rapor etmek zorunda. Bir binlik karşılığında evini arayıp bir şey bulamadığımızı söyleriz.'

«Bu benim için çok rahatlatıcı bir haberdı. Kılere yüz altmış bin dolarlık kürk saklamıştım. Kuşkusuz gafil avlandım. Bill'e de binliği çaresiz verdim. Chuck hem benden, hem de başka çetecilerden epey para aldı. Soygun düzenlediğim sıralarda, uzak durmam gereken semtlerin nereleri olduğunu söyler, polislerin

gözetlediği yerleri bildirirdi. Benî ve arkadaşlarımı birçok beladan kurtarmıştı.

«Chuck'a olduğu kadar düzenli değilse de, para ödediğim iki polis daha vardı. Biri Revere'de bir polis yardımcısıydı. O da hâlâ mesleğine devam ediyor. Bu herif, Florida gezilerine çıkmayı severdi. Bir seferinde kendisi, karısı ve iki arkadaşları daha, Miami'de bir hafta geçirmek istemişlerdi. O zamanlar ortağım olan Cardillo'yu aradılar. Bobby Cardillo, keskin bir dolandırıcı ve çalmadan duramayan bir hırsızdı. Bir mağazadan bir şey çalmadan çıkamazdı. İster bir şişe parfüm, ister televizyon aracı olsun, ne yapıp edip bir şey alması gerekirdi. Bir seferinde de gün ortası, Boston'daki White Mağazası'nın vitrininde bir yatak odası takımını beğenmişti. Bir arkadaşıyla üstlerine işçi tulumu geçirdiler, kapıya bir kamyon yanaştırdılar, vitrin bölümüne yürüyüp mobilyaları dışarı taşımaya başladılar. Onlara ne yaptıklarını soran memura, buraya yeni bir yatak odası takımını geleceği için eskilerini depoya götürme emri aldıklarını söylediler. Yirmi dakika içinde vitrindeki mobilyalar temizlenmişti. Kimse ona bir şey sormadı. Mobilyalar da evine gitti.

«Komiser yardımcısı, Cardillo'yu aradığında isteğini hemen yerine getirdik. Bu adam, kumarhane başkanı tasarılarını ya da çevrede havayı koklayan federal ajanları bize bildirirdi. Hatta Cardillo'nun, bir sigorta şirketini uyutmasını bile sağlamıştı.

«Her neyse, komiser yardımcısıyla karısı, bir haftalığına Florida'ya gitmek istediklerini bildirince, onları Miami'deki Thunderbird Moteli'ne gönderdik. Cardillo kendisine: 'Oraya gittiğinde,' dedi; 'yeriniz ayrılmış olacak. Yalnız deftere sahte bir adla yazılmayı unutmayın.' Komiser yardımcısıyla arkadaşlarının yaptığı da bu oldu. İçki, eğlence, yemek, yani akla ne gelirse, hepsini de deftere sahte adla geçirttiler. Bir hafta yerine iki hafta kaldılar; sonra da, bizim talimatımızla, parayı ödmeden motelden ayrıldılar. Oraya bin sekiz yüz dolarlık bir kazık atmışlardı. Bu türde kazık atabilmekse klas meselesidir. Bir polis, karısı ve dostlarıyla birlik olup bir moteli dolandırır-

yor, buna kendisi de gülüyordu. 'Şef beni bir görmüş olaydı,' diyerek...

«Çete, o kadar çok polise para yediriyordu ki, hepsini anımsamak oldukça zor. Başa çıkamadığımız, yani bize güçlük çıkaran bir polis olursa, adını Patriarca'ya bildirmemiz yeterdi. O Angiulo'ya haber verir, Angiulo da yüksek kademedeki satılmış polislerden birine telefon ederdi. Çok geçmeden alttaki memur, bize zarar veremeyeceği başka bir yere nakledilirdi.

«Geçenlerde Boston'un yeni polis müdürünün yardımcılarında birine bunları anlatmaya yeltendim. O sırada yanımda iki FBI ajanıyla bir de savcı vardı. Herhalde çok namuslu bir adamdı ki polislerin satılık olabileceklerine inanmak istemedi. Anlattıklarımı dinlemedi bile. Yalnızca önüme imzalamam için, iddianameye konu olabilecek bir kâğıt uzattı. Ben: 'Hayır, teşekkürler' dedim ve yanımdaki polislerle birlikte dışarı çıktım. Oysa o adama yardımcı olmak istiyordum ve o da kendisine anlatmaya çalıştıklarımı ihbar kabul edip dava açtıracaktı. Kendi bilir elbet, Angiulo, olayı duyduğunda bir güzel gülmüştür.

«Bu ülkede bir sürü Revere, bir sürü Boston vardır. Aksi, bir an bile düşünülemez. Polisler satın alılabiliyorsa, nedeni aldıkları paranın kendilerine yetmemesi ve politikacılarla yargıçların bile satın alındıklarına tanık olmalarıdır. Bir polis memurunun durumunu kavraması uzun sürmez. Herkes aynı şeyi yapıyor ve bir tek o yapmıyorsa, kısa sürede o da geçit törenine katılacaktır.»

15/ŞİKELİ AT YARIŞLARI

«HİPODROMA gidip, ortak bahiste kazanacağını uman herkes enayidir. En büyük enayi de bendim. Hipodromda o kadar çok kahrıldım ki, beton üstünde dikilmekten ayaklarım ağrırdı. Her gün, her yarış için oradaydım. Param bol olduğunda, yarış başına iki ya da üç bin dolarlık bahse girerdim. Arada, birkaç bin dolar kazandığım da olurdu ama, çoğunlukla beş altı bin dolar kadar içeri girmiş bulunurdum.

«New England'daki yarış alanlarının hemen hemen hepsinde çete şu ya da bu biçimde şike yaptırır. New England'daki yarışlarda yapılan şike dünyanın başka hiçbir yerinde olmaz. Burada yeterince şikeli at yarışına katılmış olduğumdan durumu bilirim. Yine de hipodroma gidip gömleğim üzerine bahse girmekten kendimi alamıyordum. Ama, Raymond Patriarca dışındaki bütün çeteciler de benim gibiydiler. Patriarca hepimizi bu yüzden aptal bulurdu ve bunda haklıydı da. Yine de gerçek, Henry Tameleo, Joe Lombardo gibi çetecilerin hipodromlara doluşup, şikeli olduğunu bile bile bahse tutuşmalarını engelle-miyordu. Asıl sorun, yarışlardan kaçının şikeli olduğunu bilemeyişimizdeydi. Aynı yarışta üç farklı ata, üç ayrı çeteci tarafından, üç değişik yöntemle şike yapılmış olabilirdi. Biri jokeyi satın almış, bir başkası ata doping yaptırtıp idrar kutusunu(*) ele geçirmiş olabilirdi. Kimin ne yaptığı hiçbir zaman anlaşılmazdı. Bununla birlikte, öbür enayilerin yanı sıra biz de, her gün yarış alanlarına doluşurduk.

(*) Kazanan atın idrarının toplandığı kutu.

•Örneğin, eski New England suç patronlarından Joe Lombardo kadar akıllımız var mıydı? Kendisi, safsakla dolu bir ahır sahibiydi. Kumar acenteliğinden, harcaya harcaya bitiremeyeceği kadar çok para kazanmıştı. Ama yine de ölünceye dek, ömrünün her gününü hipodromlarda geçirdi. Yağmur, kar, sıcak demez, gelirdi. Dilenmek için kulüpevine bile gitmezdi. Enayi gibi o sert betonun üzerinde dikilip, her yarış için bahis tutardı. Ya da Akıllı Mike Rocco'yu ele alalım. Yarışlarda nasıl şike yapıldığını pekâlâ bildiği halde her gün bahse girer, dünyanın parasını yitirirdi. Daha sonraları benim ortağım olan Joe Black (Joseph Lamattina) da öyle. Tahvillerden ya da kumardan büyük bir vurgun vurur, ellişer bini paylaşırız. Ben bu paranın hiç değilse bir bölümünü saklar, birazını da evi yönetmesi için karıma veririm. Joe bunu yapmazdı. Dosdoğru hipodroma yollar, geceleri de köpek yarışlarını izlerdi. Hepimiz yozlaşmış kumarbazlardık; ama en kötüsü, dünyanın en şikeli yarışlarında paramızı yitirmekten kendimizi alamayışımızdı.

Çete üyelerinden birçoğunun bazı at yarışlarına girmesi yasaklanmıştı. Bir bakıma hayli matraklı bu durum. Örneğin Patriarca'nın Berkshire Rocco'nun Suffolk, Joe Modica ve Doc Sagansky gibi başka çete üyelerinin de başka hipodromlarda hissesi vardı. Gelgelelim, çeteye paravanlık edenlerin ücretini ödediği hipodrom polisleri tutmuşlar, çete üyelerini at yarışlarına sokmamaya çalışıyorlardı. Dostlarımdan Danny Mondavano'yu anımsıyorum; bir keresinde jokey kulübünde birlikte otururken hipodrom polisi gelmiş Danny'yi oradan çıkarmaya kalkışmışlardı. Daha önce bir cinayete karışmakla suçlanmıştı, ayrıca bahsi müşterek oynattığı da biliniyordu. Ben bağırmağa başladım: «Beni neden çıkar mıyorsunuz? Ne olacak yanı günde on beş yirmi bin kaybedeğim diye pazarlık mı yapacağım? Hadi beni de atın buradan be, ne duruyorsunuz!» Dinlemediler bile. Yalnızca Danny'yi hipodromdan çıkarmakla yetindiler. Benim nedense bir türlü mümkün olmuyordu yasaklanmam. Oysa poliste en az ötekiler kadar kabarık bir sicilim vardı.

•Benim şikeli bir yarıştan ilk kazancım 1950 yı-

luna, Dominick [Sandy] Amca'yla Pinetree Ahırlarına gidip geldiğim yıllara dayanır. Bir gün beni Suffolk Downs hipodromuna götürmüş ve yedinci yarış sonucunun belli olduğunu söylemişti. 'Dışarı çıkıp sana işaret ettiğimde,' demişti; 'gidip girebildiğin kadar bahse gir.' Pek anlamına başımı salladım. Yarış listesine baktım. Gözüne kestirdiği at Kanada'dan gelme, kütük gibi bir şeydi. Dominick Amca'yla Joe Lombardo'nun akıllarını kaçırmış olduklarını düşündüğümü anımsıyorum. Yedinci yarış için vakit gelmişti. Bahis ilan tahtasına baktım; atın kazanma şansı yirmiye bir olarak gösteriliyordu. Kendi kendime, bu domuz üstüne bahis tutulmaz diye düşündüm. Yarışın başlamasına üç dakika kala, benim çarpık bacaklı amcacığımı elinde bir torbayla çıkageldi. 'Git, dokuz numarayı al ve ellerin uyuşuncaya dek bahis tut,' diye fışkıdayarak yüz dolarlık bahis gişesine doğru ilerledi. Ona hâlâ inanamıyordum, ama yine de beş yüz dolarlık bahis bileti aldım. Gişeden ayrıldığımda yarışın başlamasına bir dakika kalmıştı. Başımı kaldırıp ilan tahtasına bir kez daha baktım. İki dakika içinde atın şansı yirmiye birden, dörtte bire yükselmiş, o kadar çok bahis bileti satılmıştı bu sürede. At, gerçekten de ötekilerini bir mil geride bıraktı ve bizler de servet kazandık. Payıma iki bin dolar düştü. Eve gidinceye dek başımı sallayıp durdum. İnanılacak şey değildi.

«Lombardo gibilerinin bahis tutuşmaya neden bu derece düşkün olduğunu çok geçmeden öğrendim: Her hipodromda, çete hesabına şike yapmaya hazır bir adam vardı. Suffolk Downs'da Şişko Al Samenza bulunuyordu. İdrar kutularının ele geçirilmesinde işe yarardı. Bir idrar kutusu, beş yüz dolara satın alınırdı. Bu madde satın alınarak, doping yapılmış hayvanın idrarında çıkabilecek ilaç izleri yok edilmiş oluyordu.

«Kazanması istenen ata boynundan doping yapılırdı. İş daha da sağlama almak ve başkalarının engelleme yapmasını önlemek için jokeylerden biriyle anlaşılır, yarış sırasında atın önüne geçerek yoj keemeye yeltenenlere fırsat vermemesi sağlanırdı. So-

nunda yarış gerçekten kazanılırsa, idrar kutuları değiştirilirdi.

•Suffolk Downs'da işlerimizi Samenza aracılığıyla görüyorduk. New England'daysa bu işlerin ustası, Joe Blondy Simonelli vardı. Kendisi yıllardır çetenin hizmetinde çalışan güvenilir biriydi. Blondy, New England'daki bütün yarışlarda görevliydi. Çevredeki bütün hipodromlarda çevirdiğimiz dolaplardan o sorumluydu. Bir sürü olaya adı karışmış; silah taşımak, sahtekarlık, kumara teşvik gibi suçlardan hakkında soruşturma açılmıştı. Bununla birlikte New England'daki, Atları Koruma Derneği'nin alan temsilcisiydi. Burası at sahiplerinin bir derneğiydi. Blondy'nin Rhode Island'daki eyalet hipodromuna girmesi yasaklanmıştı. Ama Patriarca 1961 yılında ve belirli yerlerdeki dostları sayesinde, onun hipodroma girme yasasını kaldırttı.

•Blondy, idrar kutularını değiştirmek ve jokeyleri satın almanın yanında, hemen her türlü yasadışı eylemi de yürütebilirdi. Çetenin istediği atı yarışa sokturttuğu gibi, istenmeyeni de yarış dışı bıraktırabilirdi. Son anda atların yarıştan çıkarılmalarını da sağlayabilirdi. Jokey ayarlama işindeyse çok ustaydı. Adamı çetenin gece kulüplerinden birine götürür, ona bir kadın ayarladıktan sonra her istediğini yaptırırdı. Jokey, kadının arkasında koştuktan ve onunla sevişmekten bitkin düşerdi. Hileli kumar oyunları ile de herifi gürtlağına kadar borca sokup: 'Dinle, bak...' derdi sonunda. 'Yarın beş numaralı atla koşuyorsun. Sen, hayvanı iyice kasıp ötekileri engelle; çünkü biz başka bir at için iki yüz dolar bahse giriyoruz.' Jokey'in seçebileceği yalnızca tek yol vardı: Reddederse, çete üyeleriyle ahbaplık ettiği için kara listeye alınır ya da borcunu ödemediği gerekçesiyle kaburga kemikleri kırılabilirdi. Çoğunlukla kendisinden isteneni anlayıp kabul ederdi. Blondy'nin, Pinetree Ahırlarına gelip, Dominick Amcama, Joe Lombardo'nun istekleri konusunda sorular yönelttiğini anımsıyorum: Sözgeleşi, hangi jokeyin satın alınması, hangi idrar kutusunun değiştirilmesi gerektiği konusunda sorular... Blondy, Lombardo'nun bütün isteklerini, bu soruların

karşılığını öğrendikten sonra yerine getirirdi. Son otuz yılda çete hesabına tomarlarla para kazanmıştır.

•Yarış ayarlamak biraz karmaşık bir iştir. Seyislere, ahır bakıcılarına para verilir ki doping yapılabilsin. Bu bir bakıma, iş yapılabilecek jokey ve at sahibini doğru seçebilme sorunudur. Etkili bir doping sağlayabilmek için doğru dürüst biri ayarlanmalıdır. Ayrıca, New England'da çete hesabına çalışan kumar acentelerinin büyük kayba uğramalarını önlemek için kendilerinin uyarılması ve eyalet dışındaki acentelerin de yapılan şikâdetten haberdar olmamaları gerekir. Çete, ülkenin başka eyaletlerindeki acenteleri atlatmaktan çekinmezdi. Bu işi de en iyi biçimde Tameleo yapardı.

•Şikeî yarışlardan bizim acentelerin zarara uğramamaları sağlanırdı. Kazanacak atların listesi bütün acentelerimize önceden gönderilirdi. Böylece acenteler, o numaralar üzerine oynamaya niyetlenenlerin bahislerini kabul etmezdi. Ülkenin en iyi acente kayırma sistemini biz kurmuştuk. Kazanacak atların listeleri, bazen yarış üzerine yapılan bir anlaşma ya da doğru tahminler sonucu saptanırdı. Tameleo, New Orleans, Florida ve New York'taki merkezlere yanlış bilgi vererek onların kaybetmelerini sağlardı. Böyle davranmakla, öbür çete üyelerini büyük kayıplara uğratıyordu ama, onların da aynı şeyi yaptıklarını söyleyerek kendisini haklı çıkarırdı. Genellikle bizim bilgi kaynaklarımız onlarınkinden daha iyi olduğu için biz bu işten daha az zararla çıkıyorduk.

•Hileli yarışlarda çoğu zaman yanlışlıkların da yapıldığı olurdu. Doping yapılacak bir atın sağlam ve kazanma şansının yüksek olması gerekir. Bizimse bütün işimiz, aslında kazanma şansı yüksek olan bir hayvana biraz daha canlılık ve hareketlilik kazandırarak, fazladan on on beş metre daha hızlı koşmasını sağlamaktır. Sonra da iş, jokeyle anlaşarak idrar kutusunu değiştirmeye kalır. Bazen de başka bir jokeyin daha yardımını almak gerekir. Kuşkusuz, en iyi si bunu yapmamaktır. Çünkü jokeylerin hemen hepsi de boşboğaz herifler olur. İşin iç yüzünü enayi arkadaşlarına telefonla bildirebilirler. O zaman da kazanç bire on yerine, bire dörde düşebilir. Bu yüzden, işe

elden geldiğince az insan karıştırmaya dikkat etmek gerekir. Bu nokta çok önemlidir. Jokeye: 'Bu at dopinglidir, bir an önce öne geçirmeye bak' denir. Çünkü atın kıyıda kalması ya da öteki atların arasında sıkışması iyi olmaz. Doping yapılmış atın kazanması garantili değildir. Ne var ki, at kıyıda sıkışır ya da öbür hayvanlar tarafından engellenirse, çılgınca davranmaya başlayabilir, o zaman bahis hepten yatar.

•Çete üyelerinden çoğu, yarışa katılan atların da sahibidir. Joe Küçük Fasulye Palladino, Richie Castucci, Jerry Angiulo ve Lombardo'nun atları vardı. Ben de birkaç atın sahibiydim. Hayvanlar, kendi adı-muza yarışa girmezdi. Kazançtan pay almak karşılığı, bazı at sahipleri bizim, kendi adlarını kullanmamıza izin verirlerdi. Çoğumuzun poliste sabıkası olduğundan, Jokey Kulübü hipodromlarda at koşturmamızı yasaklamıştı. Kumar acentesi işleten Johnny Grasso adında bir arkadaşımın da birkaç atı vardı. Bunlardan birinin bacakları çarpıktı. Adını anımsamıyorum ama, bacaklarının gerçekten kötü durumda olduğunu unutmadım. Ben, Al Judd'la Herbie Serino, bir gün Grasso'nun haberi olmadan ata doping yaptık.

•Hayvanın en azından bire yirmi vereceğini bili-yorduk. Hızlanması için bir hayli dopinge ihtiyacı vardı. Arkadaşlarla Boston'un doğusundaki tanınmış bir eczaneye giderek, kalp şeklinde benzedrin hapları aldık. Herbie, büyükçe bir havucun içini oydu. Oyuga kırk ya da elli tane benzedrin hapi yerleştirdik. Dev-risi gün ahıra gittik. Oradaki seylise on dolar verdim ve gidip bir kahve içmesini söyledim. Adam çıkınca, atın yanına yaklaştık. Hayvanı alt çenesinden tutup ağzını açtık ve Herbie çabucak havucu ağzına soktu. Çenesini kapattık, sonra da hemen bir kova su getirip içmeye zorladık. Daha sonra ahırdan ayrılıp olacak-ları izlemeye koyulduk.

•Görülecek şeydi... Aradan ancak yarım saat geç-mişti ki, at neredeyse ahırı yıkacak duruma geldi. Gözleri donuklaşmıştı. Başını sallıyor, bir tay gibi ol-duğu yerde tepiniyordu. Üstüne bin dolar bahis tuta-bilirdim. Nitekim, bahis oranı altmışa bir olarak ilan edildi. Doping yaptığımızı ne jokeyine, ne de Gras-so'ya söylemiştik. Spiker hayvanların hazır olduğunu

bildirdiğinde, bizimki çılaştı durakladı. Doping yapılmış olanların çoğu başlama ziliyle duymadığı için starttan geç çıkarlar. Ama bizim at birdenbire öne fırlamıştı. Jokeyi neye uğradığını şaşırtdı. Sanki altındaki hayvan çarpık bacaklı bir at değil, ünlü Citation gibi uçan yeni bir attı. Binicisi, onu yandaki parmaklıklara yaklaştırmaya çalıştı. Öbür atlar da çevresini aldılar; ama dopingten çılgına dönen hayvan yatışmıyor, öteki atlara çarpıyordu. Hatta bir atın üstünden atlamaya bile kalktı.

«Hayvan yarışı kazansaydı da bize bir yararı olmayacaktı. Üçüncülüğü aldığı halde, başka bir ata çarptığı için diskalifiye edildi. Her şeyden habersiz zavallı Grasso'ysa tribünde, önümde oturmuş, 'Marie,' diyordu karısına başını sallayarak 'bizim at çıldırdı mı ne?' Grasso olanları anlayamadan, at iki gün sonra kalp krizinden öldü.

«Biraz akıllı olsaydık, jokeyi uyarırdık. Ama o zaman Grasso'nun da haberi olurdu ve bu kez, onu işe karıştırmadığımız için başımız derde girerdi. Jokeyler en kusursuz tasarıları bile batıran adamlardır. Maymun herifler, atın sırtına biner binmez dünyayı unuturlar. Hayvana doping yapıldığını bile bile her şeyi altüst edebilirler. **Bravad** adındaki atta olduğu gibi.

«**Bravad**, karımın dayısı Ralph Champy adına kayıtlı olduğu halde bana ait bir attı. İyi bir adamdı Ralph. 1970 yılında öldü. Benim yerime, atları kendi adına satın alıp yarışa sokardı. Henüz önemli bir yarış kazanmamıştık. **Suffolk Downs**'da idrar kutusunu beş yüz dolara almaya karar verdim bir gün. Yarıştan hemen önce hayvana doping verdim. Bacağının diz bölgesinden de novocain iğnesi yaparak acı duymasını engelledim. Koşuya çıktığı anda ilerle fırlaması için arkasından elektrik şokuyla destekledim. Elektrik telinin bir ucunu prize, öbür ucunu da atın arkasına sokarsanız hayvan hemen uyanır.

«**Suffolk Downs**'da bu at ikinci yarışta koşacaktı. Jokeye durumu anlatmıştım. Tribünlere gittim. İlk yarışı rastlantıyla kazandım. Birinci gelen atı bilmiştim. İkinci yarışta ise, **Bravad**'ın kazanması için gerekeni yapmıştım zaten. Düşündüğüm gibi olursa, en azından elli bin dolar kazanacaktım. Yarış kulvar-

larını elimde dürbünle gözetlerken, gözlerini koca koca açmış Bravad'ı gördüm. Kuyruğunu sallıyor, iki yaşında bir tay gibi yerinde duramıyordu. Zil çalıp da öbür atlar starta geçince, Bravad bir dakika kadar kapıda durakladı; sonra dönüşte gelirken, en öndeki atı on boy farkıyla geride bıraktı.

«Jokey bu sırada arkasına bakıp kimseleri göremeyince, hayvanı kırbaçlamayı falan bırakıp dizgini gevşetiyor. Orospu çocuğu, atın üstünde uyudu. Yarış alanına hiç dikkat etmiyordu. Birden spiker, 'İşte bilmem ne isimli at arkadan geliyor...' dedi. 'Açıktan uçuyor, Bravad'a yetişiyor...' diye ekledi. Bitiş çizgisine birlikte geldiler; ama foto finişte Bravad'ın üç santim kadar geride olduğu ortaya çıktı. Şoke olmuşum. Orada, olduğum yerde bakakaldım. Bu arada Bravad, sanki Kentucky Derby'sinde derece almış gibi gerine gerine alandan çıkıyordu. Tepem atmıştı. Yanımdakilerden özür dileyerek ahırların bulunduğu bölüme indim.

«Oradaydılar. Jokey, terinin soğuması için hayvanı yürütüyor, Bravad da kişneyerek ve gururla beni süzüyordu. Ben aptal, elli bin doları az önce yitiren ben, orada öylece durmuş, bu sersem hayvana bakıyordum. 'Bunu bana neden yaptın... orospu çocuğu,' dedim. 'Neden?' At yüzüme bakıyor, ben de orada aptal gibi durmuş, ondan karşılık bekliyordum. Öylesine bozulmuştum ki, atla konuşmaya yelteniyordum. Sonra jokeye döndüm. Onu oracıkta canlı canlı yemeye hazırdım, ama bir şey yapmadım. 'Onu ahıra götür!' dedim. Giderken atla yine bakışmaya başladık. Birden gözüm döndü. Kendimi tutamayıp burnuna bir sağ kroşe çektim. Yumuşak yerine geldi ve burundan kan fışkırmaya başladı. Bacaklarının üstünde sallanıyordu. Bağırmaya başladım; 'Seni orospu çocuğu!' Jokeyle bir seyis beni tuttular. Herhalde o gün o atı öldürebilirdim. Ondan sonra da başka yarış kazanmadı zaten. O gün öylesine kızmışım ki, arabamı hipodromda bıraktım. Öfkeden araba kullanacak halim bile yoktu.

«Aynı akşam, jokey beni Ebbtide'da görmeye geldi. 'Vinnie...' diye başladı. Ona bakarken yumruklarımı öylesine sıkıyordum ki, eklemlerim beyazlaşmış-

tı. 'Masama yaklaşma, Alf' dedim. 'Ağzını açmaya kalkışma! Yanıma gelirsen sandalyeyi başında parçalarım.' Çocuk titremeye başlamıştı. 'Kendine bir iyilik yap,' dedim; 'buradan çık git ve bir daha geri gelme! Gelirsen kafanı kırarım.' diye ekledim. Fişek gibi fırlayıp yok oldu. Jokeyler böyledir işte. İşleri batırabilirler. En iyi işin bile canına okuyabilirler.

«Atlar için ilaçları iki yerden sağlıyorduk. Uyarıcıları, kumarbaz bir doktor olan Charles E. Reilly'den alırdık. Bir ara köpek yarışlarındaki hayvanlara yaptığı dopinglerle bize hayli para kazandırmıştı. Ama sonra enselendi. Kumarbaz olarak oldukça aptallık ettim, yine de ahmak değildir. Köpek yarışlarına yaklaşmazdım. Onların hepsi hilelidir. At yarışlarında hiç değilse arada bir hilesizine rastlanır.

«Doping yapılacak atın adını bildirdiğimiz sürece, Doktor Reilly bize her türlü ilacı sağlardı. Bütün istediği, atın adıydı yalnızca. Para da almazdı. Dünyanın en yavaş hayvanını hızlandırabilecek güçte uyarıcı sıvılar verirdi bana. İstedığımız ata doping yaptıktan sonra, başka bir atın kazanacağı yolunda bir söylenti yayardık. Herkes kumar acentelerine koşup, örneğin altıncı ata oynardı; oysa yedinci at doping yapılmış olurdu. Enayilerden başka herkes, bu yolla dünyanın parasını alırdı.

«Yarışlarda her zaman uyarıcılar kullanılmazdı. Arada bir uyuşturucu maddeler de verirdik. 3 Haziran 1968'de yapılan Anayasa Koşusu'nu özellikle anımsıyorum. Bunda ben, Tameleo, Bobby Cardillo, Chris Mustone'ın parmağı vardı. Ama bu kez uyuşturucu kullanmaya karar verdik. Atı yavaşlatmak için en iyi maddeyi New Yorklu Roy Patton'dan sağlayabiliyorduk. Roy, at çalıştırıcısı ve yarış tahminleri yapan biriydi. Ama yolsuzlukta bulunduğu gerekçesiyle yarışlara girmesi yasaklanmıştı. Onun verdiği maddeyle uyuşturulan at, yumurta üzerinde yürüyormuş gibi nazik hareketler yapmaya başlardı. Yalnızca biraz dikkatli olmak gerekirdi bu konuda. Çünkü madde nin miktarı iyi ayarlanmaz ve gerektiğinden fazlası verilirse, bu sefer de uyarıcı etkisi olurdu. Uyuşturulduğunda atların eklemeleri sanki gevşer ve üç tane arka bacağı varmış gibi koşmaya başlardı hayvan.

Özellikle kısıraklarda böyle olabiliyordu. Rocco Palladino'yla Butch Rossi, bir seferinde bu yolla bir atı öldürmüşlerdi.

«Rossi, Tameleo ile birlikte çalışan bir çete üyesiydi, bir sürü tefecilik ve bahşi müşterek işlerini yürütmüştü. Sinsi, kurnaz piçin biriydi. Bir dolar için anasını bile dolandırırdı. Tameleo'yu da yontardı ama Tameleo hiçbir zaman anlamazdı ne olup bittiğini. Rossi kendisine genç kızlar bulup getirdiği için de severdi onu. Tameleo'nun en büyük kusurlarından biriydi bu zaten. Tam bir seks delisiydi. Genç kızları yalamasını severdi. Bir keresinde Rossi kendi kız arkadaşını vermişti ona bir geceliğine, mutlu olsun diye. Ama bir yandan Tameleo'nun pezevenkliğini yaparken, bir yandan da soyup soğana çeviriyordu onu. Örneğin ayda on beş bin kazanmışsa, işler kesat gitti abicim, birkaç bin kazanabildik, derdi. Tameleo'ya bin kağıt borcu varsa, 975'e indirtirdi. Bir keresinde dostum olduğunu sandığım Butch'in beni tırtıkladığını fark etmiştim; yanıma çağırıp onu vuracağımı söyledim; hemen Tameleo'yla Patriarca'ya koştu; onlar da bana Butch'in iyi bir çocuk olduğunu, böyle şeyler söylemememi rica ettiler. Sonunda bir gün Butch'a şunları söyledim: 'Bir daha önüme çıkayım deme. Henry ile Raymond'u unut; senin kafana öyle bir delilik açarım ki, ortasından Cadillac'la geçerler.' Sanırım anladı. Ondan sonra beni görünce karşı kaldırıma geçmeye başladı, bir daha da evime gelmedi.

«Rossi'yle Palladino'nun yavaş bir atları vardı. Ama hayvanı on bin dolara sigorta ettirmişlerdi. Sigortayı almaya karar verdiler. Hayvandan kurtulmak için de her yola başvurdular. At zatürree'ye yakalansın diye bedenini buzla kapladılar. Onu iyice terlettikten sonra ıslak samanların üzerinde yatmaya zorladılar. Hatta zavallı hayvanı zehirlemek için bozuk yiyecekler bile verdiler. Ama orospu çocuğu ölmüyordu. Sonunda Patton'a giderek bir uyuşturucu aldılar. Bu madde, hayvanın ancak terinde belli oluyordu. Beklenilirse, hiçbir iz bulunamazdı. Böylece, ata yüksek bir doz dayadılar ve zavalıcık öldü. Sigorta parasını topladılar.

«Anayasa Koşusu'nda biz işte bu maddeyi kullan-

maya karar verdik. Bu kez dopingi, kazanmasını istediğimiz ata değil de, öbür beş ata uyguladık. Kazanmasını istediğimiz Flauntless Light'ın yanı sıra, yarışın gözdesi Dependability'yle Sandover, Sister Carol, Its Blitz ve Slapstick adlı hayvanlar koşacaktı. Hepsisi de iyi atlardı. Çok iyi para getirecek bir yarışa benziyordu. Yanımızda uyuşturucularla ahıra gittik ve seyislerin ellerine yirmişer dolar vererek bir süre ortalıkta görünmemelerini söyledik. Ben, Cardillo ve Mustone; Flauntless Light dışındaki beş ata uyuşturucuyu verdik. Flauntless Light, yarışı yedi boy farkla kazandı ve bire karşı 12.30 dolar verdi. Öteki atların hepsi de, finiş çizgisine gelmeden uyuyacak gibiydiler. Yarışmanın böyle geçmesi biraz mide bulandırdı, ama idrarına bakılan tek at Flauntless Light olduğundan, bir şey bulunamadı. Ben yirmi üç bin, Cardillo kırk bin, Tameleo'ysen yüz binin üstünde para aldık. Kumar acentelerinin hemen hepsini temize havale etmiştik.

«New England'daki yarışlarda utanç verici dolaplar döner. Ama bu işler yalnızca New England yöresine özgü değildir. Yarışlar ister New York'taki Yonkers Hipodromu'nda, ister Detroit'teki Haze! Park'ta ya da Louisiana'da yapılsın, hepsinde de çetenin parmağı vardır. Doğru dürüst tek bir yarışın yapıldığına inanmak aptallıktır. Louisiana'da Carlos Marcello, New York'ta Colombo ailesi, yaptıkları şikeler sayesinde servet kazanmışlardır. Çetede herkes olup bitenlerden haberdirdir. Bütün bunları birçok politikacı da bilir. Ama paylarına düşeni aldıklarından, ses çıkarmazlar. Çetenin sahip olduğu hipodromlarda yarışların aynı güne rastlayarak birbirine rakip olmaması için eyalet organlarının bile yardımını sağlamıştır.

«Yarışlarda kaybedenler, her gün hipodroma gelip iki dolarlarını ortaya süren zavallı enayilerdir. Bu tipler ya açık hava ve güneşte bulunmaktan hoşlandıkları ya kalabalığın arasına karışmak istedikleri ya da kumar düşkünü oldukları için yarışlara gelir. Hangi gerekçeyle gelirlerse gelsinler, bunlar hem yarış hipodromunda, hem de kumar acentesinde para yitirirler.

«New England'dakiler, yarışlarda dönen dolapları yeni yeni öğrenmeye başlıyorlar. Rhode Island ve

Massachusetts'te, işe hile karıştırdıkları gerekçesiyle suçlananlar var. Ama, yarışöncesi atlar iyice tecrit edilmedikçe, çete üyelerinin hipodrom satın almaları engellenmedikçe ve bugünkünden çok daha sıkı bir denetleme sistemi kurulmadıkça hiçbir şeyin düzeleceğini sanmıyorum.»

16/İRLANDALI GANGSTERLER SAVAŞI

MAFYALILARIN Boston varoşlarında yerleşmeye başlamalarından çok önce buraya gelen İrlandalı göçmenler, kentte kendilerine göre suç örgütleri kurmuştu: Cellat ve bacak kıran gruplarıyla, Boston'un Güney Yakasını ve liman bölgesini denetimleri altında tutuyorlardı. Bu adamlar, sert ve zorlu kişilerdi. Politikacılar gibi onlar da bir türlü disipline alınmayan ve birbirleriyle sürekli olarak savaşıp serserilerdi.

İrlandalılar Mafyasının varlığı, Boston'a ayak basan Sicilyalı don'larca da kabullenilmişti. İtalyanlar, İrlandalılara açıktan açığa meydan okumak yerine, yerleştikleri bölgelerde, kendi aralarında disiplinli bir suç birliği kurmayı yeğ tuttular. New England Mafyası, İçki Yasası yıllarında gelişme olanağını buldu. Gereksinmeden kıvranan insanlara içki sağlama işi, nüfuz alanını salt İtalyanların yerleşmiş oldukları bölgelerin dışına taşırdı. Kendilerinden sayıca çok üstün olan İrlandalı rakiplerinin başında gelen Gustin çetesini, Boston'un Kuzey Yakasındaki Mafya karargâhında bir barış görüşmesine çağırarak için, Mafya gelecekteki Sicilya diplomasisini kullandı. Kendilerine güvenen kabadayı İrlandalı serseriler, bu uzun paltolu, büyük şapkalı ve baş sallayan don'lara istedikleri her şeyi onaylatabileceklerinden emin, toplantıya geldiler. Mafyanın anlaşma yöntemi, böyle bir tuzakta silahları konuşturmaktır. Toplantıya gelen Gustin çetesi ileri gelenleri orada kurşuna dizilerek öldürüldü. Bu olay, New England'daki çetelerarası güç dengesini de-

ğıştirdi ve İrlandalıları bir daha bu bölgede kesin ege-
menlik kuramadılar.

Raymond Patriarca, New England'ın patronu ol-
duğunda, Mafyahılarıyla İrlandalıları arasındaki eski düş-
manlığın üretken olmadığını fark etti. Geleneksel ırk
ayrımına dayanan rekabeti ortadan kaldırabilirse,
büyük servetler kazanılabileceğini anlamıştı. Diplo-
matça yeteneklerini kullanarak, karşılıklı yardımlaş-
ma halinde daha çok para kazanılabileceğine İrlanda-
lı çeteleri ikna etti. Hizipçilikten vazgeçmeliydiler.
Patriarca formülüne göre her grup kendi bölgesini,
kendi nüfuz alanını denetlemeyi sürdürebilecekti.
Ama büyük suç eylemlerinde, gruplar güçbirliği ya-
pacak ve yasadışı yollardan sağladıkları malların ta-
şınmasında ulusal Cosa Nostra'nın olanaklarından ya-
rarlanacaklardı. Patriarca, İrlandalı yanlısı değildi. O
yalnızca paradan yanaydı ve benzer anlaşmaları Ya-
hudiler, Yunanlılar, Suriyeliler, Lübnanlılar, Porte-
kizliler ve eski Amerikalı sabıkahılarıyla da yapmaktan
çekinmemişti. Her grup, Patriarca'ya belli hizmetlerde
bulunarak ek gelir sağlıyor, öte yandan kendi nüfuz
alanındaki eylemlerini de korkusuzca sürdürebiliyor-
du.

1961'in İşçi Bayramı'nda, grupları bir arada tutan
bağ, "İrlandalıları Mafya-sının iki güçlü grubundan
Bernard McLaughlin'in Charlestown çetesiyle James
(Buddy) McLean'in Winter Hill çetesi arasındaki çatı-
şma sonucu koptu. Çatışma nedeni bir "onur soru-
nu", yani bir kadın sorunuydu.

"Aptalca bir işti. Sürtüşme, bizim, Andy adını tak-
tığımız Alexander Petricone'la George McLaughlin
arasında başladı. Andy, McLean'in arkadaşı sakın bir
çocuktur. Her neyse, ikisi de Boston'un kuzeyindeki
bir deniz sayfiyesi olan Salisbury plajındaymışlar.
Andy'nin yanında kız arkadaşıyla başka birisi daha
varmış. George, kıza asılmaya başlamış. Çok sarhoş-
muş. Andy ona çekip gitmesini söylediği halde aldır-
mamış George. Ağız dalaşı büyüüp kavgaya dönüş-
müş. Andy'yle arkadaşı McLaughlin'i iyice dövmüş-
ler.

"Birkaç gün sonra George'la kardeşi Punchy
[Edward McLaughlin], Andy'yi aramak için Somervil-

le'deki Broadway'e geldiler. George, McLean'e Andy'yi görmek istediğini söyledi. Bölge, McLean'ın bölgesiydi. McLean'e; 'Bu herifi, bana yaptığına pişman edeceğim,' dedi. Öteki de; 'Sen o gün sarhoşmuşsun, doğru davranmamışsın,' diye karşılık verdi. Ne George, ne de en az onun kadar deli bozuk birj olan Punchy, bu söze kulak asmışlar. Punchy, Liman İşçileri Sendikası'nın bacak kırıcılarındandı. Sağ eliyle sol kulağının üstü kesikti, bedenindeki dövmeleeri göstermekten hoşlanırdı. Göğsünde kanatları açık bir kartal, kolunda puro için bir kadın ve onun altında da uçuşan üç kuşla bir yelkenli dövmesi vardı. Punchy biraz kafadan kontak ve epeyce kafasının dikine giden biriydi. McLean da tıpkı onun gibi dikbaşlıydı. Nitekim kızarak, ikisine de cehennem olup bölgeden çıkma larını, yoksa onları yürüyemez hale getireceğini söyledi. Gittiler, ne var ki olanları unutmadılar.

«Bir hafta kadar sonra bir gün, McLean arabasına bindiğinde bir terslik seziyor. Araba hareket etmiyor. Tamirci çağırıyor, motora sarılmış bir dinamit lokumu buluyorlar. Yerleştirenler, McLaughlinlermiş. Böyle bir olay sanki hiç geçmemiş gibi davranamazdı McLean. 31 Ekim 1981 tarihinde, öğleden sonra saat ikide, Bernie McLaughlin'i Charlestown şehir alanının yakınında yürürken yakalayıp kırkbeşliği üzerine boşaltarak öldürdü. George McLaughlin, işlerin biraz küllenmesini beklemek için Florida'ya kaçtı. Bernie'nin vuruluşunu iki kişi görmüştü. Ox (Robert) Joynt adında bir serseriyle bir kadın. Kadın, özel güvenlik altına alındı, ama McLean'in adamları ailesini bulup ölümle tehdit ettiler. Bunun üzerine kadın ifadesini değiştirdi. Ox'sa, ortalıktan yok oldu. Beş yıl sonra adamın kafatasını Medford'daki Wellington alışveriş merkezinde, J.M. Fields mağazasının arkasında buldular. Bedeninin öbür parçalarıysa bulunamadı.

«Savaşın başlangıcıydı ve söylenenlere bakılırsa, kırk sekiz kişi öldürülmüştü. Bu sayı daha da yüksek olabilir, ne var ki henüz ölüle rin hepsi bulunamadı. Bütün ölümlerin nedeni de aynı olayın sonucu değildir. Birçok kişi, eskiden kalma düşmanlıklar yüzünden öldürülmüştür. Ama gazetelerle polis, bunların hepsini savaş sonuçları arasında yorumladı. Hatta çe-

teyle hiç ilgisi olmayan suçsuz kişiler bile g me gitti bu arada.

‐Herkes bir yan tutmaya başlamıştı, McLean'ın kendine ait bir çetesine vardı ama, Ofis'e yardımcı olan bazı kişilerle de dostluk ilişkileri içindeydi. Bunlar arasında Steve [Tüfekçi] Flemmi, Kasap Vinnie gibi-leri McLean'ın yanını tutuyordu. Vinnie,  ld rd    kişileri parçalamaktan hoşlandığı için, ona Kasap adı takılmıştı. Connie ve Steve Hughes gibi, yalnızca zevk olsun diye adam öldüren bazı hayvanlar da McLaughlinlerin yanını tutuyordu. Çok geçmeden her iki taraftan da  l ler çıkmaya başladı.  nce söylediğim gibi,  ld r lenlerden bir bölümünün hiç su ı yoktu.

‐özellikle anımsadığım bir olay var: 15 Kasım 1965 tarihindeydi. Barboza, McLaughlin  etesinden Ray Di Stasio adında birini aramaya başlamıştı. Ray, Revere kıyısında Mik  Fare Kulübünde barmenlik yapıyordu. Barboza kulübe giderek DiStasio'yu gafil avladı. O sırada John B. O'Neill adında, iki  ocuk babası bir zavallı da, bir paket sigara almak için kulübe girmiş. Barboza, tanıklık yapmasını diye bu adamı da, öldürdü. DiStasio'nun başının arkasına iki, O'Neill'in ense-sine de    kurşun sıktı. Çok utanç veric  bir olaydı bu. Öbür adamcağız hem bir babaydı, hem de çeteyle hiç bir ilişkisi yoktu. Barboza bekleyebilmeliydi. Ama yapamadı. Tehlikeli yanı buydu işte; kan kokusu aldı mı önüne kimse geçmezdi.

‐Bir de Kasap Vinnie'nin, Francis Regiz Benjamin'i öldürmesi vardır. Benjamin, McLaughlin  etesin-deki bazı kişilerle arkadaşlığı olan bir soyguncuydu. Vinnie'yle Benjamin bir seferinde Walter'in Yeri'nde kavgaya tutuşmuşlardı. Kasap, orada eline geçirdiğı bir polis tabancasıyla Benjamin'i vurdu. Cesedi Doğu Boston'daki bir inşaat yerine götürerek başını gövde-sinden ayırdı, kalan yerlerini de do radı. Ceset, cinayetden bir ak   n sonra, 4 Mayıs 1964 tarihinde bulundu.

‐Bu tür aptalca adam öldürme olayları başımıza birçok sorun açıyordu. Her yerden ceset çıkıyor, kamuoyu çalkalanıyordu. Gazetelerde olaylar büyük puntolarla halka duyuruluyor ve polisin bir şeyler yapması bekleniyordu. Onlar da herkesten kuşkulan.

maya başlamıştı. Kaç kez polis tarafından durdurulurak tabanca denetiminden geçirildiğimi anımsamıyorum bile. Oysa hiçbir zaman tabanca taşımadım. Silahımı daima arabamın bir köşesinde gizli tutardım.

İlk yıllar boyunca, Patriarca olup bitenlere pek aldırış etmedi. İrlandalıları kendi aralarında tepişiyor, bu arada bazı eski hesaplar da hallediliyordu. Ama Patriarca, McLean'ı gerçekten severdi; hepimiz severdik onu. Kendisiyle çok iş görmüştük. Bana çalınmış sigara ve başka mallardan yüzlercesini satmıştı. Onunla anlaşmak ve iş yapmak oldukça kolaydı. Patriarca ve Tameleo'yu saygı gösterirdi. Onlar da McLean'ı beğenirdi. Bu yüzden bir süre İrlandalıları arasındaki gangsterler savaşına karışmamayı yeğ tuttular.

Sanırım Patriarca'nın en büyük hatalarından biri bu oldu. Daha sonra, öldürme eylemlerine bir son verilmezse sıkıyönetim ilan edeceğini açıkladı, ama bunu daha önce yapmalıydı. Aslında, bu adamlar birbirlerinin ne denli temizlerse ortahığın o denli açılacağını ve kendi nüfuz alanının da o ölçüde genişleyeceğini hesaplıyordu. Savaşa katılan herkesin bundan zararlı çıkacağını görememişti. Ona ve Ofisi'nin birtakım başka üyelerine göre, çetelerarası savaş, gelirleri biraz daha artırmak ve bazı eski öçleri almak için uygun bir yöntemdi.

Patriarca, önce Paul Colucci adında bir herifle hesaplaşmaya karar verdi. Bu adam, bir zamanlar Patriarca'yla yakın dostluk kurmuş eski bir boksördü. Ama berbat bir tipti. Patriarca'yla ilgili bir sorun yüzünden hapis yatmıştı. İçerdayken de ona boktan mektuplar yazıyordu. Bu mektupların birinde şöyle yazdığını anımsıyorum: 'Hey! patron, Bana yardım etmezsen, çıktığımda başına bela olurum... benimle ilgilenen iyi olur.' Yeterli parasının olmadığından ya da Patriarca'nın gerekli politikacılarla görüşerek kendisinin affettirmemesinden yakınıyordu. Sonra dışarı çıktığında, Patriarca'yı yine tehdit etti ve ondan puşt diye söz etti. İş bu boyutlara ulaştıktan sonra, Patriarca'nın otoritesinin sarsılmaması için, Colucci'nin temizlenmesi şart oldu.

1964 Temmuzunda işini bitirdiler. Colucci'yle Vin-

cent Bisesi adında ufak bir hırsız, birlikte kıyı kentlerindeki evlerden renkli televizyon gibi mallar yürütüyorlardı. Bir numaraları vardı. Kapı kapı dolaşıp enayilere, yepyeni renkli televizyon cihazları ya da hava soğutma gereçleri göstererek özel indirimle satış yapabileceklerini söylüyorlardı. Hatta eve girip kükük bir de gösteri yaparak aletlerin ne denli iyi çalıştığını kanıtlıyorlardı. Bunu yutan enayi kendini gerçekten iyi bir anlaşma yapmış sanıp malı almaya yeltenince, büyük bir kutu içine yerleştirilmiş cihazı veriyorlardı. İşin bir hilesi vardı yalnız: Kutudan çıkan makinenin içi boş olurdu, tüpü çıkarılmış olurdu yani.

«O sıralarda ikisi, Massachusetts'in Quincy kentindeki bir motelde kalıyorlardı. Colicci'nin yine eyleme geçtiği ofis'ten öğrenilince, arkasından iki cellat yolladı Patriarca. Cellatlar geldiğinde Bisesi de orada bulunmak talihsizliğine uğramış. İkisinin de kafalarının vurup bir arabanın bagajına soktular ve arabayı bir parka bıraktılar. Çürüyen cesetlerin kokusundan yakınan birinin ihbarı üzerine polisler onları 23 Temmuz 1964'de buldu.

«Ofis kurallarını çiğnediği için temizlenen tek kişi, Colicci değildi. Robert Palladino diye başka bir çocuk da vardı. Joe ve Rocco Palladinolarla bir yakınlığı yoktu. Hırsızlık ve ev soygunculuğundan hapiste yatmış bir sokak hırsızıydı. Bir gece, Tony Sasso adında başka bir hırsızla birlikte bir eve girerek birkaç tane vizon kürk alıyorlar. Kürkleri, Akıllı Mike Rocco'nun kız arkadaşına attı. Palladino bunları Ralphie Chong'a sattı. Chong olanları öğrenince, Palladino ve Sasso'yu cezalandırmak için iki adam gönderdi. Cellatların kim olduklarını bilmiyorum. Palladino'yu, Boston'un kuzey yakasına atmadan önce, fena halde döverek öldürdüler. Sasso'nun da bedeni bulunamadı. Bu olay, 1965 yılının kasım ayında geçmişti.

«Halk, bu tür öldürme olaylarını da İrlandalı gangsterler savaşının sonuçları arasında yorumluyordu. Ama aslında savaşla hiçbir ilişkisi yoktu bu işlerin. Yalnızca disiplinle ilgili sorunlardı.

«Seyrek olmakla birlikte, kimi zaman bu tür olaylar, kişisel nedenlerden ötürü de ortaya çıkabilmek-

teydi. Örnek olarak Joseph Francione'nin ölümünü gösterebilirim. Onu Revere'deki evinde vurdular. Kendi adıma, ölümüne çok üzıldüm. Francione, Joe Puz-zangara'nın ortaklarından biriydi. Ben Puzsangara'ya Pusy derim; çocukluğumuz birlikte geçmiştir.

«Francione'yle Putsy, Bullets adında bir çocukla birlikte iş yapıyorlardı. Bullets birtakım kürkler çalarak bunları Francione'ye vermiş. O da Tameleo aracılığıyla kürkleri satacakmış. Ama malları Tameleo'ya vermek yerine, Joe Putsy, onları New York'a götürerek Jack Mace'e satıyor ve parayı da arkadaşıyla birlikte cebe indiriyorlar. Bunu duyan Bullets çok bozuluyor ama, iki kişiyle başa çıkamayacağından, Joe Barboza'nın yardımını istiyor, Barboza da onların ardına düşüyor.

«Francione'yi evinde kısırdı Barboza. Ben de o gün bir rastlantı sonucu, evin karşı tarafındaydım. Tony Talia'dan bana olan borcunu almak için orada bulunuyordum. Barboza eve geldiğinde, Francione telefonda Joe Putsy'yle konuşuyormuş. Arkadaşına; 'Bir dakika bekle... zil çalınıyor.' diyerek kapıya bakmaya gidiyor. Francione, Biraz sonra da Putsy telefonda çığlıkları, 'Hayır... Yapma... Yapma...' diye bağırıldığını, ardından da üç kurşun sesini duyuyor. Polisler Francione'yi mutfakta kafasından vurulmuş, yüzükoyun yatarken buldular.

«İşe benim de karışmış olabileceğim zannıyla polisler tarafından gözaltına alınarak saatlerce sorguya çekildim. Bütün talihsizliğim, o sırada orada bulunmamdı. Talia benim için beladan başka bir şey olmadı. Onu yıllar önce temizlemeliydim. Putsy onları telefonda duyduktan hemen sonra gidip polise teslim oldu. Kendisini kefaletle serbest bıraktırmak girişiminde bulundumsa da, dedektifler bana, Putsy'nin hapiste kalmak istediğini söylediler. Biri, 'Barboza'nın onu da öldürmesinden korkuyor' dedi. Gerçekten Barboza onu da temizlemek istiyordu. Onu bu fikrinden ben caydırdım.

Başka bir özel cinayet de William Fergnani'nin öldürülmesiydi. Tyngsborough (Massachusetts)lu bir iş adamıydı. 1964 Ekiminde Al Judd (Albert Giorgio), Chris Mustone ve Danny St. Angelo tarafından ka-

çırılmıştı. Bir arabanın bagajına atıp, orada bir gün tutmuşlar, sonra da fidye için biraz tartaklamışlardı. Fidyeyi aldıktan sonra da salıvermişlerdi. Fergnani doğru polise gidip, üçünü de sabıka fotoğraflarından tanımlamıştı. Polisler üçünü de tutuklamış, Judd izinli çıktığı hapishaneye geri gönderilmiş, Mustone elli bin kefaletle serbest bırakılmıştı. Bir Chuck öteki Mike adında iki oto hırsızının Fergnani'yi temizlemeleri için kiralandığını sonradan öğrendim. İçlerinden bir tanesi kadın glysilerine büründüğünden Fergani'ye sokulmayı başarmışlar, ve Fergnani 20 Mayıs 1965'te öldürülmüştü....*

*Çete savaşlarının en kötü yanı, çok paraya patlamalarıdır. Savaşa karışan herkes bir şeyler yitirir. Millet korkudan evinde gizlenmeye başlayınca, kimse kumar işleriyle, faizcilik, soygun ve başka dümenlerle uğraşma olanağı bulamaz. Bir kimse, ortalarda görünmemeyi beceremezse, öldürülmeye namzet sayılır. Çete savaşlarında kimseye güvenilemeyeceği iyice bellenmelidir. Kimin kimi tuttuğu ve unutulmuş bir hesabı görmek için kimin kimi öldürmeyi tasarladığı kesinlikle bilinemez. İrlandalılar savaşı, en çok McLaughlin'i yıprattı. Güney Boston'daki bütün kumarhaneler iflas etti. O da para bulabilmek için, gece kulüpleriyle kumar acentalarından haraç almaya kalkıştı. Ne kendisi, ne de adamları, haraca kestikleri kişilerin kimliklerini araştırma gereğini duyuyorlardı. Oysa kumar acentelerinin haraca kesilmesinden doğan zarar Jerry Angiulo'ya dokunuyordu. Jerry, hemen Patriarca'nın yardımını istedi. Ben de böylece, Tameleo'nun bir telefonu üzerine, İrlandalılar savaşına katılmış oldum.

«Tameleo telefonda: 'McLean'le McLaughlin'i bana bul,' dedi. 'Onlarla görüşmek istediğimi, Ebbtide'a temiz itabancasızl gelmelerini, niyetimin bu işi çözümlenmeye çalışmak olduğunu söyle.'

«Savaşı durdurabilecek biri varsa, o da Tameleo'ydu. İki tarafın da ona saygısı vardı. Anlaşmalarda yan tutmadığı ve herkese eşit davrandığı biliniyordu. Tameleo'nun da bütün istediği savaşı sona erdirmek.

ti. İşte buluşma böyle bir havada başlatıldı. Çok kan dökülmüş, gazetelerde çok manşetler çıkmış, polisin baskısı bütün çeteler üzerinde yoğunlukla hissedilir olmuştu. Herkes durumdan yakınıyordu. Angiulo bir hafta içinde, sayı oyunlarından yirmi bir bin dolar kaybetmişti, inanılacak iş değildi bu. Polis denetimi öylesine yoğundu ki, gelirler bir hayli azalmıştı. Sommerville'de oturan McLean'e gittim. Söylediklerimi anlayışla dinledi. Oradan da George McLaughlin'i gör-
mek üzere Charlestown'a yollandım. Punchy'yle McLaughlin olup bitenlere hâlâ içeriliyordu, ama çağrıya uyacaklarını söylediler. Toplantının, 1985 yılının ocak ayı başlarında bir salı günü, Ebbtide'da yapılması kararlaştırıldı.

«Salı günü McLean'le birkaç adamı bir kapıdan, McLaughlin'le adamları da başka bir kapıdan girdiler Ebbtide'a. Hepsinin ellerinde kağıt torbalar vardı. Ta-
meleo bunları işaret ederek; 'Kese kağıtlarının içinde ne var?' diye sordu.

«McLaughlin; 'Silahlarımız...' diye karşılık verdi. Sonra McLean'i göstererek; 'Onların karşısında silah-
sız konuşacak değiliz, aklımızı yitirmedik,' diye ekledi.

«Bu tutum, Tameleo'ya güvensizliklerini gösteren bir davranıştı. Patron çok öfkelen-di. 'Barış toplantısına silahla gelinir mi?' diye bağırdı. 'Haydi, buradan defolun... hepiniz gidin... gidin ve birbirinizi öldürün.'

«Büyük bir kızgınlıkla toplantı yerinden ayrıldı Tameleo. Patriarca'ya giderek olup bitenleri anlattı. McLean'in barış yapmak istediğini, ama McLaughlin'in kavgayı sürdürmeye niyetli olduğunu söyledi. İşte o zaman Patriarca, McLaughlin'e savaş açtı. Bu çetenin hepten temizlenmesini emretti. Savaşı resmen açıklamadı ama, McLean'e, kendi adamlarının onun yanında olduğunu ve McLaughlin'e karşı bu kimse-
leri kullanabileceğini bildirdi.

«İlk vurulanlardan biri, Edward Teddy Deegan'dı. Deegan, McLaughlin grubundandı. İki arkadaşıyla birlikte, Angiulo'nun kumar acentelerini soyuyor ve büyük zararlar-
a yol açıyordu. Kendilerine önce bir uyarı yapıldı. Çaldıkları paraları ödemeleri söylendi. Onlar bu öneriye gülerek karşılık verdi.

«1984 yılı ağustosunda Deegan'ın iki arkadaşı

Hannon'la Delaney vuruldu. Bu ikisi, Everett'teki kumar acentelerinden Carmen Puopolo'nun evini basmış, kafasına tabanca tutarak bütün parasını almıştı. Hannon'ı feci şekilde öldürdüler. Onu, iç çamaşırlarından yapılmış bir Çin düğümüyle boğarak Boston'un dışında Logan Havalanındaki payandaların arasına attılar. Delaney'i de aynı gün buldular. Bayıltıncaya dek dövülüp limana atılmış ve orada ölmüştü. İkisi de gözüpek soygunculardı. Olaylardan sonra Deegan bir süre ortalıkta görünmedi, ama aradan biraz geçtikten sonra, kumar acentelerini yine soymaya başladı. 12 Mart 1965'de, Angiulo'nun sağ kolu Pete Limone'nin emriyle, Barboza onu da temizledi.

«Deegan harika bir şekilde alındı. Şimdilerde onun öldürülmesinden ötürü hapiste bulunan Roy French adlı hırsız Deegan'ı Barboza, Cassesso ve Lou Grieco'yla birlikte Lincoln National Bankasını soymaya ikna etmişti. Deegan'ın, McLaughlinlere karşı Patriarca'nın savaş açtığından haberi yoktu ve kumar acenteleri soygunlarından ötürü kendisini affettiklerini sanıyordu aptal herif. Vurulduğu gece hiçbir şeyden kuşulanmadı. Bankayı soyup dışarı çıktıklarında Barboza, Cassesso ve Grieco silahlarını ona çevirdiler ve bankanın yanındaki bir sokakta da öldürdüler. Bu ölüm olayının bir yerinde yanlışlık yapılmıştı. Komployle hiç ilgisi olmayan iki kişi bu yüzden hapse girdi: Tameleo'yla korkak bir çeteci olan At Joe Salvucci. Bu cinayeti Tameleo onaylamamıştı. Ertesi gün gazetelerden öğrenmişti adamın ölümünü. Gerçeği söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama, herhalde hakettiğini bulmuş oldu. Tameleo birçok kişiyi öldürttüğü halde paçayı sıyırmayı becerebilmişti. Beni asıl üzen, At Joe'nun suçlanması oldu. Kötü herif değildi, yalnızca beceriksiz bir tipti.

«Bu olaydan sonra Barboza, McLeanlerle birlikte Ofis'in birinci celladı haline geldi. Savaş sırasında herkesten çok adam öldürdü. 20 Ekim 1965'de Chico (Joseph) Amico'yla Barboza, Punchy McLaughlin'i Batı Roxbury'deki bir sokakta kısırdılar. Savaş sırasında Punchy iki kez vurulmuştu. Bir 1964 Kasım'ında, ötekiyse 1965 Ağustosunda olmak üzere kendisine ateş açılmış, ama her iki seferinde de paçayı kur-

tarabilmıştı. Bu kez aynı şey olmadı ve Barboza onu temizledi.

«On gün sonra, hepimizin sevdiği Buddy McLean, Somerville kentindeki Broadway Caddesinde, **Pal Joey**'in Yeri adlı kulübün önünde yakalandı. O sırada yanında iki fedası varmış: Tony Blue'yle (Anthony D'Agostino) Americo Sacramone. Tam kulüpten çıkmış, arabaya binerlerken, çevrenin en sert cellatlarından biri olan Steve Hughes, onları otomatik tüfekle yayılım ateşine tutuyor. Hughes, yakınlardaki bir binanın gölgesinde duruyormuş. Üç atışla üçünü birden yere seriyor, McLean öldürülüyor, öbür ikisi de yaralanıyor.

«Cellat Hughes'la erkek kardeşi Cornelius, birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. İkisinin de oldukça eskilere dayanan yüklü sabıkları bulunuyordu. Kendi çaplarında, hemen hemen Barboza kadar sakıncalı kişilerdi. Oldukça geniş yapılara, kahverengi saç ve ela gözlere sahiptiler. İrlanda suç örgütlerini ele geçirip Ofis'in otoritesini sarsma düşleri kuruyorlardı. Yalnızca bu tür amaçlar beslemeleri bile onların temizlenmesi için yeterli neden sayılırdı. Yaşamalarına izin verilemeyecek derecede sakıncalıydılar. Patriarca'nın cellatları tarafından ilk yakalanan, 25 Mayıs 1966 tarihinde, Connie Hughes oldu.

«Arada sırada kiralık katillik yapan Benny Zinna, Connie'yi Revere'deki Kuzeydoğu ekspres yolunda yakalayarak dürbünlü tüfekle temizledi.

«Birkaç ay sonra, 4 Temmuz Bayramı'na rastlayan hafta sonunda, az kalsın ben de vurulacaktım. 1966 model, üstü açık kırmızı bir Fordla New York'tan yola çıkmış bulunuyordum. Blanche'la çocukları Cape Cod'da bırakmışım. Medford'a uğrayıp birkaç parça eşya aldıktan sonra Cape'e doğru yoluma devam etmekteydim. Arthur'ün Çiftliği'ne uğradım yol üstünde. Art Ventola'yla biraz çene çaldık, sonra arabaya atlayıp Eastern Caddesinden Medford'a doğru gitmeye başladım. Sakin bir öğle sonrasıydı. Pence-rede çevremi seyrederek, acele etmeden sürüyordum aracımı. Ansızın siyah renkli, Oldsmobile marka bir araba tarafından izlenmekte olduğumu fark ettim. Bir aralık hızlandıktan sonra yeniden yavaşladım. Beni neden izlediğini düşündüğümü anımsıyorum.

-Birkaç dakikada içindekileri görebileceğim kadar yaklaştı. Önde iki kişi, arkada da siyah gözlüklü bir oturuyordu. Araba bir hızlanıp bir yavaşlıyor, zaman zaman çarpacak kadar yakınımaya geliyordu. Bir ara yüz metre kadar arkada kaldı. Ben bir yandan onları aynada gözlüyor, öbür yandan ter döküyordum. Tehlike altındaydım ve kaçacak yerim yoktu. Dursam da gitsem de vurulabilirdim. Yoldan ayrılan bir çıkış yeri olup olmadığına bakıyordum. Ansızın Oldsmobile hızlandı. Şoför ayağını gaza basmış olmalıydı ki, tekerlekler gıcırdayarak arabama yaklaşmaya başladılar, adamlardan biri kolunu pencereden çıkardı, elinde tabanca vardı. Eh, şimdi vuracaklar... diye düşündüm. Yapabileceğim tek şeyi onlar tam yanımdan geçerken, freni basıp arabayı durdurmayı düşündüm. Ve de bunu uyguladım. Aynı anda da herif iki el ateş etti. Beni geçtikleri sırada belki saatte seksen mil hız yapıyorlardı. İsabet ettiremediler. Arabam kaldırıma çıktı. Oturduğum yerde iyice aşağı kaydım. Üstümden ter boşanıyordu. Yanımdan geçerlerken siyah gözlüklü herifi tanımuştum. Steve Hughes'du bu. Tabancayı ateşleyenin kim olduğunu anlayamadım.

-Onlar geçtikten sonra ilk yaptığım şey, Tameleo'ya telefon etmek oldu. Bana Cape'de gizlenmemi söyledi. Aslında bu kişisel bir sorun değildi. Yalnızca, beni öldürerek Patriarca'yı takmadıklarını, ondan korkmadıklarını kanıtlamak istiyorlardı sanıyorum. Steve, herhalde bu şekilde kardeşinin öcünü almayı tasarlamıştı. Patriarca'nın yanına yaklaşabilse, sanırım onu öldürmek isterdi.-

Mc Laughlinler hesabına iş gören Hughes'un bir cellat olarak gösterdiği başarı, Ofis'i gerçekten de kötü yönde etkiledi. Üyelere gizlenmeleri emredilmiş olduğundan, haraç toplama işleri iyi yürütülemedi. Sokaklarda iş görmeye yeltenenlerse, daha fazla kan dökülmesini engellemek isteyen ve bu yüzden ele geçirdikleri bütün sokak serserilerini rasgele nedenlerle içeri tıkan polisler tarafından yakalandı. Her gittikleri yerde polislerin izlediği çeteciler, normal iş göremiyorlardı.

-Tameleo ne bahasına olursa olsun Hughes'un durdurulmasını istiyordu. O, aradan çıkarılır ve Mc Laugh

lin de hapse sokulabilirse, işlerin düzene girebileceğini düşünüyordu. Hughes, Tameleo'nun arkadaşı olan Sammy Lindenbaum diye biriyle dolaşmaktaydı. Sammy, Lynn-Lawrence bölgesinde rahat davranabilmek için Don Peppino'ya para veriyordu. Hughes'la bir kumar eyleminde tanışarak dosu olmuş ve onunla bazı işler görmüştü. Tameleo bu durumdan hoşlanmayarak Sammy'yi uyarmıştı. 'O heriften uzak dur,' demişti. 'Başına fena işler gelecek. Geldiği zaman da yanında bulunman senin için iyi olmaz.' Sammy ona kulak asmadı. 23 Eylül 1966 tarihinde, Massachusetts'in Middleton kent; yakınlarındaki Üç Çam restoranının önünden geçerken arabada, Hughes'un yanındaydı. Barboza'yla Chico Amico onlara yetişerek zırlı arabaları bile delen kurşunlu otomatik tüfekle arabayı taradılar, Hughes'la Sammy oracıkta öldüler.

«Onların vurulmasından beş dakika sonra Tameleo, ben, Butch Rossi ve Bobby Cardillo, Arthur'un Çiftliği'nde oturduğumuz sırada, Tameleo telefonla arandı. Henry'nin sesini duydum! 'Haydi, yapın,' diyordu. Sonra, Tameleo bizleri Steve'in işlettiği çamaşırhane'ye gönderdi ve orada bulabildiğimiz bütün para ve değerli eşyaya el koymamızı söyledi. Cardillo'yla birlikte çamaşırhane'ye gittik. Orada üç zarf dolusu elmasla kırk bin dolar kadar nakit para bulduk. Geri döndüğümüzde, Tameleo'nun başka birisini daha Steve'in evine gönderdiğini ve orada da, radyatörün ardına saklanmış seksen bin dolar nakit para bulunduğunu öğrendik. Daha sonra onun faizcilik işini de biz devraldık.

«Çete savaşının sonu oldu bu. Beş gün sonra John W. Jackson diye bir adam daha vuruldu, ama onun savaşla ilgisi yoktu. Ufak çaplı bir hırsızdı. Ne var ki; 1964 yılı kasım ayında öldürülen Barbara Sylvester adında bir kadının cinayetine tanıklık yapmak gibi bir hata işlemişti.

«Savaş epeyce harcamalı oldu. Ofis'in kazancı üzerinde kötü bir etki yaptı. Kısa süre sonra da yeni birçok belalara yol açtı. Hiç başlamasaydı daha iyi olacaktı. Patriarca akıllı davranabilseydi; çetenin

ölüm müfrezelerini dışarıdan getirterek birçok kişinin öldürülmesini engelleyebilirdi.

«Andy Petricone, yani kız arkadaşı yüzünden Mc Laughlin'i çileden çıkartarak savaşın başlamasına neden olan çocuğun sonuysa, büsbütün matrak... Bugün Andy aktörlük yapıyor. Onun, Baba filminde oynadığını gördüm!»

17/ÖLÜM MÜFREZELERİ

25 Ekim 1957 tarihinde, sabah 10.10 sıralarında, kısa ve bodur bir Sicilyalı, Manhattan'daki Park Sheraton Otel'i'nin lobisinde bulunanları ipe kaka ilerleyerek berber dükkanına girdi. Tıraş sandalyesine yerleşirken başını öne eğerek berber Joseph Bocchini'yi selamladı.

Dışarıda, yedinci Caddenin kalabalığında göze çarpmayan iki adam, sedan arabasından inerek otelle doğru hızla ilerleyen, üstüne işçi tulumu geçirmiş birinin arkasına takıldı. İşçi gibi giyinmiş olanı içeri girerken kapıda bekleyen bir başkası başını öne eğerek işaret etti. İşçi, berberin önünde kısaca durakladı. Bocchini'nin sandalyesine doğru bir gazeteyi belli etmeden gösterdi ve sonra otelin içinde gözden kayboldu.

İşçiyi izleyen iki adam, palto yakalarının altına uzanarak boyunlarına bağlanmış mendilleri burunlarının üzerine kadar çektiler. Palto ceplerinden birer tabanca çıkardıktan sonra, hiçbir şeyden kuşkulandırmadan Bocchini'nin sandalyesinde oturmuş, gazetesini okuyan adama doğru ilerlediler. Saat tam 10.20'de odada kurşun sesleri yankılandı. Dükkanın sessizliği, çığlık ve haykırırlarla birden bozuldu. Sandalyedeki adam kendini yere attıysa da, on bir kurşunun bedenine saplanması önleyemedi. Silahşörlerden biri kan içinde kalan adama doğru ilerleyerek ense köküne bir el daha ateş etti, böylece son darbeyi indirmiş oldu. Onlerinde bir kan gölcüğü içinde yatan adama şaşkınlıkla bakakalan on bir tanık, daha sonra ka-

tillerin kimliğinin saptanmasında yardımcı olamadılar. Gözleri önünde öldürülen adamsa, Albert (Celat) Anastasia'ydı. Yani, Ölüm Şirketinin gaddar yöneticisi ve Carlo Gambino suç ailesi olarak bilinen örgütün o günlerdeki patronuydu.

Anastasia, kendi uzmanlık alanının kurbanıydı. Çeyrek yüzyıldır, sanki bir tabak spagetti ısmarlıyormuş gibi soğukkanlılıkla, yüzlerce kurbanın öldürülmesini sağlamıştı. Onun gücünün kaynağı ve en önemli silahı, çevresine dehşet salmak olmuştu. Ölümünü sağlayan da bu oldu. Kurnazlığından ve bir kurt kadar vahşi, yırtıcı davranışlarından ürken Cosa Nostra'nın beş suç patronu, sonunda Anastasia'nın öldürülmesini tasarladılar. Çünkü yaşamasına göz yumulamayacak kadar sakıncalı ve önlenemez biriydi.

Bir suç patronunun öldürülmesi, çok büyük gizlilik içinde yapılması gereken bir iştir. Böyle bir eylem karşılıklı ödünlerle, verilen sözlerle, anlaşmalarla ve karşılıklı güvenle gerçekleşir. Bu öldürme olayını tasarayan, bir zamanlar Anastasia tarafından tehdit edilmiş olan New Jersey patronu Vito Genovese'ydi. Genovese, patronlararası ilişkiyi, güvendiği yardımcısı Anthony (Tony Bender) Strollo aracılığıyla sağlamıştı. Daha sonraki yıllarda Strollo da gözden düşerek Genovese'nin kurnazlığının kurbanı olacaktı. En yakın yardımcısı olan Thomas Eboji tarafından öldürülüp, cesedi güney Jersey göllerinden birine atıldı ve bulunamadı.

Böyleşi yüksek kademede birinin öldürülmesinde içeriden birinin, yani öldürülecek adamın güvendiği ve sorunlarını paylaştığı bir arkadaşının da yardımını sağlamak gereklidir. Anastasia'nın ikinci patronu ve en yakın sırdaşı Carlo Gambino, böyle biriydi. Gambino, Anastasia'nın yanından ayrılmayan fedaisi Michael (Tetik Mike) Coppola'nın, öldürme olayı sırasında, Anastasia'yı yalnız bırakmasını sağladı. Ayrıca ona, başka bir suç patronunun, kendi kızının kayınbabası Thomas (Uç Parmaklı Brown) Luchese'nin cinayeti onaylamasını sağlamak görevi verilmişti. Tutkulu bir adam olan Gambino, Anastasia'nın fiyakalı vahşet gösterilerine karşılık, ilişkilerini alçak

gönüllü bir yöntemle düzenlemekten yanaydı. Anastasia'ya yaptığı kallesliğin karşılığında cömertçe ödüllendirildi. Ölüm olayından bir ay sonra, New York'un ünlü Apalachin kebabçısında, altmış kadar Mafya üyesinin katıldığı bir şölende, Anastasia suç ailesinin yeni patronu olduğu açıklandı.

Kompo, her ne kadar Genovese hesabına iş gören Tony Strollo tarafından yürürlüğe konduysa da, cinayetin nasıl işleneceğini adım adım hesaplayanlar, başlarında Lawrence ve Joey Gallo'nun bulunduğu bir kabadayılar grubuydu. Mafya içinde Gallo kardeşler zararsız, hattâ bir bakıma gülünç kişiler olarak kabul edilirdi. Aslında Gallolardan her türlü kötülüğün gelmesi olağandı. Onlar, Brooklyn çetesine hesabına çalışan ölüm müfrezesini yönetiyorlardı. Çalıştıkları sürece ülke çapında beş yüzü aşkın öldürme olayından sorumlu oldukları sanılmaktadır. (Lawrence Gallo 1968 yılında kanserden öldü. Joey Gallo'ysa, suç patronu Joseph Colombo'yu öldürmeye yeltenip de başaramadıktan sonra, 1972 yılı nisan ayında, New York'taki Umberto Midye Lokantasında vurularak öldürüldü. Onu öldürenler de, kendisi tarafından yetiştirilmiş silahşörlerdi.) Gerçekten de Gallolar Anastasia hesabına birçok cinayet işlemişlerdi. Anastasia ailesinin içinde yetişmiş olup onun yakınıydılar.

Ama ayrıca, Anastasia ailesinin beğenilen neferlerinden ve komploda da görev aldıktan sonra, tıpkı Carlo Gambino gibi, Anastasia'nın öldürülmesine yardımcı olduğu için daha yüksek bir göreve getirilen Carmine (Doktor) Lombardozi'yle daha sıkı fikriydiler. Lombardozi'nin faizcilik eylemlerinde görev almışlardı. Onların cellat olarak ne denli başarılı olabileceklerini Lombardozi'den daha iyi bilen kimse yoktu.

Gallolar yürekliydiler, ama aptallık da etmezlerdi. Anastasia'yı hedef alan bir eylemin ne derece sakıncalı olabileceğini biliyorlardı. Anastasia'ya ateş edecek kişinin kesinlikle tanınmaması gerektiğini kavramış bulunduklarından, kendilerini ve arkadaşlarını doğrudan doğruya işe karıştırmadılar. Ölüm müfrezesinin önderliğini yapması için, çok usta bir cellat olan Jackie (Çılgın Köpek) Nazarian'ı kendile-

rine vermesini istediler Raymond Patriarca'dan. Kendi adamlarından ve az tanınmakla birlikte müthiş bir fedai olan «Suriyeli» adıyla çağırdıkları birini Nazarian'ın yanında görevlendirdiler. İşlerin yolunda gitmesini sağlamak ve Anastasia'yı gözden kaçırmamak için Gallolar da öldürme olayının geçeceği yerde gizlenmiş olacaktı.

«Anastasia'yı vurma işinde çok kişinin parmağı vardı. Bunlar kendisinin güvendiği, kuşulanmadığı insanlardı. Aynı zamanda onun, bütün çetenin denetimini ele geçirmesinden, patronlar patronu olmasından korkan kişilerdi.

«Ofis'te birlikte bulunduğum kişilerden Tony Strollo'nun, kiralık katil bulmak için Patriarca'ya başvurduğunu öğrendim. New York'takiler, Anastasia'nın tanıyamayacağı ve onu vurmaktan çekinmeyecek kadar yürekli birini istiyordu. New York'taki katiller Anastasia'dan çok korkarlardı. Strollo, Patriarca'ya telefon etti. O da bu işle ilgilenen öbür patronlarla görüştü. Daha sonra Strollo, Patriarca'yla buluşmak üzere Gallo'yu, Providence'a gönderdi. Patriarca, Nazarian'la Gallolar arasındaki ilişkileri düzenlemekte Nick Bianco adlı birini görevlendirdi. Bianco, Brooklyn'de büyümüştü. Bu yüzden Anastasia'yı tanıyordu. Gallolarla arası iyiydi. Ve o sıralarda serserinin tekiydi. Bugünse Colombo suç ailesinin ikinci patronu durumuna getirilmiş bulunuyor.

«Başka çetelerden silahşör almak yeni bir yöntem değildir. Anastasia, başka çeteler hesabına adam öldürmek için kendi cellatlarını her yana gönderirdi. Bugün her çetenin, başkalarına kiraladığı birer ölüm müfrezesi vardır. Chicago, New York, Montreal, Newark ya da Boston'da olsun, olay günü için hazır tutulan ve çeteden haftalık alan ölüm müfrezelerine mensup kiralık katiller bulunur. Müfreze üyeleri, patron tarafından özenle seçilir. Bu adamlarda bulunan üç nitelik şunlardır: Hepsi de çeşitli silah ve tabancaları çok iyi kullanır, baskı altında soğukkanlılıklarını yitirmez ve duygusuzdurlar.

«Yukarıda sözünü ettiğim özellikleri kendinde toplayan ve Anastasia'nın ölüm müfrezesinde çalışmış olduğunu sandığım bir adamı anımsıyorum: Adı,

Buz Kürdanı Barney'di Çok soğukkanlı ve ölçülüydü. Kendisine birini öldürme görevi verildiğinde, yardımcılarıyla birlikte kurbanını bir erkek tuvaletine sokmaya çalışırdı. Onu oraya soktuktan sonra, kendisine yardım edenler adamı kısıvrak tutarken, sivri uçlu ve ince bir buz kürdanını kurbanının kulağından beynine dek sokardı. Bu sivri kürdan çok küçük bir delik açtığından, kanama da çok az olurdu. Kulağın dışına sızıntı halinde akan kan, daha sonra silinerek temizlenirdi. Ama kürdanın beyinde yaptığı iç kanama da kurbanın hemen ölmesine yeterdi. Doktorlar, ölümün beyin kanamasından olduğu sonucuna varırdı. Cellatlar kendilerine özgü tiplerdir. Onlarda normal kişilerde görülen özellikler yoktur. Çeteye kazanılan her adam ve çetenin her üyesi de bunlar ayarında olabilmelidir. Yanı kendilerine verilen bir adam öldürme görevini yerine getirmeleri gerekir. Bu iş bazı kimselere, başkalarına oranla daha zor gelir. Ama seyrek rastlanan birkaç kişi içinde bu iş çok iyi para getirmektedir. Adamlar, sigorta satar gibî insan öldürürler.

•New England'da Ofis'in kendi ölüm müfrezesi vardı. Patriarca için göğsünü siper edebilecek en az on iki kişi bulunurdu. Onlara iyi para verilirdi. Ofis'ten düzenli olarak haftalık alırlardı. İrlandalı gangsterler savaşı sırasında Patriarca hesabına iş gören Joe Barboza, salt öldürülecek bir adam çıktığında göreve hazır olması için, Ofis'ten dokuz yüz dolar haftalık alıyordu. Rudy (Rudolph) Sciarra gibileri de haftada bin dolar ya da daha çok alırdı. Bu onların yalnızca haftalığıydı. Ama asıl görevleri olan adam öldürme işiyle çalışmadığı sürece faizcilik, dolandırıcılık ve ötekî arkadaşları gibi eylemlerle uğraşmaya da hakları vardı.

•Sciarra anlattıklarımın iyi bir örneğidir. Kısa boylu bir adamdır. Sert bir yüzü, dalgalı saçları vardır. Gözünü kırpmadan adam öldürebilir. Yine de başka yönleriyle iyi bir heriftir. Sciarra kredi kartlarıyla çevrilen dolaplarda ustalaşmıştı. American Express kartlarının taklitlerini basabilen bir arkadaş vardı. Sahteleri gerçeklerinden ayırt etmenin olanağı yoktu. New England çetesinde bulunanların hep-

si, Sciarra'nın kartlarını kullanırdı. Çeteyle ilişkisi olanlara tanesini yüz dolardan satardı. Ama ben, Henry Tameleo'yle birlik olduğum için, tanesini on beş dolardan satın alıyordum. Çalınmış arabaları Florida'dan California'ya nakletmek için Bu kartları eğlence yerlerinde, erkek giysileri satan mağazalarda, otellerde kullandım. Bir seferinde, Miami'de, Fontainebleu gece kulübünde, Frank Sinatra'yı dinlerken yanımdaki arkadaşlarımla iki bin dolar harcamaktan çekinmemiştim. Faturayı öderken bu kartı kullandım. Başgarson durumun farkındaydı, ama sesini çıkarmadı. Ona da iki yüz dolar bahşış vermiştim. Sciarra'nın kredi kartları altın kadar değerliydi. Çeteden Bobby Cardillo bu kartlarla bir dolu uçak bileti satın almış, sonra bunları birtakım enayilere ucuz fiyatta satmıştık. Birj bizi ihbar edene kadar American Express'i hayli zarara soktuk. Sciarra tutuklandı, ama kartı basan makine ele geçmedi. Yalnız polis, kartların üzerine konulan numaraların listesini elde ederek ülke çapında bir aramaya girişti. Birçok kişiyi tutukladılar, bu arada American Express de bir hayli zarara uğradı. Aşağı yukarı bir milyon dolar kadar.

«Kredi kartı basımı ve faizcilikle uğraşmadığı zamanlar Sciarra'nın görevi adam öldürmektir. Anastasia'yı vuracak olan Nazarian'ı da o ayarlamıştı. Anastasia gibi birinin öldürülmesi işini üstüne alan kimse, çetede büyük adam niteliğine yükselir. Nazarian da öyle oldu. İtibarı birden müthiş arttı. Bir bakıma minyatür bir Anastasia oldu. Yoluna çıkan herkesi öldürmekle tehdit ederdi. Patriarca ondan çekinmeye başlamıştı. Sokaktaki herkes de ondan korkuyordu. Vahşinin biriydi Nazarian. Bu yüzden ona Çılgın Köpek adını takmışlardı. Bir seferinde Edward Hannan adlı bir tanığı telle yavaş yavaş boğmuş ve şehir çöplüğüne atmıştı. Bu adam Nazarian'ın, Providence'daki Güzel Napoli Kahvehanesi'nde George (Kaplan) Balletto adında birini öldürdüğünü görmüş ve aleyhte tanıklık yapmaya karar vermişti. Nazarian onu şehir çöplüğüne atarken, böyle bir kimseyle ilgili düşüncesini halkın, anlaması amacını güdüyordu. Balletto'nun öldürülüşüne aslında yirmi iki

kişi tanık olmuştı, ama içlerinden yalnızca birisi tanıklık etmeyi kabullenme yürekliliğini gösterdi.

«Nazarian, Patriarca'nın bir-numaralı celladı olmakla yetinecek tip değildi. Gerçi servet sahibi olmuştı, ama, bu ona yetmiyordu. Patron olması gerektiği düşüncesindeydi. Anastasia'yı öldürdüğü için böhürleniyordu. Derken, Patriarca'yı tehdit etmeye başladı. O da bunun üzerine Sciarra'yla Lou (Tilki) Taglianetti'yi, Nazarian'ı öldürmekle görevlendirmek zorunda kaldı. Buna karar vermesi hayli yürek isteyen işti. Nazarian müthiş silah kullanıyordu. Bir mil öteden burnu koku alırdı. Ama Taglianetti'den hiç kuşkulandı. Taglianetti, Patriarca'nın Rhode Island'daki kumarhanelerinin patronuydu ve bir patronun da kalkıp adam öldürebileceği düşünülecek şey değildi. Bu yüzden, tasarlanan cinayet harika bir biçimde işlendi. Çoğu çete cinayetlerinin başarı nedeni de budur zaten. Adam, kendisini kimin öldüreceğini hiçbir zaman kestiremez; en beklenmeyen kişilerden gelir-ölüm. Böylece, 13 Ocak 1982 tarihinde, Providen, ce'daki bir kumar oyunundan çıktığı sırada vuruldu Nazarian. Taşlar üzerine yığılıncaya dek beş kurşun yarası almış olduğu halde, son solugunu verirken bile Taglianetti'yi boğmaya çalışıyordu.

«Ölüm müfrezelerinin değişik görevleri vardır. Çeteçi disiplini sağlarlar. Yöresel adam öldürme işlerini hallettikleri gibi, patronları korumakla da görevlidirler. Başka bölgelerdeki çetelerin işlerini görmeye gönderildikleri de olur. Bir patronun başka bir patrona yardım olarak yaptığı iş karşılığında para alınmaz, bu bir iyi niyet gösterisi kabul edilir. Patriarca, İrlandalılar savaşında düşmanlarını ortadan kaldırmak için başka bir örgütten müfrezeler getirtmekle hata etti. Kirli işlerini sürdürmek için Barboza gibi, çete üyesi olmayan birini kiralamıştı. Oysa çete dışındakilere güvenmemek gerekir. Çünkü bu tipler, kazanılmış adamların uyduğu kuralları çiğneyebilir. Barboza, yalnızca canı istediği için adam öldüren biriydi. Çetenin başına da bela olmuştu. Patriarca daha işin başında, önceki çetelerden silahşörler alarak canını sıkınları temizletmeliydi.

«Bizim cellatlar da öbür çeteler için aynı işleri yaptılar. 1960'lardaki Gallo-Profaci çatışmasında bazı kişileri ortadan kaldırmak için adamlarımızdan yararlanılmıştı. Louisiana patronu Carlos Marcello'nun bir işini görmek için New Orleans'a gönderilenler olduğunu biliyorum. Kimin hedef alındığını öğrenemedim, ama orada bir iş yapılmıştı.

«Belki en iyi eylemi gösteren ölüm müfrezesi, New Jersey'deki Joe Paterno'nun (Gambino ailesinin yüzbaşılarında) çalıştığı topluluktu. Bu müfrezenin sorumluluğu, Frank (Butch) Miceli'yle Frank (Ayı) Basto'nun üzerindeydi. Adam öldürmek için nereye olursa olsun giderlerdi. Willie Marfeo işini görenler de onlardı. Bu işin yapılması için Patriarca kent dışına çıkmıştı.

«Marfeo, Providence'ın Federal Hill'inde eylemini sürdüren bir kumar acentesiydi. O ve kardeşleri, çevrede yasadışı zar oynatmaya başlamış ve Patriarca'yla Tameleo'ya pay vermiyorlardı. Oysa Patriarca o bölgedeki kumar oyunlarına göz yumulması için polise para yedirmekteydi. Marfeo, Patriarca'nın şemsiyesi altında, onun adamlarıyla rekabet ederek eyleminin sürdürüyordu. Patriarca, kendileriyle konuşarak eylemlerinden bu tarafa da pay istemek için Tameleo'yu gönderdi onlara.

«Tameleo, akıllı bir puşt olan Marfeo'yu görmeye gitti. Adam ödeme yapmayı kabullendi, ama aradan bir hafta geçtiği halde para göndermemişti. Tameleo bir kez daha onunla görüşmeye gitti. 'Bak, Willie,' dedi. 'Seni son kez uyarıyorum. Ya bize ödeme yaparsın ya da kumarı durdurursun. Buna uymazsan, başın bizimle belaya girecek,' diye de ekledi.

«Marfeo sırtarak Tameleo'ya bakıyordu. Derken ağzının ortasına bir tokat patlattı. 'Defol buradan moruk!' diye de bağırdı. 'Git, Patriarca'ya söyle! Şapkasının içine sığın. Size bir şey vermeyeceğim.'

«Tameleo öfkesinden tir tir titriyordu, ama soğukkanlılığını yitirmedi. Sesi yumuşak, ne var ki çelik kadar soğuktu. 'Bayım,' dedi; 'git, sigorta primini öde. Sen artık ölmüş birisin.' Geri dönüp olanları anlattığında, Patriarca kudurdu. O derece öfkelenmişti ki, neredeyse ağlayacaktı.

‘Onu oracıkta neden vurmadin?’ diye bağırdı.

‘Tabancam yoktu,’ diye karşılık verdi Tameleo. Bunun üzerine Patriarca dışarıdan cellat getirtmeye karar verdi. Patriarca’nın adamlarına karşı Marfeo’nun tetik olacağını biliyordu. Ama dışarıdan bir cellat tarafından öldürüleceğini aklına getiremezdi.

‘Dışarıdan bir cellat getirtmeden önce, cinayeti en ince ayrıntısına dek tasarlamak gerekir. Silah, araba, tuzak kurulacak yer ve kaçışın nasıl olacağı özenle hesaplanmalıdır. Patriarca’yla Tameleo her şeyi hazırladı. Sonra da Joe Paterno’yla anlaşma yapıldı ve Miceli’yi gönderdiler. Birkaç gün sonra (13 Temmuz 1968), Willie Marfeo, Köşe Mutfağı restoranında pizza yerken içeriye hiç tanımadığı birisi girdi. Herkesi yere yatmaya zorladı ve Marfeo’yu iterek telefon kulübesine soktu. Kapıyı kapatıp Marfeo’nun başına ve göğsüne dört el ateş etti. Cinayet gün ortasında işlenmişti. Adam, kalabalığın içinde yok olmayı başardı. Kimse bir şey görmedi. Görmüş olmaları onların hayrına değildi çünkü.

‘Sorun böylelikle çözümlenmiş olmuyordu. İki yıl sonra, Marfeo’nun kardeşi Rudy, Patriarca’yı tehdit etmeye başladı. Kardeşinin öcünü almak istiyordu. Bu kez Patriarca iş için kent dışına gitmedi. Kendi ölüm müfrezesinden Sciarra’yla Pro (Maurice) Lerner’i görevlendirdi. Lerner başı başına bir tipti. Kızıl (John) Kelley ve Billy Aggie (Agostino) ile banka soygunculuğu yapmış, daha sonra da Kelley’yle büyük zırhlı arabaların soygununda bulunmuştu. Profesyonel takımlarda beyzbol oynayan bir üniversiteiydi. Milyonlarca yıl düşünülse, kimse onun katil olabileceğini akla getiremezdi. Ama yine de bir cellattı işte. Bir seferinde, çeteye kök söktüren birini öldürmesi gerektiğini anımsıyorum. Kapısı çalındığında, adamın açacağını biliyordu. On dakika öncesinden beyzbol sopasıyla antreman yaparak, sopayı tam dikine savurmayı denedi. Sonra gidip zili çaldı. Kapı açılır açılmaz, Pro, sopayı bir savuruşta adamın yüzünü haşat ederek öldürdü onu.

‘Rudy Marfeo çok dikkatli davranıyordu. Bu yüzden, işi planlamak için Patriarca’nın birini bulması gerekiyordu. Marfeo sürekli tedbirliydi. Alışılmış bir dü-

zen içinde görmüyordu işlerini. Pro, Kızıl Kelley'yi önerince, Patriarca kabullendi. Düzenbazlıkta kimse Kelley'yle başa çıkamazdı. Bir İsviçre saatini monte eder gibi dikkatle planlardı işlerini. Aziz kadar sabırlıydı. Haftalarca Marfeo'yu izledi. Ötekî onu tanıdı. yordu, Kelley'nin de kalabalığın içinde kendini hiç belli etmemek gibi bir özelliği vardı. Marfeo'nun, günün belirli bir saatinde bir sebzeçi dükkânına uğramak alışkanlığında olduğunu saptadı sonunda. İşin zamanlaması çok önemli olduğundan her şeyi bir daha ve bir daha inceleyerek gerekli zamanı ölçtü. Dükkâna ne kadar zamanda varabileceklerini ve oraya geldikten sonra Marfeo'ya ulaşmak için kaç dakikanın gerekli olduğunu kılı kılına hesapladı. Hattâ kaçarken, trafikte araba sürmenin ne kadar zaman alacağını bile saptadı. Planını herkesi usandırıcaya dek yineledi. Sonra da New York'a giderek namlusu kesilmiş bir av tüfeği, fişek ve bir çocuk maskesi satın aldı. Cinayetın işleneceği gün, birkaç arkadaşıyla birlikte dükkânın yakınındaki golf bahçesinde beklediler. Kimsenin dikkatini çekmemek için, Kelley ve arkadaşları başlarına golf şapkaları geçirmişti. Kelley golf toplarıyla oynuyordu. Sonra da gerçek cellatlarla, yani Lerner, John Rossi ve Robert Fairbrothers'la buluştular. Marfeo'yla birlikte Anthony Meleî adlı arkadaşını sebzeçi dükkânında yakaladılar ve Kelley'nin saptadığı dakikada onları vurdular.

«Bence Patriarca bu iş için Miceli'nin takımını kullanmalıydı. Lerner oldukça iyi bir cellattı ama, Miceli'yi kullansaydı, işi planlaması için Kelley'den yararlanmak zorunda kalmayacaktı. Miceli, çeteden olmayan birine işi planlattırmaktansa, kendisi yapmayı yeğ tutardı. Daha sonraları, Kelley bir cinayet olayından ötürü Patriarca'yı ele vermekten çekinmedi.

«Miveli ile Basto'nun dümeni harikaydı. On kişilik bir ekipleri vardı ve haftada beş yüz kağıt alıyorlardı, ama bu asıl kazandıkları paranın ancak bir bölümüydü. Ülkenin en iyi işleyen sahtekârlık işiydi onlarınki. Miceli'yle çetesinin taklidini basamayacağı şey yok gibiydi. Sahte posta pulları, pasaportlar, sürücü ehliyetleri, hisse senetleri ve banknot basıyorlardı

konfet  gibi. Zaten New Jersey, ülkenin sahtekarlık merkezidir. Üstelik New Jersey'de Miceli'nin grubundan istediğin her silahı alabilirsin: Makineliler, el bombaları, mayınlar. Hani isteyen olsa, tank bile bulurdu müşterisine. Aslında başka bir keresinde Jerry Angiulo'yla ba ımın derde girmesine de Miceli'nin sahte baskılarından biri neden oldu.

-1963'te Miceli'den dolarına on sentten sahte 20'likler almıştım. Patriarca ile Tameleo'ya göstermek için bir kaç örnek aldım yanıma. Rhode Island'da bir otelde bulu tuk, Tameleo'yla erkekler tuvaletine ğirip ona sahteleri gösterdim. Harikaydı hepsi de. Bir gecede bir milyon dolarlık çekip, dolarına yirmi sentten satabileceğimi söyledim.

-'Bak,  ocuğum,' dedi Tameleo, 'biz bu i e karışmak istemeyiz, ama sen istediğin gibi yap. Yalnız bir şeye dikkat et; bunlardan hiçbiri bizim kumar oyunlarımıza karı masın, ayrıca at yarı larından da uzak dur. Sakın oralarda piyasaya s reyim deme bunları!' Sorun yoktu benim açımdan. Benim yapacağım, hepsini bir başka aracıya satmaktı.    günde be  yüz bin sahteyi Boston bölgesine d k verdim, elli bin dolar kârı da cebe attım. Bir de baktım ki Angiulo'nun gorili Sal Cesario'dan bir  ağrı gelmiş, Jay'in Salonu'nda bulu mamız için. Ben de bara gittim, Jerry'nin kardeşi Smigsy'yi gördüm. Jerry'nin beni neden görmek istediğini sordum. Bilmediğini, aşağıya, mahzene inmemi söyledi.

-Şimdi bu barın mahzeni de garip bir yerd  doğrusu. Duvardan duvara halılar, ana salonda altı-yed  metrelik bir toplantı masası, etrafında her cinsten iskemleler. Angiulo'nun gorillerinden Joe Russo, bana masanın bir ucuna oturmamı söyledi. On beş dakika sonra Angiulo ortaya  ıktı. Gri ipek pantolon, siyah el i i deriden terlikler, siyah kadifeden bir smokin  eket vardı üstünde. Elinde ağızlıklı bir sigara tutuyordu. Gangster filmlerinde oynayan George Raft gibiydi. Masanın öbür ucuna doğru yürüdü, bana tepeden şöyle bir baktı, sonra da, 'Yaa, demek sensin o  ocuk,' dedi.

-'O  ocuk mu?' dedim. 'Aman be Jerry, beni yıllardır tanırırsın sen, ne demek yani, o  ocuk?'

•'Sakın yalan söyleyeyim deme,' diye kest; sözü-mü. 'Buralara sahte yirmilikler sokmuşsun.'

•'Sana yalan söylediğim falan yok,' dedim. 'Evet, soktum. Ne oldu ki?'

•'Şimdi de eski Al Capone filmlerindeki gibi konu-suyordu. 'Bu yerden canlı çıkamayabilirsin bu gece,' dedi.

•'Haydaa... ne oluyor sana, Jerry,' diyebildim.

•'Kes bakalım sen şimdi sesini,' diye bağırdı. Bir-den deli gibi öfkeden köpürür bir hal almıştı. 'Başı-nı derde sokmuşsun sen... Deligi boylarsan görürsün. Senin o paralar bütün kumarhanelere, at yarışlarına girmiş, polisten de, başkalarından da bir sürü laf geldi.'

•'Bir dakika,' dedim. 'Raymond ile Henry'nin olu-runu aldım bu nesneleri sürmek için.' Bu arada oda-ya bir düzine adam doluşmuştu. Kurtulma şansım yoktu, biliyordum.

•'Kimden?' diye bağıırıyordu. 'Patron benim bura-larda.'

•'Raymond ile Henry'den,' dedim. 'İşte Raymond'un numarası, aç telefonu sor.'

•O zaman biraderlerinden birini Patriarca'ya yol-ladı. Yirmi dakika sonra dönen adam, eğilip kulağı-na bir şeyler fısıldadı Jerry'nin. Angiulo bana dönüp bağırdı: 'Bas git buradan! Sakın bir daha gözüme gö-zükeyim deme.' Değınmemekle beraber, Patriarca ona benim izin almış olduğumu söylemişti. Sahte para-ların kumara ve yarışlara nasıl girdiğini hâlâ bilmi-yorum. Benim çalıştığım adamlara parayı başka yer-lere sürmeleri söylenmişti oysa.

•Sokakta, alışkanlık haline gelmiş davranışlarda bulunana kimse tam bir budaladır. Bu tür alışkanlık-lar insanların başına eninde sonunda büyük felaket-ler getirir. Her gün evine aynı yoldan giden, aynı saatte aynı gece kulübüne uğrayan, hep aynı resto-randa yemek yiyen, işini her gün aynı saatte bura-kan birinin yakalanıp temizlenmesi son derece ko-laydır. Çetede herkes bu kuralı bilmez. İnsan her gün

alıştığı şeyleri yapmamalı, davranışlarını sık sık değiştirmelidir.

«Çetenin adam öldürme işlerinde bunca başarılı olmasının başka nedenleri de vardır:

«En çok kullanılan yöntemlerden biri de, kişinin düzenli olarak iş gördüğü kimseler aracılığıyla öldürülmesini sağlamaktır. Adamı, çalınmış birtakım malları görmek üzere bir yere çağırabilirler. Kendileriyle bir gece kulübünde ya da bir evde buluşmasını isteyebilirler. Söz konusu kimse oraya gidince de öldürülür.

«Bir gece Joey Palladino bana bir tuzak hazırlamıştı. Cape Cod'daki Joey'in Yeri'nde karnımızı doyurmuştuk. Ortada ciddiye alınacak bir durum yok gibime geliyordu. Aynı gece Medford'daki evime erken gittim. Saat ikide kapı çalındı. Blanche'la yatağa girmiş bulunuyorduk. Karıma; 'Bir şey var herhalde; dedim. 'Gece boyunca içimde bir huzursuzluk duydum çünkü.' Altıncı duygum yine harekete geçmişti. Bende böyle garip bir sezme yeteneği vardır. tehlikeyi duyarım. Durup dururken bir tersliğin olacağı birçok kez içime doğmuştur. Bu sefer de öyle oluyordu.

«Kapıya gittim. Gelen, Joey Palladino'ydu. 'Vinnie,' dedi; 'kulüpte iki kadın var. Haydi sen de gel, biraz eğleniriz.' Yalan söylediğini sezmiştim. Ama gitmeyi kabullendim. Odaya dönerek giyindim ve Blanche'a, kulüpte bazı aksilikler olduğunu, bunları düzeltmem gerektiğini söyledim. Çıkmadan önce, çekmecedeki tabancamı da yanıma aldım. Genellikle üzerimde tabanca taşımadığım halde, bu kez içimde. ki duygunun etkisiyle silahımı alıyordum. Kulübe giderken Joey'e; bu saatte beni neden aradığını sordum. 'Harika orospular, Vinnie,' dedi. 'Hoşlanırsın diye düşündüm.' Oraya vardığımızda, Daddieco barın yanında, duruyordu. Körkütük sarhoştü. Bobby Daddieco'yla ufak bir konu üzerinde tartışmamız olmuştu, ama ben bunu çoktan unutmuştum. İçeri girer girmez Bobby tabancasını çekerek üzerime doğrulttu. Ateş etmeye niyetliydi. Cebimdeki tabancayı yok-

ladım. Namlu doğrudan Daddieco'nun karnına dönüktü. Yine de ilkönce diploması kullanmayı denedim. Daddieco'yla her zaman yakın arkadaş olmuştuk; bu yüzden aklını başına getirmeye çalıştım. Sonradan öğrendiğime göre, Joey gece boyu onunla konuşmuş. Benim, kendisini öldürmeye niyetlendiğimi, bu yüzden onun daha erken davranarak beni öldürmesinin yerinde olacağını söylemiş ona.

Daddieco: 'Joey'den duyduğuma göre kendini bir bok sanıyormuşsun,' dedi. 'Sözde benden daha akıllıymışsın, Providence'ı avucunun içine almışsın.'

Daddieco'ya, Palladino'nun puştun teki olduğunu söyledim. Tam bir saat konuştuk. Palladino, Daddieco'yla aramızdaki yakınlığın farkında değilmiş. Sonunda bizi birbirimize düşürmeye kalkıştığı için Joey'i bir temiz dövdük.

•Arkadaş aracılığıyla tuzak kurup adam öldürmek çetenin yöntemlerinden yalnızca biridir. Çoğu zaman insanın kız arkadaşını da kullanırlar. Kendisi istemediği halde işe karıştırırlar kadını. Kendi hayatıyla korkutarak, çocuklarını ya da ana-babasını tehdit ederek onu zorlarlar. Bunun üzerine kadın öldürülecek adamı ya bir restorana ya bir motele ya da apartmana belli bir saatte çağırır. Cellat, kurbanı gözden uzak bir yerde bekler; geldiğinde kafasına vurarak bayıltır, arabaya taşır, öldüreceği yere götürür ve orada işini bitirir.

•Bazen çete mensupları arasından, adam öldürmek için son derece garip yöntemler bulan serseriler de çıkar. Örneğin Nicola Giso böyleydi. Giso, Joe Lombardo'nun yakınlarından olup yaşlı bir çete üyesiydi. 1960'larda, Lombardo'dan yüz bin dolar çalarak, bunu Ralphie Chong'la birlikte New York'ta harcadığı için saygınlığını yitirmişti. Çetenin ihtiyar donları onu öldürüp öldürmeyecekleri konusunda bir yuvarlak masa konferansı yaptılar. Öldürmeme kararı alındı ama, çaldığı parayı faiziyle birlikte kuruşu kuruşuna ödemek zorundaydı. Bu yüzden Giso, Patriarca ve Tameleo'yla arası açılmasın diye her şeyi yapıyordu. Bir gün Providence'da, Patriarca'nın yanındayken, Angie DeMarco'dan söz açıldı. DeMarco, birçok çeteciye tehdit eden ve Patriarca'dan puşt di-

ye söz eden iki paralık bir sarseriydi. Konu bu herifle nasıl başa çıkacakları üzerine açılmıştı.

«DeMarco hayvanın tekiydi. Arada sırada adam öldürürdü. Patriarca'yı öldürmeye kalkışacak derecede kafadan kontak bir herifti. Patriarca'yla Tameleo, DeMarco'nun temizlenmesi gerektiği konusunda söz birliği etmişti. Giso ortaya atılarak, bu herifi temizlemek için iyi bir yol bildiğini söyledi. O DeMarco'yla epeyce dosttu ve onunla kahve içmek için bir restoranda buluşabileceklerini ileri sürüyordu. 'Birlikte oturduğumuz sırada' diyordu Giso; 'çaktırmadan kahvesine biraz zehir koyarım. Onu başka yolla öldürmek oldukça zor.' Tameleo, Giso'ya aptal bir orospu çocuğu olduğunu söyledi. Öyle bir şey yapmaya kalkışırsa onu öldürteceğini belirtti. Daha sonra Tameleo, ölüm müfrezesinden iki kişinin, DeMarco'yu öldürerek kent çöplüğüne atmalarını sağladı.

«Çetenin, ayrıca polis kuvvetlerinininkinden çok daha güçlü bir istihbarat servisi vardır. İstedığınız yere kaçın, çalışmak zorunda oldunuz mu, çete yerinizi öğrenir. Onların Sosyal Sigorta dairesindeki adamları aracılığıyla bulduğunuz yeri çıkartabilirler. Bir kimsenin, çalışabilmesi için Sosyal sigortaya kayıtlı olması gerekir. Söz konusu kimse bir işe girip sigorta kartını gösterdiği anda, çete o adamın yerini öğrenmiş olur. Haberden birkaç gün sonra da, cellat görevini yerine getirmek üzere kurbanının karşısına dikilir.

«Çetenin başka yöntemleri de vardır. Örneğin, doktorları kullanırlar. Aranan kişinin özel bir sakatlığı, yarası, alerjisi ya da bunlara benzer belirli bir hastalığı varsa, tıp kuruluşlarındaki doktorlar aracılığıyla adamın yerini bulup çıkarabilirler. Böyle bir iş aylar, hattâ yıllar alabilir. Ama çetenin elinde bir dolu doktor vardır. Bunlar, çete aracılığıyla gelirlerini faize verdikleri için, karşılığında da yine çeteye haber iletmek zorundadırlar.

«Çeteyle ilişkisi olan çok sayıda doktor vardır. Vergilenmemiş paralarını çete aracılığıyla işletirler. Çünkü yasal bir biçimde işletmeye kalkışacak olurlarsa, vergi memurlarının dikkatini çekebileceklerinden korkarlar. Doktorların faize verdikleri paralar,

onlara haftada yüzde bir faiz getirir. Çete de yüzde dört faiz alır. Doktorların bazısını da çete, kadınlarla ya da homoseksüellerle uygunsuz durumda yakalayarak sonradan onlara şantaj yapar. Yine bazı doktorlar, çetenin gece kulüplerindeki eylemlerine paravanlık eder. Sam Amca'yı atlatmak için akla ne gelirse yaparlar. Doktorların düzenbazlığı, çetecilerinkinden beterdir. Hiç değilse benim tanıdığım doktorların hepsi öyleydi.

«Doktorlardan sonra, çetenin elinde polisler de vardır. Yoldan çıkmış polisleri kullanırlar, ülkenin neresinde olursa olsun belli bir kişi hakkında istihbarat almak için. FBI, çetenin harcamak istediği bir adamı saklıyorsa, adamın yerini bulmak için polisleri kullanırlar. Yüksek rütbeli bir emniyet görevlisinin FBI ile temas edip, falanca kişiyi bir soygunculuk ya da hırsızlıktan dolayı sorguya çekmek istediklerini söylemesini sağlarlar. Ne var ki, FBI bir muhbiri sakladığı zaman bu konuda yerel polisle işbirliği yapmayacak kadar tecrübelidir. Onun için, adamı kendilerinin tutmadığını, Adalet Bakanlığı'nın dosyayı devraldığını falan söylerler. FBI, yerel polise hiçbir zaman kesin bir 'hayır' çekmez. Yalnız bir süre öyle sallarlar, oyalarlar. FBI'dan bilgi alamasa bile, çete yine de ülkenin herhangi bir köşesindeki polis dosyalarını ortaya çıkartıp bilgi sızdırabilir. Gerekten tek şey, devamlı para yedirdikleri polislerden birinin bilgi sızdırmasıdır.

«Polislerden elde edemediklerini, hapishane görevlilerinden alırlar. Kefaletle haptisten tahliye edilmiş suçluların, bu görevliler tarafından takip edildiğini bilirler. Bedelini ödedikten sonra, New England'da anasını bile satacak hapishane denetim görevlisi memurlar vardır. Çete bunları bilir ve kullanır.

«Çeteyi küçümsememek gerekir. Avlarını sigorta şirketlerine verilen çeklerden bile izleyebilirler. Çünkü herkesin bir sigortası vardır, başı belada olan birinin bile. Ya araba, ya ev ya da hayat sigortası, ya da deniz aracı sigortası vardır. Hangisi olursa olsun, sigortalının nerede olduğu hakkında bilgi verebilir. Sigortalanmak için bir müracaatta bulunduğu anda yerini bulur çetenin adamları. Çetenin kendi işletti-

ği yüzlerce sigorta acentası olduğu gibi, hedeflenen kişiyi, kendilerine prim borcu olduğunu ya da bir sigorta bedelini ödemek istediklerini bildirerek ortaya çıkartabilirler. Nedeni ne olursa olsun, hedefteki adam bir sigorta poliçesi almışsa, kendini ölmüş bilse yeridir.

«Aynı şey sürücü ehliyetleri ve plakalarla da yapılır. Rüşvet yedirdikleri adamlar kanalıyla, eyalet trafik bürolarından herhangi bir kişinin başka bir eyalete geçip oradan ehliyet alıp almadığını falan araştırabilirler. Ya da aradıkları adamın çocukları varsa, yer değiştirdiği takdirde okuldan okula aktarılan çocukların kayıtlarını izleyip yine bulabilirler adresini. Çete hakkında polise bilgi veren bir muhbirin bu yüzden yalnız kimliğini değil, tüm görünüşünü de değiştirmesi gerekir peşindekilerden kurtulmak için. Ve çok azı kurtulur çetenin elinden. Günün birinde bulurlar adamı.»

18/ÜÇ HIRSIZ

İRLANDA'lılar savaşından sonra Teresa'nın yaşamına üç renkli tip girdi. Bunlardan ikisi, Henry Tameleo tarafından Teresa'nın emrine verilen ufak çaplı hırsızlardı. Teresa'nın rehberliğinde, sonraları Londra'dan Miami'ye dek milyonlar vuran ünlü birer dolandırıcı haline geleceklerdi. Üçüncüsüyse, go-go dansözü olan bir kadındı ve Ebtide'da dansettiği sırada Teresa'nın gözlerini kamaştırmıştı. İki adam, Teresa'nın suç mesleğinde ilerlemesine yardım ettiler. Ama kadın, Teresa'nın düşüşüne yol açan nedenlerden biri oldu.

Üçlünün ilk adamı, kırk yaşındaki hırsız Robot Cardillo'ydu.

«İnsan nasıl bir işte çalışırsa çalışsın, tanıdığı kişilerden bir şeyler öğrenir. Bu kişiler ister okumuş, ister bilgisiz olsun; ister ahlak, isterse profesör olsun önemli değildir. Öğrenme yolunda herkes yeni bir basamaktır. Sokakta yaşayan insan, karşılaştığı herkesten ya ders alır ya da açlıktan ölür. Soygunculukta fakülte diplomasının beş paralık değeri yoktur. Sokakta geçerli olan bilginin otuz gramı, üç yüz kiloluk kitap bilgisinden daha değerlidir. Bobby Cardillo buna çok iyi bir örnek olarak gösterilebilir. Daha önce de anlatmıştım. Kendisi, gün ortasında bir yatak odası takımını yürütebilecek yetenekte bir hırsızdı. Bobby, sahte ad olarak Parker'ı kullanır, çünkü başka hiçbir adı heceleyemeyecek kadar bilgisizdir. Ama hayatta ondan daha yetenekli bir orospu çocuğuna rastlamak da olanaksızdır. Bu herif sokakta çevirdiği dolaplar sayesinde milyonlar edinmiştir.

«Bobby, 1.82 cm. boyunda ve yüz yirmi kilo ağırlığındadır. Benimki gibi büyük bir midesi vardır. Yağ tulumunu andırır. Eski ülkeden gelme değildi, ama gerçek bir yoksulluktan çıkmıştı ve bunu da belli ediyordu. Çocukluğunda bir odada on beş kişiyle birlikte kalırmış. Kötü giyinir, sakildir, domuz gibi yemek yer, ama çok zekidir. Cardillo'yu bana Tameleo göndermişti. Revere'de hırsızlık yapıyor ve malları kendi yerine satabilecek birini arıyordu. Boston çetesinin eskilerinden Teddy Fucillo, Cardillo'yu Tameleo'ya, işine yarayabilecek bir adam olarak salık veriyor. Tameleo da bir gece beni Ebbtide'a çağırarak Cardillo'ya sahip çıkmamı ve yanımda çalıştırmamı söyledi. Onunla tanıştık -1963 yılıydı- ve işte o zamandan benim hesabıma çalışmaya başladı.

«Bobby'nin hayli yürekli ve zeki bir olduğunu çok geçmeden anladım. Yaratılıştan tutumlu bir adamdı. Ayrıca, herkes kendisinin aptal olduğunu ve onunla birlikte çalışmayı kabullendiğim için benim de aklımı yitirdiğimi düşünüyordu. Oysa, Cardillo değerini hemen kanıtladı: 1964 yılındaydı. Çete savaşından ötürü işler o sıralarda oldukça ters gidiyordu. Para, özellikle benim gereksindiğim miktarlarda, para kazanmak çok güçleşmişti. Bir gün Bobby, Everett'teki bir oyuncak deposuna bir arkadaşını görmeye gitti. Onunla konuştuğu sırada, yük boşaltma kapısındaki büyük bir kilide takılmış gözü. Kilidin üzerindeki numaraları okuyup ezberlemiş, sonra depodan kilidini yapan adama giderek uygun bir anahtar elde etti. Bu depodan oyuncak çalarak yarım milyon dolar kazandık; salt Bobby'nin kilit üzerindeki numarayı ezberleyecek derecede akıllı olabilmesi sayesinde.

«Cardillo başlı başına bir tipti, ama bir kusuru da vardı: Hırsızlık hastasıydı. Sürekli olarak bir şeyler çaldığı için onunla bir mağazaya girmek olanaksızdı.

«Cebinde üç bin dolar varken, çocuğu için otuz dokuz dolarlık bir daktiloyu kaldırır, parasını ödemezdi. Birkaç dolarlık yeni bir traş losyonu görsün, cebine atıverirdi. Bir kaç dolarlık bir iş için yakalanma tehlikesine girmek aptallıktı ama, Bobby böy-

leydi işte. En sevdiği numaralardan biri de, büyük bir mağaza olan Jordan Marsh'ta müşterilerini bekleyen paketleri yürütmekti. Giriş katında müşterisini bekleyen paketlerin üstündeki isimleri okur, ondan sonra çocuğun birini yanına çağırıp eline iki dolar sıkıştırır, ona gidip 'Bay Miller'in paketlerini almasını' söylerdi. İçlerinde ne olduğunu bilmezdi, umur-samazdı da; alınacak bir şeydi bunlar, o kadar. Gerçek Bay Miller paketlerini almaya geldiğinde, paketler Cardillo'nun arabasını boylamış olurdu.

•Bobby iki kez evlenmişti. İlk karısı Adeline'den nefret ediyordu, ama her iki yılda bir kadına yeni bir araba alırdı; salt çocukları yeni bir Cadillacla gezebilirler diye. Bayramlarda da Adeline'i Arthur'un Çiftliği'ne davet ederdi. Kadın oraya geldiğinde arabayı hindi, salamura et, balık, şişelerle içki, oyuncak... aklı gelebilecek her türlü şeyle doldururdu. Noel'de eski karısıyla çocuklarına aldığı hediyeleri taşımak için kamyon gerekirdi. Ailesinde kim olursa olsun, onlara her şeyin en iyisini vermeye çalışırdı.

•Bobby aynı zamanda çok şakacıydı. Miami Plajı'nda, Thunderbird Moteli'ne gider, ailelerimizin tatil harcamalarını karşılamak için milletçi dolandırıcıydık. Thunderbird Moteli, çetenin tatil yeridir. Detroit, Chicago, New Jersey gibi kentlerin en önde gelen çetecileri tatil sezonunda buraya gelir. Biz de orada elmas hırsızlığı, tahvil dolandırıcılığı, hileli iskambil ve zar oyunları ile yolumuzu bulurduk. Çok büyük para kazanmazdık; gecede bin ya da bin beş yüz dolar kadar aldığımız olurdu. Ama Bobby'yle ben kazancımızı oradaki otuz ya da kırk çeteciyle paylaşırdık. Onlar da kazançlarından bize verirdi. Aslında hepimiz orada tatil geçirmek için bulduğumuzdan, böyle zamanlarda paranın da paylaşılması hemen hemen doğaldı. Zararlı çıkmaz aksine, ileride bize yararı dokunabilecek kişilerle dostluk ilişkileri de kurmuş olurduk.

•Thunderbird'de olmadığımız zamanlarda, Fontainebleu'de atraksiyonları izleyerek eğleniyor olurduk. Muazzam para harcardık. Oradaki komi, kapıcı, garson gibi çalışan kişilerin çoğu çeteden para almaktaydı. Başgarson, bizim sahte kredi kartıyla bunca

harcama yaptığımızı bildiği halde ses çıkarmaz, üstelik, kartların sahte olduğu anlaşıldığında bize haber vererek kartı değiştirmemiz bile sağlardı. Oradaki Hilton Oteli'nde de bize böyle yardım eden adamlarımız vardı.

«Çete, Miami'yi soyup soğana çeviriyordu. Hepimiz tatil harcamalarımızın bütününe sahte kredi kartlarıyla finanse ediyorduk. Cebimizden on kuruş para harcamazdık.

«Thunderbird'de Cardillo'yla öbür çetecilerin şaka yapmaktan çok hoşlandıkları bir komi vardı. Gece saat onda mutfak kapandıktan sonra, kendisinden büyük bir tepsi içinde süt, sandviç ve kahve isterdik. Çocuk tepsiyi getirip bir dakikalığına bir yere bıraktığında, Cardillo o görmeden, tepsiyi alıp saklardı. Geri geldiğinde, getirdiklerini ortalıkta göremeyen komi, 'Tepsi ne oldu?' diye sorardı Cardillo'ya. O da 'ne tepsisi?' diye karşılık verirdi, Zavallı çocuk, yukarıda bulunan müdüre koşar, 'Tepsimi çaldılar,' diye bağıırdı. Müdür bakmak için aşağıya geldiğinde, tepsi bırakıldığı yerde olurdu. Bu kez komi, dikkatsizliğinden ötürü bir güzel azar işitirdi. Çocuğa böyle şakalar yaparak onu deliye çeviriyorduk.

«Daha kötü olanlarını ise, geç saatlere bırakırdık. Komi'yi çağırıp, 'Çilek suyu istiyorum; yalnız, kamışı kırmızı çizgili olsun,' derdim. Ötekiler de kırmızı çizgili kamış istediklerini söylerlerdi. 'Kırmızı çizgili kamışı bu saatte nereden bulayım?' derdi oğlan. Ama biz, lobide oturan yirmi beş kişi, ille de böylesini isteriz diye tutturunca zavalıcık, gece vakti bütün kentı dolaşarak kırmızı çizgili kamış bulmaya çalışırdı. Bulurdu da... Ertesi gece, Accardo özel bir hamburger isterdi. 'Yalnızca tek tarafı pişmiş olsun,' derdi. Komi: 'Hangi tarafı?' diye sorar, 'pişmiş olmayan tarafı,' karşılığını alırdı. Ve sonra da eklerdi: 'Ama hamburgeri kırmızı turşuyla birlikte getir.' Çocuk hiç yüksünmeden istenileni kesinlikle bulur, yerine getirirdi. Zavallıyla çok dalga geçiyorduk, ama bizden gecede kırk dolar bahşış alıyordu.

«DeCavalcante iyi bir herifti. Şu sıralar kumarbazlığı yüzünden hapişte bulunuyor. Ama zamanında patronların en gerçekçisiydi. New Jersey'de ona

yağ tulumu adını takmışlardı, çünkü berbat bir yemek yeme tarzı vardı. Aslında kendisinden 'Kont' diye söz edilmesinden hoşlanır, bunun için de ailesinin soylu olduğunu söyler. Benî en çok etkileyen yanı, hiçbir zaman büyüklük taslamaması olmuştur. Her gece saat ikiden sonra, New Jersey'deki evine telefon edip, oğlunun eve gelip gelmediğini sormak gibi bir alışkanlığı vardı. Oğlanın evde olmadığını öğrenince de bağurmaya başlardı: 'Seni aptal karı,' derdi; 'git bul onu ve buluncaya kadar da eve gelme.' oğlunun evde olmayışına neden bu derece öfkelendiğini sorardım. 'İferifin üstüne düşmezsem hapiste bulacak kendini' diye yanıtlardı. O zaman, niçin daha kestirmeden gidip karısıyla oğlunu da yanında Florida'ya getirmedeğini sorardım. Bana aklımı yitirmişim gibi bakardı. 'Vinnie,' derdi; 'insaf! Hiç mi tatil yapmayalım yani?.'

«Florida eğlenceli yerdî, ama orada başım derde girdi. Blanche beni kız arkadaşım ile gezerken orada yakaladı çünkü. Bu kız bana çok pahalıya ve bir sürü başağrısına patlamıştır. Adı Rosie Marie Neves'di. Bir kulüpte go-go dansözlüğü yapıyordu. Sayemde hemen hemen milyoner oldu.

«Bir geceliğine go-go dansözlüğü yapmaya geldiği Ebbtide'da rastladım ona. Bir gece içeri girdiğim de orada, bir kafesin içinde, ateşli hareketler yaparak kıvranıyordu. Şöyle bir baktım ve: 'Aman Allah, bu da nereden çıktı?' diye düşündüm. Kulüp müdürü Bucky'yî çağırarak kızın kim olduğunu sordum. İşe yeni başlayan biri olduğunu söyledi. O sıralarda on dokuz yaşında, 1.65 cm. boyunca, harika bir vücut yapısına sahip bir kızdı. Belki çok güzel değildi ama, o siyah saçları bir türlü aklımdan çıkaramadım.

«O geceye dek, belirli bir sevgilim olmamıştı. Düşüp kalktığım bazı kadınlar geçmişti ama, hiçbirî ciddi değildi. Karımı seviyordum, her zaman da sevdim. Ama günün on sekiz yirmi saatinin evinden dışarıda çetecilerle birlikte geçiren herkes evli olsun olmasın, kadınlarla ilişki kurar. Ben kurmamıştım. Ne bir ilişkim vardı, ne de olmasını istiyordum. Bence bu tür ilişkiler enayilerin avunması içindi. Karımdan,

ailemden kopmak istemiyordum. İsteseydim, çevrede o kadar çok kız vardı ki... Ama Rosie'ye rastladığımda ağına düştüm. Önce onu o kafesten dışarı çıkardım ve bir daha da dans etmek zorunda bırakmadım. Ömrümde başıma gelen en büyük belaydı, bu. İşim üzerinde kötü etkisi oldu, ailemi çok üzdü. Bu konu onlar için işkenceden farksızdı. Ama en berbat olay, Florida'da geçti. Blanche'a, Rosie'den ayrıldığını söylemiştim, karım bizi yine de birlikte gördü. Tanrım... Çok korkunçtu.

«Başkaları tarafından anlaşılması güç bir sorun belki. Ama ben ailesine çok bağlı biriydim. Çoğu zaman onlardan ayrı kaldığım halde, bu söylediğim gerçektir. Aslında bir çeteci olarak, çocuk yapmaya nasıl zaman ayırabildiğimi kendim bile bilemiyorum. O zamanlar gençtim, insanı tüketen para kazanma hırsı bende henüz yoktu. Çocukların böylesine iyi insanlar olarak yetişmeleri bir mucize olsa gerek. Bunun da nedeni Blanche oldu. Harika bir annedir o. Aslında öyle olmak zorunluğundaydı, çünkü bir baba olarak görevlerimi yerine getirmiyordum.

«Blanche, Rosie'yle ilişkimizi duyunca, onu görmemi engellemek için dünyayı yerinden oynattı. Kendisine Rosie'den ayrılacağıma söz verdim. Sözümde durmaya da kararlıyım. Ailemi alıp Miami'de kendileri için kiraladığım lüks bir sayfiye evine götürdüm. Onları orada otururken ben de Thunderbird'de dolaplar çeviriyordum. Rosie aklıma gelmiyordu bile. Dereken bir gün, motelin hoparlöründen bir anons işittim: 'Bay Teresa, lütfen telefona geliniz'. Telefonu kulağıma yaklaştırdığımda şu sözleri duydum: 'Merhaba, şekerim; nasılsın?'. Neredeyse oracıkta bayılcaktım. 'Bu yaptığın ne?' diye sordum. 'Sesin çok berrak geliyor, sanki yolun karşı tarafından telefon ediyor gibisin.'

«Demez olaydım. Tam da üstüne basmışım. Rosie bir kahkaha attı: 'Öyleyim zaten,' dedi. 'Karşı kaldırımdaki eczaneden telefon ediyorum.'

«O an içimden, tabancamı çekip beynime bir kurşun sıkmak geldi. 'Neredesin, neredesin?..' diye haykırdım.

«Sokağın karşı kıyısında, çocuklarla birlikteyim.'

daye yanıtladı. Önceki evliliğinden iki çocuğu vardı. Onları da yanında getirmişti. Başım fena derde girmişti. Blanche'a duyurmamak gerekiyordu. O benim karım olacak kadında bir sinir vardır ki, kapsülü ateşlenmiş dinamit gibi patlayıverir. Derken Rosie ekledi: 'Gelip beni almalısın. Seni bavullarımla birlikte kaldırımda bekleyeceğim.'

'Bir yere çıkma,' dedim, 'Şimdi geliyorum.' Dışarı fırladım. Cadillac'a atlayıp gazladım. Köşede çocuklarıyla durmuş, beni bekliyordu. Ben arabaya bavulları yüklerken o da küçüklerle içeri yerleşti. Tam bagajın kapağını kapatmak için doğrulmuştum ki, karşıdan Blanche'ın arabasının geldiğini gördüm. Yanında kızım Cindy'yle en küçük oğlum David de vardı. Blanche arabayı müthiş bir fren sesiyle durdurduğu anda ben Cadillac'a atlayıp yüz seksen dereceye bir geri dönüş yaptım ve hızla Collins Caddesi'ne doğru gitmeye başladım.

'Karımın arabasının yanından geçerken o da kornaya basmaya başlamıştı. Sonra tam bir geri dönüş yaparak ardımıza düştü. Tek isteğim, yanımdaki kariyla çocuklarını bir motele götürüp orada bırakmaktır. Blanche deli gibi sürüyordu arabayı. Kor-na çalıyor, arabamın arkasına rampa ederek beni yoldan dışarı itmeye çalışıyordu. Çıldırıyor. Yolun sonuna gelmeden öleceğimizi düşünerek arabayı durdurdum sonunda. Bu arada arkamıza bir de trafik polisi takılmış, canavar düdüğünü öttürerek geliyor. Bize yetiştiğinde, Blanche da benim arabayı yumrukluyordu. Pencereleeri kapatmış, kapıları da kilitlemiştik. O ise dışarıda durmuş, ciğerlerinin vargü-cüyle haykırıyordu: 'Aç şu kapıyı... seni kara piç' Rosie Portekizli ve biraz esmer tenli olduğu için ona bu adı takmıştı.

'Polis yanımıza gelip; 'ne oluyor, zorunuz ne?' diye sorunca, dışarı çıkıp yine kapıyı kilitledim. Blanche'sa, hâlâ kapıyı yumrukluyor, Rosie'yi ele geçirmeye çalışıyordu.

'Size gerçeği söylemek zorundayım, Polis Bey' dedim. 'Karım kapıyı yumruklayan hanım beni başkasıyla yakaladı, halini görüyorsunuz. Hatalı olan benim, Karım yüzde yüz haklıdır. Yalnız öbür kadın

arabadan çıkarsa ya karım onu ya da o, karımı öldürecek.' Blanche'ın o günkü öfkesini hiç unutmaya-
cağım. Ben polisle konuştuğum sırada, yüzümde si-
gara söndürmeye yeltendi. Baldırlarıma ve tekmele-
rinin yettiği her yere vuruyordu. Polise ölmek ister
gibi baktım. 'Lütfen bana bir iyilik yapın' dedim.
'Birkaç dakika için karımı tutun da şu arabadaki ka-
dını buradan uzaklaştırayım, yoksa başımıza iş ge-
lecek.' Polis anlayışlı davrandı. Ben arabayı gazlar-
ken o da Blanche'ı tutuyordu. Sonunda Rosie'yi bir
otele bıraktım. Blanche beni evden kovdu. Kararını
geri alması için çocuklar ona yakardılar. Bu arada
Rosie de kışı Florida'da geçirdi, bütün harcamaları-
nı ben karşıladım.

«Rosie'yi 1964'te tanımamdan, Florida'daki bu-
luşmamıza dek geçen dört yıl boyunca hem bana,
hem de alleme dert olmaktan başkaca bir şeye ya-
ramadı. O süre bir kâbustu benim için. Sanki büyü-
lemişti beni. Aklımdan çıkaramıyordum. Ona Mas-
sachusetts'in Marblehead kentinde kırk bin dolarlık
bir ev satın aldım. Evin döşenmesi de otuz bin dolar
harcadım. Onu Avrupa'ya, Karaiplere, gittiğim her
yere yanımda götürdüm. Blanche'ı evde bırakır, ne-
reye gidersem onu götürürdüm. Aslında Blanche'dan
daha güzel değildi. Ahım şahım bir tipi de yoktu.
Blanche kadar değilse bile, giydiğini yakıştırmasını
bilirdi. Yatakta iyi olmasını biliyordu, yine de ondan
daha iyilerini görmüştüm.

Ne var ki o, her zaman benim istediğimi yapma-
ya hazırdı, bu yüzden bırakmak zor geliyordu. Gece
yarısı telefon edip; 'Bavulunu topla, Antigua'ya gidi-
yoruz,' desem, hemen hazır olurdu. Mızızlık etmez,
benden hiçbir şey istemezdi. Birlikte geçirdiğimiz
dört yıl boyunca hiç para istemedi. Ama ben de onun
bütün gereksinimlerini sağlıyordum. Onun için yarım
milyona yakın harcadım. Bol para verdim; ev, araba,
giysi, mücevherleer ama ne mücevherlerdi. ve kürk-
ler aldım. On metrelik bir odayı dolduracak kadar
giysisi vardı. Bazen hafta sonlarında onu New York'a
götürüp yirmi beş bin dolarlık giysiler alır, kenti do-
laştırırdım. Bu bir aptallıktı, delilikti.

Rosie'yle düşüp kalktığım sıralarda, yanımda

Joan Harvey adlı şahane, sarışın bir sekreter çalıştırıyordum. Joan bana tutkundu, Benî çok çekici buluyor, yatağa girmek için can atıyordu. Her şeyi yapmaya hazırdı. Hatta yanımda çalışmasına karşılık benden para bile almak istemiyordu. Joan'ın bu duygularından haberi olduğu halde Blanche onu hiç kıskanmazdı. Hatta Joan arada sırada gelip bizimle Florida'da bile kalırdı ve Blanche hiç ses çıkarmazdı. Rosie'ye gelince iş değişiyordu. Rosie aile hayatımızı tehdit ediyordu. Bu yüzden de Blanche bir kez onu tabancayla izlemişti.

«O sıralarda New York'taydım. Blanche durumdan iyice usanmıştı. Rosie ona bir iki kez telefon ederek benden boşanmasını söylemişti. Ama ben de artık Rosie'den kurtulmak istiyordum. Ne var ki, uzak duramıyordum. Benim hesabıma çalışan Waldo adında bir siyah vardı. Daha önce hayatımı kurtarmıştı. Asıl adı Walter Winfeld'di. Bir gece, Lynn kentinde bir barda adamın birinî haklamıştım. Dışarı çıkarken, kim olduğunu hâlâ bilemediğimi bir başkası, kafama dolu bir bira şişesi indirmişti. Kendime geldiğimde Waldo başucumda duruyordu. 'Seni siyah orospu çocuğu!' diye haykırmaya başladım. Ama vuran o değildi. Benî arabasına alıp hastaneye götürdü. Yolda; 'Kötü yaralanmışsınız,' bayım dedi. 'İzın verin de size yardımcı olayım.' Hastanede, kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiş olduğumu öğrendim. Yüzüm, gözlerim, burnum balon gibi şişmişti. O kadar ki, şişlerden kulaklarım görünmüyordu. Tam o sırada karşıma Waldo çıkmamış olaydı, ölebilirdim. İyiliğine karşılık ona yanımda bir iş verdim. Önceleri sigorta poliçesi satışıyla uğraşmış. Benim yanımda faizcilik işleriyle ilgileniyor, borçların toplanmasına yardım ediyordu. Çok namuslu bir adamdı. Hapse girmeden önce kendisine borçluların listesini verdim ve onlardan toplayacağı paranın kendisinde kalmasını sağladım. Çok sadık, gerçek bir dosttu.

«İşte, ben New York'tayken Blanche, Waldo ya gidip kendisinin Rosie'nin evine götürmesini istemiş. Waldo Rosie'nin evini bilmiyor, yalnızca annesinin nerede oturduğunu biliyormuş. Blanche'ın isteğine uyarak onu oraya götürmüş. Waldo, Blanche'a tapar, onun

yeryüzünde eşi bulunmaz biri olduğuna inanırdı. Bir isteğini iki etmezdi. Waldo, Blanche'ın aklından geçenleri bilmiyordu. Oysa Blanche'ın yanında, yatak odamızdan aldığı tabanca varmış. Eve girer girmez tabancayı çekmiş. Neyse ki Rosie orada değilmiş. O gün Blanche belki de Rosie'yi gerçekten vurup hapsi boylayabilirdi. Karımın elinden tabancayı almış Waldo. Yine de Blanche, kadına: 'kaltak kızını Vinnie' den uzak tut, yoksa onu öldüreceğimi!' diye bağırmış.

«Bundan sonra bir süre hayatım cehenneme döndü. Rosie ilk kez benden bazı şeyler istemeye başlamıştı. Evine adımımı attığımda ilk işi pijamalarımı, robdöşambrımı ve terliklerimi getirmek olurdu. Sonra pikaba bir plak koyar, yemek hazırlar ve içkimi getirirdi. Eve gitme zamanımın geldiğini söyleyince dırılanmaya başlar, sonunda işi bağırıma dek varırdı. Ben de sabah saat dörtte, o uyurken yanından sıvışıp eve yollanırdım. Bir gece onu böyle bırakırken işin farkına varmış, ben tam arabayı çalıştırmaya başladığımda, evden çırlıçplak fırlamıştı. Blanche'tan boşanmamı sağlamak için her yolu denedi. Çoğu kez ona: 'Rosie,' demişimdir; 'ben karımdan hiçbir zaman boşanmayı düşünmedim. Unut bu konuyu. Kendine başka birini bul. Ev, mücevherler, para, hepsi de senin olsun. Bu birini ve evlen. Kocana iş de bulurum. Ben zaten yaşlıyım, sana hayrım dokunmaz.' Bu sözlerime gülümseyerek karşılık verir, çapkın bir bakışla beni süzer ve sonra öpücüklere boğardı.

«En kötüsü, eve telefon edip Blanche'a; 'Kocanı seviyorum, onsuz yaşayamam' şeklinde sözler etmesi idi. Blanche'ın tepesi atar, bağırıma başlardı: 'Onu istiyorsun, çünkü sana para yediriyor.' Bu kez Rosie; 'Her şey sende kalsın, Vinnie'yi bana ver,' diye ağlamaya başlardı. Bense iki arada kalıyordum. Günün birinde Rosie eve geldi ve içeriye girmek istedi. Blanche; 'Üzgünüm, ama ben pislikle konuşamam,' dedi. 'Şimdi defol kapımdan.' İkinci kez gelişindeyse kıyamet koptu. Öyle ki, ben Rosie'nin ağzına bir tokat yapıtırıp onu kapı dışarı etmek zorunda kaldım. Sonradan Blanche'a telefon edip, benimle birlikte nasıl gezilere çıktığını, nasıl seviştiğimizi ve buna ben-

zer şeyleri abartarak anlatmaya başladı. Bunlara dayanamayan Blanche'sa, sonunda Tameleo'ya telefon etti. Henry onu çok severdi. Ona türlü hediyeler alırdı. Bunu, kur ifadesi olarak değil de, Blanche'a saygı duyduğu için yapardı. Arada telefonla arayıp hatırını sorar, iyi geçinip geçinmediğimizi, ona iyi davranıp davranmadığımızı öğrenmek isterdi. 'Vinnie yoldan çıkarsa bana bildir, ben onu adam ederim' derdi. Ve işte bir gün, Blanche ağlayarak ona telefonu açtı.

«Aradan belki bir saat geçmemiştir ki Tameleo beni Patriarca'nın ofisine çağırttı. 'Domuzun tekiyle gezip tozuyormuşsun, bu sana yakışmaz,' dedi. 'Aile hayatını mahvediyorsun. Deli misin sen?'

«Bu yüksek ahlak öğreticilerinin şöyle bir süzdüm. 'İkiniz de beni dinleyin,' dedim. Sonra Tameleo'ya işaret ederek. 'On yedi yıldır Tillie'yle gezip duruyorsun...' Sonra Patriarca'ya döndüm; 'Sen de bilmem kaç yıldır Rita'yla düşüp kalkıyorsun,' diye ekledim. 'Bir de bana akıl verirsiniz. Kendi halinize bakın.'

«Tameleo'nun yüzü kararmıştı. Raymond da öyleydi. Fazla ileri gitmiştim. Tameleo ters ters. 'Bu bizi ilgilendiren bir iş' dedi. 'Ailelerimize zararı dokunmuyor. Sen o karıdan uzak dur, yoksa Rosie'yi tırmizleyeceğiz.'

«İşler, birkaç ay sonra çözümlendi. Ben Rosie'yle birlikte Bevere'deki bir moteldeydim. Eve gitmiyordum. Bir öğle sonrasıydı. Rosie'yle yüzme havuzundaydık. Birden havuzun başında Lou Grieco, Maxie Baer ve Tameleo belirdi. Ölüm müfrezelerini anımsatıyorlardı. 'Hey' diye bağırdım. 'Ne oldu, ne yaptım?'

«Tameleo beni yanına çağırdı. Çok öfkeli görünüyordu. 'Bu kariya karşı seni uyardım,' dedi. 'Blanche'la bir kez daha konuştum. Senin hâlâ düzelmediğini söylüyor. Geceleri eve gelmiyormuşsun. Bu karının canını yakmak istemem ama...' diye ekledi. 'onunla efendice konuşacağım. Söz anlamazsa, tırmizleriz.'

«Ne yapacağımı şaşırdım. 'Henry!' diye yakardım. 'Bu kadın için canımı veririm. Ona bir şey yapmaya kalkarsanız sizi engellerim. İstersen beni öldür, aynı şey.'

«Henry bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. 'Bu kadar ciddi misin bu konuda?' diye sordu.

«Aklımı başımdan aldı bu kadın, hepsi bu,» dedim. Sonra ekledim; 'Bak Henry onu rahat bırak. Seninle bir anlaşma yapalım. Kendisini bir daha görmeyeceğim, yalnız sen onu rahat bırak.' Kabullendi. Blanche'a döndüm. Birlikte Florida'ya gittik, Derken, Rosie ardımızdan geldi. Florida'daki olaydan sonra, Blanche'la işleri düzelttik. Karım, Rosie'den uzak durmaya kararlı olduğumu biliyordu. Sonunda Rosie de durumu kavradı ve peşimi bıraktı.

«Ama bunlar olup bitinceye dek ben de iyice batmıştım. Borçlarım yığılmıştı. Rosie'ninkiyle kendi evimin borçları, kumar harcamaları beni altından kalkılması güç bir duruma sokmuştu. Bol para harcamış, gözümü kırpmadan, parasal ağır sorumluluklar yüklenmiştim. Şimdi de tutkularımın ceremesini çekiyordum. Çeteciler hiç akıllanmayacaklar. Çünkü düşüşlerinin nedeni her zaman bir kadındır.»

Rosie'nin Teresa'yla düşüp kalktığı sıralarda ona en yakın dostluğu, daha sonraları dünya çapındaki suç eylemlerinde onun ortağı haline gelecek olan Danny Mondavano gösterdi. Cardillo gibi Mondavano da bir sokak hırsızı, tatlı dilli ve para kazanmakta usta bir dolandırıcıydı.

«Benim hesabıma iş gören hırsızlar arasında Danny en değerli adamım haline geldi. Onunla birlikte düzinelerle kârlı iş çevirdik. Benim kumarhaneler, de eylem göstermeme, kumar ve faizcilik yoluyla enayileri avucumun içine almama, hisse senetleri dolandırıcılığı yapmama yardımcı oldu. Tam bir profesyoneldi. Tanıdığım en akıllı eylemcilerden biriydi. En hoş yanı da hiçbir kötü alışkanlığının olmamasıydı. Sigara ve içki içmez, kesinlikle benim gibi kumar oynamazdı. Bir metresi vardı, ama kendini yine de karısıyla oğluna adamıştı. Karısı üç yüz dolarlık giysilerle dolaşır, oğlu iki yüz dolarlık takımlar giyer ve özel okullarda okurdu. Bütün parası onlara gidiyordu. Ailesi de parayı deli gibi harcamaktaydı.

Danny'nin, yalnızca sonradan başına dert olan anlaşmalar yapmak gibi garip bir eğilimi vardı. Bir seferinde Worcester'den Steven Benson adında bir

müteahhitlerle ters bir işe girişmişti. Benson milyonerdi. Kendine ait apartmanları ve poliklinikleri vardı. Bunlardan biri dokuz katlıydı. Danny adamı iyice enayi yerine koydu: Haftada yüzde bir oranında faizi vergiden kaçırabileceğine ikna etmişti onu. Bunun üzerine Benson, Danny'e yüz bin dolar verdi. Sıra, Danny'nin ona faiz olarak sekiz bin dolar vermesine gelmişti. Bunu verirse, yüz elli bin dolar daha alabilecekti. Ama ortada bir sorun vardı ki, o da şuydu: Danny'nin cebinde, sekiz bin dolar falan bulunmuyordu. Parayı Tameleo'dan sağlamamı istedi. Ona yardım etmem karşılığında bana da yirmi beş bin dolar vermeyi taahhüt etti. Tameleo'ysa, ona bu parayı üç günlüğüne verme karşılığında iki bin dolar alacaktı.

-Danny'yle birlikte Patriarca ve Tameleo'yu görmeye gittik. Borç vermeyi kabullendiler. Dışarı çıkarken Tameleo beni bir yana çekerek, seslice: 'Arabıyla sen de git,' dedi. Benson'a parayı verip vermediğini gör. Benson'la da görüş ve gerçeği söyleyip söylemediğini öğren. Yalan söylüyorsa bacaklarını kırar, daha da kötü şeyler yapabiliriz.' Bu denilenleri Danny de duymuştu.

-Birlikte arabaya atladık. Yolda ona parayı zamanında ödemesinin ne denli önemli olduğunu, vaktinde vermezse ölebileceğini anlattım. Benson'un yazıhanesine gidip sekiz bin verdiğimizde, adamın gözleri ışıldadı. Bize, ertesi gün gelip yüz elli bin doları alabileceğimizi söyledi.

-Bir sonraki gün, Danny'yle birlikte Benson'dan parayı almak için yola çıkmıştık. Arabanın radyosundan spikerin: 'Benson çatıdan düştü...' gibi bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum, ama tam anlayamamıştım.

-Danny sapsarı kesildi. 'Ne söyledi?' diye sordu.

- 'Anlayamadım,' dedim. 'Radyoyu dinlemiyordum'

- 'Aman allahım, Vinnie, 'Benson'dan ve çatıdan falan söz ediyordu.'

-Aradığımız adamın yazıhanesinin bulunduğu binanın önüne geldik. Çevre kalabalıktı. Benson'un dokuzuncu katta bir şeyi onarmaya çalışırken ayağının kayarak düştüğünü öğrendik. Danny, üstüne bat.

taniye örtülmüş olan cesedi gösterdi: 'Bak,' dedi; 'orada yüz elli bin dolar yatıyor.'

'Şimdi ne yapacaksın, Danny?' dedim. 'Parayı yarına kadar ödemen gerekiyor. Teslim edemezsen seni de Benson'un yanına yollarlar.'

'Danny hiç bozuntuya vermedi. 'Kaygılanma,' dedi. 'Parayı bu gece bulurum.'

'Eve gittik. Tameleo'ya telefon ederek olanları anlattım. 'Hiç anlamam,' dedi. 'O para yarına kadar burada olmalı.'

'Akşamüstü Danny'yi birkaç kez aradım. Karısı eve uğramadığını söyledi. Gecenin saat onunda hâlâ eve gelmemişti. İçinde bulunduğu tehlikeyi sezerek kırıntı kırmış olabileceğini düşündüm. Sonunda ertesi gün, beni aradı. New Jersey'deymiş. Öğleden sonra Henry'yi göreceğimi düşünerek kahroluyordum. Hazırda hiç param yoktu. Gidip bir faizciden ödünç almayı düşünüyordum, çünkü Danny'nin Tameleo'ya borçlanmasıyla ben sorumluydum. Danny, altı aydır üzerinde uğraştığı bir iş olduğunu, belki bir saat sonra oradan paranın yarısını sağlamayı başarabileceğini söyledi.

'Bir saat sonra telefon ettiğinde; parayı gerçekten de almıştı. Hem de tamamını. 'Enayi herif parayı söküldü,' dedi.

'Arabayı Jersey'de bırak,' dedim. 'Boston'a gelen ilk uçağa yetiş. Seni havaalanında beklerim.' Bir dakika bile yitirmesini istemiyordum. Tameleo'yla Patriarca'ya parayı kendi eliyle vermesi iyi olacaktı. Verdiği sözü tutmayanın işi bitmiş sayılırdı. İki saat kadar sonra, tam Tameleo'yla buluşmamız gereken zamanda geldi. Tameleo'ya parasını ödedikten sonra durumu sağlamlaştı. Danny'nin. Sözünü tutmuş ve patronun gözüne girmişti.

'O günden sonra Danny'yle ben ortaklaşa iş görmeye başladık. Çok güvendiğim gerçek bir dosttu. Beni hiçbir zaman güç durumda bırakmadı. Bütün parayı o denetliyordu. Cardillo'nun da yardımıyla işlerimiz tıkırında gitmekteydi. Danny bugün yasadığı bono transferleri yaptığı için on beş yıla hükümlü olarak hapiste yatıyor. Daha sonra da ben kendisinin on iki yıl daha hüküm giymesine yol açtım. Cardillo'

nun da işe karıştığı bir davada, ikisinin aleyhinde tanıklık yaptık. Elbetteki bu iş çok zor geldi bana. Ama başka türlü davranamazdım. Danny'yi, benim yaptığımı yapmak için hükümetin maaşlı muhbiri haline gelme- ikna etmeye çalıştım. Kabullenmedi. Boyun eğmeyen bir heriftir. Benim gibi olamazdı. Hapse girmeden önce o, Bobby ve ben büyük işler başarmıştık. Rosie'ye kapılmasaydım, birlikte dünyayı çalabilirdik. Tanrı bilir, bunları düşündükçe mi- dem altüst oluyor.»

19/KUMAR VURGUNLARI

1965 YILINA DEK, Teresa'nın suç yatırımları, New England yöresindeydi asıl. Arada bir de Florida'da eylemleri oluyordu. Onun, Raymond Patriarca suç imparatorluğundaki durumu, para kazanma yeteneklerinin gelişmesi oranında, düzelmeye yüz tutmuştu. Ama Teresa, öbür çeteciler gibi değildi ve Ofis'in genellikle yerel kalan faizcilik, soygun, çek ve kredi kartı dolandırıcılığı ile kumar oynatma gibi işlerini doyurucu bulmuyor, yeni ufuklara yönelmek istiyordu. Talihinin garip bir cilvesi olarak ikinci derecede bir suç eylemi sayesinde, örgüt içindeki durumunu daha da düzelterek milyoner bir haydut düzeyine yükselebildi.

«Revere'de müzisyen olarak çalıştığı sıralarda tanıştığım, sonra Las Vegas'ta yaşamaya başlayan bir arkadaşım vardı. Adı Ralph Gentile'ydi. Las Vegas'ta kumardan ötürü biraz başı derde girmiş, ama sonra kendini toplayarak kullanılmış araba ticareti yapmaya başlamıştı. Boulder Barajı Caddesinde, Skyview Motors ticarethanesini işletiyordu. 1964'ün sonlarına doğru bir gün, Gentile'yi arayıp hatırları sormak geldi aklıma. Fred Sarno adında, daha önceleri sahte çek bozdurma işinde birlikte çalıştığım bir arkadaşım daha vardı ve o sıralarda araba çalıp çevredeki eyaletlerde satarak eylem yürütüyordu. Sarno para kazanıyordu, ama, çok fazla sayılmazdı eline geçen. Gentile'ye telefon ederek bazı çalınmış otomobilleri satın alıp alamayacağını öğrenmek istedim.

‘Ne kadar gönderebilirsen, hepsini alırım’ dedi. ‘Ama temiz kağıtları olmalı arabaların.’

‘Benimle dalga mı geçiyorsun?’ diye sordum. Böylesine ilgileneneğini hiç ummamıştım. Laf olsun diye aramıştım onu.

‘Vinnie, bana yardımcı ol...’ dedi. ‘Yollayacağın arabaları yalnızca satın almakla kalmayacak, burada en iyi fiyata da satacağım. Soğuk hava tesisi olan spor arabalar için burada harika bir pazar var.’

‘Birkaç hafta içinde, kendisine araba sevkine başlayacağımı bildirdim. Sonra Sarno’yu buldum. Sarno, arabaların kaputlarındaki ve kapılarındaki seri numaralarla hurdacılardan aldığı numaraları değiştirir, sonra da Motorlu Taşıtlar Dairesindeki adamlar aracılığıyla kayıtlarını yaptırarak temiz kağıtlarını alırdı. Kayıtları, Boston bölgesinde sigortacılık işleriyle uğraşan bir arkadaşına yaptırıyordu. İş, iyi olmasına iyiymi, ama az para getiriyordu.

‘Sarno ve sigortacı dostuyla konuştum. Onlara, özellikle soğuk hava tertibatı olan spor Lincoln ve Cadillac arabalar bulmalarını söyledim. Araba mezarlığına atılan araçların seri numaralarını kullanmak yerine New York’tan, park edilmiş Lincoln ve Cadillac arabaların üzerindeki seri numaraların çalınarak bize gönderilmesini sağladık. Daha sonra bu çalınmış yeni seri numaraları, aynı şekilde, çaldığımız arabalara monte ediyorduk. Evrakın eksiksiz olmasını sağlamak için de, Lewiston’da iflas etmiş bir şirketin adını, arabayı satan şirket olarak kullanmaktaydık. Kağıtlar, sigortacı arkadaşımız tarafından dolduruluyor, düzenlediği belge başına bizden elli dolar alıyordu. Son olarak, elimizdeki evrakla arabaları Massachusetts kaydından sildirip Nevada eyaletine geçiriyor ve oradan temiz kağıt alıyorduk. Böyle bir satışta Gentile hiçbir zorlukla karşılaşmıyordu.

‘Çok iyi bir düzen kurmuştuk. On sekiz ay içinde Gentile’ye yüz yetmiş iki çalınmış araba devrettik. O da bunları ortalama olarak dört bin beş yüz dolardan satıyordu. Sarno’ya verilen para ve nakil giderleri de içinde olmak üzere bin dolar düştükten

sonra, geriye kalan üç bin beş yüz doların yarısı benim cebime giriyordu. Öbür yarısını da Gentile alıyordu. Yan iş olarak sürdürdüğüm bu eylemden tam altı yüz bin dolar kazandım.

-Gentile'ye araba naklettiğim sırada kumarhane işine de karıştım. Bir gece kendisi beni aradı. Elli ya da altmış kumarbazı bir araya getirmemi söyledi. 'Bunlarla Sahara'da iyi bir kumar partisi düzenleyelim' dedi.

Sahara, Las Vegas'ta, büyük bir kumar gazinosunun adıdır. Ama kumar partileri benim için yepyeni bir şeydi. Bunlar üzerine hiçbir şey bilmiyordum, Gentile'ye de böylece söylemiştim. O bana biraz açıklama yaptı. Bir uçağa yüz kadar kumar meraklısı dolduruluyordu. Adamların kredi durumlarının iyi olması şarttı. Ceplerinden tek kuruş bile harcamalarına gerek yoktu. Yalnızca, müracaat fişine ne kadar kredilerinin ve hangi bankalarda paralarının olduğunu, ellerindeki hisse senetleriyle emlakın tutarını yazmaları gerekiyordu. Kumar partisini düzenleyecek olan gazino, daha sonra onların bu beyanlarının gerçek olup olmadığını araştırıyordu. Gazino, bilginin gerçekliğini saptadıktan sonra, bu adamlar Boston'dan ya da New York'tan ya da başka bir yerden bir parti uçağına bindirilir, gazinoya gelip orada dört gün dört gece kalır, bütün harcamaları da gazino tarafından karşılanırdı. Orada yedikleri yiyecekler, hizmet ve uçak biletleri gazino tarafından ödenirdi. Partiye gelenler yalnızca telefon ücretleriyle otel personeline bahşiş öder, ayrıca kumar oyunlarında para harcarlardı.

-Böyle bir kumar partisi düzenleyebilirsek, getirdiğimiz adam başına bize elli dolar ödeyeceğini söylüyordu Gentile. Elli kumarbazı bir uçağa yerleştirerek beş bin dolar kazanmak fena iş değildi, ama o sıralarda bu iş bana pek iç açıcı gelmedi. Gentile'ye, yanımda zaman zaman çalışan bir çocuğun bu işle ilgilenebileceğini söyledim. Adı, Joe Napolitano'ydu.

-Gentile onun yardımını kabullendi, ama Joe'ya ilgi göstermemi istedi. Napolitano'yu çağırıp, Gentile'nin istediği şeyi anlattım. Çok geçmeden ikisi bu

işi geliştirip Dunes Oteli'yle Flamingo Oteli'nde de kumar partileri düzenlemeye başladılar.

«Gentile'yi atlatmaması için Napolitano'yu gözden kaçırmıyordum. Eylemlerinden kendime hisse almıyordum, çünkü o sıralarda bir sürü işim vardı. Sonra ben de partilerden birine katılarak işlerin nasıl gittiğini öğrenmeye karar verdim. Bu arada Carlo Mastrototaro, Londra ve Karaippler Denizi'ndeki bazı yerlerde de kumar partileri düzenlemeye başlamıştı. Las Vegas'ta yasadışı kumar eylemleri federal polis tarafından sıkı bir şekilde izleniyordu.

«Ben kumarhanelerden para sızdırma işine karışmadım. Raymond Patriarca ile Henry Tameleo, öbür çete reisleri gibi, bu sızdırmalardan düzenli pay alıyorlardı. Bana da bir hisse teklif ettiler, ama Caesar's Palace gibi bir yerden bir hisse almak için 50.000 dolar yatırmaya aklım yatmadı. Bana, ellî bin dolar karşılığında ayda bin beş yüz dolar gelirim olacağını garanti ediyorlardı. Yani bu para daha kumarhanenin günlük kârı sayman adasına girmeden sızdırılan paradan alacağım hisseydi. Sayman odasında, günlük kârı denetleyen vergi memurları bulunurdu. Bizim bölgenin en büyük kumarcılarında olan Elliot Paul Price'ı Caesar's Palace'daki oyunları denetlemekle görevlendiren Patriarca, böylece bu işte dolandırılmasına karşı da önlem alıyordu. Price, Miami ile Boston arasında gidip gelir, Patriarca, Tameleo ve Joe Lombardo'dan Meyer Lansky ve Mavi Gözlü Jimmy'ye mesaj taşırdı. Fikir iyiydi. Tathî, düzenli bir gelir kaynağıydı kumarhaneler, ama ben böyle bir akarım olsun diye yüz, iki yüz bin bağlamak istemedim. Ayrıca vergi memurlarının Vegas'taki faaliyeti, yatırımlarımın pek sağlam olmayacağını da hissettiriyordu bana.

«Kısa bir süre sonra, asıl büyük paranın yurtdışındaki kumarhanelerden geldiğini öğrendim. Bir kere kumarhanenin arka odasında parayı sayacak vergi memurları bulunmadığı gibi, hisseler üzerinde bir çekişme de yoktu, politikacılar rahatlıkla satın alabiliyordu, ortada yalnızca çetenin sahibi olduğu kumarhaneler vardı.

«Gittığım yerlerden biri, Batı Hint Adaları'ndaki

Antigua adasıydı, Mumla arasanız, buradakinden fazla yolsuzluğun yapıldığı bir yer bulamazdınız. En büyük kumar gazinosu, Mamora Plaj Oteli'ydi. Şimdilerde bölge epey düzelmiş. Ama o sıralarda çok berbat bir yerdi. Çeteye orada beyaz kart verilmişti. 1966 yılında burasını çete hesabına Charles (Keskin Charlie) Tourine'le, Angelo (Chippo) Chieppa işletiyordu. Keskin Charlie, Genovese ya da yeni adıyla Gerardo Catena suç ailesinin üyesiydiler. Eskiden beri kumar gazinosu işletiyordu. Küba, çetenin oyun bahçesi olduğu günlerde, Havana'da Meyer Lansky'yle birlikte çalışmıştı. Çetenin kazanılmış adamlarından olan Chieppa, Antigua'nın kralı gibi davranıyordu. Taksi şoförleri ona 'patron adam' adını takmıştı. Bilardo topuna benzerdi: koca göbekli ve kabak kafalıydı, ama iyi giyinirdi. Tourine'se, okuma-yazma bile bilmezdi; bununla birlikte kimse onu atlatmaya kalkışamazdı. Tourine hesap yapmada, yüzdeliklerle kûsurları saptamakta çok ustadır. Boiardo hesabına da çalışmıştı ama, asıl Frank Costello adındaki eski suç patronuyla yakınlığı vardı.

•Oraya daha ilk gezimde, kendisine pay verildiği sürece, yapılan bütün yolsuzluklara Antigua hükûmetinin göz yumduğunu anladım. Çetenin onlara verdiği rüşvet karşılığında, hükûmet ada halkının kumarhaneyle iş gören herkese hizmet etmesini sağlamaktaydı. Çeteye ilişkisi olanlar, adanın neresine giderlerse gitsin, halk onları ağırlamak için ayaklarının altına kırmızı halı yayardı. Uçaktan inip gümrüğe yöneldiğinizde size sorulan ilk şey, 'gazino'ya mı gittiğiniz' olurdu. Evet dediniz mi, gümrükten hiç aranmadan geçebilirdiniz. Oraya gitmeyenlerinse, eşyası didik didik aranırdı.

•Antigua'da düzenlenen kumar partilerinde işlerin yönetimi şöyleydi: Partiye getirilen kişilerden gazinonun sağladığı kazanç yarı yarıya bölüşülürdü. Gazino'daki her şey çete kurallarına göre düzenlenmişti. Keskin Charlie hesabına çalışan bir dolu üçkağıtçı vardı. Yirmi bir adlı kâğıt oyununda işaretli kartları dağıtan kadın kurpiyeler, oyunu denetim altında tutmak için arada bir cıvalı zar kullanan üçkağıtçılar vardı. Burada şikeli olmayan tek bir oyun

ve üç kağıda getirilemeyecek tek bir kişi bulunamazdı. Amerika Birleşik Devletleri'nin eski başbakanlarından birinin katıldığı bir oyunda bile şike yapılmıştı. Adamın başbakanından da hileli oyunlar sayesinde bir miktar para sızdırmayı becermişlerdi.

«Antigua'daki Ufuk Otelinin Okyanusa bakan dairelerinden birinde kurduğum ilişkiler yardımıyla kâğıt ve zar oyunları düzenlemiştim. İşler hiç de kötü sayılmazdı. Gümüş gibi bir ay ışığı, Okyanus ve çevrede dolaşan bir sürü kadınla kötü olamazdı zaten. Kuşkusuz, oyunların hepsi şikeliydi. Yanımda Joe Napolitano'yla Danny Mondavano da vardı. Böyle bir eylemi yürütmek iyi bir örgütlenmeyi gerektirir. Benim bu işe katkım, Napolitano'nun eylemini salt kumar partileri düzenleme işi olmaktan çıkarıp daha çok kâr getiren biçime sokmak, çeteyle ilişkilerimiz sayesinde gazionun kazancına ortak çıkmak ve gazinonun kapandığı saatlerde de enayileri odalarımıza çekip bir de orada yolmak oldu. Asıl para, özel odalarda oynanan oyunlarda kazanılıyordu.

«Odalardaki oyunlarda vurgun vurabilmek için, oyunu yönetecek profesyonel kumarbazlar, enayileri eğlendirecek kadınlar ve soyulup soğana çevrilen bu adamlarla konuşup kendilerini yatıştırarak, aslında iyi bir oyun çıkardıklarını söyleyerek, onları uyutacak 'serinletme adamları' gereklidir. Bu iş çok önemlidir. Soyulan enayiye hayatından hoşnut kulma olanağı varsa, yerine getirilmeli. Herif her şeye karşın gülümseyebilmelidir. Bu, bir sürü ağız dalaşını engeller ve adamın ileride belki yeniden soyulması olanağını yaratır. Kadınlar genellikle New England'dan getirttiğimiz ya da orada bulduğumuz yerel orospulardan oluşurdu. Bunlar domuzuna garip kadınlar değildiler ama; oldukça güzel fahişelerdi. Bizden, iyi ücret alıyor ve kendilerinin orospu olduğunu bilmeyen heriflere hoşça vakit geçiriyorlardı. Profesyonel kumarbazlarsa, kendi uzmanlarımızdan olurdu. Bunları bize Carlo Mastrototaro sağlıyordu.

«En iyi uzman kumarbaz, Yonkers Joe Salistino'ydu. İskambili konusunda bir dâhiydi. Onun gibi-
sinj hiç tanımadım. Gazinoda hep benimle birlikteydi. Soyulacak bir enayi bulduğumuz zaman, Yonkers

Joe iki destе kağıt hazırlar, birini el altında bulundururdu. Enayiye birinci desteyi verip karıştırmasını söyledik Joe herifin gözü önünde desteyi keserdi. Ve yine herifin gözü önünde ikinci desteyle değiştirirdi. Adam bir şeyin farkına varmaz, hileli desteden kağıtları dağıtırdı. Sonra Joe bana işaretler vermeye başlardı. Kapalı el, bahşi yükselt, üç parmak, oyuna girme demektir. Enayi on bin koyarsa, ben iki katını sürerdim. Böyle bir oyunda karşımızdakinin kazanma olanağı sıfırdır. Ne derece akıllı olursa olsun, Joe'yla kimse başedemezdi. Desteleri değiştirdiğini bildiğim halde, bunu nasıl yaptığını ben bile anlayamıyordum.

•Kumar işleri gerektiği gibi yürütülebilirse, Antigua'da büyük paraların kazanılabileceğini öğrendim. Dünyanın her yerinde bulunan kumar gazinolarını dolaştım ve hepsinde de çetenin etkili olduğunu gördüm. Çete, özellikle Meyer Lansky, her yandan hisse alıyordu. Buna iyi bir örnek olarak Londra gösterilebilir. Kentte yarım düzine kadar kumar gazinosu vardır. Çoğunda oyunlar hilelidir. Philadelphia'nın çete patronlarından Angelo Bruno'nun birkaç gazinoda hissesinin olduğunu biliyorum. Ama Londra'daki gazinolara bizim istediğimiz tipte müşteri pek gelmez. Onlar, klası olan müşterileri çekmiyor. Ben kumar gazinolarına bir avuç yolsuz açığözü değil, kredi durumu çok iyi olan kumarbazlar getiririm. Bir kumarbazı incelikle soymalı, kafasına balyoz indirir gibi değil. İncelik kullanmazsanız, daha sonraki kumar partilerine katılmaz, dostlarına da katılmalarını salık vermez. Böylece iyi bir kazanç kaynağından yoksun kalırsınız. Adam, hiç değilse kazanma şansı olduğunu düşünmeli. Bu döküntü kumar gazinoları içinde en kötüler Villa Casino'yla Victoria Spor Kulübü'dür. Victoria, bütünüyle Bruno'nun elindeydi. O kulüpte kumar partisi düzenlemek için gerekli hazırlıkları kendi adamları yapıyordu. İngiliz hükümeti kendisini istenmeyen kişi ilan edinceye dek eylemini sürdürdü.

•Bu tür kulüplerde çok dikkatli olmak gerekir. Oyundaki insanlara göre hareket edilirdi. Ufak bir partide hile yapılmazdı, ama ortalık,

ta otuz kırk bin doları gözden çıkarabilecek bir; varsa, hile karıştırılır ve herif yolunurdu. Villa Casino'daki oyunlara hile karıştırdıkları için, Joey Napolitano'yla Richie Castucci'ye para cezaları verildi, hapis yattılar ve sonunda İngiltere'den sınırışı edildiler. Bence bu tür döküntü kumarhanelerin insanın başına bela açmaktan başkaca bir yararları yoktu. Koloni Kulübü'yse farklıydı. Burası Londra'nın en klas gazinosuydu. Sınırışı edilmezden önce buraya George Raft'ın Kulübü adını takmıştk, Nedenini sonra açıklayacağım.

-Orada herkes tuvalet ve smokin giyerdi. Her gece soylulara ve dünyanın en ünlü sanatçılarına orada rastlamak olasıydı. Hele yemeklerinin üstüne yoktu. Özellikle menüleri harikaydı. Bir de sanatçıların en sevdikleri yemekler özel olarak verilirdi; örneğin Frank Sinatra'nın, Dean Martin'in en sevdiği yemek türleri vardı yemek listesinde. Garsonların hepsi İtalyandı. Başgarson da Anthony adlı biriydi. Benim için bir fettucini (*) hazırlardı ki, tadına doyum olmazdı. Yemekler müşterinin gözü önünde ve seyyar bir ocakta hazırlanırdı. Yiyeceğinizi bitirince garson size en iyisinden bir Havana pürosu uzatıp yakardı. Yemek boyunca da sürekli olarak masadan masaya dolaşan bir telli sazlar kuarteti müzik yapardı. Harika bir şeydi.

-Koloni, Meyer Lansky'yle en iyi yardımcısı Dino Cellini'nin yönetimindeydi. Bütün uzmanlar, Lansky'nin çetenin başı olduğunu ve en yüksek yönetim düzeyinde bulunduğunu söylemekten hoşlanırlar ama, bu görüş palavradan başka bir şey değildir. Lansky, çeteyle el ele çalışır, bir ortaklık durumudur bu. Ama kendi başına kimseyi ve hiçbir şeyi yönetmez. O, Catena'yla, Patriarca'yla, bütün çete patronlarıyla iş görür. Onların yerine yatırımlar yapar, hisselerine düşen almalarını sağlar, ama onlara komut vermez. Las Vegas'taki kumar gazinolarının denetimini üstüne almak için çetenin parasını kullanmış, yine de daha sonra kazancından çeteye hisse vermiştir. Çevirdiği dolaplar sayesinde çete

(*) Bir İtalyan yemeği.

milyonlar kazanmıştır. Vegas'ta işler sarpa sarmaya başladığı zaman eylemlerini İngiltere ve Karaiplere kaydırды.

İsrail'e yerleşmesinden önce, son zamanlara kadar sürekli olarak yanında biri vardı Lansky'nin: Mavi Gözlü Jimmy (Vincent Alo) derlerdi. Bu Jimmy, aslında Catena'nın adamıdır ve tek bir görevi vardır: Çetenin bekçi köpekliğini yapmak! Suç patronlarını atlatmaya kalkışmaması için Lansky'nin eylemlerini denetler ve çetecilerden herhangi birinin ona zarar vermeye kalkışmasını engeller. Lansky'ye kafa tutmaya kalkışacak herhangi bir çete üyesi, Mavi Gözlü Jimmy'yi anında, karşısında bulur. Jimmy ayrıca, Lansky'nin birlikte iş yapacağı adamlar üstüne araştırma yaparak onların, çetenin istediği yeteneğe sahip kişiler olup olmadığını saptardı. Bunu iyi biliyorum; çünkü hem Lansky hem de Cellini'yle iş görmüştüm ve ikisi de daha sonra benim tanıklığım sonucu hüküm giydiler. Hükümete göre ben, kumarhane kazançlarından Lansky'nin hisse aldığı konusunda tanıklık yapan ilk kişiymişim.

«Lansky bana gelip de; 'Vinnie, senin şu işi yapmanı istiyorum,' dememiştir. Bunu yapamazdı. Bir çeteciden, herhangi bir işi yapmasını isteyebilmek için o adamın öncelikle patronundan izin alması, bunu da Mavi Gözlü Jimmy aracılığıyla yapması gerekirdi. Kendisi için iş yapmasını istediği adamın üstlerinin onayını almazsa başı belaya girerdi. Lansky böyle bir şey yapmayacak derecede zekidir. Onun kadar parası olan hiçbir çete üyesi yoktu. Özellikle, topluluğumuza kazandırdığı paranın tutarı astronomik oranlara varmaktadır. Çetenin çok değerli bir dostudur o ve her zaman da böyle kalacaktır. Çete içinde Lansky'nin görevleri son derece açıklıkla belirlenmiştir. Patronlarla dostur, çünkü onlar hesabına hayli para kazanmıştır. Bununla birlikte yoldan çıkacak, onları atlatacak olsa, saniyesinde temizlenirdi.

«Koloni kulübünde kumar partisi düzenlemeye kalkışacak olursanız, ya Lansky ya da onun sağ kolu olan Dino Cellini'yle anlaşmanız gerekirdi. Onlar işin halinde yardımcı olur, size de kazançtan bir hisse

verirlerdi. Çeteyle ilişkisi olan kişiler genellikle kazançtan yüzde on beş oranında hisse alıyordu. Koloni'ye, iyi iş yaptığı zamanlar haftada en az üç ya da dört milyon dolar yapardı.

•Dünyadaki çoğu kumarhanenin aksine, bu kulübün masalarında oynanan oyunlara şike karıştırılmazdı. Orada ne el çabukluğuyla iskambij desteleri değiştirilir, ne kağıtlar işaretlenir, ne de hileli zar kullanılırdı. Kulüp kumardan yüzde on yedi hisse alıyordu.

•Londra'da düzenlenen kumar partilerinde asıl vurgunu otellerde yapardım. Mayıs Panayırı otelindeki Mihrace dairesini tutardım. Orada düzenlediğim partilerle tarihe geçtim. Bütün Londra'nın dilindeydim. Partilere gelenlerin listesi inanılacak gibi değildi. En ünlü sanatçılar, politikacılar ve yargıçlar bulunurdu gelenlerin arasında. Dairemin döşemesi baştan başa mermerdi. Ortalık kadın, içki ve yiyecek doluydu. Bu hatunların hepsi çok güzel orospulardandı ve onları soyamak istediğimiz enayileri tavlama da kullanırdık. Oyunlara katılanların da hepsi çeteden di. İçlerinde profesyonel kumarbazlar, hırsızlar, dolandırıcılar vardı. Hepimiz yarınımızı düşünmeden para kazanıyor ya da yitiriyor olurduk. Kısa süre sonra enayiler de oyuna katılmak istemeye başladılar. Gece sona erdiğinde herifler soyulup soğana çevrilmiş olurdu ama, yine de hileli bir oyuna katıldıklarından haberleri olmazdı. Otuz dakika içinde seksen bin dolarını aldığımız bir adamı anımsıyorum. Ne olduğunu anlayamamıştı.

•Kumar partileri düzenlemeye başladığımız sıralarda Koloni otelinin paravanı, George Raft adındaki sinema oyuncusuydu. Raft'ı yıllardan beri tanıyorum. Onunla ilk kez, 1956'da Havana'nın kumarhanesi olan Capri'de (El Casino de Capri) tanışmıştık. Keskin Charlie Tourine tarafından yönetilen Capri otel ve gazinosunun ev sahipliğini Raft yapıyordu. Aynı zamanda Keskin Charlie'nin yakın dostuydu. Ben, Boston'dan bazı arkadaşlarla birlikte gelmiştim, biraz eğlenmek ve kumar oynamak istiyorduk. Müthiş eğleniyor, dağlardaki çarpışma haberlerine kulak asmıyorduk. Ayaklanma vardı, hattâ zaman

zaman kulağıma tüfek sesleri geliyordu. Derken bir gün, Fidel Castro'yla ordusu kenti ele geçirdi ve oteldekilerin hepsine dışarı çıkmamaları söylendi. Aynı gün giysilerimizi, mücevherlerimizi ve bütün paramızı odalarımızda bırakmamızı emrettiler bize. Bir gün sonra da, Castro'nun adamları bizi otobüslere tıkarak havaalanına götürdü ve uçağa bindirerek Birleşik Devletler'e gönderdiler. Yanımda bin beş yüz dolar vardı, ama bunu otelde bırakmadım. Çoraplarımın içine sakladım, ülkeye gelinceye kadar da orada durdu.

«Koloni Otel'i'nde Raft, Lansky'yle Cellini'ye paravanalık yapıyordu. Aynı zamanda enayileri oraya çekmek için atraksiyonlara da çıkıyordu. Arkadaş olduğu başka sanatçılar da buraya gelirdi. Londra için burası çok popüler bir yer haline gelmişti. Raft her akşam smokinle görünür, müşterileri karşılar, kadınlarla danseder, imza dağıtardı. Sürekli olarak herkesin dikkati onun üzerindeydi. Bu biçim ilgi çekmeye de bayılıyordu. Çeteyle ilişkileri olduğu gerekçeyle İngiltere'den sınır dışı edilmesinden sonra, onunla Miami'de karşılaştık. Orayı özleyip özlemediğini sordum. 'Vinnie,' dedi; 'uzun bir zamandır gördüğüm en iyi günlerimi orada yaşadım. Şoförlü bir Rolls-Royce arabam vardı, her gece şahane bir kadınla birlikteydim, harika bir evde kalıyordum ve haftada beş yüz dolar alıyordum. Benden daha iyi yaşayan kimse yoktu. Gazinoda dönen dolaplardan bana ne? Kişisel olarak hiçbir suç işlemedim.' Sonra bana, adam çekmesi için, kendisini oraya Cellini'nin yerleştirdiğini anlattı. Sinema aktörü olarak zamanını doldurmuştu. Bu bakımdan, böyle bir hayatı sürdürmek hoşuna gidiyordu. O kulüpte Cellini'yle Lansky'nin yaptıkları en iyi yatırım, Raft'ı çalıştırmak olmuştu.»

20/MAFYA HAİTİ'DE

VİNCENT TERESA, Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın kapısından ağır adımlarla girdi. Yanında, Raymond Patriarce'nın gazino kumarhane temsilcisi (Joe Kirk) Krikorian'la, Carlo Gambino suç ailesinin neferlerinden David Iacovetti vardı. Üç adam, dizi dizi muhafızların beklediği uzun koridorda, önlerinden giden süslü üniformalı teşrifatçıyı izliyordu. Döşeme pırıl pırıl parlıyor, üzerinde avizelerin pırlıltısı yansıyor-du. Giderek iki büyük kapının önünde duran teşrifatçı, bunlardan birini çalarak içeri girdi ve çetenin üç temsilcisine yol verdi. Odanın ortasında üzerine beyaz örtü serilmiş büyük bir masa vardı. Bir ucunda, özenle dikilmiş beyaz bir askerî ceket giymiş ve renkli kurdelelerle madalyalar takmış ufak tefek, siyah bir adam oturuyordu. Bostonlu haydut Teresa, böylece Karaippler'deki küçük Haïti Cumhuriyeti'nin başkanı ve diktatörü olan François (Papa Doc) Duvalier'le tanışmış oldu. Bu olay, 1967 yılının ilkbaharında geçiyordu.

Buluşma, Teresa'nın isteği üzerine, elli üç yaşındaki Connecticutlu çeteci Iacovetti tarafından düzenlenmişti.

«Dave, Papa Doc'un çok yakın bir dostuydu. 1961 ve 1962 yıllarında parası Haïti'nin sosyal yardım fonuna gitmek üzere, yasadışı piyango biletleri satışı düzenlemişti. Bu mültimilyonluk bir işti. Toplanan paranın miktarı, A.B.D.'deki iki at yarışının sonuçlarına göre belli olacaktı. Bu yarışlar 1962'de, Laurel'de (Maryland) düzenlenen Uluslararası Koşu'yla 1963'te yapılan Kentucky Derby'siydi. Dave, altı mil-

yon dolar toplanmasını sağlayacak kadar bilet bastırılmıştı. Her biri iki dolar olan biletlerden kaçının satıldığını bilmiyorum, ama, Pennsylvania, Connecticut ve daha başka birçok yerde dağıtılıp, dolandırıldığını bilmeyen bir dolu enayi tarafından satın alındığını iyi biliyorum. Papa Doc, satılan biletlerden hisse alıyordu; bu yolla epeyce para kazandı. Dave'ın Papa Doc'a yaptığı yardımlar bununla kalmadı. Başkan, bir ara Birleşik Devletler'den silah satın almak istemiş, Amerikan hükümetiyse bu teklifi geri çevirmişti. Aslında Amerika, Papa Doc'u devirmek istiyordu. O zaman Dave, kendi kaynakları aracılığıyla, Papa Doc'a makineli tüfek, tüfek ve her türlü cephaneyi sağladı. Böylece Başkan, Karaippler'in en iyi silahlandırılmış ordusunu kurdu; bu arada Dave de anlaşılmadan büyük paralar vurmuş oldu.

«Ben, Dave'e Haiti'de kumar partileri düzenlemek amacıyla başvurduğum. O güne dek çetenin adada kumar oynatma hakkı yoktu. Taraflar arasında birçok görüşme yapıldığı halde yalnızca Meyer Lansky'yle Joe Bonanno'nun arkadaşı olan bir Yahudinin işlettiği küçük bir kumar gazinosu, açılabilmişti. Üç beş kuruşluk bir işti bu. Hiçbir gelişme olanağı yoktu. Dave'le Joe Krikorian daha önceleri Papa Doc'a giderek, Port-au-Prince kenti yakınlarındaki El Rancho Oteli'nde bir kumarhane açmak istediklerini söylemişlerdi. El Rancho dağlar arasında harika bir yerdi. Krikorian, öbür adıyla Joe Kirk, Patriarca hesabına çalışıyordu. New England'da kumar oynatmıştı, bu yüzden kumarhane işletmekten iyi anlardı. Eğer El Rancho'da bir kumar gazinosu açarak hileli aletler yerleştirebilirsek, buraya kumar partileri getirip dünyanın parasını kazanabileceğimizi düşünüyorduk.

«Dave'le Joe, kumar gazinosunu anlatırken, ben de kumar partilerinin nasıl düzenlenebileceğini açıkladım. Papa Doc sesini çıkarmadan dinledi. Biz konuşurken uşaklar yudumlamamız için içeriye konyak kadehleri getiriyordu. Dave ihtiyara, çetenin Haiti'de kumar partileri düzenlemesini onaylarsa, ne kadar çok para kazanabileceğini anlatıyordu. Joe Kirk, El Rancho'nun kumarhane olarak kullanılmasına

izin verilirse, gerekli kumar malzemelerinin kendisi tarafından sağlanması gerekeceğini açıkladı.

-Papa Doc yalnızca dinledi. Fazla bir şey demedi. Arada sırada başını sallıyor ya da o yarım İngilizcesiyle bir şeyler söylüyordu. Oldukça iyi bir eğitim görmüş olduğu belliydi. Çok kısa boylu, zayıfça, esmer tenli, gözlüklü biriydi. Gözlüklerinin altında insanı delip geçen bakışları vardı. Gözlerini hiç ayırmadan, dimdik bakıyordu insana.

-Adama bakarken, müthiş bir dolandırıcı olabileceğini düşündüm. Onunla anlaşılabilirlikti, ama ille de kendi düşüncesini kabul ettirecek bir tipe benziyordu. Patron tavırlıydı; Papa Doc'tu ve bunu akıldan çıkarmamak gerekiyordu. Çelik gibi bir iradeye sahip olduğu ve gerekirse çok katı kalpli olabileceği belliydi. Halk açlıktan kırılıp sokaklarda dilenirken o lüks içinde yaşıyordu. Papa Doc'u ilgilendiren tek şey, daha çok para kazanabilmektir. Amerikalılar, ülkesinde para harcadıkları ya da yatırım yaptıkları sürece gözdeydiler. Ama onun sevmediği, güvenmediği kişiler, ülkesinde kaldıkları sürece usturanın ağzında sayılırlardı. İnsanları yargılamaksızın bir duruma dayayıp kurşuna dizdirmekten çekinmiyordu. Tanıdığım en kötü suç patronlarından daha kıyıcıydı.

-Görüşmemiz bir saatten fazla sürdü, ama hiçbir sonuca varamadık. Ayrılırken bize teşekkür etti. Bir hafta sonra da Joe Kirk'u çağırttı ve El Rancho'da kumar oynatabileceğini, hazırlıkları yapmasını bildirdi. Yalnız eylemimizi kendi gizli polis denetleyecekti. Hesabı kendileri masaya geldiği andan muhasebeye gidene dek gözlüyorlardı. Para onların önünde sayılır ve kendi hisselerini her gün alırlardı. Yüzde ondu bu hisse. Her gece gizli polislerden bir Papa Doc'a payını götürüyordu.

-İşler bir süre sonra çok matrak bir hale döndü. Her gün, aldığı paradan biraz daha kırıp yorduk. Tonton'lara (*) birkaç ilaçlı içki verip sersemletirdik. Parayı bütün gün de denetleseler, olanların yine farkına varamazlardı. Masaların her birinde bir

(*) Haiti'nin gizli polislerine takılan ad.

para kutusu bulunuyordu. Dibiine gizli bir bölme yapılmıştı. Kutunun içine, sözgelişi yüz dolar atıldığında, yapılacak bütün iş, masadaki adamın düğmelerden birine basarak parayı alttaki gizli bölmeğe düşürmesiydi. Gece yarısından sonra paranın bir bölümü üst bölmede kahr, Papa Doc'a hissesi bu paradan verilirdi. Tontonlar, kutuların masadan masaya dolastırılan bir kaba boşaltılışını ve muhasebede sayılmasını izlerlerdi.

«Papa Doc'la buluşmamızdan kısa süre sonra, ben Esquire Sporcular Kulübü'nü kurdum. Bu adla, dünyanın her yanında kumar partileri düzenleyebiliyordum. Boston'un lüks bir bölgesinde, Charles Irmağına bakan bir apartmanın üst katında bir yer tutmuş-tum. Eylemi başlatmadan önce, Tameleo ve Patriarca'yla konuşarak ne düşündüğümü anlattım. Sonra da Carlo Mastrototaro'ya giderek onun ilişkide olduğu kumar gazinolarında eylem yapabilmek için onayını aldım. Carlo'nun Dino Cellini Meyer Lansky'yle ilişkileri vardı. Ayrıca, Patriarca'yı temsil ettiği için başka kumarhanelerle de iş yapabiliyordu. Bu kumar yerlerinin çoğunu tanıdığım halde, Carlo'yu görüp iznini almaman ayrı bir önem vardı. Çetede herkes her akına eseni istediği anda yapamaz çünkü, yukardakilerin onayını almamız, onlara eylemden hisse vermemiz gerekirdi. Sonuç olarak hepimiz birbirimizin kardeşi sayılırız ve kardeşler birbirlerinin ağzından lokma çalamazlar.

«Esquire'da yaptığımız iş, her hafta bir grup kumarbazı Koloni otiline, Haiti, Antigua, Portekiz, Dominik ya da Bahama'larda düzenlenen kumar partilerine göndermektir. Uçak şirketleriyle özel anlaşmalar yapmıştık. Onlara sağladığımız her on beş bileti karşılığında bir bilet ücretini bize verirlerdi. Her parti aşağı yukarı otuz kişi kadar olurdu; bunları çok zengin ve kredisi iyi olanlar arasından seçerdik. Grupları küçük tutmamızın nedeni, yolunacak ensayilerin kim olduğunu saptamayı kolaylaştırmaktır.

«Benim müşterilerin hepsi esaslı kumarbazdı, bok gibi parası olan adamlardı. Bankalardaki ve yatırımcılık şirketlerindeki adamlarımız aracılığıyla, müşterilerimizin kuruluşuna kadar kaç paralık servet-

leri olduğunu, yatırımlarının nerelerde olduğunu öğreniyorduk.

«Mastrototaro ile yaptığımız düzenlemeye göre, gelirin yüzde 35'i bana aitti, yüzde 65'i ise ortağıma; ama o, bu işte kullandığımız bütün araç-gerecin ve personelin parasını hissesinden ödüyordu. Tameleo ile Patriarca da ondan hisse alıyordu. Benden de bir parça alıyorlardı aslında, ben bir geziden on bin alıyorsam, onlar da iki bin çekiyorlardı.

«Mastrototaro, Patriarca ve Tameleo sayesinde, Esquire Kulübü, çetenin kumarhanelerinden herkes-ten fazla hisse almaya başladı. Koloni'de tüm bahis-lerin yüzde on beşini alıyorduk. Çetenin Portekiz'de-ki bir yerindense yüzde 25, Antigua'da Charlie ile el-li-elli kırışıyorduk kârı, Portekiz sularındaki Madei Adası'nda bulunan ona ait yerden de aynen. Her iki kumarhane de, baştan aşağı hileliydi.

«Ben Esquire Kulübü'nü çalıştırmaya başladığımda, Haiti'deki El Rancho gerçekten iyi iş yapıyor-du, Joe Kirk aracılığıyla, Patriarca, Tameleo, ve Mastrototaro işin tümüne hakimdi. Harika bir yerdi burası ve her oyun hileliydi: örneğin zar masasında bir oyuncu fazla kazanmaya başladı mı zarlar hemen hilelisiyle değişiyordu. Rulet dönerken ayarlanıyor, oyun kağıtları işaretleniyordu. Para makinelerinde bile dürüstçe oynanamıyorduk.

«Perde arkasında Patriarca'nın varlığıyla, ülke-nin dört bir yanında çeteciler Haiti'de hileli kumar işleri çevirmeye başladılar. Üstüne üstelik, Grace De-nizcilik Şirketi'nin turları El Rancho'ya getirilmeye başlandı. Tüm kumar dümeninden en iyi parçayı ben kapıyordum, çünkü Patriarca benim patronum oldu-ğundan, hissesini benim işlerimden alıyordu.

«Haiti'deki kumar dümeni aynen Londra'daki gi-bi kurulmuştu. Her şey krediliydi. Benim müşteri-m olan her kumarbaz, bir beş yüz dolar avans veriyor-du. Otel odasını, yemeklerini, uçak biletini bedava veriyorduk. Otele vardığında, beş yüz dolarlık ciro edilemez kumar fişi alıyordu. Haiti'ye yapılan ku-mar gezileri her defasında seksen kişi taşıdığından, gazinoya asgari kırk bin sağlıyordu bir kere. Benim hissem de böylece yirmi bin oluyordu. Bu asgarisiy-

di; ama benim turlarımdaki enayilerden bin doları bulmayan kimseyi hatırlamıyorum. Hatta bazıları on bin dolar kaybedene kadar oynuyorlardı. Ya da daha fazlasını. Haiti'ye yapılan her tur, Esquire Kulübü'ne 150 ile 180 bin arasında getiriyordu.

Dünyanın çeşitli yerlerinde kumar dümenleri düzenlediğimden, hepsiyle kendi başıma ilgilenmem olanaksızdı. Aynı anda hem Monte Carlo'da, hem de Haiti'de bir kumar partisi düzenleyebiliyordum çünkü. Bu yüzden, yanıma ortak olarak Joe Black'ı (Joseph Lamattina) aldım. Bu benim en büyük hatam oldu. Onu ne Tameleo, ne de Patriarca tutuyordu. Beni de, onun güvenilir biri olmadığı konusunda uyarıyorlardı. Kulak asmadım. Dediklerini dinleseydim, şimdi içine düştüğüm para sıkıntısını çekmeyecektim. En az beş milyon dolarım olacaktı ve de bütün bunları söylemek durumuna düşmeyecektim. Joe Black'ın bana yaptıklarını daha sonra anlatacağım. Her neyse, bu adama Haiti'deki eylemlerle ilgilenme görevini vermiştim. Ben başka işlerle ilgileniyordum. Birkaç yıl boyunca çok iyi çalıştı, cebine hiç para indirmedii.

-Haiti'de birkaç kumar partisi düzenlemiştim ki, Papa Doc beni çağırttı. Adadaki kumarhanelerin yönetimi üzerine görüşmek istemişti. Neden olduğunu bilmiyorum, ama sanırım beni gözü tutuyordu. Onunla cumhurbaşkanlığı sarayında buluşarak yemek yedik. Yeni bir kumar gazinosu açmaktan söz ettik. O sıralarda yalnızca El Rancho'yla Enternasyonel Otelleri kumar oynatıyordu. Enternasyonel iyi iş görmüyordu. Asıl para getiren yerse, El Rancho'ydu. Papa Doc, yeni bir gazinonun kente daha bir canlılık getirebileceği görüşündeydi. Kendisi, Port-au-Prince'in bazı otellerine sahipti. Bunları kendi üzerine zorla devrettirmiş, asıl mülk sahipleriniyse ülkeden kovmuştu. Halk açıktan öldüğü halde, o daha çok para kazanmanın ardındaydı. 'İstedğin oteli al' dedi bana. Bunları restore etmen ve dilediğin biçime sokman için istediğin kadar para veririm. Seni krallar gibi yaşatırım; birlikte çok para kazanacağız.'

-İhtiyar bana başka güvenceler de veriyordu. 'Sizin ajanlardan sana hiçbir zarar gelmeyecektir,' di-

yordu 'Birini tanır, burada bir Amerikan polisine rastlarsan bana haber ver, hemen deliğe taktırırım ve sen bana, onu serbest bırakmamı söyleyinceye kadar da bırakmam.' Dediklerini yapabileceğini biliyordum. Çetecileri Haiti'de her zaman saklardı. Hükümet ajanları, tanıklığına başvurmak için Dave Iocovetti'yi harıl harıl aradıkları sırada o, üç ay boyunca Haiti'de kalmıştı. Eski çete patronlarından Joe Bonnano, 1964'de ortalıktan kaybolduğunda, Papa Doc'un dağ evinde saklanmıştı. Bu arada dünya polis örgütü (Interpol) onu her yerde aramaktaydı. Bir seferinde de Patriarca'yla ben orada saklanacaktık, ama Patriarca polislerin elinden kurtulabileceğini düşündüğü için buna razı olmamıştı.

•Haiti, Papa Doc'un özel arazisiydi. Oraya giden herhangi biri hemen kendisine bildirilirdi. Gelen yabancıların ne yaptıklarını, ne için geldiklerini öğrenirdi. İçlerinden beğenmediklerini sınır dışına arttırdı.

•Çetecilerse, onun destu sayıldığı için, her yerde Tonton Macoutesler (*) tarafından korunurlardı. Tontonlar bizden daha haydut görünüşlüydüler. Her zaman siyah camlı gözlük takar, pahalı giysiler giyer ve tabanca taşırldı. Gittiğim her yerde, yapışık ikiz gibi onlarla birlikteydim. Beni korumakla birlikte, neler yaptığımı izleyerek Papa Doc'a bildiriyorlardı. Tontonlar aynı zamanda birer hayvandı. Sözgelisi, sokakta yürürken, rastladığımız birtakım insanlar size yaklaşıp para dilenirlerdi. O kadar ki, böylesi yoksulluğu hiçbir yerde görmedim. Oysa epey kötü yer görmüşlüğüm vardır. Dilenenlerin arasından küçük çocuklar gelip, paranın yanında ciklet ve daha başka her şeyi isterlerdi. Çok yaklaşırlarsa, Tontonlardan biri küçüğün yüzüne hemen bir tokat atar ya da kafasına bir cop indirip bağırırdı: 'Defolun, defolun!.. patronu rahat bırakın!.. patronu rahat bırakın.'

•Birçok şiddet olayı görmüş bir çetecî olduğum halde, bu derece acımasızlık bana bile fazla geliyordu. Port-au-Prince'de bazı arkadaşlarla alışveriş yap-

(*) Özel gizli polis.

tiğimiz bir günü anımsıyorum. Dükkândan kollarımızda paketlerle çıkarken, birkaç çocuk bize doğru gelip para istemeye başladı. Danny dayanamadı. Cebinden bir tomar çıkararak havaya attı ve 'Hadi küçükler... alın!' diye bağırdı. Ondan sonra olanlar yüzünden neredeyse kusacaktım. Ortalık birden karıştı. Yetişkin insanlar sokakta kendilerini yere atarak para aramaya, yedi ve sekiz yaşındaki çocukları tartaklayarak ellerinden paraları almak için uğraşmaya başladılar. Ayaklarıyla küçüklerin parmaklarını ezdiler, ellerine geçirdikleri şeylerle çocukların kafalarına vurdular. İnanılır gibi değildi, mide bulandırıcıydı. Allahın belası on dolar için sokak kana bulanmıştı. Sonra işe Tontonlar karıştı. Biz bir taksiye atlayıp oradan uzaklaştığımız sırada onlar halkı coplamaya başlamıştı. Polisin, ancak altı yaşlarında olabilecek bir çocuğu havaya kaldırıp bir cop indirdiğini ve kafasını yumurta gibi kırdığını gördüm. İnanmak için bunu görmek gerekirdi. Orada hayatın hiçbir değeri yoktur.

-Papa Doc'un önerisinden Patriarca'ya söz ettim. Cebime bir altın ırmağının aktığını görür gibi oluyordum. Umutlarımı yıkması uzun sürmedi. 'Vinnie,' dedi; 'müthiş bir fikir, ama doğru olmaz. Joe Kirk'un işine rakip duruma düşersin. Eyleminle onun işini baltalayıp iflasına yol açabilirsin.'

-Patriarca haklıydı. Orada ilk kumar gazinosunu başlatan Joe Kirk olmuştu ve şimdi ben bir başka otel çalıştırmaya başlarsam onun kazancına zarar verebilirdim. Papa Doc'un arkalaması ve çete ilişkilerim sayesinde işlerimin ters gitmesi olanaksızdı. Asıl önemlisi, Patriarca benim eylemimi onaylamakla Joe Kirk'e karşı zor durumda kalırdı. Çok üzüldüm. Papa Doc'a telefon ederek, önerisini kabullenemeyeceğim için özür diledim.

-Papa Doc bu konuda efendice davrandı. Joe Kirk'un dostum olduğunu ve böyle bir işe girersem ona rakip duruma geleceğimi; bununla, haksızlık olduğunu açıkladım. Yüzde yüz haklı olduğumu söyledi. Sonra, kendisine saygımın olduğunu ve dostluğumuzu sürdürmek istediğimi belli etmek için telefonu kapatmadan önce, yepyeni bir Cadillac limuzini benden

hediye alıp alamayacağını sordum. Bu onun gerçekten hoşuna gitti. 'Yalnız bir şey var,' dedim. 'Hediye edeceğim araba, çalınmış bir araba olacak.'

•Papa Doc güldü: 'Vincent,' dedi; 'bu konuda kaygılanma. Bir kez benim adaya geldi mi, burada güvencilikte olur.'

21/FAİZCİ DÜMENLERİ

ÖRGÜTLÜ suç eylemlerinden para kazananlar için kumar partilerinin, kazanç sağlama yanında iki önemli yararı daha vardı: Gelirlerini çıkardıkları kaynak olarak belirli bir iş gösteremeyen çetecilerin, vergi memurlarını aldatmalarında yardımcı oluyordu. Bir de, toplumun üst kademelerindeki kişilerin ellerinde bulunan büyük miktarlarda paralar için dolaylı bir yatırım alanıydı kumar.

«Çeteciler bir kumar partisi düzenlediklerinde, yalnızca kumardan sağlayacakları parayla ilgilenmezler. Bir haftalık iş karşılığında altmış bin dolar almak, hayli iyi kazanç sayılabilir. Ne var ki, işletme harcamaları, kazançtan dağıtılan hisseler ve patronlara giden para düşünülürse, sonuçta pek fazla bir şeyin kalmadığı anlaşılır. Asıl para, akıllı bir eylemcinin asıl kazancı, partiye katılan enayilerin sırtından sağladığı miktardadır. Yapılacak ilk iş, partiye katılanlar arasında, sonradan avuca alınabilecek kişilerin kimler olduğunu saptamaktır. Bunlarla içki içilir, yemek yenir, size ödün vermek zorunda kalacakları durumlar yaratılır. Böyle işler çeteye hem kazanç sağlar, hem de çetenin yeni kişilerden koruma görmesi olanağı yaratılır.

«Diyelim ki, kumar partisine katılanlar arasında bir yargıç ya da bir senatör var. Bu adamın bir orospuyla ilişki kurması sağlanır. Adamla kadın, çetenin kiraladığı bir odaya bırakılır, orada yaptıklarının fotoğrafları çekilir ve konuştukları teybe alınır. Sonra, adamlarımızdan biri ele geçtiğinde ya da çete,

parlamentodan bir yasa çıkartmak istediğinde, çekilen resim ya da banda alınan konuşmanın bir kopyası kendisine gönderilir.

«Doğrusu, ben şantajın bu şekliyle pek ilgilenmezdim. Ama bunu yapan kumarhane sahipleri biliyordum. Bu sayede çete, birçok yargıç ve senatörü denetleyebilmiş, istediği yönde kararlar alınmasını sağlamıştır. Ben de kadın ve şarap gibi araçların yardımıyla para kazanma yöntemlerinden yararlanmışımdır. Bunları kullanarak insanların kişiliklerini inceler, zayıflıklarını saptardım. Onlarla oturur ve kendimden söz etmeye başlardım. Onlara, bir gece önce katıldığım bir bakara oyunundan söz eder ve gözlerindeki ifadeyi inceleyerek bu tür şeylere ilgi duyup duymadıklarını anlamaya çalışırdım. Kadınlardan söz açar ve herifin tepkisini incelerdim. Homoseksüelse, kendine uygun puştlara hangi kumar partilerinde rastlayabileceğini anlatırdım. Böylece herifin tercihlerini anlar, ona göre bir yolma yöntemi düşünürdüm.

Bu işlere başarılı bir örnek olarak, Rhode Island'daki küçük bir kentte iki sigortacıya yaptığım şeyi anlatabilirim: Adamlardan birine John, öbürüne Bill diyelim. Gerçek adları önemli değil. Her ikisi de tam anlamıyla birer enayiydi. Ve ikisi de bana gösteriş yapma hevesindeydiler. Onları Koloni Kulübü'ne götürmüştüm. Raymond Patriarca'nın dostu olduklarını söylüyorlardı. Patriarca'nın kendisinden soruşturup onları tanımadığını öğrendim. Bunun üzerine ben de kendilerini işletmeye başladım. Gezi boyunca gördüğüm kadarıyla kumar oynamıyor, hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı; ne rulet, ne zar, hiçbir şey. Ama gazi-noda gezinen kadınlardan gözlerini ayıramadıklarını farkettim. Bir süre onları izleyerek anlattıklarını dinledim. Sürekli olarak kadınlardan ve çok para harcayan kişilerden söz ediyorlardı. Bu konuda Danny Mondavano'yla konuştum. 'Bunlara göre bir eğlence düzenleyebilirsek herhalde iyi soyabiliriz,' dedim. 'Ben ikisiyle uğraşırken sen de öteki enayilerle ilgilen. Sonuçta, en çok birkaç bin dolar yitiririz.'

«Danny oradaki kâğıt oyunları ve partilerle ilgilenirken ben bu ikisini Londra'da unutamayacakları

bir geziye çıkardım. Para bakımından hayli iyi durumda olduklarını öğrenmiştim. Kendilerini tiyatrolara, gece kulüplerine ve partilere götürdüm. Görüşü hiç de orospuya benzemeyen kadınlarla tanışturdum. 'Bakın,' dedim kızlara, 'bu heriflere karşı namuslu kadınlarmısınız gibi davranacaksınız. Kendilerini, sizi baştan çıkarmış gibi hissetmeliler. Onları dayanılmaz erkekler olduklarına inandırın. Vinnie Teresa araya girmiş olmasaydı, kendilerine kesinlikle güvenemeyeceğinizi de belli edin.' Böylece, bu iş, bir hafta sürdü. Boston'a geri döndüğümüzde, bu bir hafta için ben cebimden iki bin dolar harcamış bulunuyordum. Herifler benim çok zengin olduğuma inanmıştı.

«Boston'daki Logan Havaalanı'na indiğimizde John yanıma yaklaşarak 'Vinnie,' dedi. 'Bu gibi şeylere nasıl para yetiştiriyorsun? Yoksa gelir vergisi fişi doldurmuyor musun?'

«Güvenceli bir gülümsemeyle yanıtladım: 'Kuşkusuz, gelir vergisi fişlerimi dolduruyorum,' dedim.

«'Ama çok para harcıyorsun,' diye karşılık verdi Bill. 'Bu işi nasıl yaptığını anlamıyorum.'

«'Kazancımın çoğunu el altından yaparım,' dedim. 'Faizcilik işlerine yatırılmış param var.' O anda heriflerin bamteline bastığımı anladım. İnsanların paraya karşı ne denli hırslı olduklarını anlamak çok kolaydır. Açıklamaya başladım: 'İşadamları, doktorlar, avukatlar ve sigortacılar arasında çok para yatıran var. Örneğin, bana on bin dolar verene, ben haftada üç yüz dolar kazanç sağlarım. Paralarını yüzde üç faizle işletirim. Elli hafta sonunda o, parasının bütününe geri alır, üstüne de beş bin dolar kâr sağlar. Kuşkusuz, ben de bu arada bir hisse alırım.'

«Küçük bir kentten gelme bu adamlara anlattıklarım çok sağlam ve kârlı bir iş gibi geldi. Vergisini vermek zorunluluğunda olmayacakları para; kadınlarla ve partilerde harcayabilecekleri para... Her ikisi de anında bana para vermeyi önerdiler. Kabullenmedim. 'Kusura bakmayın ama, şu sıra elimde çok fazla para ve para yatırmak isteyen adam var. Daha

fazlasını alamam.' Oysa bütün istediğim, işi azıcık sürüncemede bırakmaktı.

«Bunu izleyen iki hafta süresince belki üç kez aradılar beni. Sonunda Boston'a gelmelerini söyledim. Esquire Spor Kulübü'nde buluştuk. Bir gece kulübüne onları götürdüm. 'Arkadaşlar,' dedim; 'bendeğ yirmi bin dolar borç isteyen bir müşterim var. Aslında bunu bir doktor arkadaşımдан alabilirim, ama son zamanlarda acıklı sahneler yaratarak canımı sıkıyor. Bu yüzden artık onunla iş görmek istemiyorum. Bunu siz kabullenir misiniz?'

«İkisi de büyük bir hevesle kabullendiler. Onar bin dolar yatırdılar. Bundan sonraki birkaç hafta boyunca her birine üçer yüz dolar ödedim. Sonra bir miktar daha para istedim. Sonrakı altı hafta içinde Bill'den altmış beş bin, John'dan da eli; bin dolar aldım. Kendilerini faizcilik işine girmiş sayıyor ve tomarlarla para kazanacaklarını umuyorlardı. Toplam olarak kendilerinden üç yüz bin dolar aldım. Faiz ödemeyi durdurduğumda gelip çingar çıkardılar. Ben de gülerek baktım yüzlerine: 'Raymond'un adını bana söylediğiniz günü anımsıyor musunuz?' diye sordum. Yüzleri kızardı. 'Haydi, şimdi gidip parayı ondan isteyin.' Bir daha heriflerden ses çıkmadı. Ne yapabilirlerdi ki? Patriarca yı tanımıyorlardı. Polise de gidip faizcilik yapmaya kalkıştıkları için dolandırıldıklarından yakınamazlardı.

«Böylesi enayilerden yüzlerce vardı ortalıkta. Kimi az, kimi çok miktarda, ama hepsi de faizcilik yapmak ve vergi kaçırmak istiyordu. İşin komik yönü, en kolay aldanananların en çok paralırlar olmasıydı. Bu işe girmek isteyen milyonerler düşünölemeyecek kadar çoktu. Aslında heriflerden hiçbirinin paraya gerçekten ihtiyacı yoktu; yine de fazladan birkaç dolar kazanmak için deli olurlardı. Bu sözde milyonerlerden düzinelercesini faizcilik işine soktum. Duymak istedikleri tek söz, verdikleri paraya karşılık haftada şu kadar faiz alabilecekleriydi. Ama aptalların aklına gelmeyen bir şey vardı ki, o da eğer ben kendilerine para vermemeye başlarsam, gidip kimseye deri yanamayacakları gerçeğiydi. Bana gelecek olsalar, kafalarını kırardım. Polise gidecek olsalar, aleyhle-

rinde dava açılır, aileleri rezil olur, işlerinden atılabilir ve dostlarını yitirebilirlerdi. Arada bir, içlerinden, bana kafa tutmaya kalkışanlar çıkardı. O zaman ağızlarına bir şamar indirip başımdan savardım.

«Bazı herifler de, Mafya'yla ilişkisi olanlarla iş yapmaktan bir tür heyecan duyar. Providenceli bir sigortacı vardı. Kendisini Londra'ya yaptığımız bir gezide tanımıştım. Kumardan pek hoşlanmıyor, faizcilikle uğraşmak istiyordu. Benim faizcilik eylemlerime elli bin dolar yatırmayı önerdi. Mafyalı olduğundan emindi. Ben de onun bu inancını sarsacak bir şey yapmadım. Gizli buluşmalardan, el altından dolaplar çevirmekten hoşlanan bir halı vardı. Onunla Walpole (Massachusetts) kentinin yakınlarında, gözden uzak bir barda buluşma olanağını yarattım. Danny Mondavano'yla birlikte geldiğimde bu barda bakıyor ve elinde tuttuğu uzun bir zarfı evirip çeviriyordu. Yanına oturduğum sırada, bakan birşey olup olmadığını anlamak için çevresine göz gezdirdikten sonra elindeki zarfı cebime soktu. Aldım ve ona bir işaret yaptım, sonra loş bir köşedeki masaya doğru ilerleyerek zarfı inceledim. İçindeki parayı saymaya başladım. Topu topu otuz bin vardı.

«Ne diye numara yapmaya kalkışıyorsun?» diye kükredim. «Bunun içinde hepsi hepsi otuz bin var, istemem.» Ve masanın öbür ucuna doğru fırlattım zarfı. «Oysa ne kadar olması gerekiyordu?» diye sordum.

«Elli bin dolar olması gerekiydi, Vinnie» dedi.

«Pazarlığın üstüme düşen bölümünü yapmamı istiyor musun?» diye üsteledim. Başını salladı. «Şu halde sen de sözünde dur. Yoksa al paranı ve ...a sok. Senin paranı gereksinmiyorum.» Sinemalardaki Mafyalı tiplerini hatırlatan biçimde azıcık kabadayı tavırlar takınmaya başlamıştım. Bu arada herif de titremeye, kekelemeye ve özür dilemeye koyuldu. «Bu boktan otuz bin için beni ta buralara kadar getirttin.» diye terslendim. «Senin yüreğini kesip bedeninden ayırmalıyım.»

«Herif bu kez, belki biraz yardımcı olur diye Danny'ye bakmaya başlamıştı. Böyle durumlarda Danny her zaman iyi adam rolünü oynardı. Ben, kı-

yıcı Mafya patronu rolündeydim, o da anlayışlı yardımcı... 'Ağır ol, Vinnie,' dedi. 'Biraz insaf et. Belki çocuğun şu sıra durumu çok iyi değildir.'

'Bu arada benim sesim hırlar gibi çıkmaya başlamıştı, 'Böyle anlamam,' diye haykırdım. Sonra bardan fırtına gibi çıktım. Küçük sigortacıyla Danny orada kalmıştı.

'Ben dışarıda beklerken, Danny herifi dolandırmaya başlamıştı. 'Bak, Bill, üzgünüm' dedi. 'Elimden bir şey gelmez. O adamın piyasada çeyrek milyonu var. Seninki gibi ufak parayla iş göremez.'

'Sigortacı: 'Elli bin doları bütün olarak sana yarın verebilir miyim?' diye sordu.

'Onunla bu gece konuşurum,' diye karşılık verdi Danny. 'Sana daha sonra telefon ederim. Yani, onu ikna edebilirsem...'

'Aynı gece Danny, adama telefon etti ve elli bini aldı. İki hafta sonra da Bill beni görmeye geldi. 'Bir elli binlik daha ister misin?' diye sordu.

'Bilmem ki, Bill...' dedim.

'Bak, Vinnie...' dedi; 'elimde toplam olarak altmış bin dolarım var. Lütfen al bu parayı... lütfen' diye direndi.

'Haydi, al Vinnie,' dedi Danny de. 'Ona bir şans tanı ve parasını al.' Aldım gerçekten. Adam bızden beş kuruş bile geri alamadı. Birkaç kez telefon etti yalnızca. Sonunda kestirip attım. 'Tabutu boylamak istemiyorsan, bir daha beni arama! Böylesi iyi olacak,' dedim. 'Enayinin tekisin sen... Dolandırıldın. Şimdi de kapa çeneni.' Böylece, onu bir daha ne gördüm, ne de adını duydum. Yüz on bin dolar dolandırılmıştı.

'Enayileri işte böyle, yolabildiğim kadar yoluyor, sonra başımdan defediyordum. Ama işin kötüsü, aldığının da hepsini harcamaktaydım.'

22/BİR PATRONUN DÜŞÜŞÜ

RAYMOND PATRIARCA'nın imparatorluğu, kendisi fark etmeden çok önce tehlikeye girmişti. 1962 yılında, Federal Soruşturma Bürosu (FBI), onun Providence kentinde, Atwell Caddesindeki iş yerine yasadışı elektronik bir dinleme cihazı yerleştirmişti. 1962'yle 1965 yılları arasında Patriarca'nın, Henry Tameleo ve Vincent Teresa'yla yaptığı konuşmalar da içinde olmak üzere bütün konuşmaları dinlenmişti. 6 Ekim 1966 tarihinde öldürücü darbeyi indirdiler. O gün Josepyh (Hayvan) Barboza'yla üç iş ortağı Boston'un göbeğinde tutuklandı. Polis, Barboza'nın arabasında ağızına dek dolu ve orduya ait bir M-1 tüfeğiyle, 45 kalibrelik bir tabanca buldu. Bundan sonra da polis, Patriarca'ya baskı yapmaya başladı ve bu baskılar onu, öldürücü hatalar yapmaya iteledi.

Barboza çok zorba ve denetimi güç biriydi. Teresa onu, Massachusetts gece kulüplerinden haraç almakta kullanıyordu. Tutuklanmasından sonra Teresa, ne yapacakları konusunda Patriarca'yla bir görüşme yaptı.

«Barboza için istenen kefalet ücreti elli bin dolar kadar olup, epeyce yüksekti. Patriarca onu, bonoyla kefalet ücreti ödeyen adamlarımız aracılığıyla serbest bıraktırmayı düşünüyordu. Ama bölge savcısı Garry Byrne, adamlara böyle bir girişimde bulunmamalarını, bulunurlarsa başkalarının da aynı konuda kendilerine güçlük çıkaracağını söylüyordu. Byrne'e ilişilemezdi. O ise, Barboza'nın sokaklardan uzak kalmasını istiyor, onu serbest bıraktırmaya kal-

kışacak herkesi işinden edebileceği izlenimini veriyordu.

«Patriarca başlangıçta bu duruma pek üzülmedi. Onu zaten hiçbir zaman sevmemiş, tam anlamıyla güvenmemişti. 'Serserinin biri,' derdi bize, 'Çılgın. Belki bir gün onu temizlemek zorunda kalacağız.' O gün sanıldığından daha önce geldi.

«Barboza'nın grubundan iki adam başlattı işleri. Tommy DePrisco'yla Tashe (Arthur) Bratsos, Barboza'nın iki sağlam yardımcısıydılar. Onların gözünde Barboza bir ilah seviyesine yükselmişti. Kendileri de yiğit ve sert kişilerdi. Şefleri tutuklandıktan sonra istediklerince para kazanamaz olmuşlardı. Patriarca'nın da Barboza'yı çıkartmaya pek niyetli olmadığını anlayınca, Boston'daki gece kulüpleriyle kumarhanelerden kendi topladıkları paralarla onun yardımına koşmayı düşündüler. Savcı durumu öğrenince, kefalet ücretini yüz bin dolara yükseltti.

«Bu iki serserinin, para toplama işinde en son uğradıkları yer, Kulüp 416 oldu. Aramızda buraya Gece Işığı Kahvesi deniliyordu. Gece Işığını, Ralphie Chong işletirdi. O gece kulüpte Ralphie Chong'un kardeşi Joe Black (Joseph Lamattina), Larry Baiona, Phil Waggenheim ve birkaç kişi daha varmış. DePrisco'yla Bratsos içeri girip büyük gangster pozlarında, Barboza'ya yardım için para istiyorlar. Baiona gülererek hiçbir şey vermeyeceğini söylüyor. Böylece ağız kavgası başlıyor. Bunun üzerine, DePrisco silahını çekerek; 'Ceplerinizi boşaltın,' diyor. Oysa Bratsos'un, böyle davranılamayacağını bilmesi gerekirdi. Ortalık birden karışıyor ve DePrisco'yla Bratsos'u oracıkta öldürüyorlar. Sonra Baiona onların ceplerinde ne varsa alıyor. Olaydan sonra DePrisco'yla Bratsos'un, yetmiş beş bin dolar topladıkları için çete tarafından öldürüldükleri şeklinde bir söylenti çıkarıldı. Bu doğru değildi. Ceplerinde yalnızca on iki bin dolar vardı ve bunu da Larry Baiona almıştı.

«Baiona, Ralphie Chong'la Waggenheim'ın ve daha birkaç kişinin cesetleri yok etmesini sağladı. Bunları Bratsos'un arabasına koydular, Boston'un Güney Yakasına götürdüler ve orada altıncı bölük polis karakolunun yakınlarında bir yere bıraktılar. Bu işler

olurken, Ralphie Chong da ortalığı temizlemekle uğraştı. Bratsos'la DePrisco'ya rastlamayan kurşunların bir kısmı duvarları delmişti. Ralphie bir süre bu kurşun deliklerini örtmek için üzerlerine resim asmak zorunda kaldı.

«Baiona, Waggenheim ve Ralphie Chong'un bilmedikleri en önemli nokta, olayın geçtiği gün ve yerde Joe Lanzi adlı bir polis muhbirinin bulunduğu idi. DePrisco'yla Bratsos içeri girdiklerinde, polisleri olaydan haberdar etmiş. Adamlar cesetleri bulduktan hemen sonra kulübe geldiklerinde, Ralphie kapının önünde, halı üzerindeki kan lekelerini temizliyormuş. Bunun üzerine, cinayete yardımcı olmakla suçlanıyor. Ama asıl katiller, sanırım yeterli kanıt olmadığı için suçlanamadılar.

«Olayların böyle bir biçim alması, Patriarca'yı çok kızdırdı. Bunun çok aptalca bir oyun olduğunu düşünüyordu. Baiona, adamlarına cesetleri gömdürmeliydi. Ama Ralphie Chong'la Baiona aptaldılar; işin arkasında Barboza'nın olduğunu düşünüyorlardı. Bu yüzden de, yani ona güçlerini göstermek için, cesetleri öylece sokakta bırakmayı uygun görmüşlerdi.

«Birçok toplantı yapıldı. Jerry Angiulo, Ralphie mahkemede suçlu olduğunu kabullenirse hafif bir ceza ile kurtulabileceğini, kendisinin yargıcı ayarlayarak Ralphie'ye böyle bir ceza verilmesini sağlayabileceğini söylüyordu Patriarca'ya. Patriarca'ysa davanın basına yansımalarından, özellikle Barboza'dan çekiniyordu. Onun, DePrisco'yla Bratsos'un öldürülmelerine bakarak, konuşmaya başlayabileceğinden korkuyordu.

«Patriarca bir toplantı yapılmasını emretti, yönetime de Tameleo'ya verdi. Toplantı Boston'da, eski çete patronu Joseph Lombardo'nun işlettiği Giro Restoranı'nın arka odasında düzenlendi. Lombardo, ailenin consiglieresi, yani danışmanı durumuna gelmişti. Toplantıda Tameleo, Baiona, Joe Black, Angiulo, Waggenheim, Ralphie Chong ve ailenin iki avukatı hazır bulundular. Hukukçular, savcı Byrne'le anlaştıklarını ve hafif bir cezayı garantilediklerini söylüyordu. Yargıç ona yediyle on beş yıl arasında bir ceza verecek, ama iki buçuk yıl sonra hapisten çık-

ma olanağı sağlanabilecekti. Ralphie Chong bu durumdan hoşlanmamıştı, ama yapabileceği başka bir şey de yoktu. Tameleo'yla Angiulo ona kabullenmesini, Patriarca'nın da bunu istediğini söylüyorlardı. Patronun emrini yerine getirmeden yaşamayı sürdürmenin olanaksızlığını anımsattılar.

Şubat 1967'de, Ralphie mahkemede kendisinin suçu olduğunu kabullendi. Ama davaya bakan yargıç, anlaşmanın yapıldığı adam değil, daha sert biliyordu ve Ralphie uzun bir hapis cezası aldı. Birçok uğraşmalar sonunda, davanın bir usul hatası yüzünden bozularak yeniden görülmesi sağlandı. Böylece, 1971 mart ayında Ralphie hapisten çıkabildi.

Sonra, 18 Nisan 1967 tarihinde, muhbir Lanzi enselendi. Angiulo'nun fedailerinden üçü —Benjamin DeChristoforo, Carmine Gagliardi ve Frank Oreto— sabahın saat dördünde Medford'dan geçiyorlardı. Arabalarının ön tarafında, az önce vurdukları Lanzi'nin cesedi vardı. Ansızın polis tarafından izlenmekte olduklarını fark edip telaşlandılar. Polis, atlatmayı denedilerse de başarılı olamadılar. O zaman benim oturduğum evin yakınlarında, beşinci caddenin bir yerinde arabayı park edip kaçırmaya yeltendiler. Ama polis, Oreto'yu arabada cesetle birlikte yakaladı. Gagliardi'yle DeChristoforo, koşarak kaçmayı başarabildi. Benim evin bahçesinden geçip yakınlardaki bir komşunun bahçesine silahlarını gömdüler.

Polisler onların ayak izlerini benim eve kadar izliyor ve bizim kapıyı çalarak Blanche'la çocukları uyandırıyorlar. Blanche'a, evi aramak istediklerini söylüyorlar, ama karım onları içeri almıyor. Ben o sıralarda Las Vegas'taydım. Blanche bulduğum yere telefon ederek onları anlattı. Polisler, Gagliardi'yi onun sakladığını sanıyorlardı. Böyle bir şeyin olmadığı konusunda adamları benim inandırmam gerekti. Ertesi gün uçakla geri dönüp onlarla konuştum. O gece evde olsaydım kuşkusuz tutuklanırdım ve suçlanırdım. Polis, Gagliardi'yi bir yıl boyunca yakalayamadı. Sonunda onu Medford'da, annesinin evindeki gizli bir bölmede saklanırken buldular. Aşağı yukarı aynı günlerde DeChristoforo da New York'ta tutuklandı.

«Bütün bunlar olup biterken Barboza da öfkeden kuduruyordu. Bratsos ve DePrisco'nun  ld r l  lerini, Ralphie Chong'un suçu üstüne alı ını gazetelerde okumuş, hapishanede inanılmaz tehditler savurmaya ba lamı tı. Dışarı  ıktı ında Waggenheim, Balona ve Angiulo'yu  ld rece ini söylüyordu. Daha da ileri giderek, Chicagolu arkadaşı Chico (Joseph) Amico'ya, Waggenheim'i öldürmesi için haber yolla-mı tı. Çete bunu duyunca, Chico'yu Alfonso'nun Kırık Kalp Kulübü'n n önünde, Barboza için bazı kişilerden yardım almaya çalışırken yakalayıp öldürttü. Barboza olanları öğrendiğinde büsbütün çileden  ıktı. Patriarca'dan pu ı diye söz etmeye ve Chico'nun öldürülmesi nedeniyle, önüne gelen herkesi temizleyece ini söylemeye başladı. Patriarca'yla Tameleo bunu duyunca bana telefon ettiler.

«'Vinnie,' dedi Tameleo; 'git, Butch'u (New Jersey  l m müfrezesinden Frank Miceli) bul ve bize silah sa la. Barboza'nın temizlenmesi gerekiyor!'

«Böylece, New Jersey'ye giderek silahları aldım. Ger  döndüğümde, Tameleo içimizden on    kişiyi, Barboza'nın sık sık u radı ı yerlerde ve bazı caddelerde beklemekle görevlendirdi. Barboza'nın kefalet  creti bulduğunu duymı tı Tameleo. Joe'yu, nereye giderse gitsin hemen temizlemek için ayrıntılı bir de tasarı hazırlamıştı. Benimle birlikte Maxie Baer, Marlo Lepore, Tony Blue, Lou Grieco, Benny Zinna ve daha başkaları g revlendirilmi ti.

«Tameleo'nun tasarısı, çetenin adam öldürme yöntemlerinin tipik bir  rne iydi. Barboza'yı hapisten çıktığında ayarlayacak olan Guy (Gaetano) Frizzi adlı adam, onun yakın bir arkadaşı ve orta ıydı. Barboza'nın çeteyle ba lattı ı ilk ilişkilerde o yardımcı olmuştu. Guy Frizzi, Barboza'yı hapisten çıkarken karşılayacak ve onu bir gece kulübüne götürecekti. Belli bir yoldan gitmeleri gerekiyordu. Ama Tameleo, Barboza belki alı ılmı ın dışında bir yolun seçilmesinden ku ulanabilir düşüncesiyle, bazılarımızı başka yollarda görevlendirdi. Guy ve kardeşi Cono Frizzi de gözden  ıkarılanlardandı. Guy Frizzi'yle kardeşinin bilmedikleri —belki hâlâ da haberleri yoktur—  ey, Tameleo'nun onları, Barboza'yla birlikte  ld rtmeyi

tasarladıydı. Çünkü patronun bu heriflere güveni yoktu. Ama bütün planlar, bölge savcısının bir şeyden kuşkulananarak yargıca gitmesi ve Barboza'nın salıverilmesi yolunda yapılabilecek bütün girişimleri engellemesiyle suya düştü.

«Çok geçmeden Barboza, kendisi için ölüm planları tasarlandığını öğrendi. Sanıyorum bunu ona bölge savcısı Byrne'le FBI ajanlarından Paul Ricco ve Dennis Condon söylediler. Patriarca'nın, kendisine karşı iki yüzlülük yaptığına ve öldürtmek istediğine inandırdılar onu. Barboza deliye dönmüştü. Ölmek istemiyordu, ama muhbir olmak niyetinde de değildi. İspiyonculardan nefret ederdi. İnançlarının dışındaydı ispiyoncu olmak. Bunun üzerine, Patriarca'ya bir mektup gönderdi. 1967 yılında, bir pazar günü öğrendim bunu. Lou Grieco beni arayarak Barboza'nın, bir arkadaşı aracılığıyla hapisten dışarı gizlice bir mektup gönderdiğini söyledi. Barboza mektubu Tameleo'ya benim götürmemi istemişti. Mektubu Grieco'dan aldıktan sonra patrona telefon ettim.

«Henry,' dedim; 'Joe sana ya da Raymond'a verilmek üzere bir mektup göndermiş. Ne yapayım?'

«Eve getir,' dedi. 'Okumak isterim.'

«Tameleo mektubu okurken yanıdaydım. Sonra bana da verdi. Belleğimde tam olarak kalmadığı halde, aşağı yukarı şöyle dediğini sanıyorum: 'Tashé [Bratsos] ile DePrisco'nun yapmaya kalkıştıkları işlerden ben sorumlu değilim. Onlara bu işleri yapmalarını ben söylemedim. Burada kullandığım uygunsuz sözlerden ötürü özür dilerim. Chico'ya da üzıldüm. Bana birtakım şeyler anlatıldığı için kendimi tutamamıştım. Ama kötülük yapmak istemiyordum. Sizlere yakarıyorum... lütfen... bırakın, buradan çıkayım. Bırakın, karımla çocuklarımı alayım ve ortalıktan yok olayım. Bir daha benim varlığımı duymazsınız. Ne size, ne de başkalarına zararım dokunacaktır. Bırakın, yaşayayım.'

«Bitirdikten sonra Tameleo beni süzdü, 'Bana kalırsa,' dedi; 'bir şeyden kaygılanmamasını söyleyelim ona. Sonra dışarı çıkınca, ummadığı bir sırada temizleriz.'

«Bu düşünce pek hoşuma gitmemişti. Deli herifin

tekî olduğu halde, Joe'yu severdim. Ama yapılacak başka bir şey de yok gibiydi. 'Sen bilirsin, Henry' dedim.

•Haydi gel, Raymond'a haber verelim,' dedi.

•Birlikte Patriarca'nın Providence'daki evine gittik. Patriarca, Henry'nin anlatmaya çalıştığı şeyleri dinlemiyordu bile. Vargücüyle bağııyordu: 'Ben bu orospu çocuğunun, her gece altına yapmasını istiyorum,' diyordu. 'Ne sanıyor kendini? Onu öldürecekmiş, bunu öldürecekmiş, ben puştmuşum. Ona gösteririm. Benim hakkımda bunları söylemek neye patlar, anlasın.'

•Onu yatıştırmaya çalıştımsa da başarma olanağı yoktu.

•'Vinnie, sen çenenî kapa bakalım!' dedi. 'Gidip, Barboza'nın arkadaşına şimdi burada söylediklerimi söyle, o kadar.'

•Sözü uzatmanın anlamı yoktu. Kendi başımı da belaya sokabilirdim. Barboza'nın Al adındaki arkadaşına; 'Bunlar benim görüşlerim değil, patronun sözleri,' dedim. 'Barboza'ya söyle, hapiste olsun ya da olmasın, yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalacak. Sana daha fazlasını söyleyemem. Şimdi git bunları Barboza'ya anlat.'

•Bir hafta kadar sonra, FBI ajanları yine onu görmeye geldiler ve o da konuşmaya başladı. Herif ne yapabilirdi ki? Patriarca onu bu yola itelemişti. Ve patronun yaptığı en aptalca iş bu oldu. Tameleo'nun söylediğini yapsaydı —yani Barboza'ya affedildiği haberini gönderip sonra dışarı çıktığında temizleseydi—, bu kadar bela açmayacaktı başına.

•Ama Barboza bir kez konuşmaya başlayınca, ortaya ödenmesi gereken hayli yüklü bir fatura çıktı. Barboza, önce; Patriarca, Tameleo ve Ronnie Cassesso'nun, Willie Marfeo'yu öldürme konusunda kendisiyle anlaşma yaptıklarını açıkladı. Bu gerçektir: Barboza, Patriarca'nın talimatı üzerine, Cassesso'yla birlik olup Marfeo'yu öldürmeye yeltenmiş, ama başaramamıştı. Marfeo çok dikkatli davranan, ayrıca Barboza'yla Cassesso'yu tanıyan biriydi. Barboza'nın ifadesi sonucu, her üçü hakkında, adam öldürmek amacıyla komplo hazırlamak suçundan mahkeme

açıldı. Marfeo'nun ölümü, her ne kadar New Jersey ölüm müfrezesinin işi idiye de, mahkeme sonunda bunlar hüküm giydiler.

-Barboza'nın konuşması bitmemişti: Tameleo, Cassesso, Roy French, Lou Grieco, Pete Limone ve At Joe Salvucci'yi, Teddy Deegan cinayetini tasarlamak ve gerçekleştirmekle suçladı. Bu cinayetin nasıl işlendiğini daha önce anlatmıştım. Deegan'ı bir banka soygunu sırasında tuzığa düşürerek temizlemişlerdi. Bu arada yalnızca At Joe, salt Barboza'nın hoşuna gitmediği için adı verilen zavallı bir enayidir. Cinayete ilgisi olmadığı halde müebbed hapse hüküm giydi.

-Barboza, ayrıca Rocco DeSiglio'nun öldürülmesi nedeniyle Angiulo, Benny Zinna, Domuz Vinnie (Richard) DeVincent ve Mario Lepore'yi de enselettirmeye yeltendi. DeSiglio, çeteyi üçkâğıda getirebileceğini sanan eski bir boksördü. Roxbury'deki Angiulo'nun kumarhanesinde birtakım numaralar yapıyordu. Bir seferinde şikelî bir oyunla Angiulo'nun altmış bin dolarını almış, o da herifin temizlenmesi emrini vermişti. Barboza bunu biliyordu, ama cinayete karışmamıştı. DeSiglio 1966 yılının haziran ayında vuruldu. Fena halde dövülmüş, sonra da kurşunlanmış olan bedenini, -Topsfield'de (Massachusetts) yeni Thunderbird marka arabasının içinde bulmuşlardı. Angiulo, Zinna, DeVincent ve Lepore bu olay yüzünden mahkemeye verildiler. Jüri, Barboza'nın tanıklığına inanmadığı için davanın düşmesini sağladı. Patriarca da buna bakarak, Barboza'nın tanıklık ettiği başka davaların da geçersiz sayılabileceğini düşündü. Bu yüzden, gidip Haiti'de saklanması için söylediğimiz sözlerin hiçbirine kulak asmadı.

-Derken, Patriarca'nın başına yeni sorunlar açan başka şeyler çıktı ortaya. Barboza'nın avukatlarından biri, John Fitzgerald adında bir adamdı. 30 Ocak 1968 yılında, Everett'te (Massachusetts) arabasına binip kontak anahtarını çevirdiğinde, araba havaya uçtu. Fitzgerald bacağını yitirdi. O ve herkes bu olaydan ötürü Patriarca'yı suçladı. Aslında Patriarca'nın bu işle ilgisi yoktu. İrlandalı çetecilerden, Fitzgerald'a

kancayı takmış bir herifin işiydi bu. Ama yine de Patriarca'yı suçladılar.

«Tameleo da suçlanınca, işin sonu geldi. Her şey ters gidiyordu. O son yıl kendisinde bir değişme olmuş, çocuklaşmış gibiydi. Gencecik kızların arkasından koşmaya başlamıştı. Öbür çete patronlarıyla görüşmelere gitmiyor, yerine Butch (Angelol) Rossi'yi gönderiyordu. Rossi, kendisine kız bulduğu için ona birçok ayrıcalık tanıyordu. Bobby Cardillo'nun da her istediğini yapmasına izin veriyordu. Çalınmış bir takım malların bölüşümünde Cardillo, Art Ventola'yı kazıklamaya kalkıştığında, Ventola'nın anlattıklarına kulak bile asmadan Cardillo'yu desteklemişti. Kısacası, Tameleo bir diplomat değil de bir diktatör, barış sağlayan araç değil de, bir zorba gibi davranmaya başlamıştı ve bu da onu çete içinde gördüğü saygıyı zedeliyordu.

«Sonunda hüküm giydiği zaman Patriarca bana şöyle söylemişti: 'Bunu kendi istedi. Yaşlılıktan bunamaya başlamıştı'. Oyssa, Patriarca'yla Tameleo arasından yıllarca su bile sızmış değildi. Onun böyle konuşması beni hayli şaşırttı. Tameleo'nun hüküm giymesini Patriarca'yı çok üzmüştü. Yine de bana öyle geliyor ki, eğer Tameleo son yıl görüldüğü gibi davranmayı sürdürseydi, Patriarca eninde sonunda onun temizlenmesi emrini verirdi. Bütün örgüt ve özellikle Patriarca için büyük bir başağrısı olmaya başlamıştı. Deegan cinayetinden ötürü Tameleo hapse tükünce, Patriarca onun yerine Carlo Mastrototaro'yu getirdi. Bu arada beni de yavaştan hazırlamaya başladı. Sanıyorum, Tameleo'yla Patriarca beni yıllardır hazırlıyorlardı. Patriarca'nın beni tampon adamı yapmak, yani patronun emirlerini alt kademelere ileten kişi durumuna getirmek istediklerini sanıyorum. Patriarca bu düşünceyi beslediyse, benim kazanılmış adam haline getirilmem gerekecekti. Ya da öldürülecektim. Böyle bir durumdan çıkış yolu hiç yoktur. Neyse ki işler o kerteye gelmedi.

«Tuhaftır, ama 1965 Ocağında Tameleo beni sınamış ve ben çıkmışım. Barney Villani adında sıradan bir soyguncuyu öttüğü için temizlememi istemişti benden. Sonraları, bu temizleme emrinin Patriar-

ca'nın bürosundaki FBI'ya ait dinleme cihazlarınca kayda geçirilmiş olduğunu öğrenecektim.

•Villani sansar gibi bir herifti, 1.65 boyunda falan, pancar gibi bir suratı vardı. Piranha, Inc. şirketinde benim hesabıma çalışan Pete Kattar ile birlikte çalışıyordu ve Kattar da ondan nefret ediyordu. Don Peppino'ya Barney'in öttüğünü söylemiş, Peppino Tameleo'ya bunu iletmmişti. Barney'in muhbir olduğuna kuşku yoktu aslında ama birbirinden tatlı üç kızı ve harika bir karısı vardı. Aslında zararsız sansarın biriydi işte.

•Yüreğim yumuşamıştı. Üç çocuğunu ve karısını düşünüp durdum, bir türlü elim varmadı. Bir keresinde Barney'i bir köşeye çekip dedim ki: 'Barney, başın belada senin. Buradan bir an önce kışır, yoksa leşini çıkaracaklar senin.' Barney toz oldu, uzun bir süre ortalıkta gözükmedi.

•Tameleo arada bir bana Barney'i ne yaptığını sorup duruyordu. Ben de, 'Bulamıyorum onu, Henry, gitmiş. Dönerse, işini bitiririm,' diye atlatıyordum. Tameleo deliğe tıklınca, Barney ortaya çıktı. Bu arada Patriarca'nın bürosundaki dinleme cihazıyla ilgili gazetelerde bir sürü yazı çıkıyordu. Haberlerden biri, Koca Vinnie'nin Villani'yi temizlemek için nasıl emir aldığını falan anlatıyordu. Barney bunun yeni bir iş olduğunu sanıp Medford'daki kiralık evime geldi, ağlaya ağlaya. 'Gözünü seveyim, Vinnie, lütfen, bir karım, üç çocuğum var, lütfen öldürme beni, lütfen...' İçimden gülmek geldi ama gülmedim. 'Yerde sürünmeyi bırak Barney, seni öldürmek için bir nedenim falan yok benim. Çek git, işine bak, ama Boston'dan uzak dur. Seni gördükleri anda nallayacak adamlar var çünkü orada.'

•Teşekkür edip gitti, ama ciğersizin biri olduğunu gösterdi sonunda. Karısı ile çocuklarını bırakıp bir başka kariyla iş tutmaya başladı; bu bir yana, ailesine de bir kuruş yardım etmedi. Tameleo haklıydı, adamı o zaman temizlemeliymişim.

Bölge savcısı Bryne'le FBI, Patriarca'nın Barboza'yı öldürtmeye ant içtiğini öğrendiklerinde, güven-

İkili tek bir hapisane hücresi bile olmadığını biliyorlardı. Patriarca'nın nüfuzu, polisten eyalet yöneticilerinin ofislerine, hattâ kongre salonlarına dek uzanıyordu. FBI, yüreklice hazırlanmış bir plan tasarladı. FBI Başkanı J. Edgar Hoover tarafından desteklenen ve Birleşik Devletler Adalet Bakanlığının da onayını alan bu tasarı, daha sonraları federal hükümetin suç örgütlerine karşı kullandığı en önemli silah halini alacak bir niteliğe sahipti: Tanıkların korunması programı.

1967 yılına dek, bütün federal ve yerel kurumlar, mahkemelere tanık olarak muhbirleri çıkarmaktan çekiniyordu. Çünkü mahkeme bittikten sonra, tanıklık yapan muhbir ve ailesini çetenin misillemesine karşı koruyacak herhangi bir garanti veremiyorlardı. Çetenin, ülkenin bir ucundan öbür ucuna kadar kurbanlarını arayıp bularak temizleyebildiği defalarca kanıtlanmış bir olguydu.

Hoover'la Adalet Bakanlığı savcıları için Barboza, sessizlik kuralını yıkarak çetenin yüksek kademelerini sarsabilmeleri için iyi bir fırsat oluştuyordu. Ama, cellatların kol gezdiği ve polis kolaylıkla atlatabildikleri böyle bir ortamda, Barboza'yla ailesinin gereksindiği devlet korumasını sağlayabilmek, FBI'nın insan gücü, bütçe ve yeteneklerinin çok üstünde bir desteği gerektirmekteydi. Bu nedenle, birleşik bir çaba gösterilmesi gerekirdi.

Barboza, önceleri eyalet hapisanesinde savcı Bryne tarafından tutulduğu halde, Patriarca'ya karşı tanıklık yapması koşuluyla, FBI'ca kefaleten serbest bırakılmıştı. Onu tek başına koruyamayacağını düşünen FBI, ülkenin seçkin komiserlerinden on altısını çağırarak bunların başına tecrübeli bir yasa koruyucusu olan Komiser John Partington'u verdi. Bunu izleyen on altı ay boyunca komiserler, Barboza ve ailesiyle birlikte yaşayıp, mahkemelere tanık olarak geldiği zaman onu dış saldırılara karşı korumak ve ayrıca moralini de güçlü kılmakla görevli tutuldular. Bu on altı ay boyunca, arada bir Hoover geliyor ve Barboza'nın korunmasında karşılaşılan güçlükler üstüne bilgi alıyordu. Bu işin başarısı hem FBI hem de

Partington gibi adamların övgüye değer birleşik çabaları olduğunu gösterir.

Koruma planını sarsmak için ilk girişim, 1968 yılında Teresa tarafından yapıldı.

«Polisler, Barboza'yı Gloucester kıyıları yakınındaki Thatcher Adası'na götürmüştü. Burası eski bir deniz feneri istasyonuydu. Evlerin bulunduğu yerin arkasında büyük bir kayalık vardı. Farelerin böcek, yılanların fare, kuşların da görünürde ne varsa onu yedikleri bir yerdi. Yaşamın hayli güç olduğu bir delikti yani. Sis basmadığı günler kar ve yağmur, bunların olmadığı günler de kıyıları döven dalgalar, orada nasıl olup da yaşanabildiğini düşündürüyor adama.

«O sıralarda, Esquire Spor Kulübü aracılığıyla satın aldığım, yüz on iki bin dolarlık ve on üç metre boyunda, Yumurta Rihtımı adını taşıyan bir yata sahiptim. Harika bir şeydi. Çok iyi bir radar sistemi bulunuyordu. Özel banyolu bir dairesi, ikinci bir yatak odası, üç basamak yüksekte de oturma odasına açılan bir holü vardı. Oturma odası duvardan duvara halıyla kaplıydı. Gösterişli sandalyeler, stereo bir pikap sistemi, ortada büyük bir yemek masası, paslanmayan çelikten lavaboları, ayrıca altı kişinin yemek yiyebileceği bir kamarasıyla şahaneydi. Bu yatta, iki ay içinde, kumardan yüz elli bin dolar almıştım. Ama 1968 yılı eylül ayında yat başka bir amaçla kullanılacaktı.

«Patriarca gazetelerden, Barboza'nın Thatcher Adası'nda olduğunu öğrenmişti. Beni çağırarak, yanıma Pro Lerner'i almamı ve Barboza'yı temizlemeye gitmemizi söyledi. Yatla adaya varıp çevresinde dolaşmaya başladık. İçerde teleskoplu tüfeklerle avcı tüfekleri bulunduruyorduk. Yasadışı bir durum değildi bu. Dürbünle sürekli gözlüyorduk orasını ama, yaklaşmamız olanak dışıydı. Silahlı koruyucuların dolaştığı görülüyordu. Ne var ki, Barboza ortalarda yoktu. Pro Lerner iyi bir balıkadam olduğu halde, adaya çıkıp Barboza'yı temizlemesinin mümkün olmadığını söyledi. Geriye dönerek durumu Patriarca'ya anlattık.»

Ashında FBI; Partington ve adamlarını, Barboza'

yı öldürme girişimlerine karşı uyarmıştı. Adadaki güvenlik tedbirlerinin ne denli sıkı olduğunu Teresa bilmiyordu. Onun yatının ada çevresinde dolaşması dikkatle izlenmişti.

«FBI bir süre sonra Barboza'yla koruyucularını Gloucester'deki milyoner John Babcock Howard'ın malikanesine taşıdı. Arazi, sık ağaçlı bir ormanla çevriliydi. Barboza'yla koruyucuları usakların kaldığı evde kalıyordu. Bahçede Alman çoban köpekleri dolaşıyordu. Patriarca, Pro Lerner'i burada Barboza'ya yaklaşılabilecek olanaklarını araştırmakla görevlendirdi. O da tek başına, dört ayak üzerinde sürünerek, ağaçların arasından eve biraz yaklaşıp, dürbünü tükfele Barboza'yı vurma durumunu yaratıp yaratacağını araştırdı. Geri döndüğünde Patriarca'ya bunun da olanaksız olduğunu anlattı. Aslında, çok yetenekli bir cellat olan Pro Lerner bu işi beceremedikten sonra, başka birinin yapabilmesi olanaksızdı.

«Barboza, Patriarca'nın hatası yüzünden konuşmaya başladı. Ondan sonra da Kızıl Kelley konuştu. Devlet kuvvetleri, çete aleyhinde konuşanları yastabildiklerini kanıtladıktan sonra işler çağırından çıktı ve benim gibi, daha birçokları konuşmaya başladı. Ama Patriarca'nın yıkılmasından yalnızca konuşanların etkisi olmadı. Onun düşmesinde, Tilki Louie Taglianetti'nin domuzluğunun da katkısı olmuştur.

«Tilki Louie, Patriarca'nın çok güvendiği biriydi. Patriarca'nın hayatı tehdit edilirken, Nazarian'ın işinin bitirilmesinde yardım olmuştur. Kendisi Providence ve çevresinde, çetenin kumar oyunları ile faizcilik eylemlerini denetliyordu.

«Louie bir kral gibi yaşadığı halde, çok az vergi ödediği için, Vergi dairesinin dikkatini çekmişti. Vergi kaçırdığından kuşkulanslıyordu. Biraz fazla ödeme yapsaydı, mali polis onı ele geçirmesine olanak kalmayacaktı.

«1966 yılında Tilki Louie, vergi kaçırdığı iddiasıyla mahkemeye verildi. Ama o yılın nisan ayında davası görülerek mahkûm olmadan önce avukatlarından, Patriarca'nın ofisinin FBI'ca dinlendiği konusunda bir şey duydu. O zamana dek, çeteden kim.

senin böyle bir şey duyduğunu olmamıştı. Louie de bu dinleme hikâyesinin akıldışı bir uydurma olduğunu; bunun direncini kırarak kendisini konuşmaya zorlamak amacıyla söylendiğini düşündü. Avukatlar, haberin doğruluğuna inanmış, ona, suçluluğunu kabullenip az bir ceza ile paçayı sıyırmasını söylemeye başlamışlardı. Louie, onların dediklerine kulak asmıyor ve dosdoğru Patriarca'ya giderek durumu anlatıyor. Patriarca kendisine, suçluluğunu kabullenip az bir süre yatmasının uygun olacağını söylüyor. 'Gerçekten dinliyorlarsa, bizi mahvedebilirler,' diyor.

«Louie, Patriarca'nın kendisine söylediklerine aldırmayarak, avukatını FBI bantlarının dinlenmesi için direnmekle görevlendirdi. FBI da bantları ortaya çıkardı. İşte o zaman dünya Patriarca'nın tepesine yıkıldı. Bantların ancak küçük bir bölümünü kamuya duyurdular. Yine de kamuoyu, Ofis eylemlerine karşı uyarılmış oldu. Bantlarda adam öldürmeler, soygunlar ve satın alınan politikacılar üzerine bilgiler vardı. Görülecek şeydi durum. Gazeteler sanki kudurmuş gibiydi. Milyonlarca sözcük yazıldı ve Patriarca'nın adını duyan herkes onu veba gibi lanetlemeye başladı.

«Patron ofkesinden neredeyse aklını kaçıyordu. Tilkî Louie'yi hemen öldürtmek istediysede yapamadı. Tilkî Louie, Lewisburg Federal Hapishanesi'nde yattıktan sonra salıverilip, Providence'e döndüğünde öldürüldü. Ona Lewisburg'da rastladığım zaman: 'Louie,' demiştim; 'milyonersin. Yatın var. Uzun bir geziye çık. Patriarca sana takmış durumda. Kötü şeyler düşünüyor. Geri dönersen, karşılaşacağın ilk şey büyük bir baş ağrısı ikafaya sıkılan kurşun olacak.'

«Ama Louie geri gitti. Bunu yapmak zorunda olduğunu söylüyordu. Onun kumar acenteliği ve faizcilik eylemlerini denetleyen yeni bir grubun türediğini, geri dönüp bunları temizleyeceğini ve her şeyi yeni bir düzene koyacağını söylüyordu. Oysa beni dinlemeliydi. 6 Şubat 1970'de Elizabeth McKenna adında bir kızın dairelerinde iki silahlı adam tarafından yakalandı. İkisini de öldürdüler. Herhalde ka-

dını, daha sonra tanıklık yapmasını önlemek için temizlemişlerdi.

«Dinleme aracı, Hayvan Barboza, Keiley ve Patriarca'nın aptallığı yüzünden, New England suç imparatorluğu çökmeye başladı, Patriarca, Atlanta Cezaevi'nde beş yıllık tutukluluğunu çekiyor. Hapse girmesinden bu yana, eskiden onun hesabına çalışmış olan bizler de beladan gayrı bir şey görmedik. Çetenin Boston kolu, özellikle Angiulo, benden ve birkaç kişiden daha nefret ederdi. Hele beni hiç çekmezdi; çünkü yalnızca ondan emir almamakla kalmıyor, zaman zaman Patriarca ve Tameleo hesabına ona emir de veriyordum. Tameleo'yla Patriarca aradan çıktıktan sonra ben herifin eline kaldım. Ama başıma gelecekleri anlamam için bir süre geçmesi gerekti. Yeni dolandırıcılık planları tasarlamakla, para kazanmakla uğraşmaktan, arkamda çevrilen dolaplarla ilgilenmedim. En büyük hatayı da burada yaptım.»

23/TAHVİL DOLANDIRICILIĞI

Massachusetts eyaletinin Lynn kentindeki en tanınmış otomobil acentesi, Boston Red Cocks beyzbol takımının yıldızlarından Carl Yastrzemski'nin işlettiği bir yerdir. Bu acentenin elinden, her yıl yüzler ve binlerce dolarlık Ford otomobili geçer. Lynn'deki iş çevreleri ve acentenin müşterileri, bu kuruma, başarılı bir sporcu tarafından işletilen saygıya değer bir kurum gözüyle bakarlar. Ama her zaman böyle olmamıştı. Acente hisseleri, Yastrzemski tarafından satın alınmadan önce burası, Al Grillo adlı bir satıcının—ve çetenin—denetiminde, serpilip gelişen bir iş alanıydı.

Çete, Vincent Teresa'nın kişiliğinde buraya el atıncaya dek Al Grillo, Lynn'de başarı simgesiydi. North Carolina'dan gelerek buraya yerleşmiş, satıcılık yaparak iyi bir pozisyon kazanmış ve Al Grillo Ford Acentesini kurmuştu. İş gelişiyordu. Grillo da oldukça varlıklı bir adam haline gelmişti. Sonra Teresa'yla tanıştı.

•Al Grillo ufak tefek bir herifti. Bir altmış kadar boyu vardı, kavırcık saçlıydı ve çok iyi eğitim görmüş biri izleniminin uyandırıyordu. Ama aslında, gizli kalmış bir hırsızlık eğilimi vardı içinde. Onu bir at yarışı dolandırıcısının aracılığıyla tanımıştım. Adam bana, Grillo'nun çetecilerle birlikte olmaktan hoşlandığını ve faizcilik eylemlerine karşı büyük bir ilgi duyduğunu söylemişti. Bin dolar karşılığında beni Grillo'yla tanıştırdı. Ona benim önemli bir faizci olduğumu ve birlikte iş görebileceğimizi söylemişti.

•Grillo'yla bir kez konuştuktan sonra, elime ha-

rika bir enayi geçirdiğimi anladım. Yapılacak bütün iş, herifi ağa sokmaktı. Ona haftada yüzde bir faizle para işletebileceğimi söylediğimde gözleri ışıldayıvermişti. Buluştuğumuz ilk hafta beş bini saydı. Oysa on binde anlaşmıştık. Yarısını alınca pek bozulmuş gibi yaptım. Bunun üzerine benden bin bir türü özür dileyerek, bir beş bin daha getirdi.

İlk birkaç hafta boyunca ona yüzde birini ödedim. Bunun üzerine on bin daha getirdi bana. Birkaç ay içinde kendisinden iki yüz bin almıştım. Bunun içinde ailem için kırk beş binlik bir ev, otuz binlik döşeme gideri, yeni bir yüzme havuzu için gerekli para ve iki de araba vardı. Artık söz verdiğim faizi ödemiyordum, ama herif yine de çetecilerle iş görmekten hoşlanıyordu.

Tanıdığım birkaç hırsız Chelsea bölgesinde bir mücevherciye girmiş ve otuz bin dolarlık mücevherat çalmıştı. Biri elinde mallarla bana geldi. Oysa bizim Chelsea ve Revere bölgesindeki polislerle o taraflarda soygun olaylarına karışmayacağımıza dair anlaşmamız vardı. Karşılığında, tefecilik ve kumarhane işlerimizde istediğimiz gibi çalışmamıza izin veriyorlardı. Bu durumda polislerden bize haber gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Grillo'nun bulanık işlere olan merakını bildiğimden, ondan biraz para sızdırmak için bir plan yaptım. Joe Napolitano ile Richie Castucci'yı Grillo'ya yolladım, mücevherleri görmesi için.

'Al'e sizi benim yolladığımı söyleyin,' dedim; 'yani ben ortalarla yokken, doğru Al Grillo'ya gitmenizi tenbihlediğimi söyleyin, sonra da mücevherleri verin ki fiyat biçtirsin. Nihayet yirmi bine satmayı teklif edin. Ben bulmaya çalışacaktır, ama bulamayacak. Karıma kent dışında olduğumu söylemesini tenbih edeceğim. Böylece polisler geldiğinde bana koşa mayacak.'

'Castucci niyetimi anlayamamıştı. 'Anlayamadım, Vinnie,' dedi. 'Yani sonunda polisler bu malı geri isteyecekleri halde yine de mücevherleri ona mı satacaksın diyorsun?'

'Castucci'ye sabırsızlanmış gibi bir baktım ve biraz homurdandım. 'Bana bak,' dedim, 'sana parayı ve.

rır vermez ilk yapacağı mücevherleri almak ve iki yoldan birini tutmak olacak. Onlarla bankaya gide-
mez kasasına koymak için, evine de götüremez, kor-
kar. Demek ki onları ya acentalığın kasasına koya-
cak —ki bunu da yapacağını sanmıyorum, çünkü şir-
kette kimsenin bilmesini istemez— ya da arabaların-
dan birine saklayacaktır. Tam üstüne basmışım.
Grillo'ya öğleden sonra mücevherlere değer biçirtti-
ler, o gece de parayı almak üzere anlaştılar. O gece
buluştuğlarında onlara verdiğim talimata uyarak ça-
tıya birini yerleştirmişlerdi. Grillo, ancak dokuz bin
nakit çıkarabilmişti; gerisini ben dönünce benden
alacağını söyledi. Tabii adamlarım gittikten sonra
Grillo acentasının mağazasındaki yeni bir Thunder-
bird'ün bagajını açıp değerli taşları yedek lastiğin
altına saklayıverdi. Oradan çıktıktan sonra içeri da-
lan adamlarım bagajı açıp mücevherleri aldılar, do-
kuz binle birlikte bana teslim ettiler.

«Ertesi gün, telefonum neredeyse yerinden oy-
nayacaktı Grillo'nun arayışlarıyla. Sonunda birine ce-
vap verdim. 'Al yahu, ne var ne yok,' dedim.

«'Vinnie, hemen görmem lazım seni,' diye bağır-
dı. Gerçekten heyecanlıydı. 'Acentaya gelemiz misin?
Nerelerdeydin be? Seni arayıp duruyorum.'

«'Sakin ol, Al,' dedim. «New York'taydım. Bir
saate kadar gelirim, konuşuruz.'

«Yanına vardığımda mücevherleri alışı, sonra
da çaldırışını baştan sona anlattı. Bunu üzerine tepe-
sine bindim. 'Aptal herif,' dedim, 'ben yokken bu
adamlarla nasıl iş yaparsın sen?'

«'İyi ama, senin adını verdiler...' diye açıklamaya
çalıştı.

«'Adımı mı verdiler?' diye kükredim. 'Ya serseri-
nin biri bana gelip de senin adını verse, sonra da bir
on binlik istese? Verir miydin sanıyorsun?' Başını
salladı. 'Eee, o halde sen nasıl yaptın bunu?'

«Grillo'nun şimdi iyice kafası karışmış, ölümüne
de korkmuştu. Benden hep korkardı, ama onu arada
bir yanımda bazı yerlere götürdüğüm için kendini
çeteden biri sanmaya başlamıştı. Büyük adamlarla
birlikte olmaktan kendine de bir önem payı çıkarma-
ya başlamıştı.

‘Eh, işte mücevherler gelmişti bir kere...’ diye konuşmaya çabaladı.

‘Mücevherler gelmişmiş!’ diye kestim sözünü. Hayatımda gördüğüm en büyük kerizlik bu. Nereden bulacağım şimdi o taşları ben? Kaç paraydı değeri?’

‘Otuz bin kadar,’ dedi zayıf bir sesle. ‘Değer biçtiirtmiştim.’

‘Bana bir beş binlik ver,’ dedim, ‘belki etrafı bir kolaçan edip beş bine geri alırım.’ Beş bin suladı. Birkaç gün sonra polisler taşları istediklerini haber verdiler, ben de iadelerini ayarladım. Gazeteler çalınan mücevheratın bulunduğu dair bir haber yayınladı. Grillo’ya, mücevherat için beş bin ödediğimi, ama tam taşlar ona iade edilecekken polislerin adamları enselediğini anlattım. Böylece Grillo soyguncu olayım derken, on dört bin dolardan olmuştu.

‘Grillo benim için başka bir nedenden ötürü de oldukça önemliydi. İlk kez çalınmış hisse senetlerini onun aracılığıyla transfer ettim. Bu durumda, onun aracılığıyla transfer ettiğim ilk senetler sahteydi aslında 1967 yılında olmuştu bu. Ve bu iş yaparken öğrendiğim şeyler, çok, daha sonra, kumar partilerinde soyduğum herifler aracılığıyla milyonlarca senedi transfer edebilmeme yardımcı oldu.

1967 yılının sonbaharıydı. Grillo paniğe kapılmıştı. Esquire Spor Kulübü’nü açmak için ondan ve parasından yararlanmışım. Eylemden hisse alacağı üstüne kendisine söz verdiğim için, o da kulübün döşemesine otuz beş bin dolar yatırmaktan kaçınmamıştı. Hatta onun müdürlerinden biri olan Jack Hirshfield’i kulübün başkanı gibi göstermişim. Hirshfield benim adamımdı gerçekte. Bana gırtlığına kadar borç içindeydi. Grillo da oldukça kötü durumda sayılırdı. Onun iki yüz bin dolarından fazlasını almışım ve para bakımından çok sıkıntı çekiyordu. Bir seferinde ofisime gelerek ağlamıştı.

‘Vinnie,’ dedi, ‘çaresizim. Şirketimi elden çıkaracağım bu gidişle. Para bulamıyorum. Ne yapabilirim?’

‘O sırada yanımda’ Danny Mondavano bulunuyordu. New Jersey’de çalınmış bonolarla iş gördüğü

için hapis yatmaktan yeni çıkmıştı. 'Bono işinden bir şey anlar mıymış, sor bakalım,' dedi.

«Grillo, Danny'yi duydu. 'Anlarım elbette,' dedi. 'Hem de çok iyi anlarım. Babam yıllardır hisse senetleri ve bonolarla iş görüyor.'

«Grillo'yu süzerek Danny'nin söylediklerini düşündüm. Aklından ne geçirdiğini biliyordum, ama daha önce bono ve hisse senetleriyle hiç iş görmemiştim ve bir bildiğim de yoktu bu konuda. Grillo düşüncelerimi anlamış gibi atıldı:

«'Bono bulabilirsen,' dedi; 'Boston'da tanıdığım bir avukat aracılığıyla onları piyasaya sürebiliriz, çalınmış da olabilirler.'

«Elimden geleni yapacağımı söyledim. Tameleo'ya telefon ederek konuyu sordum. O da Jack Mace'i görmemi önerdi. Jack Mace, New York'ta çalınmış mal yataklığıyla tanınırdı. Tameleo onunla iş yapmamı onaylayarak kredimi temizledi. Manhattan mücevher merkezine gittik. Yanımda Danny vardı. Mace bizi, Joe Jinks adlı birine götürdü. Adamın elinde Standard Oil of California ve International Telephone and Telegraph şirketlerine ait bir dolu tahvil vardı. Bizden, bunların değerinin yüzde otuzunu istiyordu. Bana çok yüksek gibi geldi, kabullenmedim. O akşam Mace beni Brooklyn'de bir bara götürdü. Burası, Artie Todd'la (Arthur Tortorello) kardeşi Pete tarafından işletilen bir yerdi. Artie, New York'ta çalınmış tahvil satan en önemli kişilerdendi. Bir zamanlar Doktor Carmine Lombardozzi hesabına çalışmış. Duyduğuma göre, şimdi de Carlo Gambino suç ailesi için çalışıyormuş.

«Mace, Artie Todd'a, tahvilat alabileceğimi, bunun için Tameleo'nun onayını aldığımı bildirdi. Birlikte arka odaya geçtik, bana bir dolu zarf verildi. İçinde Standard Oil of California tahvilleri vardı. Joe Jinks'in gösterdiklerinin benzeriydiler. Kafam çalışmaya başlamıştı. Nasıl oluyordu da Todd, Jinks'in elindeki tahvilatın benzerlerine sahip olabiliyordu? Bu bir tür şaka mıydı? Daha dikkatle bakınca, tahvillerin yeni olduğunu fark ettim. 'Bunlar sahte tahviller,' diye söyledim Artie Todd'a. 'Sahte olmadıklarından emin misin?'

«Artie bir süre bana baktıktan sonra, Mace'le kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kendi aralarında bir süre yavaş sesle konuştular, sonra Artie bana dönerek: 'Evet, Vinnie' dedi; 'bunlar sahtedir.'

«Müthiş bozuldum, 'Burada ne halt ediyorsunuz?' diye terslendim. 'Ben buraya Raymond ve Henry'nin onayıyla geldim. Bu ne biçim bok yemek?...'»

«'Haklısın, Vinnie,' dedi Artie Todd; 'ama senin için pek fark etmeyeceğini düşündük.'

«'Benim için çok fark eder,' diye karşılık verdim. 'İş yaptığım herife açıklama yapmam gerekiyor.'

«Uzun tartışmalardan sonra, elli bin dolarlık sahte tahvil aldım ve Grillo'ya getirdim. Ona tahvil-lerin sahte olduğunu da söyledim. 'Yine de bunları satman mümkün mü?' diye sordum. 'Evet,' dedi.

«Grillo tahvilleri elden çıkarmaya uğraşırken ben de New Jersey'den Butch Micelli'yi aradım. Bunlar sahte olduğuna göre, dünyanın en iyi sahte tahvillerini Micelli'nin takımından sağlayabileceğimi düşünüyordum. Butch'la bu konuda daha iyi anlaşabileceğimiz kanısındaydım. Haklıymışım. Micelli'nin elinde de aynı tahvillerden vardı ve bana elli bin dolar değerindeki sahte tahvillerden gönderdi. Karşılığında kendisine dokuz bin ödedim.

«Birkaç gün sonra, Grillo bana bir zarf içinde on dokuz bin beş yüz dolar getirdi. Bunun, sattığı elli bin dolarlık tahvilin ilk taksiti olduğunu söyledi. Tahviller karşılığında bankadan küçük borçlar aldığını da ekledi. Birkaç gün sonra sekiz bin dolar daha getirdi. Elde ettiğimiz yirmi yedi bin beş yüz dolardan on dokuz bin Mace ve Micelli'ye, dört binini Patriarca'yla Tameleo'ya verdikten sonra bize dört bin beş yüz dolar kalıyordu ki, pek bir şey sayılmazdı. Ama geri kalan elli bin dolarlık tahvilden elde edeceğimiz kazanç bütünüyle bizim olacaktı. Bu sırada işler ters gitmeye başladı. Grillo, bankadaki memurlardan birinin tahvillerdeki sahteliği sezdiğini ve FBI'a haber verdiğini söyledi. 'Parayı geri ödememiz gerekecek,' dedi.

«'Benim elimden bir şey gelmez,' diye karşılık verdim. 'Paranın hepsini elden çıkardık. Tahviller için bazı ödemeler yapmam gerekti.' O ayrıldıktan

sonra elimdeki eli bın dolarlık sahte tahvilı yaktım. FBI işe burnunu sokmaya başlarsa ortalıkta kanıt bulmasını istemiyordum.

«Bu, Grillo'yla birlikte yaptığım son iş oldu. Bir seferinde beni, Angiulo'nun fedailerinden Benny Zinna aracılığıyla korkutmaya kalkıştı. Herhalde Zinna'ya gidip acıklı bir masal uydurarak, benden kopacağı her şeye onu ortak edeceğini söylemişti. Çünkü Zinna benim yata gelerek, Grillo'yla birlik olduğunu ve ona borcumu ödemem gerektiğini söyledi. 'Aklını yitirmiş olmalısın, Benny' diye hırladım. 'Kiminle konuştuğunun farkında mısın? Seni ikiye ayırıp balıklara yem etmeden önce buradan toz ol!' Birkaç yıl sonra Benny'yi arabasının içinde vurdu-lar. Daha iyisi olamazdı. O herifi hiç çekemiyordum.»

Her ne kadar, Grillo serüveni para bakımından tam bir yıkıntıyla sonuçlandıysa da bu iş, Teresa'yı senet ve tahvilleri pazarlamaktan alkoymadı. Yalnızca iştahının biraz daha kabarmasına yol açtı. Daha dikkatli dolaplar çevirebilirse, çok para kazanabileceğini anlamıştı. Tahvilleri «Esquire Spor Kulübü aracılığıyla pazarlamayı seçti. Bu kulüp, kumar partilerine katılıp orada iyice soyulan enayilerin, kendilerini toparlamak amacıyla, tahvillere el atmaları için oldukça iyi bir ortam oluşturunuyordu. İlk kurbanlardan biri, Ray Neid adında bir adam oldu.

«Ray Neid, büyük bir şirketin satınalma müdürüydü. Tonla parası vardı. Bunca parayı nereden bulabildiğini bilmiyordum. Onunla, Koloni Kulübü' de düzenlenen bir kumar partisinde tanıştık. Mayfair Otelindeki dairemde düzenlediğim bir oyuna, yanın-da üç enayiyile birlikte katılmıştı. Unutulur gibi bir oyun değildi bu. Topu topu iki saat sürmüş, sonunda bana bir milyondan fazla para bırakmıştı. Oyunda benim hesabıma çalışan dört üçkağıtçı vardı. Ray Neid'in kaybı kırk bin dolar oldu. Lenny Berger adında Baltimorelu bir doktor yirmi bin, Martin Fox adında New Yorklu bir avukat da sekiz bin dolar yitirdiler. Sonraları Neil ve Fox'la birlikte tahvil satışları yaptık, Dr. Berger'i de faizcilik yapma fikriyle kandırıp, yirmi beş bin dolarını daha iç ettim.

«Londra'daki kumar oyunu, Neid'in iştahını ka-

bartmıştı. Daha sonraları benim Boston'daki yatımı da düzenlediğim kumar partilerine de gelir oldu. Orada oldukça çılgın partiler düzenleniyordu; kadınlar falan, her şey tamamdı. Yatta Neid'in kaybı yüz bin doları buldu. Daha önce de söylediğim gibi, bu yatta düzenlediğim şikeli kumar partileri sayesinde yatın parasını iki ay içinde ödemiştim. Sonra bir kaza sonucu yatım yandı.

-1967 yılının sonlarına doğru Neid'i kendi hesabıma çalıştırmaya başladım. Kötü durumdaydı. Bana yüz elli bin dolar kaptırmıştı ve müthiş paraya ihtiyacı vardı. Yeni senetler almak için yine Mace'e gitmiş ve ondan, iki yüz bin dolar değerinde iki tane Hazine tahvil almıştım. 1968 yılının başlarıydı. Her ikisi de Wall Street'teki Merrill, Lynch, Pierce ve Smith adlı komisyoncu şirketten alınmıştı. Tahvilleri sattıktan sonra Mace'le Artie Todd'a kırk beş bin dolar ödemem gerekiyordu. Yüz binlik birinci tahvil Neid'e verdim. Bunu satabilirse kendisinin de biraz para kazanabileceğini söyledim.

-Neid'in, New York bankalarında arkadaşları olan William McLaughlin adlı bir tanıdığı vardı. Daha sonraları bu McLaughlin'i de kendi hesabıma faizcilik işlerinde çalıştırarak hayli para kazandım. McLaughlin, Neid'in elindeki tahvil New York'ta tanıdığı arkadaşı aracılığıyla bozdurtmak istiyordu. Öbür yüz binlik tahvil de kendisi, Worcester'deki bir bankada bozduracaktı. Worcester'deki iş iyi gitti. Ben seksen bin aldım; McLaughlin'le Neid de öbür yirmi bin aralarında paylaştılar. Sonra Neid, New York'a gitti. Tahvil bozdururken kullanması için ona sahte bir kimlik cüzdanı sağlamıştım. Her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Bankadaki memurlardan biri, birkaç bin dolarlık rüşvet karşılığında tahvil bozduracaktı. Banka tahvil kabul etti; memur da Neid'e, parayı almak için ertesi gün bankaya uğramasını söyledi. Sonra haftada yetmiş beş dolarla çalışan bu memur işleri batırverdi. Neid'in, Allahın belasını kimlik kartı onu kuşkulandırmıştı. Gidip polise haber verdi ve Neid, sahte kimlik taşımaktan tutuklandı. Sonra şartlı olarak salıverildi. Se de, aradan bir ay geçtikten sonra tahvilin çahn-

miş olduğu ortaya çıktı. Ama Neid'i çalınmış tahvil sürmekten suçlamadılar. Ben onun için bir avukat tuttum ve giderleri ödedim. Çocuğun hapse girmesini istemiyordum.

«Pek iyi sonuçlanmayan ikinci girişimdi bu, yine de beni yıldırmamıştı. Tahvil işinde çok para olduğuna inanmıştım. Bir kez, su gibi para harcıyordum. Rosie'ye, giysilerine partilere, dünya kadar para gidiyordu. Bir seferinde Londra'daki bir kumarhanede seksen bin dolar yitirecek kadar aptallıklar yaptım. Bu parayı bile bile yitirmiştim. Ama o sıralarda da Joe Schwartz'la tanıştım. O benim önüme yepyeni bir dünya getirdi.

«Schwartz'la tanışmamız 1968 başlarına rastlar. Londra'nın Mayfair Oteli'ndeki Mihrace dairesinde bir kokteyl partisi veriyorduk. Schwartz, Koloni'de kumar oynamaktan dönmüştü. Benim düzenlediğim kumar partisi daha önce bulunmadığından onu tanıımıyordum. Her nasılsa, dairemde bir parti olduğunu duymuş, katılmaya karar vermiş.

«'Partinize gelsem olur mu?' diye sordu.

«Adama bakıp; 'Bu da kim,' diye düşündüm. Kötü bir görünüşü yoktu. Bir seksen boyunda, dalgalı kır saçlı, pembe tenli biriydi. Belirli bir biçimde Güneyli lehçesiyle konuşuyor ve giyiminden, paralı biri olduğu anlaşılıyordu. Neden olmasın, diye düşündüm ve: 'Buyurun,' dedim. 'Bir içki alıp keyfinize bakın.'

«Çok geçmeden gerçek bir çapkın olduğunu anladım. Birkaç içki aldıktan sonra kadınlarla ilgilenmeye başlamıştı. Eteklikli; herkese kaşgöz işaretleri falan yapıyordu. Tam üzerinde çalışacak biri olduğunu anlamıştım.

«Kızlardan biriyle oynasırken, biz de partideki birkaç enayitle zar oyunu düzenledik. Schwartz'ın hemen katılabileceğini sanıyordum, ama emin değildim. Ortada soyulacak başka enayitler de olduğundan, bunun üzerinde fazla durmadım. Oyun öyle düzenlenmişti ki, Butch Rossi büyük kazançla çıkacaktı. Kazancın hepsini o alacak, sonra aramızda paylaşacaktık. Zarlar atıldığı sırada, Schwartz birden

oyuna katılıverdi ve yirmi dakika içinde on yedi bin verdi.

«Schwartz'ın üzerinde yeterince hazır para yoktu. Kısa bir konuşmadan sonra ona kredi garantisi verdim. Sonraki üç dört gün içinde ahbablığı ilerlettik. Birlikte yedik, içtik, gece kulüplerine gittik ve çokça konuştuk. Daha önce de söylediğim gibi, bir adamın ne denli parası varsa, o denli enayidir. Bu da öyle biriydi.

«Boston'a dönmemizden az önce, bana iş adresiyle telefon numarasını verdi. Bir de, dünyanın en iyi kumar partilerini düzenlediğim konusunda iltifat etti. Kendisini telefonla arayacağımı söyledim, sonra da faize para vermekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordum. 'Baltimore'da büroma gel,' dedi. 'Orada daha iyi konuşuruz bu işleri.' Boston'a dönmemden kısa bir süre sonra, Danny Mondavano'yla Baltimore'a, Schwartz'ı görmeye gittik. Ona, kendisinden on bin dolar alacağımı, buna karşılık haftada üç yüz dolar faiz vereceğimi söyledim.

«Schwartz: 'Vinnie,' dedi 'seninle açık konuşacağım. Ben milyonerim, ama el altında peşin para bulundurmam. Her kuruşumu işe yatırmış durumdayım. Adımın iş hayatında seninkiyle birlikte anılmasını istemem. Ama çıkarlarımı koruyan bir adamım var: Stuart Harrison. Öbür odada.'

«Schwartz odaya doğru yürürken ben de içeri bir göz attım ve orada ipince, kupkuru birini gördüm. Mondavano'ya dönerek: 'Schwartz'ın çıkarlarını koruyan kabadayı buysa, bütün kent ele geçirebiliriz,' dedim. Danny'nin ağzı kulaklarına varıyordu.

«Bir yuvarlak masa toplantısı yaptık. Harrison sinirli görünen, zayıf, siyah saçlı, iyi giyimli biriydi. Schwartz parmağını oynatsa yerinden zıplıyor, eğiliyor ya da çömeliyordu. Bunları yapmak zorunluygundaydı. Sigortacılık işleriyle uğraşıyordu ve Schwartz'ın bütün gayri menkulünü o sigortalamıştı. Patronu on bin dolarlık bir çek yazarak bunu ona verdi. Götürüp bozdurmasını ve nakit para olarak getirmesini söyledi. Böylece Schwartz'la faizcilik işine başlamış oldum. Bu kez, ötekilerden farklı olarak,

ona her kuruşunu ödemeye kararlıydım. Bu adamın beni Baltimore'da bir dolu enayiyle tanıştılabileceğini düşünüyordum.

«Kısa bir süre sonra Schwartz ve Harrison'la ikinci bir görüşme düzenledim. Joe Kirk'le birlikte Haiti'ye gidip, Schwartz hesabına kumarhane-otel biçiminde açabileceğimiz bir yer bakmak istiyorduk. Schwartz böyle bir yerin işletmesini bize bırakarak büyük vurgunlar vurabileceğine inanmıştı. Ben de Patriarca'nın onayını aldım. Bölge, Joe Kirk'e aitti. Ona pek güvenmediğimden, aynı bölgede eyleme girmek istemiyordum. Ama Patriarca, Joe'nun hırsızlık etmeyeceği konusunda bana garanti vermişti. Joe Kirk, daha o zamandan bir konuda bize kazık atmış bulunuyordu. Boston'da benimle ve Schwartz'la buluşması gerekirken buluşmaya gelmemişti.

«Joe Kirk'ın bu aptalca oyunlarını düzeltmek amacıyla Schwartz, on beş yaşındaki oğlu ve Harrison için, Haiti'ye gidiş-dönüş birinci sınıf uçak biletleri almıştı. Yolda bir gece de Miami Plajı'ndaki Hilton Otel'i'nde kalınacaktı.

«Hepimiz Hilton'da buluştuk. Gece kulüplerini dolaştık. Fountainebleu'de Frank Sinatra'yı dinledik, sonra çetecilerin uğrak yeri olan 79. Sokaktaki Bonfire Kulübü'ne gittik. Oradan birkaç orospu ayarlayıp benim otel dairemde partiyi sürdürdük. Schwartz, kente inmeden önce oğlunu uyutmuştu. Daireye geldiğimizde müthiş bir eğlence başladı. Orospular çırpıçılak soyunmuş, çevrede koşuyor, Schwartz da arkalarından gidiyordu.

Birkaç saat sonra zar oyununa başladık. Schwartz birkaç yüz dolar yitirdi. Ama oyundan çok kadınlarla ilgileniyordu. Harrison'sa oyunun şikeli olduğuna iyice inanmıştı. 'Dünyanın en şanssız adamıyım ben,' dedi, 'Kumarda her zaman yitiririm. Kendi kendime karşı bahse girsem olur mu?'

«Omuzlarımı silktilim ve oyunu yöneten kumar uzmanına bir işaret yaptım: 'Nasıl istersen, Stu' dedim. O durumda yapılacak tek şey, kaybeden zarı kazananla değiştirmekten ibaretti. Zarları ona verdik. Üst üste yedi el kazandı, ama kendi kendisine

karşı bahse girdiğinden, on iki bin dört yüz dolar vermek zorunda kaldı bize.

«Harrison'ın altüst olduğunu görebiliyordum, ama aklımdan neler geçirdiği üzerine en ufak bir bilgim yoktu. Schwartz bir köşede bir kadınla birlikteydi. Harrison başka bir odaya doğru sarsak adımlarla ilerlemeye başladı. Kendi kendime, bu herif ne yapmaya niyetleniyor diye düşündüm. Demeye kalmadan, bir pencere açtı ve dışarı sarkmaya başladı. Yakaladım, 'Nereye, yahu?' dedim.

«Dayanamıyorum,' diye sızlandı. 'Kendimi öldüreceğim.'

«Onu geriye çektim, bir yere oturttum ve yatırtmaya çalıştım. 'Daha erken,' dedim. 'Kaybını karşılayabilirsin. Birkaç bin için kaygılanmaya değmez. Hem Joe, yitirdiklerinin hepsini ödeyeceğini söyledi. Üzülmemelisin.'

«Haiti'ye yapacağımız geziyi ertelemek zorunda kaldık, çünkü adada bir tür isyanın başladığını duymuştuk. Ortalıkta Molotov kokteylleri patlıyormuş. Schwartz, bu tür kargaşalıkların olduğu bir yerde yatırım yapma fikrinden hoşlanmamıştı. Ben de onun gibi düşünüyordum. Danny'yle birlikte Boston'a geri geldik. Döndüğümüzde. Fred Sarno'yla Bobby Cardillo'ya rastladım. Ellerinde, Jefferson kenti okullarına ait elli üç bin dolar değerinde çalınmış tahvil vardı. Bunlar, New York'taki Kennedy Havaalanı postalarından, havaalanı soygunları konusunda uzmanlaşmış bir grup hırsız tarafından çalınmış ve her nasılsa, Sarno'nun eline geçmişti. Cardillo'yla birlikte on bir bin istiyorlardı. Harrison'ı kullanmanın sırası geldi diye düşündüm ve hemen telefon ettim, 'Stu, ben Boston'dan, Vinnie' dedim.

«Evet, Vinnie; nasılsın?' diye karşılık verdi.

«Sana daha önce, yitirdiklerini karşılayabileceğini söylemiştim. Aklında mı?' diye sordum.

«Evet, Vinnie; sorun nedir?' diye yanıtladı.

«Kumar acenteliği yapan bir dostum var,' dedim. 'Şu sıralar para gereksiniyor. Elinde bazı tahviller var, Jefferson kenti okul tahvilleri, Altın kadar değerli şeyler ve onları satmakta hiç güçlük çekmeyeceksin. Kendisi bunları bozdurmak istiyor; ama

böyle bir şey yaptığında vergi memurlarının dikkatini çekmekten çekiniyor. Eğer almak istersen, sana bunları uygun şartla vermeye hazır. Yitirdiğin on iki binin bir bölümünü buradan çıkarabilirsin.'

•'Şaka ediyorsun,' dedi.

•'Hayır, şaka değil... Ama senin biraz çabuk davranman gerekli.'

•'Bundan Joe Schwartz'a söz edebilir miyim?' diye sordu.

•'Kime istersen söz et, yalnız çabuk ol' dedim. 'Danny'yle, Fred Sarno adında başka bir arkadaşımı tahvillerle birlikte sana gönderiyorum.' Düşündüğüm gibi, Harrison hemen eyleme geçti. Tahvilleri kırk yedi bin yedi yüz dolara bankaya bozdurttu. Kendisi sekiz binini aldı, Sarno'ya da on bir bin dolarını verdik. Gerisini Danny'yle paylaştık. Şimdi parasını karıştırmıştı ve bir domuz kadar mutluydu Harrison. Ben de tahvilleri satmak için elime yeni bir enayi geçir-miştim.

•Aradan bir hafta geçmeden Jack Mace'le karışlaştım. Çalınmış, iki yüz elli üç bin dolarlık devlet tahviline sahipti ve bunları piyasaya sürmek istiyordu. Anlaştık. Harrison'ı karısıyla birlikte New York'a davet ettim. Yemek sırasında bu tahvillerin çalınmış mal olduğunu artık kendisine açmanın uygun olacağını düşündüm. Daha önce sattıklarının çalınmış olduğundan haberi yoktu, yani bu işe bulaşmış demektir ve artık oltanın ucunda sayılırdı.

•Harrison'ın karısı, bir aralık Las Vegas'ta at-raksiyonlara çıkmış, çok güzel bir kadındı. O herifle nasıl olup da evlendiğini hâlâ anlayamıyorum. Ayrıca, adamdan on kat daha zekiymiş. Ben de büyük bir gösterişle kadına vizon bir kürk hediye ettim. Enayilerle iş görürken, yanlarında karılarının bulun-masında yarar vardır. 'Beğendiğiniz herhangi bir mantoyu seçiniz,' dedim. Hem bir manto, hem de ona uygun vizon bir şapka aldı. Bana bin sekiz yüz dolara patladı ama, ilerisi için değerli bir yatırımdı.

•Americana Oteli'nde daire kiralamıştık. Karısıyla vizon mantosunu odaya bıraktıktan sonra, Harrison'ı bir yana çektim. 'Sana verdiğim tahvillerde bir güçlkle karşılaştın mı?' diye sordum.

•Yüzüme şaşkınlıkla bakarak; 'Hayır' karşılığı-
nı verdi.

•'Onlar çalınmış tahvillerdi,' dedim.

•Rengi attı. Kekeleyemeye başladı. Çalınmış tah-
villerdi, 'ne demek?' dedi.

•'Ne demek olduğu açık,' diye terslendim. 'Bu
konuda kaygılanma artık. Birlikte çok kazanacağız.
Bundan böyle sana devredeceklerimin hepsi çalın-
mış olacak. Tahvillerin sahipleri, bu kaybı bir yıl-
dan önce fark edemez. O zamana kadar da onlar
başkasının kasasına girmiş olur.' Sonra asıl konuya
girdim: 'Bunları sana söylemekteki amacım şu: Üç
yüz bin dolar değerinde bir mala el koyma olanağı-
mız var. Bu kez iyi para kazanabiliriz.'

•Yüzündeki şaşkınlık izlerinin yerini geniş bir
sırıtmaya almıştı. Parayı istiyordu. Pahalı zevkleri olan
bir karısı vardı ve onu mutlu kılmak dileğindeydi.
'Oldu,' dedi; yaparız. 'Para gereksiniyorum. Başıma
bir bela gelmediği sürece...'

•İki yüz elli üç bin dolarlık tahvilleri, Mace'le
Artie Todd'dan elli bine satın aldım. Harrison, Bal-
timore'a döndü; bir sonraki gün de, Danny tahville-
ri ona götürdü. Harrison tahvilleri bankadaki bir
arkadaşına yüzde yetmiş üzerinden bozdurmuştu.
Bu kez kendisine on sekiz bin verdim. Birkaç hafta
sonra Mondavano'yla Joe Black, Mace'den yüz bin-
lik bir tahvil daha alıp Harrison'a götürdüler. O da
yine yüzde yetmiş borçla bozdurdu. Bu kez de on iki
bin aldı. Bu eylemin, bütününden iki yüz otuz bin do-
lar yaptım. Harrison'a otuz bin bıraktım. Artık o da
ha büyük ve daha iyi işlerde kullanılabilirdi.

•Harrison'ı tahvil işinde çalıştırırken, aynı za-
manda Schwartzla da ilişkimı sürdürüyordum. O sı-
ralarda tanıdığım Jeffrey Breitner adında bir aracı-
lığıyla elime geçen bir fırsatı değerlendirerek kendi-
me ait bir kumar gazinosu açmak niyetindeydim.
Breitner, Curaçao Adası'nda bir hektarlık bir arazi
kiralamış ve yetkililerle anlaşmıştı. Her şey hazır-
dı; projeler çizilmiş, kullanışlılık raporu hazırlanmış,
inşaat izni alınmıştı. Yalnızca yedi milyon dolar ge-
rekliydi.

•Patriarca'yla konuşmaya gittim. 'Raymond,' de-

dim; 'Baltimore'dan Joe Schwartz adıyla tanıdığım bir enayi var. Bütün işi üstlenir sanıyorum. Ben yalnızca gazino bölümünü istiyorum. Bunun için iki milyon gerekli. Gerisini Schwartz'dan koparmak kolay.'

«Patriarca para işlerine böylesine karışmazdı. Ama bana da tam anlamıyla güvenirdi. Payına düşeni her zaman tamı tamına ödemiştin. Patriarca bunları düşünmüş olacak. Bana; 'böyle bir iş için anlaşma yapacak olursan, paran hazır Vinnie,' dedi. İşe Patriarca, Tameleo, Carlo Mastrototaro'nun ortak olmalarını tasarlamıştım. Ama peşin para Patriarca'dan geleceği için, onun isteği üzerine, Angiulo'nun da işe girmesini kabullendim.

«Boston'a geri geldiğimde, planı Schwartz'a telefonla anlattım. Büyük bir coşkunlukla benimsedi. Ama o sırada bir kumar partisinin başında Londra'ya gitmek üzereydin. Schwartz da katılmaya karar verdi. Bunun üzerine Breitner'i arayarak, bizi Londra'daki Mayfair Oteli'nde bulmasını gelirken de bütün planları yanında getirmesini söyledim. Kuşkusuz, yol parasıyla oradaki otel harcamalarını ben çekecektim. Schwartz planlara şöyle bir baktıktan sonra aklı iyice yattı. 'Harika, Vinnie,' dedi. 'Hiçbir zorlukla karşılaşmayız. Geri döndüğümüzde gel, Baltimore'da gör beni. Sheraton otellerinin hukuk danışmanıyla seni tanıştıracam. Finansmanın yüzde seksenini bankadan karşılayabileceklerini sanıyorum.'

«Birdenbire, hiçbir şey karşılığında büyük bir işe girmiş oluyordum. Yapmam gereken tek şey, gazino için para bulmaktı ki, bunu da ayarlamıştım. Şimdi tek sorun, kendi adamlarımı gaziroya yerleştirmekti. Kumar gazinolarındaki uygunsuz eylemleri önlemek için ora hükümetinin gelenler üzerine araştırma yaptığını biliyordum, ama yine de oradaki bütün gazinoların çetenin elinde olduğundan haberim vardı. Tasarıyı iyice geliştirmeden önce yapılacak en iyi işin, Curaçao'ya gidip çevreyi kendi gözümle incelemek olduğunu düşündüm.

«Para kazanamayacağım gezilere çıkmaktan nefret ederim. Bu yüzden, yanıma üçkâğıtçı dostla-

rımdan Mondavano, Yunan Jimmy, Tony DePietro ve Ray Neid'le onun birkaç enayi arkadaşını da aldım. Gazinoların birinde katıldığımız bir kâğıt oyununda enayilerden seksen bin dolar çektik. Orada aklıma yeni bir dalavere geldi: Bu, görünüşte yasalara uygun iş yapan gazinolardan hisse alma olanağı yok muydu acaba? Flamboyant adlı gazinoyu bu iş için seçtim. Burası, çeteyle ilişkide olduklarını bildiğim iki Yahudi tarafından işletiliyordu. Bir kez içeri girdikten sonra, onları sınırsız kredi vermeye razı ettim. Las Vegas'ta Londra'da bana aynı şekilde sınırsız kredi tanıyan kumarhanelerden durumumu sordurup öğrendikten sonra, krediyle kumar oynamama izin verdiler.

-Basit bir planım vardı: Ben zar oyununa girecektim. Jimmy, Danny ve Connecticutlu Carmine de aynı oyuna gireceklerdi. Ben, bir enayi gibi davranacak, kumarevine karşı bahse girecektim. Onlar da kumarevi kadar ve bana karşı bahis tutacaklardı. Tony DiPietro benim eşim olarak oyuna girmişti. İkimiz, Coney Adası'ndan gelme hacıağalar gibi oynuyorduk. Birlikte altmış bin yitirdik. Karşımızda oynayan arkadaşlar da altmış bin aldılar. Birbirimizi hiç tanıımıyormuş gibi davranıyorduk. Ben müdürle konuşmaya gittiğimde bizimkiler dışarı çıktı. Adam hemen orada çek vermemi istiyordu. Boston'a dönünceye dek beklemesini söyledim. Ufak bir tartışma çıktı. Bunun üzerine, Boston'a gidince onlara parayı göndermemi kabullendiler.

-Curaçao'da birkaç gün kalarak araziyi denetledik. Harika bir yerdi.

-Boston'a döndükten sonra New York'tan, gazinonun bir avukatı beni görmeye geldi.

-"İşleriniz oldukça kötü gitmiş," dedi. "Parayı al. Mam için beni gazinodan gönderdiler."

-"Şu sıra biraz yolsuzum," dedim. "Bana bir iki hafta zaman tanıyın." Herifin, parayı almak için ikinci kez gelişinde çok korkunç bir olay oldu.

-Mace'den, altmış bin dolar karşılığında, iki yüz bin dolarlık çalınmış devlet tahvilini almıştım. Altmış binin yirmi beş binini Mastrototaro vermişti. Satıştan sonra gazino otuz beş bin alacaktı. Mondavano,

tahvilleri Mace'den aldıktan sonra Schwartz'a getirmişti. Schwartz tahvillerle birlikte Las Vegas'a gitti. Orada, banka aracılığıyla bozduracaktı elindekileri. Ama öyle yapmak yerine, gazino'da sıkışık bir durumda kalınca, kasada bozdurmaya kalkıştı. Kasiyer tahvilleri kabul etmeyince bir tartışma çıkıyor ve Schwartz, bölgenin şerifince tutuklanıyor. Elindekiler devlet tahvil olduğu için, FBI duruma el koyuyor ve Schwartz da beni ele veriyor. Mastrotaro'ya borcumu ödemek zorunda kaldım. Sonra Baltimore'daki federal jüri, beni sekiz yüz seksen bin dolarlık çalınmış tahvil kaçakçılığıyla suçladı.

İşte böylece avukat, onlara olan borcumu almak için bir kez daha geldiğinde, kendisine verecek on kuruşum bile kalmamıştı. Gazinoyu dolandırdığım içinse çeteden hiçbir söz işitmedim. Ama avukatla başetmek zordu.

•'Bunu ödemek zorundasınız,' diyordu.

•'Bakın,' diye terslendim; 'artık beni tedirgin etmeyin. Biriyle ilişkiniz varsa söyleyin, bana telefon etsin.' Sonra biraz daha kabalaştım: 'Hapse girmek üzereyim. Önümde yirmi yıl var. Sizin altmış bininizi düşünecek durumda olduğumu mu sanıyorsunuz?'

•'İyi ama, bunu kim ödeyecek?' diye haykırdı.

•'Tanrım, herhalde ben ödemeyeceğim,' diye karşılık verdim ve ekledim: 'Şimdi, kafanı ikiye ayırmadan, cehennem olup git buradan.' Daha sonra ne kendisinden, ne de gazinodan bir haber çıktı. Onların altmış binlerini iç etmiştik, ama ellerinden yapacak bir şey gelmiyordu.»

24/VINCENT TERESA'NIN DÜŞÜŞÜ

ALEYHİNDE dava açıldıktan sonra, kefalet ve avukat ücretlerinin ödenmesi, Teresa için büyük bir sorun haline geldi (bunların tutarı, sonunda iki yüz bin doları aşacaktı). Böylece, aleyhinde iddianame-nin hazırlanmasından sonraki bir ay içinde, Teresa eskisi gibi çalınmış tahvilleri alıp satmaya koyuldu.

«Blanche ve çocuklar dava yüzünden tedirgin-di, ama işlerime karışmamaları gerektiğini de bili-yorlardı. Evimdeki en sıkı kuraj buydu. Blanche içe-riye ve çocuklara bakar, ben de dışardan parayı sağ-lardım. Benimle ilgili olarak biraz fazlaca soru sor-maya yeltense, ona kendi uğraşlarından başka şeye karışmamasını söyledim. Blanche benim ne gibi iş-ler çevirdiğimden habersizdi. Uçkağıtçı arkadaşlarım olduğunu bilirse de soru sormak alışkanlığını edin-memişti. Yalnızca kumar oynadığımı ve kumarbaz-larla geziler düzenlediğimi biliyordu. Bunun dışında, bir de gazetelerden okudukları vardı, ama beni sık-boğaz etmezdi. Daha önceleri de hakkımda davalar açılmış, cezalar verilmiş ve tecil edilmişti. O bunla-rın hepsini hayatının birer bölümü olarak kabulle-niyordu. Hoşuna gitmiyordu, ama hem iyi, hem de kötü günleri paylaşmak andıyla evlenmişti benimle ve iş burada bitiyordu. Her şeyin onun için farklı ol-muş olmasını dilerdim. Çünkü harika bir kadın, çok iyi bir annedir. Ama benim hayatım buydu, değişt-i-remezdim.

«Suçlanmam, çocuklar üzerinde ağır bir darbe oldu. Tutuklandığımda David, Cindy ve Wayne ce-hennem acıları çektiler. Gazete haberlerini okuyan

başka çocuklar, okulda onları alaya alıyordu. Gençler, yetişkinlerden daha da kıyıcı olabilirler birbirlerine karşı. Okuldaki arkadaşları bu kuralın dışında değildi. Wayne, arkadaşlarından gelen iğneli sözlerle dayanamayıp kavgaya tutuşuyordu. Birkaçını da haklamıştı. David'e de benim Allah'ın belası bir gangster, bir soyguncu olduğumu, yerimin hapishane olduğunu söylemişler. Böylece, o da kavgalara karışıyordu. Öğullarının bu çekişmeleri yüzünden Blanche'in kaç kez okul müdürlüğünce çağırıldığını bilmiyorum. Müdür, Blanche'a; babalarını korudukları için bu çocukları suçlamadığını söylüyordu. Ama kavgalar durdurulmalıydı, yoksa okuldan çıkartılacaklardı. Blanche bunlar üzerine bana bir tek söz bile etmedi. Hapse girmemden çok çok sonrasına kadar hiçbir şeyi bilmedim. Bu arada en gaddarca iş de Cindy'ye yapılan oldu. O sıralarda on bir yaşlarındaydı ve bir gün sosyal incelemeler dersine girmişti. Öğretmenleri onlardan ödev olarak, günlük olaylar üstüne bir yazı getirmelerini istemiş bulunuyordu. Cindy, Vietnam savaşıyla ilgili bir şey hazırlamış, ama arkadaşlarından ikisi, benim tutuklanmam üzerine birer öykü yazmışlar. Cindy ağlayarak kendini sınıftan dışarı atmak zorunda kalmış. Blanche bu olayı benden gizledi, ama okul müdürlüğüne giderek bir şikâyet dilekçesi verdi. Müdür, o iki çocuğun velilerini çağırttı. İyi ki, bunların kimler olduğundan benim haberim yoktu. Sınıf arkadaşlarına karşı böylesine kıyıcı davranabilen çocuklar yetiştirdikleri için onları dayaktan öldürebilirdim. Yani, ne yaptıysam ben yaptım, çocuklarım değil. Onların ne suçu var? Onlar ve Blanche masumdu. Salt benim saygın bir yurttaş olmamam yüzünden onlar niçin acı çöksin? İşin iç yüzü açıklansa, benim dışımdaki bu sözümona çok saygıya değer yurttaşların benden beter oldukları da ortaya çıkar ya, neyse... Çalınmış tahvilleri sattığım ve aç gözlülükleri yüzünden faizcilik eylemlerine karıştırdığım heriflerin hepsi de, hep bu 'dürüst' yurttaşlar arasından çıkıyordu!

•Sam Amca'nın aleyhimde dava açması hızımı kesmedi. Schwartz'a fena içerlemiştim, onu yeniden

elime geçirmek istiyordum. Ama işleri iyice sarpı sardırtmak niyetinde de değildim. Birkaç hafta önce Londra'ya bir kumar turu düzenlemiştim. New York'tan Martin Fox adında, daha önce sekiz bin beş yüz dolarını aldığım bir avukat da yanımdaydı. Onunla oturup hisse senetleri üzerine görüştüm. Çalınmış senetleri nakletmek konusunda bazı iyi fikirleri vardı. En iyisi de, bir İsviçre bankasında hesap açtırarak, onun Kanada'da yaşayan bir arkadaşı aracılığıyla iş görmektir. Kanadalı arkadaşı, çalınmış senetleri satmak üzere İsviçre'ye getirecek, sonra parayı İsviçre'deki banka hesabına yatıracaktı. Böylece, polisün bizi izlemesi güçleşmiş olacaktı. Fox, hesap açtırmak için benden bin dolar aldı ve bir sonraki gün, Londra'dan İsviçre'ye giderek hesabı başlattı.

«Birleşik Devletler'e geri geldikten birkaç hafta sonra Fox'ı New York'taki bürosunda aradım. Kanada-İsviçre işinden bir haber çıkmamıştı, ben de içkiçiklenmeye başlıyordum. Fox'la konuşurken, bana daha çabuk sonuç verebilecek başka bir öneride bulundu. Onun müşterilerinden Charles L. Lewis adlı birinin bağımsız bir havayolları işletmesi vardı. Adı, Nationwide Air Service'di. Fox, bu adamın iki yüz elli bin dolar borç almak istediğini söyledi. Eğer ona bir miktar senet bulabilirsek, Lewis, güneyde tanıdığı bankacılara verebilecekti bunları. Karşılığında biz de ona istediği parayı sağlayacaktık.

«Ama Fox bir şey daha ekledi: 'Herif hisse senetlerinin çalınmış olduğunu öğrenirse almaz,' dedi. 'Yasal yollardan para sağlamak istiyor. Borç karşılığı imzalı senet verecek ya da şirketinin hisselerini satışa çıkaracak. Ama senin elindeki senetler söylediğince sağlamsa, belki ona yutturabiliriz.' Konuşmasını; 'Oraya sahte adla birini gönderirim, hisse senetlerini de götürür, Lewis'e, adamın güvenilir biri olduğunu ve ona kefil olabileceğimi de söylerim,' diye sürdürdü. 'Şimdi sen bir milyon değerinde hisse senedi bulabilecek misin?'

«Bu iyi bir durumdu. Mace'e telefon ederek istediğim şeyi ona bildirdim: 'Bankadan yüzde seksen kredi getirebilecek hisse senedi istiyorum,' de.

dım. 'Güvenilir mal olması gerekiyor.' Mace araştıracağını söyledi. Bir hafta kadar sonra telefon etti.

'Vinnie,' dedi! 'aradığımı buldum, IBM şirketinden dokuz yüz hisselik senet var elimde. Yalnız komisyoncuya yazılı. Bu tür senetler belirli bir bankerin adına yazılan türdendir. Senedin üzerinde sahibinin değil de, bankerin adı yazar. Buysa, senedi sağlam kılar. Çünkü üzerinde belirli bir kişinin geçerli imzası vardır. Her yerde para gibi geçerlidir, dünyanın neresinde olsa satılabilir.

'Mace ve Artie Todd'la buluşmak üzere Mondavano'yla New York'a uçtuk. Senetlerin E. F. Hutton bankerlik şirketinden alınmış olduğunu, henüz hırsızlığın farkına varılmadığını ve bu bakımdan da çok sağlam olduklarını söylediler. Ama elde edebildikleri senetlerin değeri iki yüz seksen beş bin dolardan fazla değildi. Kendi hisselerine elli yedi bin dolar istiyorlardı. Kabullendim, senetleri aldım ve Fox'a devrettim.

'Fox, Lewis'le iş görecektir' diye karar vermiştim. Bu ad altında Joe Black'i, Lewis'e gönderdik. Anlaşma yapıldı. Lewis, senetlerden sağlanacak paranın yüz binini kendi alacak, gerisini bize gönderecekti. Walter A. Jernigan adında bir de arkadaşı vardı. Jernigan, Lyndon Johnson'ın eski senato yardımcısı Bobby Baker'ın arkadaşıydı. Baker daha sonra hapsi boyladı. Bu ikisi, yani Baker'la Jernigan da, Florida'daki Key Biscayne Bankasının başkanı ve Başkan Nikson'ın yakın arkadaşı olan Bebe Rebozo'yla dosttular.

'Ben ne Rebozo'yu, ne de Jernigan'ı tanırdım, aldırışım da yoktu. İlgimi çeken tek şey paraydı. Banka, senetler karşılığında yüz doksan beş bin dolar borç verecekti. Lewis seksen binini aldı, ayrıca bize kendi havayolları hisselerinden on bin senet verdi. Böylece yüz on beş bin aldık. Daha sonraları anladığıma göre, Lewis'le Rebozo, hisseleri gerçek değerine satmışlar, Geriye kalan doksan bin kimin aldığını bilmiyorum.

'Bu öyküyü anlatmamın nedeni, çetenin hisse senedi kaçakçılığı işlerinde büyük adamları bile nasıl kullanabildiğine bir örnek verebilmek içindir. On-matya'daki hayatım

lar, çalınmış senetlerle iş gördüklerinden habersiz olabilirler. İlgilendikleri tek şey, para kazanmaktır çünkü, Bu dünya böyle yani. Para, tanrı gibi bir şey.

«Bütün o bok işten elimi geçen otuz bindi. Mac'e'in elli yedi binini ödemek zorundaydım, başkaları da vardı sırada. Bir tanesi Murray Feinberg adında Waltham'daki Beacon Valf Şirketi'nin sahibi olan milyoner bir iş adamıydı, IBM hisseleri satıldığında Rebozo'nun bankası iki vezne çekti tanzim etti; biri yirmi beş bine, öteki doksan bine. Boston Tekne Satış Şirketi'nin sahibi olan arkadaşım Gerald Meyers'e başvurdum, benim Living End adlı yatımı da ondan almıştım. O sırada beş bin dolarlık bir taksitin vadesi gelmişti.. Elimdeki çekleri nakte çevirmesini istedim. Çekleri görünce ıslık çaldı. Önce yirmi beş binliği tahsile çalışmaya karar verdi ve banka memurlarından birini tanıdığı New England Merchants Bank'e beraberce gittik. Yasalara göre on bin doların üzerindeki her çekin Vergi Dairesi'ne bildirilmesi gerekirken, bu çekti bildirmemesi için banka memuruyla anlaştık. Meyers'e beş bin dolarlık taksidi ödedim, ayrıca iki bin beşyüz de çekin tahsilatı için verdim. Şimdi de elimde doksan binlik çek kalmıştı. Meyers, Vergi Dairesi'ne bildirim zorunluğunu yüzünden buna bulaşmak istemiyordu. Amcası olan Murray Feinberg adındaki milyonere yolladı beni. Kendi şirketi aracılığıyla, hiç soru sormadan büyük çekleri paraya çevirebileceğini söyledi.

«Feinberg'le bir restoranda buluştuk. Yanımda Joe Black ve sekreterim Joan Harvey vardı. Çalıntı IBM hisselerinin satışından doksan bin dolarlık çekim olduğunu söyledim. Büyükçekler için yüzde beş aldığını söyledi. Beş gün sonra da Joan, ondan seksen beş bin dolar kadar para aldı. Böylece ilk baştaki 115 bin dolardan, on iki bin beş yüzü Meyers ve amcasına gitmişti, elli yedi bin de Mac'e. Oysa Mac'e senetleri yirmi bir bine Brooklyn'deki Joe Colombo çetesinden olan Gus Cangiano'dan almıştı. Mac'e ile Artie Todd'un kârı otuz altı bin geçiyordu böylece. Bana ise 44.500 kalıyordu ama bundan bir beş bin de Ray Neid'e yardımları için çıktım, Finklestein

da bir beş binlik aldı, Joan birkaç bin, Feinberg'i gözlemesi için kullandığım Phil Waggenheim da.

«Sonuçta Joe Black'le ikimize otuz bin kalıyordu. Fox ise Lewis'ten krediyi ayarladığı için bir şeyler almış olmalıydı. Sonraları Fox onun aleyhinde tanıklık yaptığım için iki buçuk yıl yedi bu işten. Feinberg ise suçlandı ama hüküm giymedi.

«Bu tür büyük hisse senedi dolandırıcılıklarında neler olduğunu gösteriyor bu örnek. İş yürüten adamın yol boyunca görmesi gereken bir dizi insan vardır. Dolayısıyla bazen elinde hiçbir şey kalmaz. Bu işte benim için önemli olan Feinberg'le kurduğum temastı. Artık elimde sorun çıkarmadan büyük çekleri nakte çevirecek bir adam vardı, kendine de aradan bir parça koparmak isteyen, meşru bir iş adamı. Hatta sonunda haftada yüzde bir faizle parasını benim kanalımla işletmeye de başladı sonradan.»

Teresa hiç boş durmuyordu. Tahvil dolapları, çabuk para kazanmak için kolay bir yol gibi görünüyordu. Aleyhinde dava açılmış olduğu halde, kumar partilerinde yolduğu müşterileri onun arkasından koşarak, yitirdikleri paranın bir bölümünü geri alabilirler umuduyla ona yeni yeni öneriler getiriyorlar, Teresa da fırsatlardan yararlanıyordu. İçerilerindeki en keskin eylemcilerden biri de Neid'di. Şikeleli kâğıt oyunlarında Teresa'ya yüz elli bin dolar kaptırdıktan sonra, Esquire Spor Kulübü'nde çalışmaya başlamıştı. Bir sanayi firmasındaki müdürlük görevini yitirmiş olduğundan, artık sürekli olarak Teresa'nın dolaplarına yardımcı olmaya çalışıyor, böylece kaptırdığı paranın bir bölümünü geri alabileceğini umuyordu. Teresa'nın dikkatli önderliği ve denetimi sayesinde, hemen hemen bir gün içinde, saygıdeğer bir işadamı olmaktan çıkıp başarılı bir hırsız ve dolandırıcı haline gelmişti. Gerçekten de Neid dolandırıcılık sanatında öylesine ustalaşmıştı ki, gün gelip tek bir eylemle, hocasından yirmi bin dolar yürütmeyi bile başardı.

«1968 yılının temmuz sonu ya da ağustos ayı başlarıydı. Mahkemede sorgumu veriyordum ki, Neid yeni bir öneriyle çıkageldi. O sıralarda IBM'le uğ-

raşıyorduk hâlâ. Dempsey-Tegeler Tahvil Firması'nda bir tanıdığının olduğunu ve eğer belirli bazı işlemleri üstlenmeyi kabullenirsek, bu adamın çalınmış tahvil alışverişi yapmaya razı olduğunu anlattı. Adının da William Durkin olduğunu söyledi. Bu herif daha sonra mahkemede suçsuz bulunarak beraat etti.

«Neid, bizim Robert Daly adı altında bir adres sağlamamız gerektiğini söyledi. Sarraf, bu adı kullanmamızı istiyordu; çünkü firmasıyla çok iş yapan Daly adında bir müşterisi vardı. Kabullendim ve Richie Castucci'nin babasının Revere'deki adresinin kullanılmasını uygun gördüm. Sistemi bir denemiş olmak için yüz yirmi bin dolarlık karışık tahvil ortaya sürdük. Hiçbir zorluk çıkmadı. Sonra asıl vurğunu vurmaya karar verdim ve Jack Mace'i aradım.

«Mace'in elinde, West Virginia eyaletindeki Mountain State Telefon Şirketi'ne ait yarım milyon değerinde tahvil vardı. Bunlar, New York'taki Hayden Stone tahvil ve senet acentesi kasalarından çalınmıştı ve hırsızlık henüz bilinmiyordu. Ne var ki, Mace peşin olarak kırk bin dolar istiyordu. Bunu da kabul ettim. Yalnız elimde o kadar nakit para yoktu. Avukatlara ve Esquire Kulüp'e gelen faturalara avuç dolusu para veriyordum çünkü.

«Eskisi gibi olsaydı, Tameleo'ya bir telefonla her şeyi hallederdim. Oysa şimdi bunu yapamıyordum. Patron hapse girmişti. Patriarca'yla bile konuşma olanağım yoktu. Boston çetesinden kimsenin, yakınına gelmesini istemiyordu çünkü, FBI onu atmaca gibi izliyor, bir hata yapmasını kolluyordu. Başvurabileceğim iki kişi kalmıştı: Jerry Angiulo'dan nefret ediyordum. Bir de Larry Baiona vardı ki, onunla aramız pek kötü sayılmazdı. Baiona'yı aradım.

«Baiona'dan para koparmak oldukça zor bir iş. Faizcilikte üstüne yoktur ama, parasını vermeye gelince, eli bit kışından daha sıkıdır. Son günlerde mücevher hırsızlığından hüküm giyip hapse girmeydi, herhalde Patriarca'nın yerini alırdı. O sıralarda da Patriarca'nın gözdelelerinden biriydi. Şu günlerdeyse, araları müthiş açık. Hapisten çıktığında onun yaşayacağı üstüne beş kuruşluk bir bahse bile girmem. Hatta 1972 yılının mayıs ayında, Joe Na-

varro adında bir arkadaş tarafından az kalsın hapiste öldürülecekti. Senetler konusuna girmeden önce bunu anlatsam iyi olacak. Bu olay, Baiona'nın nasıl bir tip olduğu nasıl düşündüğü üzerine iyi fikir verebilir.

«Navarro'yu yıllardan beri tanırım. Oldukça yürekli bir kabadayı, iyi bir vurguncudur. Ben hapse girdikten sonra sekreterim Joan'la gezmeye başladı, hatta ona âşık bile oldu. Navarro'nun kulağına, Baiona'nın Joan'ı öldürtmek istediği söylentisi geliyor. Nedeni de, Joan'ın benimle birlikte mahkemede tanıklık edebileceğinden Baiona'nın korkmasıymış. Joe, ayrıca benim yüzümden, Phil Waggenheim'la da bir kez dalaşıyor. Benim konuşmaya başlamakta haklı olduğumu, çünkü çetenin milyonlarca dolarımı dolandırdığını söylüyor. Bunun üzerine Waggenheim, Joe'yu öldürtmeye kalkışıyor ve başından yaralıyorlar. Ama Joe ölmüyor. Kurşun kafatasını sıyrarak geçiyor.

«Bu olaylardan sonra Navarro, Waggenheim ve Joe Russo arasında bir kan davası başladı. Navarro, Pittsfield'de bir soygun sırasında yakalanıp hapse girmeseydi, hepsin; temizlerdi. Ona beşle yedi yıl arasında hüküm giydirdiler. Bir çarşamba günü Walpole Hapishanesi'ne getirildi. O sıralarda Baiona da aynı hapishanedeydi. İlk gün aralarında birtakım kötü sözlerle çatıştılar. Ertesi gün Navarro hücrelerinde otururken, Kasap Vinnie (Vincent Flemmi), Ronnie Cassesso ve üçüncü bir kişinin kendisine doğru geldiklerini ve ellerinde kesici aletler taşıdıklarını görmüş. Hücrede tek başına yakalanmanın aptalca bir iş olacağını düşünerek dışarı fırlayıp hapishane merkezine doğru yürümeye başlamış.

«Navarro koridorda böylece ilerlerken, Baiona da öbür taraftan bir gardiyanla konuşarak geliyor-muş. Bunu görünce Navarro birden kendini kaybediyor ve Baiona'nın üstüne atlayarak onu dövmeye başlıyor. Derken, Flemmi'yle Cassesso arkadan Navarro'nun üstüne saldırarak yan tarafına, böbreğinin az ötesine on beş santimetrelilik bir şiş saplıyorlar. Bu sırada kendini toparlayan Baiona, yerden fırlayarak Joe'ya vurmaya başlıyor, ama Joe, yaralı

olduğu halde yakınlarda duran bir el arabasını kaldırıp Baiona'yı yine yere yıkıyor. Bu olay Navarro'nun ölüm fermanını çıkarttırıyor. Baiona'yı öylesine dövdükten sonra, dövenin yaşama olanağı yoktur.

•Navarro şimdi konuşmaya başlamak istiyor. 1972 yılının mayıs ayında Florida'dayken, Joan Harvey'i telefonla aradım. Bana, New York'tayken Baiona'nın adamları tarafından öldürülmek istendiğini anlattı. Sonra, hükümet tarafından korunursa, Navarro'nun konuşma isteğinde olduğunu söyledi. Onu, FBI ajanı Bob Sheehan'ı görmeye gönderdim. Belki Navarro bu iki yüzlü çetecilerden birkaçının daha devrilmesini sağlayabilir.

•Her neyse, tahviller için para sağlamak üzere Baiona'ya gittiğimde, kendisinden alacağım kırk bin karşılığında benden altmış bin isteyeceğini söyledi. Ters bir anlaşmaydı, ama yapacak başka bir şey bulamadığımdan kabullenmek zorunda kaldım. Mace'e, parayı bulduğumu bildirince o da tahvillerle birlikte Boston'a geldi. Elindekiler Neid aracılığıyla yerine gönderildi, kısa bir süre sonra da Dempsey-Tegeler firmasından dört yüz seksen bin dolarlık bir çek aldık. Çek, Feinberg'in şirket hesabına yatırıldı. O bana 250.000 nakit verdi. 24.000 dolar komisyonunu kestikten sonra, bakiyeyi de 50.000 dolarlık dört banka çeki ile kapattı.

•İlkönce Baiona'nın parasını ödedim. Neid'e de aracılık yapan adamlara dağılması için yüz bin dolar verdim. Daha sonra Neid'in aslında seksen bin dolar ödeyip yirmi bini iç ettiğini öğrendim.

•Sonra çeklerle New York'a gittim. Avukat Martin Fox'a bir elli binliği tahsil ettirdim, ona olan beş bin dolar borcum karşılığında. Çeki aldığı gün Artie Todd'u aradım. O kadar parayı hemen bulamayacağını, ama o gece Carmine Lombardozzi ile yemeğe çıkacağını söyledi. 'Sen de gelsene Vinnie,' dedi. 'Belki Carmine halledebilir işini.'

•Brooklyn'deki bir Sicilya restoranında buluştuk. Kız arkadaşlarıyla gelmiş olan Carmine ve Artie'yle bir masaya oturduk. Yanımda Joe Black vardı benim de. Lombardozzi, Gambino çetesinin en büyük hisse ve tahvil işi yapan adamıdır. Bu arada Gambi-

no'nun adamlarından birinin kızını hamile bırakıp çeteyle başı derde de girmişti. Lombardo'ya şeflikten sıradan bir çete üyeliğine indirilmişti sonuçta. Yine de Gambino için çok önemli bir adamdı döndürdüğü esham tahvilatın hacmi bakımından. Artie de çevresinde bal bulmuş arı gibi dönüp duruyordu.

«Lombardo'ya çeklerden birini gösterip durumu anlattım. 'Sorun değil, Vinnie,' dedi kocaman bir gülümsemeyle, bir telefon konuşması yaptı, on dakika sonra adamın biri gelip çekti aldı, bir saat sonra geri geldiğinde elinde on altı adet binlikle birlikte çekin karşılığı vardı. Binlikler dert değildi, yurt dışındaki kumarhanede kolay eritilirdi bunlar. ABD içindeyse, işler başkaydı, çünkü bin dolarlık banknot bozduran herhangi bir kimsenin bankada kimliğinin alınması ve Vergi Dairesi'ne bildirilmesi zorunludur.

«'Bin dolarlıkların mahzuru var mı?' diye sordu Lombardo'ya.

«'Hiç dert değil,' diye yanıtladım.

«'Nasıl almak istiyorsun, bunlardan yüz tanesi, ne doksana bin falan mı?'

«'Elinde ne varsa alırım,' dedim. 'Hemen şimdi üç yüz binlik alırım.' O sırada cebimde üç yüz bin nakit vardı.

«Artie işleri gelişmesinden memnun değildi. Lombardo'nun benimle doğrudan iş yapmasından biraz kıskançlık duyuyordu. Araya girdi. 'Olmaz Carmine, bunları yarın sürmek için bir anlaşmam var.'

«Ben de üstelemedim. Durup dururken düşman edinmenin anlamı yoktu. Böyle uzun süre gidip geldikten sonra bütün çekleri paraya çevirttim. Son zamanlarda yaptığım en kârlı işlerden biriydi bu. Baltimore'daki Schwartz ve Harrison kanalıyla sürdürdüğüm 880.000 dolarlık hisse senedinden sonra, Ne var o işteki sorunum kazandığımın büyük bir bölümünü benji Baltimore'daki davada savunan avukatlara gitmeseydi.

•1969 yılının nisan ayında, Baltimore'da mahke-

mem başladı. İşin başından beri sıkışık durumda olduğumu biliyordum. Hem Harrison, hem de Schwartz, aleyhte tanık olarak dinlenecekti. Federa! hükümet yetkilileriyle anlaşmışlardı. Aleyhimde tanıklık ederlerse ceza yemekten kurtulacaklardı. Onların tanıklığından sonra benim tek kurtuluş yolumun kalkıp ifade vermek olacağına karar verdim. Belki, diye düşünüyordum; jüriyi kandırabilirim. Oysa aptalca bir işti. Onlar yalnızca bana inanmamakla kalmayıp, suçlu da çıkardılar. Yargıç beni yüz bin dolar kefaletle serbest bıraktı. Avukatım karara itiraz etti. Bende panik başlamıştı. Yirmi yıl hapis cezası isteniyordu. Eyalet mahkemelerinde beni bekleyen iki dava daha vardı ve avukatlar temyizi yönetmek için daha çok para istiyordu. Şöyle bir düşününce başımın iyiden iyiye derde girmiş olduğunu kavradım. Joe Black'le benim adıma tutulmuş bulunan banka kasasında üç yüz bin dolar kadar nakit param vardı ama, hapiste bulunduğum sürece ailemin konfor içinde yaşamasını istiyordum. Bu yüzden daha bir hayli paraya gereksinmem vardı.

«Hüküm giymemden önce, Bobby Cardillo'yla birlikte, Gus Cangiano adında bir delikanlıyla iş görmeye başlamıştık. Gus neşeli, yaşına göre hayli başarılı genç bir işadamıydı. Tembelce bir erkek kardeşi vardı, ama kendisi çok hareketliydi. Bir şeyler yapıyor, birtakım dolaplar çeviriyor olurdu, hep. Hiçbir işten çekinmezdi. Kalp parayla, sahte posta pulları ve tahviller, pornografik kitap ve filmlerle iş görür, ayrıca şikeli kumar oyunları da yönetirdi. Onda, ne istesiniz bulabilirdiniz. Hatta piyasaya sürdüğü seks filmlerini bile kendi çekerti. Kendine ait bir fotoğraf laboratuvarı vardı ve film çekmekte de oldukça başarılıydı. En büyük kazanç kaynaklarından birini çalınmış tahviller oluşturmaktaydı. Bunların çoğunu Kennedy ve Chicago'daki O'Hare Havaalanlarında çalışan genç hırsız çetelerinden sağlıyordu.

«Gus, benim Brooklyn'de tanıdığım birkaç hoş insandan biriydi. Kimseden bir şey esirgemez, her kесе yardım etmeye çalışırdı. Parasız bir sürü adamın ona giderek, Noel zamanında ne çalınırsa pa-

ra getirebileceği konusunda fikrini sorduğunu görmüştüm. Bayram sezonunda en iyi satan mallardan biri, sahte bir şişe içinde sahte parfüm. Özellikle Chanel 5 adlı olanı. İdi. Bunun yapımı, ona şişe başına altmış sente patlıyordu. Bunu sokak üçkağıtçılarına parasını satıldıktan sonra almak koşuluyla, verirdi. Sahte parfümü aslından ayırt etmek için şişenin tıpasına bakmak gerekirdi. Nedense şişe tıpasının bir köşesinde ufak bir çıkıntı olurdu. Gerçek Chanel şişelerinde olduğu kadar düzgün şişe tıpası yapamıyorlardı.

«Gus, sahte tıraş losyonu bile yapıyordu. Parfümünün olmadığı tek bir dolap yoktu. Ama patronu Joe Colombo, sürekli olarak Gus'ı kazıkhyordu. Gus, Colombo için şöyle konuşuyordu: 'Bu herife güvenilmez. Bir bakarsın, insana şurada korunduğunu söyler, ama öyle bir şey yoktur ortada. Derken, bunun böyle olacağını söyler, hiçbir şey olmaz. Bu arada benden de her hafta para sızdırır. Ama yine de bu herifle çalışmak zorundayım. Başka yolum yok.' O sıralarda Gus, günde dört bin dolardan fazla para kazanmaktaydı.

«Cardillo'yla birlikte büyük bir iş çevirmek için Gus'ı görmeye gittik. Cardillo'nun Bernard Berman adında avukat bir arkadaşı vardı ve bize, çalınmış tahvillerle birkaç sigorta şirketinin elindekileri nasıl alabileceğimizi anlatmıştı. Sorun, sigorta şirketlerin; devralıp iflas ettirmek ve taşınmaz mülklerini satmaktı. Aklımıza taktığımız bu işleri yapabilmek içi non iki milyon dolarlık çalınmış tahvil gereksiniyorduk.

«Gus bizi kardeşiyle bir eve gönderdi. İçeride bir dolap dolusu, istediğimiz tahvillerden vardı. Beş saat oturup bunları inceledim. Tahvili olmayan şirket yok gibiydi aralarında. Bobby bunları Gus'tan alarak Berman'a devretti. Berman da daha sonra onları kullanarak Londra'da ve Alaska'da birer sigorta şirketini eline geçirdi. Tahvilleri, şirketin denetimi için ortaya koyuyor, sonra onları soyup soğana çeviriyorlardı. Paranın ucunu bile göremedim. Cardillo'nun, tahvillere karşılık Gus Cangiano'ya para ödeyip ödemediğini bile bilmiyorum. O sıralarda ben artık hap-

se girmiş ve Cardillo'dan çok iyi bir kazık yemiştim. Şimdi de tanıklığım sonucu on sekiz yıla hüküm giymiş durumda hapiste yatıyor. Bunu ondan öd almak için yapmadım. Onun ve ötekilerin aleyhinde tanıklık yapmak zorunda kalmıştım. Ama bunu daha sonra açıklayacağım. Berman da bu arada üç yıl hüküm giydi. Şimdi davasını temyiz ediyor.

«Baltimore'da mahkememe bakıldığı sıralarda ben yine, Cardillo, Dave Iocavetti ve Chicago çete üyelerinden Tony DeRosa adlı biriyle bir başka tahvil dolandırıcılığı daha düzenledim. Bu, beş kişilik grubumuza kırk üç bin dolar bırakan küçük bir eylem oldu. Ama artık para için her işe sarılıyordum ve başka dolaplar da tasarlamaktaydık.

«Sonra dünyam yıkılmaya başladı. 1969'un nisan ayında jüri beni Baltimore'daki tahvil kaçakçılığın dan suçlu bulduğu için yirmi yıl ceza istedi. Bu sonuçla hayli sarsıldım. Avukatlarımla birlikte beraat edeceğime inanıyorduk. Beklenmedik bu sonuç bizi çok şaşırttı.

«Avukatım karara hemen itiraz etmişti. 13 hazi ran tarihinde yüz bin dolar kefaletle serbest bırakıldım. Yeniden hapse girinceye kadar aşağı yukarı altı aylık bir zamanım olduğunu ve bu sürede ailem için bir hayli para kazanabileceğimi düşünüyordum. Hayatım boyunca hiç para biriktirememiş, elime geçen iyi yaşamak için harcamıştım. Kasadakı üç yüz bin dolarsa, gereksinme halinde kaçmak için bir yana ayırdığım paraydı. Bu paranın, ailemin yirmi yıllık geçimini sağlayamayacağını biliyordum.

«Mahkumiyet kararının alınmasından birkaç hafta önce, Bostonlu bir işadamıyla tanışmıştım. Bu kişi bina, soğuk hava tesisatı ve buzhane imalatçısı. 81 yapıyordu. Eskiden babası çetenin adamıymış, ama onun çeteye ilişkileri pek kısıtlıydı. Çok sıksa 162 cm. boyunda, kalın gözlüklü bir adamdı. Adı Bernie'ydi. Bir gece, Miami Oteli'ndeki dairemde Bernie'nin bir orospuyla kaldığını anımsıyorum. İşini bitirdikten sonra oturma odasına gelmişti. Zilzurna sarhoştı, çıplak bedenine bir çarşaf sarmıştı. Gelip

odanın ortasına bağdaş kurup oturmuştu. Bu haliyle Hintli lider Mahatma Gandhi'yi getiriyordu insanın aklına.

•Sarhoşluğu geçtikten sonra tahvillerden söz etmeye başladık. İlk kez tahvil dolandırıcılığı yaptığı halde, güzel bir fikri vardı. Venezuela'da, belki bize yardımcı olabilecek bir dostunun bulunduğunu ileri sürdü. Konuşmamızdan birkaç gün sonra da bu adamı daireme getirdi. Adını bütünüyle anımsamıyorum; yalnızca ilk adı Antonio'ydu. Bernie, onun yaman bir hırsız olduğunu söyledi. İkisi birlikte bana, eğer beş milyon değerinde tahvil bulabilirsem, bunları senelik gelirli dört milyon olan kahve senetleriyle takas edebileceklerini açıkladılar. Anlaştık.

•Hemen Brooklyn'e giderek Gus Cangiano'yla konuştum. O, Kennedy Havaalanı'ndaki postadan yürütülmüş Gulf ve Western şirketine ait beş milyon dolarlık tahvil karşılığında benden iki yüz ell bin dolar istiyordu. Bunları çalınmış mal olması Antonio için önemli değildi, Gus'tan aldığım tahvilleri Bernie'yle Antonio'ya devrettim. Ama payıma düşen üç milyon dolarlık kahve senetlerini alamadan hapsi boyladım. Bernie'yle arkadaşından bir haber çıkmadı. Bernie, Gus'ın parasını da ödemedi. Aslında Gus'ı tanımıyorduk bile.

•Cardillo'yla yaptığımız sigorta anlaşması, Bernie'yle olan kahve senetleri, faizcilik işlerine yatırılmış yüz bin dolarlık para ve kasadaki nakitle birlikte, hepsi toplanınca, yedi milyon dolar almam gerekmekteydi. Ama hepsi bu değildi. Joe Black'le birlikte Marvin Karger adlı bir adam birleşip bir başka dolap daha planlamıştık. Marvin, Revere'in eski çete patronlarından Yahudi Lou Fox'ın yeğenydi. Joe Black'le ben, Karger'le anlaşmıştık. Jack Mace'den iki milyon dolarlık tahvil alacaktık. Ama tam bunları almak üzereyken hapse girdim. Tahviller ben hapis-teyken satıldı. Joe Black, payıma düşen yediyüz ell bin doları benim hesabıma alacaktı. Almadı.

•Black, aynı zamanda benim Esquire Kulübü'ndeki çıkarlarımı ve 1968'de Ray Neid'le birlikte aldığımız bir arazi parçasındaki hisselerimi de sözümona

gözetmekle yükümlüydü. Bunlardan bir kuruş bile para alamadım.

«Joe Black'e kardeşimmiş gibi güvenirdim. Ta-
meleo'yla Patriarca beni uyardıkları halde, ona kar-
şı bir kardeş gibi davrandım ve işlerime karıştım.
Aldığım parayı onunla paylaştım. Çete içinde tek ba-
şına erişemeyeceği bir düzeye sayemde geldi. Oysa,
New England'da kimsenin sevmediği biriydi. Blanche
bile ondan nefret ederdi. Ama iyi iş çıkaran bir adam-
dı. Söylediklerimi harfî harfine yerine getirirdi. 1969
yılı mayıs ayında, ben bir araba kazası geçirip has-
taneye yatıncaya dek ondan hiç kuşkulandım. O
sırada Feinberg'den alıp faize verdiğim otuz bin
doların faizini ödemediğini öğrendim. Feinberg bu
duruma bozulmuştu, bense deli gibi öfkeliydim. Fe-
inberg benim sahte çek bozdurma ve tahvil eylem-
lerime çok yardımı dokunmuş birisiydi. Altın yu-
murtlayan tavuk gibiydi yani ve böyle bir tavuk ke-
silmezdi.

«Sonra Joe Black'le ilgili başka şeyler de öğren-
dim ve onun temizlenmesi gerektiğine karar verdim.
Ortadan kaldırılmalıydı.»

25/TUTUKLANMA

30 HAZİRAN 1989 tarihinin sabah saat sekizinde, Vincent Charles Teresa koca gövdesini yataktan zorla doğrultarak soluk soluğa oturdu. Çaresizlik içinde paranın ardı sıra koşturmaktan bitkin düşmüştü. Sağlığı, yani şişmanlığı ve kalp rahatsızlığı nedeniyle, durumu bir hayli bozuktu. Üzerinde hâlâ, geçirdiği trafik kazasının yara izlerini taşıyordu. Ayrıca, yüz ellî kiloluk cüssesini yataktan kaldıracılamak bile onun için bir eziyetti.

•O sabah, yatağımdan hiç çıkmayıp, her şeyi unutmak istediğimi anımsıyorum. Harika bir gündü. İçimden yüzme havuzunun yanında oturup keyif yapmak geliyordu. Ama bu benim için bir lüks olacaktı. Para bulmam, çok para bulmam gerekiyordu.

Gerçekten de o gün Teresa'yı bekleyen yüklü miktarda bir para alacağı vardı. United Fruit meyve şirketinin banka hesabını silah zoruyla soymayı planlamışlardı.

•İkisi de çok iyi birer hırsız olan adamlarım, bir süre önce Esquire Spor Kulübü'ndeki büroma gelerek United Fruit şirketinin boş çeklerini getirmişlerdi. Bunlardan birinin üzerinde bir yetkilinin imzası vardı. Joan Harvey'yi, sahte adlarla imzalanmış bazı çekleri izlemekle görevlendirmiştim. Çeklerin üzerinde yazılı olan miktarlar, kulüp defterine kumar gezilerinden alınmış paralar olarak işleniyordu. Yani, bu sahte adla bozdurulan çekleri bizden sormaya gelecek olsalar, onlara kulüp defterini göstererek, bu çekleri kumar oyunlarına katılan ve para yitiren kimselerden almış gibi davranıyorduk.

«İşî hemen uygulama evresine koyduk. Yedi bin beş yüz dolarlık bir çekî Boston'daki bir bankada kolaylıkla bozdurttum. Deftere de bu çekî bize verdiği ileri sürülen kişinin adını işledik. Sonra hiçbir güçlükle karşılaşmadan ikinci çek daha bozdurduk ve United Fruit şirketinden yirmi bin dolandırdık. United Fruit'un parasını yatırdığı New York'taki bir bankada araştırma yapmış ve burada onların döner sermaye esasına göre yatırılmış milyonlarca dolarının olduğunu öğrendik. Dünyanın her yanından oluk oluk para geliyordu hesaplarına. Hiçbir zorlukla karşılaşmaksızın hesaplarından bir milyon dolar çekmek olasıydı.»

İlk çeklerin böyle kolaylıkla bozdurulabilmesi, Teresa'yı daha büyük çekleri de bozdurabileceğine inandırmıştı. Hedef, United Fruit'tan bir milyon dolar kaldıracabilmektî.

«Büyük bir çekî bozdurmayı deneyecektim. Her şey yolunda giderse bu işlemi sürdürebilirdim. Boston Kayık Satım Şirketi sahibi Jerry Meyers, benim hesabıma doksan beş bin dolarlık bir çek bozdurup nakit para ödemeye söz vermişti. Bu iş de yolunda giderse, United Fruit gerçekten büyük bir kazık yemiş olacaktı. Allah kahretsin, diye düşünüyordum; nasıl olsa yirmi yıl yemiştim. Sahte çek bozdurmak-tan bana daha ne kadar verebilirlerdi?»

Teresa kahvaltısını çarçabuk yaptı. Blanche, Wayne'le birlikte dışçıye gitmek üzere evden çıkmıştı. Cindy de daha önce arkadaşlarıyla buluşmaya gitmişti. Geriye yalnızca Teresa'nın on dört yaşında ki duyulu oğlu David kalmıştı.

«David, kendisini atlı spor kulübüne götürmemi istiyordu. Yolumun üzerindeydi burası. O yüzden, ben giyinirken ona da hazırlanmasını söyledim. Gri ipek bir takım seçtim. İçine de ısmarlama diktirdiğim gömleklerden birini giydim. Gömlek, benim boğa gibi kalın boynuma uyacak bir yaka biçimine sahipti. Onu elli dolara diktirmiştım. Takım giysimin maliyetiyse, beş yüz dolardı. Çetecilerin çoğu böyle pahalı giyimden hoşlanır. Kravatımı bile özel yap-

tırtmıştım. Koca göbeğime uyması için belirli bir uzunlukta olması gerekiyordu.»

Teresa'yla oğlu kapıda buluştular ve Teresa'nın yeni aldığı yedi bin dolarlık pırıl pırıl Buick arabaya doğru ilerlediler. Teresa arabanın arkasından dolanarak şoför kapısına doğru ilerlerken, sinirli bir tavırla çevreye göz attı. Neden sinirli olduğunu bilmiyordu. Ama o altıncı duygusu yine harekete geçmiş, tehlikenin yaklaştığını söylüyordu.

«Garaj patikasından arabayı çıkarırken, ilerideki Hickory Sokağında, içinde üç kişinin bulunduğu bir arabanın park edilmiş olduğunu gördüm. Kendi kendime, 'garip işler oluyor galiba,' diye düşünürken; sokağın öbür ucunda başka bir arabanın daha durduğunu fark ettim. Bunun da içinde üç kafa vardı. Bela geliyordu, ama beni temizlemek niyetinde değillerdi herhalde. Çete, birini öldürmek için altı kişiyi birden görevlendirmez.»

Teresa arabayı vitese alarak, üç yüz metre kadar ilerideki Chestnut Sokağına doğru sürmeye başladı. Birden tekerlek gıcırtiları ve fren sesleri yükseldi. Arabalardan biri arkada durdu. İkincisi öne geçerek yolu kapattı. Üçüncüsüyse sol tarafa yanaşarak şoför bölümünden kaçış engelledi. Teresa bir arabadan ötekine aval aval bakarken içlerinden fırlayan silahlı adamlar: «Eller yukarı, Teresa! Biz FBI'danız.» diye haykırdılar.

«Cüş, diye düşündüm. İyice batmıştık şimdi. Çok öfkeliydim. Şurada, yanımda çocuğum otururken bu herifler baskın yapar gibi davranıyorlardı. Oğlum David bembeyaz kesilmiş, titremeye başlamıştı. Herhalde ne düşüneceğini bilemiyordu.

«Ellerimi yukarı kaldırıp arabadan indim. 'Sizi orospu çocukları,' diye bağırdım. 'Oğlumu bırakana kadar bekleyemez miydiniz? Hayvan gibisiniz.' Bir şey demediler. Beni arabaya dayadılar, ellerimi yukarı kaldırıp ayaklarımı açtırarak üstümü aradılar. Bunlar olup biterken David bakakalmıştı. Çok korkmuştu, gözleri parlıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Ağladığını görmemi istemiyordu. Sonra bir başka ajan onu arabadan çıkardı.

‘Seni tutuklama emri aldık,’ dediler, ‘Kefaletin iptal edildi, bizimle geleceksin.’

Bu sözler Teresa’yı şaşırttı. Kefalet iptal edilmişti. Demek ki zamanını doldurmuştu, oysa dolmamış olması gerekiyordu. Bir şey ters gitmiş olmalıydı. David’e bakarak omuzunu sıvazladı.

‘Ona dosdoğru eve gidip olanları annesine anlatmasını ve Blanche’ın bir avukat tutmasına yardımcı olmasını söyledim. Sonra da: ‘Kaygılanma, David’ dedim. ‘Bu akşam evde olurum.’ Ama bu dediklerime ne ben, ne de o inanmıştı, yine de söylediklerimi yaptı.’

Çocuk geri dönüp yavaş yavaş eve doğru ilerlemeye başladığında, FBI ajanlarından biri Teresa’nın arabasına bindi. Ve eve doğru sürdü, anahtarları üstünde bıraktı. Kontak anahtarının otuz santim ileri, içindeki kapağın altında Teresa’nın silahı gizliydi.

Teresa ilkönce Boston’daki FBI karargahına götürüldü, oradan da Worcester Hapishane’sine. FBI ona bir şey söylemedi. Blanche’la görüşmesine izin verilmesi için aradan üç gün geçti. Avukatının, yüz bin dolarlık kefalet süresini uzatmaya çalıştığını, ama Boston Polis Şefi Edmund L. McNamara’nın bunu engellediğini öğrendi.

‘Polis şefi beni mahkûm eden yargıca gönderdiği bir yazıyla kefalet süremi kaldırılmasını istemiş. Serbest dolaşmamın toplum açısından zararlı olacağını, Boston yöresinde suç ve ahlaksızlığın artacağını, hatta adam öldürme olaylarının bile görülebileceğini belirtmiş. Gerçekten de haklıydı. Benim belki yirmi milyon dolara yakın dolandırıcılık işimi de engellemiş oluyordu. Böyle yapmakla, Joe Black’ın yaşamasını da sağladı.’

Teresa, umduğu gibi Ken Smith adındaki bir adamı da öldüremedi. Smith Lynn Bank and Trust Company adındaki bir finansman şirketinin memuruydu. Teresa ile işbirliği yaparak, her biri dört bin dolara kadar olmak kaydıyla çeşitli çete üyelerinden mezartaşlarının üstündeki isimlere kadar bir sürü kişiye kredi açılmasını sağlıyordu. Teresa, açılan her

kredi için Smith'e bir yüzde veriyor ve bankanın parasıyla haftada yüzde altı getiren tefecilik işlerini finanse ediyordu. Ama banka kredilerini zamanında kapatmakta çok dikkatli davranıyordu. Ne var ki, Teresa'nın bilgisi dışında Smith'in başka dümenleri de vardı. Özellikle gayri menkuller üzerinde yaptığı işlemler önce federal sonra da eyalet denetçilerinin dikkatini çekmişti.

«Smith panik halindeydi. Denetçiler yüzünden habire beni arayıp duruyordu; o zaman eyalet başsavcısının adamlarının banka kredilerini karıştırmaya başladığını öğrendim. Kredi açılanlar arasında malûm çete üyelerinin isimlerine rastladılar mı, bizimkine yükleneceklerini ve konuşturacaklarını adım gibi biliyordum. Dolayısıyla Smith'i Haiti'deki bazı arkadaşlarımın yanına gönderip orada gömülmesini sağlamak için bir plan yaptım. Onu orada kimsecikler bulamazdı. Ne var ki içeride olduğumdan hiçbir şey yapamıyordum.»

Worcester Hapishanesi'nde Terasa kafese konulmuş bir hayvan gibiydi. Hapishaneden nefret ediyordu. Bu, onun için yeni bir olguydu. Suç işlemekte geçirdiği yirmi sekiz yıl boyunca otuz iki kez tutuklanmış, ama parmaklıklar ardında birkaç günden fazla geçirmemişti. Şimdiyse Worcester'de kısıtılmıştı.

«Orası cehennem deliği gibi bir yerdi. Ne tuvalet, ne de su vardı. Bir kovanın içine boşalmak gerekiyordu. Yataklar kırık dökük ve pisti. Tıraş olmak için gardiyandan tıraş bıçağı istemek zorundaydık. İçme suyu için, hücrenin önüne bir bardak bırakıyorduk ve günde üç kez gelen bir adam bardakları dolduruyordu. Orada kalmak zorunda olan adamlara acıdım. Ben hiç değilse başka bir hapishaneye nakledilecektim.

«Polisler beni Lewisburg Cezaevi'ne gönderdikten sonra, Joe Black eyleme geçti. Ortaklaşa sahip olduğumuz araziyle Esquire Spor Kulübü'nü sattı. Karger'le yaptığımız tahvil anlaşmasından payıma düşen parayı cebime indirdi, faizcilik işine yatırılmış yüz bin dolarımı ve kasadaki parayı aldı. Blanche'la çocuklara kalması için ayarladığım dört milyon

dolar kadar paramı böylece iç etmiş oldu. Bu parayla Sicilya'ya kaçtı ve sanıyorum hâlâ orada saklanıyor. Onu en az altı ayrı dava için arıyorlar. Bu davaların hepsinde de ben tanıklık yapacağım. Neden, se bu herifi bir türlü ele geçiremediler. Bir yakalanırsa, onun aleyhinde tanıklık etmek benim için zevk olacak. Bu gidişle iki yüz yıl ceza yiyebilir. Ama herhalde mahkemeye çıkma fırsatını bile bulamayacaktır. Hayatta kalabilirse şanslı sayılır. New England çetesinden, Joe Black'i temizlemek için can atan bir dolu insan var.

İşin asıl berbat yanı, Tameleo'yla Patriarca'nın tutuklanmış olmalarıydı. Böyle olmasaydı, Joe Black'le Cardillo'nun paramı çalma olanakları bulunmayacaktı. Patriarca'nın en sağlam ve güvenilir yanlarından biri de, içeri giren adamların paralarına el sürülmemesini kural haline getirmesiydi. Ailelerin sıkıntı çekmemelerine özen gösterirdi. O olsaydı, Blanche'la çocukların istekleri karşılanacaktı. Yani, onlar dışarıda kalıp benim çıkarlarımı gözetecek durumda olsalardı, kesinlikle konuşmaya başlamazdım. Ama ikisi de içerideydi. Jerry Angiulo'yla Larry Baiona da ne bana, ne de aileme ilgi gösterdiler.

•Bu yüzden, hâlâ Patriarca'yla Tameleo'ya bağlılığım vardır. Bana karşı her zaman iyi davrandılar. Onlar aleyhinde tanıklık yapmaktan kaçınmamın nedeni budur. Oysa ikisini de öldürecek bilgilere sahibim. Patriarca beni ve ailemi rahat bıraktığı sürece ona ilişmem. Yapmazsa, onu duvara mıhlattırım.

•Bir de Mondavano, New Jersey'deki tahvil dolandırıcılığından ötürü içeri girmemiş olsaydı, biliyorum ki hem benim, hem de ailemin çıkarlarını korurdu. Ben de onunkiler için aynı şeyi yapardım. Patriarca gibi ben de benim hesabıma çalışan insanların çıkarlarını korumayı kural edinmiştim. Hapse giren olursa, ki olmuştu, ailelerinin her hafta bir zarf almalarını kesinlikle sağlardım. Noel ve Şükran Bayramı günlerinde adamlarımın ailelerini ziyaret eder, çocuklarına oyuncak götürür ve iyi bir bayram geçirmeleri için fazladan para verirdim. Örneğin, benimle birlikte banka soygunları yapan Al Judd hapse girdiği zaman, Noel'de karısı Lillian'ı ziyaret

etmiş ve beş yüz dolar vermiştim. Çocuklarına da oyuncak aldım.

•Bir de yine benim hesabıma biraz iş görmüş olan Frank Ambruglia adında bir çocuk vardı. O kadar büyük bir hizmeti geçmemişti bana; ama beş çocuğu vardı ve sevdiğim biriydi. Karısına telefon edip nasıl olduğunu sormayı adet edinmiştim. Yüz ya da beş yüz dolarlık gereksinmelerini hemen karşılardım. 'Sıkıntın olduğunda beni aramaktan çekinme,' dedim ona. Beni birçok kez aradı ve hiçbir zaman da iki yüz dolardan daha az bir parayla geri döndüğü olmadı.

•Danny hapse girdikten sonra, karısı her hafta benden iki yüz elli dolar aldı. Bu, ben hapse girinceye dek böylece sürdü. Parayı almak için oğlunu gönderirdi. Bir iki haftada bir oğlana da ayrıca yüz dolar verirdim. Çocuk on sekiz yaşındaydı. O yaştaki gençlerin biraz cep harçlığına gereksinmeleri olur. Hapse girmemden birkaç hafta önce, Danny'nin karısı bana çok güzel, ipekli bir smokin ceket getirmişti. Bu ona en az seksen dolara patlamış olacaktı. Kendisine ve ailesine karşı gösterdiğim iyiliğe teşekkür etmek istiyordu. İçeri girdiğimde, Joe Black'e talimat göndererek, benim paramdan Danny'nin ailesine de haftada iki yüz dolar vermesini istemiştim. Piç kuruşu, onlara beş kuruş bile vermedi. Daha sonra da kendilerine kimse yardım etmedi. Hapse girmeden önce Danny'nin ailesine on bir ay boyunca ben destek oldum. Danny hapse girdiği gün, bir tahvil işinden benim hesabıma yirmi bin dolar almıştı. Ama bunu bana veremedi, çünkü kefaletle serbest bırakılmasını engelliyorlardı. Paranın, evindeki yatak odasının çekmecesinde olduğunu söylemişti bana. Evine giderek karısına durumu anlattım. Kadın bunu bildiğini, parayı vermek için bize gelmek üzere olduğunu söyledi. Sonra parayı verdi. İçinden on bin dolar ayırarak ona uzattım. 'Al, belki buna gereksinmen olur,' dedim. 'Bundan böyle, Danny dışarı çıkıncaya kadar da, benden her hafta iki yüz elli dolar alacaksın.'

•Tameleo'yla Patriarca'nın başta bulundukları sırada New England çetesinde işler böyleydi. Birbirimize karşı bağlılık ve sorumluluk duyardık. Hatta

Joe Barboza hapisteyken ve Patriarca'ya küfretmeye başlamak hatasını işlemeden önce, her hafta dokuz yüz dolar yardım alıyordu. Para karısına verildi. Barboza bütün bu nedenlerle hiçbir zaman muhbir haline gelmek istemezdi, ama çok sıkıştırıldı!

«Joe Black'le Bobby Cardillo'nun bana attıkları kazık, çeteye karşı güvenimi sarstı. Yine de muhbir haline gelmemin nedeni bu değildi. Ailemle ilgili daha başka olaylar oldu. Ailemse, her şeyden önce gelir. Benim için hayatta en önemli şey onların güvenliğiydi. Hâlâ da öyledir.»

26/MAFYA KOĞUŞUNDA

•LEWISBURG Cezaevi'nde, yeni gelen mahkûmlara Mafya Koğuşunun sağladığı yardım, iyi tıraş olmasını gözetmek ve iyi giysiler almasına dikkat etmekten de öteye gider. Örnek olarak, iş gösterilebilir. Her gelen bir iş yapmakla görevlendirilirdi. İçeride arkadaşları olanlara, hangi işlerin daha iyi olduğu önceden söylenir. Yeni gelen mahkûmlara verilen işler genellikle mutfaktır —masaları temizlemek, bulaşık yıkamak, yerleri silip süpürmek gibi— pis işlerdir bunlar. Ben böyle boktan şeylerle uğraşmak niyetinde değildim. Mafya Koğuşundaki dostlarım bana, bahçede bir iş istememi, çünkü oradaki gardiyanlar aralarının iyi olduğunu söylediler. İşlerin yolunda gitmesini sağlamak için, o sıralarda vergi kaçakçılığından altı yıla hüküm giymiş olan Tilkî Louie benimle gelip bahçedeki gardiyanlarla konuştu. Ben adama doğru ilerleyerek kendimi tanıttım. 'Adım, Vinnie Teresa,' dedim.

«Gardiyan, hayatından bezmiş bir tavırla beni süzdükten sonra; 'Evet, biliyorum,' tamam. Şimdi, git de bir ot biçme makinesi al,' dedi.

•'Oha!' dedim. 'Ot mu biçeceğim yani?'

•'Öyle dedik ya!' diye yanıtladı gardiyan. Sesinde hoşuma gitmeyen bir sinirlilik vardı. Ama dostça davranmanın, herifin azıcık yumuşatmada daha yararlı olacağını düşündüm.

•'Ben bunları iteleyemem ki,' dedim. 'Yüksek tansiyonum ve kalp rahatsızlığım var.'

•'Peki, ne yapmak istiyorsun?' dedi.

•“Tilkî Louie’nin yaptığı işten,” diye yanıtladım. ‘Şu, ucu iğneli sopalardan bir tane verin de çöp toplayayım.’

•Gardiyan gülümseyerek başını salladı ve bana ucu iğneli bir sopa getirdi. Temiz tutmam gereken yirmi metrekareselik bir alanı işaret etti. ‘İşte burası sana ait,’ dedi. ‘Her gün buradaki çöpleri toplarsın.’

•Verilen işi severek yapıyordum. Sabah saat sekizde başlar, on beş dakikada bitirirdim. Sonra da Danny Mondavano’yu görmeye giderdim. Danny de sabahları erken kalkıp fırında, hamur hazırlama işiyle uğraşıyordu. Görevini saat sekizde bitirir, sonra bahçede yedi buçuk kilometre kadar bir koşu yapardı. Danny hapisten çıktığında şişmandı; yüz kırk kilo geliyordu. Ama içerde geçen daha önceki yıllarda bir atlet kadar inceydi. Oradan ayrıldığımda aşağı yukarı seksen kilo geliyordu.

•Durup sohbete başladık. Bir süre sonra yanıma Tilkî Louie, Massachusettsli iki banka soyguncusu olan Henry Stanford’la Buddy Powers gelirlerdi. Orada ayrıca Vito Genovese’nin yeğeni Tommy Shu diye çağırdığımız bir Çinli ve Boston’dan tanıdığım birçok kişi vardı. Birlikte, çene çalardık. Biraz top oynar ya da volta atarak sabahı geçirirdik. Mahkûmların çoğu çim biçmekle uğraşır ve çok çalışırdı. Bense o küçücük alanı temizledikten sonra gün boyu ense yapardım.

•Mafya Koğuşunun patronu Lillo’dan söz etmiştim. Birkaç kez iskambil oynadıktan sonra, Lillo’yla birlikte dolaşmaya başladık. O, şafakla birlikte uyanır ve beni kaldırmaya gelirdi. ‘Hadi, şişko!’ diye bağırırdı; ‘kalk da kahvaltı yapmaya gidelim.’ Eskiden kahvaltı etmezdim, hapiste başladım. Yiyecekler oldukça iyiydi. Kahvaltıda yumurta, tahıl lapası, domuz pastırması, meyve, çeşitli meyve suları, taze kavaun, kahve, süt, isteğe bağlı olarak çay ve kızarmış ekmek bulunurdu. Haftada iki kez de sucukla omlet verilirdi. Lillo’yla aramızda epeyce bir yakınlık kurulmuştu. Haftada iki gece sinema oynatılırdı. Sinemaya ya benimle ya da tek başına gider, genellikle bapa şöyle seslenirdi: ‘Haydi, şişko! Sinemaya gide-

lim. Çikolatalar benden.' Başka kimseyle böyle konuşmazdı.

«Bahçede çalışan adamlarsa, benden hoşlanmıyordu, çünkü Bostonluydum ve Boston çetesinden nefret edilirdi. Ama Lillo'yla dost olduğum için bana karşı saygılı davranıyorlardı. Hepsisi de Lillo'dan çekinirdi. Oradaki herkese kafa tutuyordu. Hele Thomas Luchese suç ailesinin *consigliere*si olan Vincent Rao, Lillo'yu görünce dehşete kapılırdı. Düpedüz dizleri titrerdi; Lillo'yu gördüğünde, Lillo ona; 'Seni namussuz piç, seni aptal herif, hapişte ne arıyorsun sen?' diye bağırırdı. 'O Allah'ın belası paramı kullanarak da paçayı sıyırmayı beceremedin! Rao, mültimilyonerdi. Bunu da herkes bilirdi. Lillo bu sözleri söylerken aslında Rao'ya takılıyor olurdu, ama ötekî cidden alır ve korkudan taş kesilirdi.

«Bizimle birlikte hapis yatarken Lillo hesabına iş gören iki adamı anımsıyorum. Bunlar, Lillo'yla birlikte uyuşturucu madde kaçakçılığı yaparken yakalanıp hüküm giymiş kişilerdi. Lillo onlardan birinin, Koca John dedikleri iri yarı, hantal olanının aptallığı yüzünden yakalandıklarını ileri sürerdi. Suçun işlendiğinin iddia edildiği günlerde Lillo, Florida'da bulunduğu tanıklık etmek üzere bir polisle başka birini mahkemeye çağırttığını, ama bu iki maskaranın aptallığı yüzünden jürinin kendisine inanmadığını anlatırdı. Adamlar, uyuşturucu maddeleri piyasaya sürerken adını kullanmışlardı. Buna çok kızılıyordu. Hapishane koridorlarından birinde adamlara rastlarsa hemen yere tükürür, '*scifosa... grinudo*' diye, Sicilya dilinde onlara küfrederdi. Bu sözler, adının de bayağısı anlam taşırlar. Sicilya dilindeki küfürlerin anlamını verebilecek İngilizce söz yoktur.

«Lillo'nun özel bir işi vardı: Hapishanenin serinde bitki yetiştirmede çalışıyordu. Bahçedeki işimi bitirip oradakilerle çene çalmaktan usandığım zaman Lillo'yla birlikte olmak için hapishanenin serine girdim. Burada özel bir atraksiyon vardı: Bizim gardiyan burada, hapishanenin birkaç seçkin kişisine yemek pişirirdi. Oraya kendi eliyle, yarısı kesilmiş bidedondan yapılmış bir mangal yerleştirmişti. Mangalın yanında da küçük bir buzdolabı vardı. Bu buzdolabı-

nı nereden sağladığını hiçbir zaman öğrenemedim. Mangalı, kesilmiş odun parçalarıyla doldurur, tepesine bir tel koyardı. Arada sırada ateşin içine atacak birkaç odun kömürü bulduğu da olurdu. Başında durur, kendi kendine türkü söyleyerek yumurtalı bonfile ya da yumurtalı biber kızartırdı. Yumurtaları Danny Mondavano'dan sağlıyordu. Her gün Danny fırından düzinelerle yumurta çalar, bunları bacaklarına sardığı bir bezin arasına sıkıştırır, üstüne pantolonunu giyerdi. Sonra da yumurtaları getirip bana verirdi. Hapishane ceketimin içine büyük bir cep yaptırmıştım. Yumurtaları buraya yerleştirerek Lillo'ya götürürdüm. Bonfileler de kasaptan gelirdi. Mahkûmlara, bonfile çalmalarına karşılık para verirdik. Sebzelere gelince, Lillo serde domates ve biber yetiştiriyordu.

«Onunla bu yiyecekleri atıştırma ayrıcalığına yalnızca birkaç seçkin kişi sahipti. Yatak doldurma bölümünde çalışan Jimmy Hoffa, oradaki işini bitirdikten sonra arada sırada uğrardı. Bizimle yemesine izin verilenler arasında Mondavano'yla Tilki Louie de vardı. Ama herkes, Lillo'ya istediklerini sağlamak zorundaydı. Biz nasıl yönettiğine örnek olarak, Lillo'nun kedilerinin öyküsünü anlatmalıyım. Hapishane, nede kimse kedi besleyemez, ama kimse. Yalnızca Lillo'nun üç kedisi vardı ve bu hayvanlar çoğu mahkûmdan daha iyi besleniyordu. Her sabah kahvaltı olarak içine bir yumurta katılmış kaymak verilirdi onlara. Lillo için kediler, bir bakıma özgürlük simgesiydi. 'Onlar hiç değilse duvarın öte tarafına gidebiliyor...' derdi.

«Gardiyanlar hemen hemen hiçbir zaman sebze serine gelmezdi. Geldiklerinde de, çene çalmak için uğraşmış olurlardı. Hiçbiri Lillo'ya kafa tutmaya kalkışamazdı. Kediler yüzünden bir kez bir gardiyanın terslik çıkardığını anımsıyorum. Cuma günüydü, yemekhanede balık yiyorduk, Lillo bana doğru eğilerek; 'Bakıyorum, balığını yemiyorsun şişko,' dedi.

«Evet, yemiyorum,' diye karşılık verdim.

«'O halde ben onu kedilerime götürüyüm,' dedi. Sırada ilerleyerek gardiyanlardan birine: 'Vinnie'nin balığını ben alıyorum,' diye seslendi. Sonra kendi

balığıyla birlikte benimkini de plastik bir torbaya koydu. Gardiyan aldırış etmez gibi görünüyordu. O zaman Lillo, bir bakıma adamın banteline basmak istercesine ekledi: 'Kediler bayağı acıkmıştır. İki parça almak daha iyi.'

«Gardiyan; 'Adam başına bir parçadan fazlasını alamazsın,' diye bağırdı. Lillo dönüp ona sert sert baktı. 'Sana kedilerim için iki ya da üç parça alacağımı söyledim,' dedi. Sesi sakın ve yumuşaktı.

«Görevli yineledi: 'Bir taneden fazlasını alamazsın.'

«Lillo gözlerini kısarak onu büyük bir nefretle süzdü. Sesi yumuşak, ama aşağılayıcıydı: 'Evde çocukların var mı?' diye sordu. Gardiyan anlamamış gibi 'Ne?' dedi.

«'Sana evde çocukların var mı diye sordum,' dedi Lillo.

«Gardiyan başını evet anlamına salladı. Lillo ekledi: 'Onları yeniden görmek istiyorsan, kapa çene-ni!' Adam sözlerin anlamını kavrayıncaya dek bekledi. Sonunda ötekî başını öne eğdi. Lillo beş parça balık aldı, adamın gözleri önünde onları birer birer torbasına yerleştirdi. Söylediklerinde inandırıcıydı. Gerçi çocuklara hiçbir şey yapamazdı, ama hapiste gardiyanın başına bir kaza gelebilirdi. İki bitli kedi için gardiyanı gerçekten temizleyebilirdi. Lillo böyle biri-ydi işte. Kimse ona meydan okuyamazdı.

«Hapiste Lillo'nun yapamayacağı bir şey yoktu; ne var ki ona çok yakın olmak benim için bazı sorunlara yol açıyordu. İlk olay, G-Blokundaki ilk ayımda oldu. Futbol sezonuydu. O sıralar hapiste çok kumar oynanır. Danny Mondavano bahis tutup para kazanma fırsatını kaçırmamıştı.

«Hapisteki başlıca sorunlardan biri de paradır. İşte çalışanlar saat başına yirmi beş santim alırdı. Çok çalışırsa ayda ancak yetmiş-seksen dolar kadar kazanma olasılığı vardı. Harçlık olarak kişi başına ayda yirmi dolar verilir, gerisi de eve, ailelerine gönderilirdi. Danny'nin çalıştığı yer kötüydü. Ayda ancak on dolar yapabiliyordu. Ailesiyle çocuğunu geçindirmek bir yana, eline geçenle kendi kendisine

yeterli olması bile çok zordu. Bu yüzden futbol bahislerini başlatmıştı.

«Ona! 'neden bu işle uğraşıyorsun?' diye sormuştum,

«Omuz silkerek yanıtladı: 'Paraya gereksinmem var.'

«Sonra bir hafta işi batırdı. Bahiste iki yüz elli dört karton sigara kaptırdı. Onda tek bir karton sigara alacak para yoktu, iki yüz elli dört kartonluk sigarayı nereden bulabilirdi? Bahiste yitirdiği şeyi ödemeyenlerin başı çok kötü belaya girebilir. Zenciler, değil bir karton, bir paket sigara için bile adamı arkasından bıçaklayabilirler. Hapiste sigara, para demektir. Denny bana geldi, ben de Blanche'a haber yolladım. Beni görmeye geldiğinde, yanında iki tane yüz dolarlık banknot getirmesini söyledim. Blanche on beş günde bir beni görmeye gelirdi. Sabah saat sekizde burada olur, öğleden sonra saat üçe kadar yanımda kalırdı. Gardiyanlardan birini ayarlamıştım, bizim bir saat yerine yedi saat birlikte olmamıza göz yumuyordu. Aynı şeyi Lillo ve başkaları için de yapardı. Oradaki gardiyanların bir bölümü gerçekten hoş insanlardı. Bize ettikleri iyilik karşılığında bir çeyrek bile istemezlerdi. G-Bloğunu temiz tutmamız ve içeride olay çıkartmamıza karşılık severek kolaylık gösteriyorlardı.

«Blanche gelir gelmez banknotları verdi, ben de onları Danny'ye aktardım. Böylece, Danny bahse girdiği kişilere borcunu nakit parayla ödedi ki nakit para, hapiste son derece geçerlidir. Sorunun böylece çözümlendiğini sanıyordum. Bir gün tek başıma hücremde otururken hepimizin sevdiği, kimseye ilişmeyen, Bay E. adlı gardiyan beni görmeye geldi.

«'Vinnie, bir dakika konuşabilir miyiz?' diye sordu,

«'Buyurun, içeri gelin,' dedim.

«Yatağın üstüne oturdu ve hücrenin kapısını kapattı. 'Duyduğuma göre, dışarıdayken hayli önemli biriymişsin,' dedi.

«'Eh, idare ediyorduk...'

«'Çok para harcıyormuşsun, kumar acentelerin varmış,' diye ekledi.

«Bu herifin ne istediğini düşünerek; 'İdare ediyorduk,' diye yineledim. 'Yani yaşıyorduk işte. Ne demek istiyorsun sen?'

«Bak, Vinnie! Seni uyarmaya geldim, dedi. 'Hapishane müdürü, buradaki bütün gardiyanlara seni gözlemeleri için emir verdi. Geldiğinden bu yana işleri ele geçirdiğini ve herkesi yönetmeye başladığını söyledi.'

«Duyduklarıma inanamıyordum. 'Şaka mı ediyor. sun?' diye sordum. 'Kimseyi yönettiğim falan yok. Kendi işime bakıyorum.'

«'Vinnie, sana dostça söylüyorum,' diye sürdürdü konuşmasını. 'Seninle ve Lillo'yla aramız her zaman iyi oldu. Senden bir aksilik beklemeyiz. Ama durum bu. Gözleniyorsun. Hapishanede de kumar eylemleri başlattığını düşünüyorlar; bütün bahisler senin aracılığıyla tutuluyormuş. Hapishanenin yeni patronu sen olmuştun.'

«Bunun başıma önemli bir dert açabileceğini biliyordum. Mahkûmlar arasında biri, benim Danny'ye yardım ettiğimi duyup müdüre haber vermiş olmalıydı. 'Bay B.' dedim; 'müdüre söyleyin, benim burada kendi işlerimle uğraşıp zamanımı doldurmaktan gayri bir istediğim yok. Hiçbir futbol bahsi düzenlemiyorum. Kimin düzenlediğini de bilmiyorum. Siz iyi bir insansınız, Bay B. ve sizin blokunuzda ben uygunsuz bir şey yapmam.'

«Yüzümü uzunca bir süre süzdü. 'Sözüne güveniyorum,' dedi.

«İki ay geçmemişti ki, üzerimdeki baskı yoğunlaştı. Hapisteki görevliler yanıma yaklaşmaktan çekiniyorlardı. Bu yüzden de az kalsın en berbat cezavlerinden biri olan Atlanta Hapishanesi'ne gönderceklerdi. Bunu bana başka bir gardiyan söyledi. Müdürün beni hapishane belalı olarak ilan ettiğini açıkladı. Bu sözün kimden çıktığını hala anlayamıyorum. Konuyu Lillo'ya açtım. Herhalde durumum müdürün dikkatini çekti olacaktı. Çünkü gelir gelmez bahçedeki kolay işlerden birine verilmişim. Çok iyi giyiniyor, serde bonfileler yiyor ve çevremde bir dolu adamla konuşurken görülüydüm.

«Lillo'ya bunları anlattığım zaman yalnızca gü.

lüksedi. 'Kaygılanma, şişko' dedi, 'Ben birileriyle konuşurum.' Kiminle konuştuğunu bilmiyorum, ama o günden sonra beni rahat bıraktılar.

•Kış gelmişti. Bahçede dolaşip kağıt toplamak bana zor geliyordu. Havalarda çok soğumuştur. Lillo'ya durumu anlattım.

•'Git, Tony Pro'yu Provenzano bul' dedi. 'Radyo odasında boş bir yer olduğunu duydum. Oradakilerden birisi gelecek hafta hapisten çıkacakmış. Gerçi bu iş için bekleyen birçok kişi var, ama aldırma. İş sana ayarlarız.'

•Böylece, Tony Pro'yu bularak radyo odasındaki görevin bana verilmesini istedim. Nasıl bir iş olduğu üzerine hiçbir fikrim yoktu. Öğrendiğimde, niçin herkesin burada çalışmak istediğini anladım. Çok kolay bir uğraştı. Tony Pro anlattı: 'Her sabah kahvaltıdan önce, radyo odasına giderek düğmeye basarsın,' dedi. 'Sonra gün boyu serbestsin.'

•Kulaklarıma inanamıyordum. İş gerçekten bu kadardı. Görevim, düğmeyi çevirip radyoyu açmaktır. Her hücrede kulaklıklar vardı. İlk istasyondan yayın yapıyordu. Bir de, teyple sürekli olarak müzik çalınıyordu. Sabahları yalnızca radyo yayını yapılır. di. Geceleri başka bir görevli gelir, iki saatte bir teyp bandını değiştirirdi.

•İş bana verildi. Çok rahattım. Kahvaltıdan hemen önce, saat 6.45'de düğmeye basardım. Yemekten sonra geri döner, oturup birkaç mektup yazardım. Radyo odasında kendime ait bir masam, sandalyeler ve lamba vardı. Çok hareketsiz bir işti. Yalnızlık çekmeye başlamıştım. Bir süre sonra avludakileri tanıyıp konuşmak için dışarıda gezinmeye başladım. Derken bir sabah Ed Stanton adındaki bir mahkûmla avlu görevlilerinden birinin tartıştığını gördüm. Çöpler yüzünden tartışıyorlardı. Yanlarına gidip araya girdim. 'Mesele nedir?' diye sordum.

•'Şu Tanrının belası çöp işine kimseyi veremiyorum,' dedi görevli.

•Eh, ben de öyle her işe gönüllü olmam ama bu adam iyi biriydi, benim de, nasılsa yapacak daha iyi

bir işim yoktu. 'Bak,' dedim. 'Bu işi bıraksana? Elindekilerin listesini ver bana. Sana bütün işi örgütleyeyim. Ne iş varsa gün batımına kadar biteceğine garanti veririm. Sen de gider büronda rahat rahat oturursun bütün gün.'

•Hayatımda hiçbir gardiyanın böyle şaşırdığını görmemiştim. 'Sahî mi?' dedi.

•'Kesinlikle,' dedim.

•Bana adamların listesini verdi, ben de işe koyuldum. Listedeki mahkumların hepsiyle konuştum. Bir program yaptım. Böylece herkes haftada beş gün çalışacağına, en fazla üçgün çalışıyordu. Birden bütün işler görülmeye başladı, tartışmalar bitti. Herkes memnundu. O zaman programlar falan yaptığuma göre, bana bir de büro lazım olduğuna karar verdim. Eski çizmeler, tırmıklar vesairenin atıldığı boş bir oda çarptı gözüme. Gardiyanın bürosunun yanındaydı. 'Bu odayı kullanabilir miyim?' diye sordum.

•'Ne yapacaksın orada?' diye sordu. 'İçeride bir sıradan başka mobilya yok.'

•'Oraya bir masayla iskemle koyarsam, kullana bilir miyim peki?'

•Bana deliymişim gibi baktı. 'İyi, istediğin gibi yap,' dedi. Sonra kafasını kaşıyıp bir kez daha baktı yüzüme. 'Masayla iskemleleri nereden bulacaksın be?' diye sordu.

•Gülümsemekle yetindim. 'O işi bana bırak sen,' dedim.

New York çetesinden birkaç kişi buldum. Dört tekerlekli çöp arabalarının birini aldık, hapishane psikologlarının bulunduğu bölüme gittik. Mahkumlardan bazılarının oradaki bir memurun bürosunu bozduğunu gördüm, adamın masası koridora çıkarılmıştı. Masayı kaldırdık, el arabasına koyduk, aldık geldik. Benimkiler masayı götürürken, ben de arkalarından bir döner koltuğu itiyordum. Hepsini benim yeni büroya yerleştirdik. Avlu gardiyanı çöp işlerinin düzene girmesinden o kadar hoşnuttu ki, bize elektrikli bir ısıtıcı temin etti. Mahkumlardan biri de paslanmaz çelikten bir küş tablasını tava haline getirdi, bir de sap taktı. Fazladan kahvaltı ya da ıvır zıvır bir

şeyler istediğimizde, tuvalet kâğıdından ateş topları yapıp üstünde pişiriyorduk.

«Başını bir dertten kurtardığım küçük bir Meksikalı da vardı; pencerelere perde yaptırttı ona. Büroyu devamlı silip süpürüyordu. Gündümüzün çoğunu orada geçirmeye başlamıştık. Kâğıt oynuyor, sohbet ediyor, keyfimize bakıyorduk. Hatta Hoffa'nın bizim için Teamsters sendikasındaki gibi bir sendikal anlaşma hazırlamasını sağladık. Büroya da Lewisburg Kulübü, 885 no.lu Şube adını taktık. Ben de şube başkanı olmuştum. Üyelik için her mahkumdan bir kutu sigara alınıyordu. Haftalık aldatlar da birkaç sigaradan ibaretti. Sigarası olmayan, yumurtalar, çörekler, kahve, krema da getirebiliyordu.

«Jimmy Hoffa, hayli iyi bir adamdı aslında. Lillo dolayısıyla hapisshanede iyi muamele görüyordu, ama özel bir ayrıcalık istememişti, tanınmıyordu da. Özel güvenlik tedbirleri altında olmayı o istemişti. Siyahlardan korkuyor, onlara bulaşmak istemiyordu. Koridorun benden karşı tarafındaki bir hücrede yatıyordu. Çok iyi korunuyordu, dinamiği atılsa çıkarılmazdı oradan. Gündüzleri atölyede yatak imalatında çalışıyordu. Bu arada denetim altında salıverilmek üzere bulunan birçok mahkuma da yardım ettiğini söylemek gerek. Tanıdığı sendikacılara haber gönderip salıverilen mahkuma iş bulunmasını sağlıyordu. Birçoğu onun sayesinde yeni bir hayat kurabilmişlerdi kendilerine. Hepimiz severdik Jimmy'yi. Bana da iş önerisinde bulunmuştu: 'Gel, benimle çalış Vinnie,' demişti. 'Sana Halkla İlişkiler Bölümünde bir iş vereyim. Bu konuşkanlığınla çok başarılı olursun.' Orada çalışmayı kabullenseydim, yılda otuz bin dolar kazanacaktım, resmi bir arabam olacaktı, bir yıl sonra da beş bin dolarlık bir zaman alacaktım.

«Jimmy benim Lewisburg'da uzun süre kalmayacağıma inanmıştı. Mahkeme zabıtlarımı okuduktan sonra itirazımın kabul edileceğini söyledi. Mahkeme usulünde gördüğü onca hatadan sonra benim nasıl olup da hüküm giyebildiğimi anlamıyordu. Gerçi hapse herkes avukat kesilir, ama başından çok olay geçmiş biri olarak, Jimmy gerçekten işleri biliyordu. Bana paramın olup olmadığını da sormuştu.

«O günlerde henüz, Joe Black'ın parayı iç ettiğini ve Blanche'a yardım etmediğini bilmiyordum. Ben de Hoffa'ya, birkaç kuruş param olduğunu söylemiştim. 'Ama neye yarar ki,' diye ekledim; 'parayı harcamam. Elimden almak için atmaca gibi bekliyorlar.'

«Hoffa başını salladı ve bana Lou Poller adında birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Poller, Miami National Bankası'nda çalışan ve yasadışı yollarla elde edilmiş paraları yasal yatırım haline getirebilen biriymiş. Yaptığı bu tür işlerden yüzde on pay almış. Gerçi parayı yasal bir kuruma yatırmak bir ya da iki yıl sürebilmiş, ama sonunda sağlam bir yatırım olur, vergisi normal ödenir duruma gelirmiş. Kimse onun bu işi nasıl yaptığını bilmezmiş. Beni adama tanıtmak üzere bir mektup yazabileceğini söyledi.

«Sonraları bu Poller'in, Meyer Lansky'nin adamı olduğunu öğrendim. Parayı banka yoluyla değiştiriyordu. Eldeki para arazi, apartman, otel ve motel işletmelerine yatırılıyor, mali polis tarafından izi bulunamıyordu. Ama Poller'a mektup göndermemize fırsat kalmadan o, Lansky'yle birlikte İsrail'e gitti.

«Hoffa bizlerle anlaştıktan sonra, **Lewisburg Kulübü** gerçekten iyi işlemeye başladı. Lillo, hepimizin aklını yitirdiğine inanıyordu. Sebze serine gittiği sırada uğrar ve: 'Hey! Şişko, orada hâlâ çalışıyor musun?' diye seslenirdi. Gülerek ej sallardım. Ben günlük iş listesini gözden geçirirken o da sere yollanırdı. O günkü listede hasta ya da kendini yorgun hissedenden biri varsa, onun işini yapmada başka biri görevlendirilirdi. Herkes işlerin gidişinden hoşnuttu. Önceleri öğleden sonra saat üçe dek çalışırken şimdi işler saat dokuz ya da onda bitiyordu. Çöpler toplanmış, yollar süpürülmüş, çimenler biçilmiş ve avlu pırıl pırıl hale getirilmiş olurdu. Gardiyanlar da bu durumdan domuz gibi mutluydu.

«Sendikadan bana verilen sigara hakkımı kakao, kahve, çay ve çikolatayla değiştirirdim. Sonra hepimiz kulüpte oturur, kendi bardaklarımızdan çay ya da kahvemizi içerek oyun oynardık. Gün boyu soğuk avluda volta atmaktan çok daha iyiydi. Sonunda bu-

tün bunların hepsi, FBI Smith adını taktığımız bir gardiyanın kötülüğü yüzünden son buldu. Herif, Lewisburg Kulübüne bir baskın yaptı.

«İlan tahtasında haftalarca asılı kalan bir duyuru vardı. 'Masayı çalanların iade etmesi... soru sorulmayacaktır.' Masa ortaya çıkmayınca büyük bir patırtı koptu. Hapishanenin dosya dolaplarından birini de koymuştuk kulübe, Playboy'dan kesilme resimler duvarları kaplıyordu. Dostumuz olan gardiyanlardan biri FBI Smith denilen herifin kulübe baskın vereceğini çıtlattı bize. Ona bir şey kaptırmaktansa, eşyaların hepsini çöp kamyonunun üstüne attık. Smith masayı istemeye geldiğinde, kamyon çöp dökme yerine doğru yola çıkmıştı bile.

«Her şeye karşın, ben oradayken Lewisburg hiç de kötü bir yer sayılmazdı. Kimsesi olmayanlar için bile Noel çok güzel geçerdi. Koridorlar neşeli eşyalarla süslenirdi. Hapishanenin kilisesinde bir Noel ağacı olurdu. Bandoyla Noel müziği çalar, herkes bayram havasına girerdi. Mahkûmlar hapishanede biriken paralarından birkaç dolarını öksüzlere yardım olarak verirdi. Bazılarının on, on beş dolar bile verdiği olurdu. Her yıl mahpushaneden öksüz çocuklar için iki üç bin dolar toplanırdı. Bence bu oldukça hoş bir davranıştı.

«Oradaki Noel yemeği harikaydı. Allemin —Blanche, çocuklar ve bazı akrabalarımın— benimle yemek yemesine izin verilmişti. Her şey kusursuzdu. Adam başına kırk sent karşılığı, insanın evinde yediği şeylerin hepsi —hindî dolması, kabak tatlısı, meyve ve fındık fıstık cinsi şeyler— veriliyordu.

«Gardiyanların çoğu namuslu ve iyi insanlardı. Aralarında FBI Smith gibi birkaç boktan herif de yok değildi elbet. Bu adam, namussuz bir komiser yardımcısıydı. Kendisi dahil herkesten nefret ederdi. Hücre parmaklıklarını teker teker denetliyordu. Üç kişiyi bir arada görse hemen bir yana saklanıp ne konuştuklarını dinlemeye başlardı. Aramalarda her yer didik didik ederdi. Günün birinde biri kesinlikle bu herifi öldürecektir. Orada bir süre daha kalmış olsaydım, garanti kapışırđık.

«Başımıza bela olan başkaları da vardı. Hele bir

tanesi, kafayı buldu mu gelip mahkumlara dalaşır, hır çıkarır, ondan sonra da hiç yüzünde mahkumun bir hücreye kapatılırdı. Sonra bir de Alman asıllı bir başgardıyan vardı ki, fena takışmıştık. Bir ayağımdaki yara yüzünden bastona dayanarak yürüyordum o sıralar. Yemek zamanı kuyruk neredeyse bir kilometreyi bulduğundan, arkadaşlardan biri benim için kuyrukta bekler, ben de otururdum. Sıra geldiğinde kalkıp sıradaki yerimi alırdım. Gelgelelim, bir akşam bizim başgardıyan, 'Nereye gidiyorsun sen,' diye hırlayıverdi.

•'Sıraya giriyorum,' dedim, 'Ayağım kötü de.'

•'Pis pis baktı yüzüme. 'Sıranın en arkasına,' dedi.

•'Ne demek istiyorsun sen?' dedim. 'Her gece böyle giriyorum sıraya ben. Ayağımın üstünde duramıyorum, görmüyor musun?'

•'Bana ne be,' dedi. 'Raporun yoksa sıranın ucuna, hadi.'

•'Benim rapora mapora ihtiyacım yok, sen de biliyorsun bunu,' dedim, yüksek sesle. Tepem atmaya başlıyordu. 'Bu adamlarla aynı zamanda geldim ben.'

•'Benimle tartışma,' diye bağırdı. 'Ya sıranın sonuna gidersin, ya da kontrol masasına.' Hücre cezasına çarptırılacak olanlar, önce sorguları yapılmak üzere bu masaya gönderilirdi. Ama formaliteden ibaretti tabii. Kurtuluş imkanı yoktu hücreden.

•İş o hale geldikten sonra benim de kimseyi takacak halim kalmamıştı. Deliş gibi öfkelenmişim, 'Ne sıranın sonuna, ne de masaya gidiyorum,' diye haykırdım, sen de elinden geleni ardına koyma!'

•O zaman yakama yapıştı. Ama hataydı bu. Kimseye yaptırmam ben bunu. Bastonu havada salladım. 'Kafanı yararım senin,' diye bağırdım. Çek şu pis ellerini üstümden.'

•O zaman güvenlik nöbetçilerini çağırdı. Bir göz attım onlara. 'Ellerinizi sürmeyin bana,' dedim. 'Nereye gideceksek söyleyin, yeter.' Başgardıyanın arkasından yemek salonunun dışına çıktım.

•'Herkesin önünde benimle böyle konuşamazsın,' dedi.

•'Sen de beni itip kakamazsın,' dedim.

•'Ben başgardıyanım,' dedi.

‘Ben de insanım,’ dedim, ‘Senin ne olduğun bana vız gelir. Yanlış bir şey yapmış olsam, sıranın sonuna kendim giderdim, ama yanlış bir şey yapmadım ki.’

‘Peki, peki, ama bana bir iyilik et de gidip öteki yemek salonunda ye yemeğini, ben de milletin önünde zor duruma düşmeyeyim. Sonra da bu meseleyi unutalım gitsin.’

‘Ben de öyle yaptım ve bir daha takışmadık. Çok iyi dost olduk hatta, Beni ne zaman görse, elini sallayıp ‘Ne haber, kaplan, işler nasıl bu akşam?’ diye seslenirdi. Herkesin önünde bana boyun eğdirseydi, saygınlığımı yitirecektim. Tabii onun sorunu da buydu.

‘Lewisburg’daki en büyük sorun, siyah-beyaz ayrımıydı. Hapisteki siyahların sayısı beyazlardan fazlaydı ve görevliler tarafından kendilerinin ezildiğini düşünüyorlardı. Ama siyahlarla Mafya Koğuşunun arası iyiydi. Onlar İtalyanların ve Lillo’nun başkanlığı altında olduklarını biliyorlardı. Bu yüzden kendisine saygı gösterir, Bay Galente diye çağırırlardı. Biz de onlara iyi davranırdık. Hatta beyazlarla her türlü ilişkinin karşısına çıkan siyah Müslümanlar bile, Lillo’yla Mafya Koğuşundakilere karşı saygılıydılar.

‘Böyle olduğu halde, yine de Güneyli beyazlarla siyahlar arasında büyük bir husumet vardı, ellerinden gelse birbirlerini boğazlayacaklardı. Irk kavgasını orada da sürdürüyorlardı.

‘Siyahlarla aramızda çok seyrek olay çıkardı. En önemlisine Lillo karışmıştı. Philadelphia’dan bizim bloka yeni bir siyah mahkûm gönderilmişti. Kendisi yerleri süpürmek ve gazete dağıtmakla görevliydi. Bir gün, öğleden sonra saat dört buçuğa kadar gazeteler gelmeyince, Lillo kapıdan: ‘Hey! Gazete nerede?’ diye bağırdı.

‘Yeni gelen siyah hiç oralı olmadı, başka biriyle çene çalıyordu. Gazeteyse koltuğunun altındaydı. Lillo yine: ‘Hey! Şu gazeteyi getir!’ diye bağırdı, ‘Allahın seversen, kapa şu çeneni,’ diye karşılık verdi siyah.

O sıralar daha Lillo'nun kim olduğunu bilmiyordu. Yanımdaki hücrede kalan Lillo'nun kapısı jet hızıyla açıldı ve kendisi dışarı fırladı. Ben de ardındaydım. Derken Lillo adamın boğazına atladı.

«Seni siyah orospu çocuğu,» diye bağıırıyordu. «Kime kapa çeneni diyorsun?»

«Öteki, Lillo'yu silkerek üstünden attı ve bağırdı: 'Sen kim oluyorsun, koca bunak?' Sonra da Lillo'yu itekledi, Aralarına girmeye, siyah herifi önlemeye çalıştım, ama artık Lillo hiç söz dinlemiyordu. Gardiyan olanları izliyor, yanımıza yaklaşmaya kalkışmıyordu. Herhalde korkuyordu. Sonunda Lillo'yu siyah, tañ ayırarak yatıştırmaya çalıştım. Siyahla konuşacağımı söyledim.

«Ne konuşması?» diye bağırdı. «Hiç konuşmaya değmez, onu öldürteceğim.»

«Hayır, Lillo, Yapma,» dedim. «Bu başımıza yeni sorunlar açar.»

«Sonunda gidip siyahla konuştum. Dalıştığın kişinin kimliğini bilmediğini sanıyorum,» dedim. «Ama bak, seni uyarayım: Bu herif sakıncalıdır. Eğer hemen gidip özür dilemezsen, sabaha sağ çıkmazsın.»

«Adam ne yaptığını anlamış ve çok korkmuştu. 'Bak, ben buraya yeni geldim,» dedi. 'Bilmiyordum.'»

«Burada ağzını bozmamalısın,» diye ekledim.

«Siyah herif yapabileceği tek şeyi yaptı: Lillo'ya giderek, 'Özür dilerim, Bay Galente... bilmiyordum... özür dilerim,» dedi.

«Lillo ona öfke içinde: 'Özür dileme,» dedi. 'Yalnız bundan böyle çeneni kapa ve seninle konuşan olmadıkça sus.' Bu olaydan sonra Lillo'nun o siyahla konuştuğunu hiç anımsamıyorum. Ama gazeteler hep vaktinde dağıtıldı.

«Lillo çiftliğe gittikten sonra bile hapishanenin yönetimini elden bırakmadı. Her hafta kiliseye gelir, orada herkesle konuşarak sorunlara getirilmesini istediği çözümleri önerirdi. Ayın başlamadan önce hepimiz avluda toplanır, Lillo'nun gelmesini beklerdik. Eğer pazar gününü bekleyemeyecek kadar acil bir sorun varsa, o zaman bir mahkûmla çiftliğe haber gönderirdik. Lillo da bir sonraki gün bizlerle konuşmak için hapishanenin hastanesine gelirdi. Kendi-

siyle fizik tedavi odasında konuşurduk. Odada basınçlı su banyosu alır, masaj yaptırır, infraruj ışını altında bir süre kalır ve bu arada soruna çözüm yollarını tartışıyor olurduk. Bu bölümde, bir mahkûmla yaptığı kavgada tek kulağını yitirmiş bir gardiyan vardı. Ne zaman fizik tedavi odasına gitsek; 'Hey! İşte Mafya geliyor,' derdi. Biz de; 'Biz yalnız bırakır mısınız? Konuşacağımız bazı şeyler var,' derdik. Gülmseyerek olur anlamına başını sallar ve dışarı çıkardı.

«İşte Lewisburg'da işler böyleydi. Muhbirliği ka-
bullenip oradan ayrılmasaydım, hayatım bu şekilde sürüp gidecekti.»

27/JOE VALACHI'NİN ÖLÜMÜ

«MUHBİRLİĞE 1969 yılı aralık ayında, Maryland Bucağ Hapishanesi'nde başladım. Buraya Lewisburg'dan gönderilmiştim, FBI ajanlarıyla burada konuşacaktım. Onlara tahvil eylemlerim; ve başka şeyleri anlatmam saatler sürdü.»

Ama Teresa tam olarak açılmaktan, bildiği her şeyi anlatmaktan çekiniyordu. FBI ajanları kendisini zorladığı halde, gizlediği şeyler vardı. Bunun üzerine FBI'la federal polis kendisini sıkıştırmaya başladı. Onu Boston'a göndererek, Ken Smith'le birlikte Lynn Bank and Trust şirketini dolandırmaktan ötürü aleyhinde yeni bir dava açtılar. FBI olarak muhbire gerekli anlayışı gösterdiklerini, ama dava bir eyalet düzeyinde görüldüğü için, federal hükümet görevlileri olarak ellerinden fazla bir şey gelmeyeceğini söylüyorlardı. Bununla birlikte Teresa, eğer her şeyi anlatmaya başlarsa, o zaman belki bir şeyler yapılabilirleceğinin ima edildiği kanısına varmıştı.

«Boston'a gidene dek, Ken'le yaptığım dolandırıcılık nedeniyle yargılanacağımdan haberim olmamıştı. Bu işte ben, sahte kişilerin ya da ölülerin adlarını kullanarak para dolandırmış, faize vermiştim. Eyalet yetkilileri olaya el koymuştu. Eyalet polislerinden Richard Schneiderhan'la patronu Dennis Crowley, Jack Hirshfield'i oyuna getirip konuşturmuşlar, ardından da Ken Smith'i öttürmüşlerdi. Anladığım kadarıyla, içinden çıkılması güç bir durumda bulunuyordum.

«Ben davanın başlamasını beklerken Blanche,

Hirshfield'i bir yerde görmüş ve ona; 'Üzüldüm, Jack...' demiş. 'Herhalde epöy kötü bir yargılama olacak.'

«Hirshfield başını sallamış: 'Yalnızca benim olsa neyse, kocanın da başı hayli ağrıyacak,' karşılığını vermiş.

«Blanche sormuş: 'Ne demek istiyorsun?'

«Büyük bir rahatlıkla yanıtlamış: 'Onun aleyhinde tanıklık yapacak, işini bitireceğim.'

«Blanche kızgınlıkla: 'Senin yerinde olsam bunu yapmazdım,' diye karşılık vermiş. Carlo'nun (Mastro, tatarol bu sözlerden pek hoşlanacağını sanmam. Ve gider gitmez Carlo'ya haber vereceğim.'

«Hirshfield ona doğru elini sallayarak: 'Bunu yapmana değmez Blanche,' demiş. 'Çünkü benim tanıklık etmemi Carlo'yla Joe Black istedi.'

«Blanche şoke olmuş, ama bunları anlattığı zaman benim halim daha da berbatı. Hemen bir şeyler yapmam gerekiyordu. Blanche'a fısıldayarak; 'Bak ne yapacağım,' dedim. 'Ben de onları arkadan vuracağım. Suçu kabullenip mahkemenin ertelenmesini isteyeceğim. Bu arada sen de vakit geçirmeden ajan Jack Kehoe'yu bul ve benim Pittsfield Eyalet Cezaevi'ne naklimi sağlattır. Ona, konuşmak istediğimi söyle. Kendisine artık her şeyi en ince ayrıntılarına dek anlatmayı kabullendiğini bildir.'

«Mahkemede kendimi suçlu göstererek otuz gün. lük bir erteleme talep ettim. Sonra FBI beni Pittsfield'e naklettirdi. Burada Kehoe'yla ajan Bill Welby'ye her şeyi anlatmaya başladım. Tanıklığıma karşın, Adalet Bakanlığı bana birtakım sözler verdi ve bunları da tuttu. Ailemi korumayı ve onlara para vermeyi kabullendiler. Hapis süremi on beş yıldan beş yıla indirilmesini ve 1971'de salıverilmemi sağladılar. Eyalet makamlarına yardımcı olduğum sürece de eyaletlerin aleyhimde dava açmasını önleyeceklerini söylediler.

«Yalnızca polise yardımcı olmakla kalmadım, tanıklığım sona ermeden —bu yapıt yayımlandıktan sonra bile kişiler aleyhinde tanıklık yapma durumunda kalabilirim— yirmi bir Mafya üyesinin hüküm giymesini ve yirmi yedi kişilik başka bir grup

Mafyahnın da aleyhlerinde dava açılmasını sağladım. Ayrıca, halka açık olarak düzenlenen, Senatör John McClellan başkanlığındaki Senato Soruşturma Alt Komitesi önünde de ifade verdim. Komite üyeleriyle komite başsorusuşturmanı Philip Manuel, hayatımda tanıdığım en iyi insanlardandı. Bana yardımcı olduk. ları gibi, verdikleri sözleri de yerine getirdiler. Ailemin ve benim hayatımızı kolaylaştırmak için gereken ilgiyi gösterdiler. Böylesine iyilik karşısında benim yaptıklarımın hepsi az kalırdı. Onlar, toplumun yararına, suç örgütlerini temizlemek istiyorlar. Toplum da onların halka açık tuttıkları duruşmalara kulak verse iyi olur.

•Polisle anlaşip konuşmaya başlamamdan sonra, Teksas'ın El Paso kentindeki La Tuna Cezaevi'ne gönderildim. Mahkûmiyetimi burada özel gözetim altında tamamlamaya çalışıyordum. İşte o cezaevinde Joe Valachi'yle tanıştım.

•Bu adam, çete sırlarını ilk kez halka açıklayan kişidir. Joe, iyi eğitim görmemiş biriymi, çete içindeki yeri de o denli önemli değildi. Ama topluluk üzerine çok şey biliyordu ve bu bilgileriyle halkı uyarmıştı. Çeteyi anlatırken, Cosa Nostra sözcüğünü o açıklamıştı. New York ve New Jerseyli patronlar arada sırada bu adı kullanırlar, New England'daysa, biz çeteye Ofis derdik.

•La Tuna Cezaevi, bir Lewisburg değildi. Kuru, sıcak ve çekilmez bir yerdir. Hastane yanında, öbür mahkûmlarla konuşma olanağımın bulunmadığı bir yere yerleştirilmiştim. Burası göze batan mahkûmların konulduğu bir hücreydi. İçeride hiçbir şey yoktu. Ashında cezaevi de küçük bir yer sayılırdı. Mahkûmların çoğu Meksikalı ya da kızıldileriydi. Gardiyanlar da Meksikalıydı. Hepsisi de yoksul olan bu adamlara önceleri kuşkuyla bakmıştım. O zamanlar, çeteden birinin bu gardiyanları parayla satın alarak beni temizleyebileceğini düşünmüştüm, ama öyle çıkmadı. Hepsisi iyi insanlardı ve beni rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

•La Tuna Cezaevi, El Pago'nun otuz kilometre kadar dışında, uzaktan eski bir İspanyol manastırını andıran bir yerdir. Pencerelelerden çevreyi görme ola-

nağı vardır. Kilometrelerle uzanan mısır ve biber tarlalarının yeşilliğini görebilirsiniz. Arada bir, bir kuş uçar ya da iri bir tavşanın sıçrayarak koştuğu görülürdü. Bunun dışında görülecek şey yoktu, çok sıkıntılı bir yerdi.

«Buraya 8 Mayıs 1970'de getirildiğimde, Blanche'la çocukların günler önce El Paso'ya gelmiş olduklarını öğrendim. Ben konuşmayı kabullenince FBI, Blanche'la çocukları Kuzey Reading'deki evden alıp eşyalarla birlikte, Cape Cod'a getirmiş ve polis karakolunun hemen karşısındaki bir motele yerleştirmişti. Orada üç hafta kaldılar. Bu arada ben yüce jürinin karşısında ifade vermek üzere Baltimore'a gönderildim. Yine o sırada Blanche; kız kardeşim, çocuklar ve yeğenimle birlikte Teksas'a geldi. Hükümet, karım ve çocuklar için küçük, dört odalı bir daire tutmuştu. Ama burası bir hayli küçüktü. Blanche sığabileceği daha büyük bir daire aramak için dört hafta kadar Howard Johnson Oteli'nde kaldı. Hepsisi de bir dolu güçlüklerle karşılaşyordu. Çocukların arkadaşı yoktu. Okulları yadırgıyorlardı. Çete onların nerede olduğunu öğrenebilir kuşkusıyla ne mektup yazabiliyor, ne de bir tarafa telefon edebiliyorlardı.

«La Tuna'da on dört ay geçirdim. Bu süre boyunca Blanche hiçbir şeyden yakınmadı. Hükümet ona ayda yedi yüz dolar ödüyordu. Ev kirası, elektrik, su ve gaz parasını ödedikten sonra yiyecek, giyecek doktor parası olarak cebinde güçlüklerle üç yüz elli dolar kalıyordu. Bunlar onun için zor işlerdi, ama orada kendisiyle ilgilenen bazı iyi FBI ajanları vardı. Bunlardan birisi her gün ona uğrayıp bir sorunu olup olmadığını sorar, para gereksindiğinde yüz, ilk yüz dolar kadar borç verirmiş. Ama FBI ajanlarının en iyisi Jack Kehoe'ydu. Her zaman ya benimle ya da ailemle birlikteydi. Çok zeki olup, suçlu psikolojisinden iyi anlayan bir adamdı. Çetecilere yukarıdan bakan, onu aşağılayan bir tavrı da yoktu. Jack benim, Blanche ve çocukların sorunlarıyla içtenlikle ilgilenir, sıkıntılarımızı bizimle paylaşırdı.

«La Tuna'daki ilk günüm pek iyi geçmedi. Beni ötekilerden ayrı bir yere koydular. Bir kötülük yapılır diye korkuyorlardı. Birkaç gün sonra başka bi-

riyle konuşmama izin verildi. Bu da, benim durumunda bir çocuktur; Joe Bonanno aleyhinde tanıklık etmeyi kabullenmişti. Adı Rinky'ydi. Gerçek adını öğrenemedim. Zeki bir çocuktur. Yemeğimiz görevliler tarafından hücremize getiriliyordu. Her yemekte hiç sevmediğim Meksika fasulyesi çıkıyordu. Görevliye, bana bunun yerine patates getirmesini söylemiştim, o da öyle yapıyordu. Rinky, birisine böyle bir ayrıcalık tanınmasını çekemeyerek beni ilgililere şikâyet edeceğini söyledi. Görevli çıktıktan sonra Rinky'yi odama sokarak ağzına bir yumruk yapıştırdım, yere yıkıldı ve bir daha hiç sorun çıkarmadı.

«Odamda bir televizyon, masa ve sandalyeyle ufak bir tuvalet vardı. Koridorda, altı metre kadar uzaktaysa, Joe Valachi'nin odası bulunuyordu. Onun odasında özel bir banyo, yerde halı, televizyon, küçük bir elektrik ocağı ve La Tuna'ya giriş yoluna bakan penceresi vardı. Odanın her yanına elektrik sobaları yerleştirilmişti, çünkü Valachi çok üşürdü.

«Haftanın dört günü —pazartesiden perşembeye dek —Valachi'yle bana avluda gezinme izni verilmişti. Dışarı çıktığımız ilk günlerde benimle hiç konuşmadı. Hatta yanıma bile yaklaşmadı. Çok korkuyordu. Kimliğimi öğrenmiş ve oraya onu öldürmek için gönderilmiş olabileceğimi düşünmüştü. Bir gün kendisine doğru ilerleyerek, 'Geç konuşalım, Joe,' dedim. 'Ben de aynı nedenle buradayım. Ben de muhbirim. Seni temizlemeye falan gelmedim. Ama sen de beni öldürmek gibi aptalca bir düşünceye kapılma, çünkü kendin zararlı çıkarsın. Herhalde uzun süre burada kalacağız. Dost olalım. Bundan sonra Valachi'yle aramız düzeldi.

«Valachi hoş, sessiz bir ihtiyardı. Vito Genovese, Frank Costello ve Johnny Dio'ya içerliyordu. Onlardan nefret ediyor, sürekli olarak iki yüzlülüklerini, onu nasıl öldürmek istediklerini anlatıyordu.

«Aslında, bir sokak fırsatçısıydı. Örneğin, Genovese'le birlik olup Gambino'ya karşı, sonra Gambino'yla birlik olup Genovese'ya karşı iş görebilecek bir tipti. Bu onun yapısındaki bir özellik, değiştiremeyeceği bir nitelikti. Çetede kendi başına iş yapabilecek durumda değildi. En çok kazandığı para, savaş

yıllarında sahte benzin karnesi satarak elde ettiği altmış bin dolar olmuştu. Küçük işlerle uğraşırdı. Hırsızlık yapar, arada bir adam öldürmeye yardımcı olur ve üstlerinin emirlerini yerine getirirdi. Joe, çete içinde facci due, yani iki yüzlü olarak bilinirdi. Konuşmaya başlamadan önce de çete içinde güvenilen biri değildi.

«Birlikte olduğumuz aylar boyunca, ihtiyarı giderek sever olmuştum. 1970'in yaz aylarında iyice kocamış ve halsiz düşmeye başlamıştı. Onun için bir beyaz pantolon alıp paçalarını keserek şort yapmıştım. Böylece avluda, Teksas güneşinin altında oturabiliyorduk. La Tuna'da yazın sıcaklık, gölgede kırk iki dereceye kadar çıkardı; kuşkusuz, gölge bulabilirseniz... Bir kenarda şortuyla oturur, ben de üstüne hortumla su sıkarak onu serinletirdim. Avluda geçirdiğimiz bir saat, hayatının büyük zevklerinden biriydi. Ama çeteden birilerinin gelip onu öldüreceğinden hâlâ korkuyordu. Güneşlendiğimiz sırada birkaç kez, tepemizde küçük bir uçağın daireler çizerek uçtuğunu gördüğümüzü anımsıyorum. Joe, bu uçakta bizi öldürmekle görevli çetecilerin bulunduğu inanmıştı. FBI işi araştırdı ve bir süre bizi avluya çıkarmadılar. Ayrıca bekçilere de, uçak fazla alçaktan uçmaya kalkışacak olursa ateş açmaları söylendi. Ama uçak bir daha ortalıkta görülmedi.

«Joe, küçük ocağında İtalyan yemekleri pişirmekten çok hoşlanırdı. Blanche'sa, haftada iki kez yiyecek getirirdi. Onun getirdikleriyle soslu makarna yapardı Joe. Harika çorba ve soslar hazırlardı. Onun pişirdikleri sayesinde, La Tuna'daki karavanaları yemekten kurtularak yaşamaya devam edebildik. Her gün, İtalyan yemeklerinin nasıl pişirilmesi gerektiğini anlatırdı.

«Yiyecek dışında, eski günlerden de söz ederdik. Haftanın dört gününü sürekli olarak görüşüyorduk. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, anlaşılır açıklıkta konuşmadığı için anlattıklarını pek iyi anlayamazdım. Durmadan, birilerini nasıl öldürdüğünü anlatırdı.

«'Joe,' dedim bir gün; 'biraz da para kazanmaktan söz et.'

•Yüzü buruşur gibi oldu: 'Nasıl söz edebilirim, Vinnie?' dedi, 'Hiç kazanmadım ki...'

•Genovese'den ve onun kendisine nasıl ölüm öpücüğünü kondurduğundan sürekli olarak söz ederdi. Yüzünün sağ yanını işaret ederek: 'Vito beni yanımdan öptü,' derdi. 'Ben de dönüp onun öbür yanını öptüm ve «Nasıl, beğendin mi?» diye sordum,' derdi. Valachi, Joe Beck'den de (Joseph DiPalermo, Genovese ailesinin uyuşturucu madde satıcısı) söz eder, onun kendisini nasıl zehirli biftek yedirerek öldürmeye yeltendiğini anlatırdı. 'Bir seferinde öylesine korkmuştum ki, üç gün sürekli olarak ağzıma bir şey koyamadım,' derdi. Sonra bana, Beck sandığı ve kendisini öldürmeye geldiğinden kuşkulandığı suçsuz bir mahkûmu nasıl öldürdüğünü anlatmıştı: 'Joe Beck sanarak yanlış birini öldürdüm. Bana adamın resmini göstermişlerdi. Joe Beck'e benzettim. Zavalıyı boşu boşuna öldürdüm. Joe Beck'se ortalarda dolaşıyordu.' Sanki kafasında sürekli olarak bir plak dönüyor, her gün aynı şeyleri söyleyerek kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

•Valachi'nin göcündüğü başka şeyler de vardı. Robert Kennedy'nin, kendisini hapisten çıkarmaya söz verdiğini, ama bunun yalnızca bir aldatmaca olduğunu ekliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Valachi konuşarak ülkedeki herkesi birbirine kattı, ama söyledikleri kimsenin mahkûm olmasına yetmedi. Bütün yaptığı, bir sürü gazetenin tirajını yükseltmek ve yaratılan kamuoyu sonucu, Adalet Bakanlığı'nın işi biraz daha sıkı tutmasını sağlamak oldu. Ama onu hapisten çıkaramazlardı, hele bir başka mahkûmu öldürmesinden sonra.

•Onunla birlikteyken Joe çok, ama pek çok hastaydı. Kanseri, yüksek tansiyonu, safra kesesi hastalığı ve prostatı vardı. Mafsaı romatizması çekiyor, her zaman üşüyordu. Odasında sürekli olarak elektrik sobası yakardı. Buna rağmen yünlü giysiler ve battaniyeler altında, soğuktan titreyerek yatardı.

•1970 yılının Noel'inde ölüme yaklaştığını anlıyordum. Hapishane müdürü de anlamış ve ölümünü kolaylaştırmak için elinden gelen yardımı yapmaya başlamıştı. Noel'den hemen önce bir gün, hapishane

müdürü William Zachem'den bir iyilik yapmasını rica ettim: 'Joe çok yalnız, Müdür Bey,' dedim. 'Benim hiç değilse haftada iki kez gelen ziyaretçim var.' Zachem başını 'anlıyorum,' gibisinden salladı. 'Noel günü karım bana bir kutu İtalyan yemeği getirecek. O gittikten sonra Joe'nun odasına gidebilir miyim? Birlikte bir iki saat geçirip çene çalsak, zavallı ihtiyarın Noel bayramı daha güzel geçer.'

«Müdür Zachem bir dakika düşündükten sonra gülümsedi: 'Olur, Vinnie,' dedi. Gardiyanlara da söyledi. Böylece, her zaman kilitli duran Joe'nun oda kapısını açarak onunla oturmamı sağladılar.

«O gün öğleden sonra üç saat birlikte kaldık ve yemek yedik. Masamızda enginar dolması, İtalyan usulü mantı, sucuk, köfte, yaş ve kuru meyveler vardı. Bir de nefis bir hindi dolması getirmişti Blanche. Joe çocuk gibi neşeliydi. Güldük, şakalaştık. Ona; 'Sıkılma Joe, yakında çıkarız,' dedim.

«Gerçek mi söylüyorsun Vinnie,' dedi. Durumu bir bakıma epeyce acıklıydı.

«Bak, Joe! Nasıl yapacaksın,' dedim. 'Bir avukat tut. Ona, adamı öldürdüğünde aklının başında olmadığını, çıldırdığını, hata ettiğini söyle. Belki yeni baştan yargılanmanı sağlayabilir.'

«Gülümseyerek beni dinliyordu. Ekledim: 'Yargıç içeride yattığın bunca-zamanı, polise yaptığın yardımları da gözönüne alacaktır. Seni hükümetin koruması altında serbest bırakabilir.'

«Bu çocukça sözleri benimsedi. İstekli bir biçimde beni süzerek; 'İyi ama Vinnie, dışarı çıksam nereye gideceğim?' diye sordu.

«Kollarımı omuzuna dolayarak dostça sıktım. 'Benimle gelirsın,' dedim. 'Blanche ve çocuklarla birlikte yaşarsın.'

«Gerçek mi söylüyorsun, Vinnie? Gerçekten yanınızda kalabilir miyim?' Blanche haftada iki kez beni görmeye geldiğinde, cezaevinin yolunda ilerlerken Joe onu izler, gidişte ve dönüşte elini sallardı. Blanche bize İtalyan yicekleri getirdiği için de, onun yolunu dört gözle beklerdi. Gördüğü zaman, 'Merhaba!' diye seslenir, benim çocukların doğum günlerinde hiç ak-

saınaksızın onlara tebrik kartı gönderirdi. Gerçekten yürekler acısıydı.

«1971 yılının şubat ayında Jack Kehoe beni aradı. Senatör McClellan komitesince, çetenin tahvil ve bono işlerine nasıl sızdığı konusunda bir araştırma yapıldığını söyledi. 'Bu konuda senin de konuşmanı istiyorlar, Vinnie' dedi. 'Konuşmak zorunda değilsin, ama vereceğin bilgiler affına yardımcı olabilir.' Ben nasıl olsa konuşmaya razıyım. Aralarında en güvenilir kişinin de Phil Manuel olduğunu ve bana verilen sözlerin kesinlikle yerine getirileceğini söyledi. Konuşmak istemezsem, mahkemeye celp emri çıkarttırabilir ve konuşmayınca da bildiklerimi anlatmadığım için aleyhimde yeni bir dava açtırtabilirlermiş. Bunu da eklemeyi unutmadı sözlerine. Böyle bir şey, aftan yararlanmamı geciktirebilirdi. Tanıklık etmemden sonra Senatör McClellan af komitesine bir mektup yazarak kendilerine dokunan büyük yardımlarımdan ötürü, hemen serbest bırakılmamı istemiş. Daha sonraları Phil Manuel aracılığıyla, Florida'da tanıklık yaptığım sırada da karımın yanımda olmasını sağladılar. Ve daha da sonra hükümet koruması altında, Michigan'daki bir göl yakınında ailemle bana bir kulübe kiralayarak birlikte kalmamıza olanak verildi. Yıllardır ilk kez çocuklarımla balık avlamaya gidebildim.

«Komite üyeleri ve sorğu yargıçları, beni özellikle bir yönden çok etkiledi: İnsanla dosdoğru konuşuyor, kafadan atmıyorlardı. Bana hiçbir konuda söz veremeyeceklerini söylüyor, sonra bazı kolaylıklar gösterilmesi konusunda bir şeyler yapmaya çalışacaklarını ekliyorlardı. Bütün istedikleri, çete içinde geçen hayatımın öyküsüydü. Bence bu konu o derece önemli bir şey değildi, ama onlara göre herhalde çok ilginçti. Tanıklığımın, tahvil işlerinde dönen dolapları yerle bir edebileceğini söylüyorlardı. Onlara inanmıyordum. Ama haklı olan yine de onlardı, ben değil. Anlattıklarım, Londra'dan Tokyo'ya dek gazetelere manşet oldu.

«Tanıklık yaptığım o günlerde, Kennedy Hava-

alanı hırsızlarından James Schaefer'in de gevşeyip konuşmaya başlamasını sağladım. Schaefer çok korkuyordu. Tanıklık yapacağına söz vermişti, ama fena. lıklar geçiriyordu. Komitenin kendisini aldattığını düşünerek bu işi yapmaktan her an vazgeçmeye hazır. Phil Manuel onu ikna etmemi istedi benden. O sıralarda Schaefer'le birlikte, Birleşik Devletler Polis Servisi'nin koruduğu bir motelde kalıyorduk.

«Manuel: 'Çağır şu çocuğu da konuş' dedi. 'Ona kendi söyleyeceklerini anlat, ama bütün ayrıntıları. la ve doğru olarak.'

«Ben de söyleneni tastamam yaptım. Onunla bir amca gibi konuşarak açıklamalarda bulundum: 'Oğ. lum, bu adamlar sana yardımcı olabilir,' dedim. 'Se. nin de affedilmeni sağlayacaklar. Aileni de korurlar. Belki bir daha cezaevine bile gitmezsin, ama ben bu. nu bilemem. Kesinlikle şunu söyleyebilirim ki, Ma. nuel güvenilir bir adam. Elinden gelen yardımı esir. gemeyecektir. Sakın yalan söyleme. Gerçekleri an. lat. Belki her şey güllük gülistanlık olmaz, ama yine de senin için eskiye göre daha iyi olur.' Birlikte iki saatli aşkın bir süre konuştuk. Konuşmamızdan he. men sonra James, Kennedy Havaalanı'ndaki posta soygunlarını ve çalınan tahvillerin, Brooklyn'deki Joe Colombo'ya nasıl devredildiğini anlattı.

«La Tuna'da bir sabah oturmuş, McClellan komi. tesini araştırmacılarından birinin gelmesini bekliyordum. Joe'nun odasından birtakım seslerin geldiğini duy. dum. 'Neyin var, Joe?' diye haykırdım.

«'Hastayım... hastayım,' diye karşılık verdi. Sesi zayıftı.

«Onu göremiyor, ama duyuyordum. Kapımı yum. ruklamaya başladım. 'Gardiyan... gardiyan!' diye avazım çıktığıınca bağıırıyordum.

«Adam koşarak geldi; 'Ne var?' diye sordu.

«'Çabuk doktoru getir!' dedim. 'Joe hasta.'

«3 Nisan 1971 günüydü, Cumartesi günleri dok. tor gelmezdi. 'Bul birini,' dedim. 'İhtiyar gerçekten hasta ve yardıma ihtiyacı var.'

«Odasına bir sağlık memurunu gönderdiler. Son.

ra kapımı açarak, Joe'nun beni görmek istediğini söylediler: 'Durumu kötü. Gidip görmek ister misin?' Joe'nun odasına doğru ilerledim.

«Joe altını pisletmişti ve bir yandan da kusuyordu. Başgardıyan pek titiz biriydi. Bu yüzden ömrümdede yapmadığım bir şeyi yaptım. Joe'yu temizledim, yıkadım ve temiz pijamalar giydirdim. Üstünü yine pislettiğinde, yatak çarşafı dahil, her şeyini yeni baştan değiştiriyordum. Bir gardiyanla sağlık memuru da bana yardım ediyordu. Joe sürekli olarak: 'Lütfen, Vinnie... Lütfen beni yalnız bırakma... bir bildiğim sen varsın... beni bırakma. Ölüyorum,' diyordu.

«Onu, iyi bildiği sokak ağzıyla, elimden geldiğince yatıştırmaya çalıştım: Joe Valachi'ye bebekmiş gibi davranamazdım. 'Joe!' diye hırladım; 'bana öyle ölüyorum gibi boktan sözler etme.' Bir süre sert çıkışlar yapıldı mı, kendini kabadayı gibi hissetmeye başladı. 'Şimdi kes şu zırlıtıyı, yoksa tepelerim seni'. Zayıfça gülümsedi. 'Ölmeyeceksin Joe... Tazalanma. Yarın çıkıp güneşleneceğiz... Safra kesende biraz gaz var,' dedim. Durmadan kusuyordu, hem de berbat bir biçimde. Safra çıkarıyordu sürekli... Yeşil, pis kokulu safra.

«Vinnie, lütfen kolunu tutmama izin ver, ki varlığını duyabileyim,' dedi.

«Joe, kes artık!' diye terslendim. 'Dedik ya, ölmeyeceksin.'

«Kesik kesik güldü. 'Amma da arkadaşım sen de,' dedi. 'Ölmeme bile karşıyorsun. Zamanım geldi artık.'

«Daha fazla dayanamadım. Dışarı çıkarken doktorun gelmekte olduğunu gördüm. Ona sanıyorum morfin iğnesi yaparak uyuttu. Bu arada McClellan komitesinden Bill Gibney'yle Gene Anguilla gelmiş, beni ziyaretçi odasında bekliyorlardı. Joe uyuklarken odasından sıvıştım, üstümü değiştirdim ve onları görmeye gittim. Ayrılmadan önce ona; 'Uyu Joe...' dedim. 'Birkaç saat sonra yine yanına geleceğim.' Beni duydu mu, duymadı mı bilmiyorum.

«Ziyaretçi odasında komite denetmenleriyle konuşurken içeride John Glendennan adlı, benim dosya-

ma bakan hapishane psikoloğu girdi ve soruşturmayı yapanlardan birini dışarı çağırarak bir şeyler fısıldadı. Daha sonra, Joe'nun ölüm haberini vermeye gelmiş olduğunu öğrendim. Bana doğrudan doğruya söylememişler, kalp krizi geçirebilirim diye çekinmişlerdi.

«Joe'nun ölümü beni üzdü. İyi dost olmuştuk kendisiyle. Kilsedeki cenaze törenine gidemedim. Dindar bir insan değilim, olmadım da. Ama papaz Hoolihan'la konuştum. Papaz bana ve Joe'ya okumamız için kitap getiren iyi bir adamdı. Vaaz vermektenso, doğru dürüst konuşurdu insanla, Joe'nun odasında küçük bir ayin yapıp yapamayacağını sordum. Yanımda benim hücrede kalan Gonzales adlı biri de vardı. Bir zamanlar Meksika hükümetinin gizli polis örgütünde çalışan ve generallik falan yapmış bir adamdı. Fransızlarla eroin kaçakçılığı işine karışmış, enselenmişti. Yakalandıktan sonra, kız arkadaşıyla bir üstündekini korumak için suçu tek başına yüklenmişti. Daha sonraları, kız arkadaşını gırtlak kesilerek öldürülmüş durumda, Meksiko City kentinin bir hendesinde buldular. Gonzales ilk kez Teksas'ın San Antonio hapishanesinde intihara kalkışıp kurtarıldı. Ben La Tuna'dan ayrıldıktan sonra ikinci ve başarılı bir girişim daha yaptı. Gırtlak keserek öldürdü kendini.

«Papaz Hoolihan, içeride ayin yapmayı kabullendi. Üç dilden dua okudu. Benim için İngilizce, Gonzales için İspanyolca ve Latince konuştu. İnsanca bir davranış yaptığını düşündüm.

«Joe öldükten sonra, ailesinden birinin ölüye sahip çıkacağını sanmıştık. Pazartesi günü Florida'ya götürülmüştüm, ama El Paso'ya telefon ederek soran olup olmadığını öğrenmek istedim. Blanche bir şey bilmediğini söyledi. Ama müdürle konuşacaktı.

«'Bay Zachem,' demiş müdüre. 'Joe'nun, sahipsiz ölümler gibi gömülmesini istemiyoruz. Ölüyü bana verin, ona bir Katolik mezarlığına gömdürüp üstüne de bir lahit yaptırayım.'

«Bay Zachem: 'Siz kaygılanmayın Bayan Teresa; cesedi almak isteyen biri var,' diye karşılık vermiş. Bunun üzerine Blanche bana: 'Vinnie, Joe'nun Buf-

falo'da mektuplaştığı kadın cesedi alacakmış. Ölüyü ve bütün mallarını ona veriyoruz,' diye bildirdi.

«Joe vasiyetnamesinde her şeyini Buffalo'daki bu kadına bırakmıştı. İkisi, Joe tanıklık etmeye başladıktan sonra mektupla tanışmışlar ve 1963'den bu yana mektuplaşıyorlardı. Joe'nun parası falan önemli değildi, yalnızca iyi bir yere gömülmesini istiyorduk.

«Zachem bize bu konuda garanti verdi. Kadına güvendiğini, kendisinin de gerekeni yaptırtacağını söyledi.

«Kadın, ölüyü ve parayı aldı. Daha sonra cesedin Niyagara çavlanı yakınlarında bir yere gömüldüğünü öğrendim. Mezara taş dikilmedi; çünkü kadın, çetenin orasını öğrenip mezarı desmeye kalkışacağından çekinmişti. Belki de haklıydı. Şimdi arada bir ihtiyar Joe'yu ve onunla konuştuklarımızı andığım oluyor. Kırıyıcı bir adam olduğu halde, kendine göre yumuşak bir yanı da vardı. Beni en çok üzen de hapiste geçirdiği o son aylar boyunca çektiği acılar oldu. Bunları görmek dehşet vericiydi.»

28/KAMU TANIĞI

VİNCENT TERESA'nın, McClellan soruşturma komitesi önünde verdiği ifade, hayatını büyük ölçüde değiştirdi. Onu televizyondan izleyen milyonlarca Amerikalı için kalın sesi, koca gövdesi ve iri çenesiyle, bir gece içinde, tanıdık bir haline geliverdi. Dünyanın her yanında, milyonlarca gazetede onun eylemleri üstüne öyküler ve fotoğrafları yayımlandı.

Birdenbire büyük bir kamuoyu yaratılmıştı. Artık Teresa, federal koruyucularının sakınmasıyla, herhangi bir motelin yüzme havuzunda tanınmadan kalamıyordu. Otel asansörleri, hükümet binaları ve yolcu uçaklarında, olaylarla ilgilenen yurttaşlar tarafından tanınıyor, barın yanına yaklaşıp ondan imza isteyenler bile çıkıyordu. Birden ailesi de tehlikeyle burun buruna gelmişti. Örneğin, Boston'da çıkan bir gazete makalesi, Teresa'nın karısının çocuklarıyla birlikte, kızlık adı Blanche Bosselman adı altında yaşamakta olduğunu yazıyordu. Böyle bir bilgi, çete celatlarının çok işine yarayabilirdi.

Ama bir başka açıdan, yaratılan bu kamuoyunun büyük yararları da vardı. Teresalar için Teksas artık güvenceli bir yer olmaktan çıkmıştı. Teresa kadar önemli biri için çetecilerin kol gezdiği federal cezaevlerinde barınmak olanaksızdı.

•Beni kurtaran McClellan komitesi oldu. Daha önceleri La Tuna'da birkaç ay kalmam uygun görül-müşken artık orada bulunmamam gerektiğine karar verildi. Phil Manuel'le Senatör McClellan, tanıklık etmeye devam ettiğim sürece Birleşik Devletler komi-

serleri tarafından korunmamı ve bu arada ailemle birlikte kalmamı sağladılar.

«Başlangıçta, muhafızlarla birlikte yaşamak zor gelmişti. Lastik top gibi, beni o mahkemeden öbürüne, bir jüri önünden bir başkasına atıyorlardı. Hiçbirimizin sürekli olarak kalabileceğimiz bir yeri yoktu. Komiserler, yaşayabileceğimiz güvenli bir yer bulmaya çalışırken Blanche, ben ve çocuklar motellerde barınıyorduk. Çok kötü bir durumdu bu. İki odada beş kişi kalıyor, her gün bu iki odada oturmak, yemek, yatmak zorunda tutuluyorduk. Tanınırız korkusuyla kapımızdan dışarı çıkamıyorduk. Odalarımızın iki yanındaki odalar koruyucularla doluydu. Özel hayatımız kalmamıştı. Hepimiz birbirimizin sınırına dokunuyorduk. Bu işten nasıl sağ salim kurtulabil-digimize hâlâ şaşarım.

«Görevliler tarafından çok iyi korunduk doğru-su. Arada bir bizi, sıkı güvenlik tedbirlerinin alınmış olduğu bir restorana götürürlerdi. Ama bu biçim yaşamak özellikle çocuklara çok zor geliyordu. Ne yapabiliyorlardı ki; televizyon izliyor, kitap okuyor, kendi aralarında bazı oyunlar oynuyorlardı. Ama yine de hiç yakınmıyor, beni mutlu etmeye çalışıyorlardı.

«Doğruyu söylemek gerekirse, bu yaptığının on-lar açısından iyi olup olmadığını hâlâ bilemiyorum. Davranışımın topluma yararlı olmak bakımından doğ-ruluğuna inanıyorum, ama çocuklarım açısından bu böyle miydi? Üç yılları batmıştı ve benimle birlikte oldukları sürece alın yazıları kaçak yaşamaktı. Yine de bir adam, karısıyla çocukları tarafından böylesine destek gördü mü çok kıvanç duyuyor.

«Çetenin baskısı, FBI için konuşmaya başlamam-dan hemen sonra fark edilir oldu. Nereye gitsem, ne yapsam bu tehdidi ensemde duyuyordum. Ama ken-dimi alıstırmıştım. Ancak, Blanche'la çocuklar ce-hennem acıları çekiyordu. Ben La Tuna'da ve o El Paso'da kalırken, çocukları okula gönderdiğinde, ya onları bir tanıyan çıkarsa diye her saniye kaygılan-maktan bitkin düşüyordu. Bir otomobilde Massachu-setts plakasını gördüklerinde ürperiyorlardı. Blanche, çetecilerin çok üstü kapalı iş gördüklerini bilecek kadar akıllıydı. Bu yüzden de çok dikkatli davranı-

yordu. Sinirleri jilet gibi keskinleşmişti. Aynı şey çocuklarda da oldu.

«Çetenin, ailenin arkasına düşmesi olağan değildi. Eski Mafyalılar bu yöntemi kullanmazdı. Ama Boston'daki Jerry Angulo ve Larry Batona gibi hayvanlar bu kuralı kitaptan çıkardılar. Cindy'yle Blanche'a saldırdılar. Herkes durumun ne ölçüde tehlikeli olduğunu biliyordu. Sinirleri öylesine bozuktu ki, en küçük oğlum David, yirmi üç kilo aldı; kızım Cindy evlere sığmaz hale geldi. Sürekli yemek yiyorlardı. Normal gençlerin yaşantısı değildi onlarınki. Blanche'ın kızlık soyadını kullanarak okula gidiyorlar, ama öbür çocuklar gibi gezip tozamıyorlardı. Okuldan çıkınca dosdoğru eve gelmek zorundaydılar. Tam bir soyutlanma içinde yaşıyorlardı. Büyük oğlum Wayne çölde avlanmaya çıkıyordu. O, ihtiyatlı davranmayı bir yana bırakmıştı. Bu yüzden, Blanche'ı biraz üzdü, iriyarı bir çocuk olduğundan bize kulak asmıyor, kendini koruyabileceğini sanıyordu.

«Herkesin —FBI, Blanche, çocuklar, savcılar— iyi bildiği bir gerçek varsa, o da çocuklardan birinin çete tarafından ele geçirilmesi halinde benim bir istiridye gibi ağzımı sıkı sıkıya kapatacağımdı.

«Neyse ki böyle bir şey olmadı. Görevliler büyük bir başarıyla beni ve ailemi korudular. Özellikle ilk tanındığım günlerde gösterdikleri başarı övülmeye değer. Zaten böylesine iyi bir korunma görmese, çeteden herhangi birinin konuşmaya başlaması olanaksızdır. Tanıdığım görevlilerin hemen hepsi de benim için canlarını vermeye hazırdılar. Mahkemeye gidiş gelişlerinde çevremi sararlardı. Birisi ateş açacak olsa, ilk vurulacak olan kendileriydi. Ama bu fedakarlığı açık yüreklilikle yapıyorlardı.

«İlk tanıklığımdan hemen sonra ilk deneyi geçirdiler. New England yöresindeki altı eyalette sürdürülen eylemler üstüne yüce jüri önünde ifade vermek üzere Boston'daki Yüce Mahkeme binasına götürülüyordum. Aynı gün bana elli iki soru yöneltildi ve bunlara teker teker karşılık vermek zorunda kaldım. Polis, soruşturma komitesi önünde verdiğim ifadeyle onların beceriksizliğini ortaya koyuşuma çok içerlemiş, şimdiki ifadelerimde tutarsızlıklar bulup

çıkarmaya çalışıyordu. Oysa o sırada çete sokakta işlerini yürütmekteydi.

«Bu derece ciddi bir durum olmasaydı, her şeyin gülünç olduğunu söyleyebilirdim. Binanın sokak düzeyinde, arabaların üstünden iki adam gözetliyordu. Birisi belki bir doksan boyunda, koskoca bir herifti. Bacaklarından birisi alçıdaydı ve koltuk değneği kullanıyordu. Öbürüyse kırmızı yüzlü, ufak tefek biriydi. Komiserlerden birisi bunları fark ederek bana tanıyıp tanımadığımı sordu. Küçük adamın tipi, Barney Villani'yi anımsatmıştı. Büyüğü de Tommy Rossi olabilirdi. Bunlardan birincisinin hayatını kurtarmıştım eskiden. Tameleo onun öldürülmesi için emir vermiş, ama ben kendisini caydırmıştım. Öbürüyse, çetenin banka soygunlarına karışan, arada bir de adam öldüren biriydi. Bu sırada kimliklerini öğrenmeye giden dedektifler geri dönerek, sandığım gibi, orada bekleyenlerin Villani'yle Rossi olduğunu bildirdiler. Rossi'nin bir banka soygunu sırasında da aynı numarayı yapıp ayağı alçıdaymış gibi görüldüğünü gidip bakarlarsa, alçının sahte olduğunu anlayabileceklerini söyledim dedektiflere. Öyle yaptılar. Alçı gerçekten sahteydi.

«FBI onları sorguya çekip de, bir şey bulamayınca serbest bıraktı. Taşıtların numaralarını alıyor olmaları suç değildi. Elbette ki asıl amaçları, taşıtların kayıt numaraları aracılığıyla kaldığım yeri öğrenmek, belki de bu bilgileri kiralık bir katile iletmekti. Olaydan sonra koruma görevlilerinin başkanı John Partington, hemen bütün arabaların plakalarını de. giştirtti.

«Yine o günlerde polisler, benim başımı getirene çetenin beş yüz bin dolar vermeyi garantilediğini öğrendiler. Bu oldukça yüksek bir miktar olmakla birlikte herhalde doğrudur. Ama bir gerçek varsa, o da beni öldürenin sağ kalamayacağı, bu yüzden de parasını alamayacağı idi. Zaten böyle büyük paraların verileceği ileri sürülen işler, genellikle sağ kalma şansı hemen hemen olmayan işlerdir. Biraz da sokak itleri tarafından yapılan propaganda'nın etkisi vardır bunda. Propaganda yoluyla belki iki paralık bir sokak şerserisi beni öldürmeye ve böylece kendine

ün sağlamaya kalkışır diye düşünülür. Elbette, ortaya ne denli çok sayıda silahlı adam sürülürse, hedefin vurulması o denli kolaylaşır. Eğer istenen gerçekleşir ve katil parasını almaya gelirse, o zaman da çetenin gerçek yüzünü öğrenmiş olur. Bu kez katili temizlerler. Böylece, söz verilen para kurtarılır, katil de ortadan kalkmış olur.

«Mahkemelerde boy göstermek benim gibiler için çok sakıncalıdır. Böyle bir durumda sanık tarafı daha kazançlı çıkar. Avukat kimin tanıklık yapacağını öğrenip bu bilgiyi sanığa iletebilir. Bunun anlamıysa, görevlilerin son derece dikkatli olmaları gerektirir.

«Yargıç önüne çıkarılmadan önce ailemle birlikte yerimiz değiştirilir, daha sıkı güvenlik tedbirlerinin alındığı yerlere taşınırdık. Nereye götürüldüğümüzü söylemek istemiyorum, ama çok iyi korunan bir yer olurdu. Hele içlerinde bir yer vardı ki, kaleden farksızdı. Dünyadan elini ayağını çekmiş bir milyonerin eviydi burası. Bir sürü yatak ve okuma odası, geniş mutfak aşağıda da bir denetim merkezi vardı. Bu merkezde her türlü elektronik gereç bulunuyordu. Kapalı devre bir televizyon sistemiyle evin giriş, çıkış ve çevresi gözetlenebiliyordu. Ayrıca, elektronik bir alarm sistemi, eve yaklaşan herhangi birini hemen haber veriyordu. Tehlikeli durumlarda saklanmak için evin zemin katında, duvarları birer metre kalınlığında bir sığınak vardı.

«Mahkeme öncesi ben buraya hava yoluyla getirilirdim. Uçak bazen Connecticut, bazen de Rhode Island'a inerti. Sonra önceden tasarlanan yere helikopterle götürülürdüm. Oradan da arabaya binip bu eve getirilirdim. Normal yolcu uçaklarıyla gittiğim zamanlar önümdeki ve arkamdaki yerlere koruyucular otururdu. Böyle durumlarda da yolcular tarafından tanınmak gibi bir sakınca söz konusuydu. Bir seferinde bir kadın bana doğru gelerek: 'Sizi tanıyorum,' dedi. Koruyucularına baktım, Hepsinde şafak atmıştı. Hepimiz oracıkta, hemen paraşütle aşağı atlayacak gibi olduk. 'Siz, Minnesota Şişkosusunuz; bilardo oyuncusu,' dedi kadın.

«Gülümseyerek başımı salladım.

«'İmzanızı alabilir miyim?'

-'Elbette,' dedim ve muhafızlar, dişleri birbirine çarparak bizi izlerken, bir kâğıt üstüne 'John Hancock, Minnesota Şişkosu'ndan derin saygılarla...' diye karalayıp uzattım. Sonra uçak personeli de sıraya girip imzayı aldılar ve bana dinlenme odasında kendilerine bir gösteri yapıp yapamayacağımı sordular. Özür dileyerek, o akşam bir stadyuma çıkacağımı ve dinlenmem gerektiğini söyledim.

-'Yolcu uçaklarıyla uçmanın sakıncaları büyüktür. Ama hükümet, askeri uçak sağlamakta genelkurmayla çatıştığı için bu yola gitmek zorunda kahr. Bütür bürokratlar kimin, neyi kullanabileceği ve bütçeden kime tahsisat çıkacağı konusunda birbirlerini yerler. Çok saçmadır bunların hepsi. Sonuçta yolcu uçakları kullanılır, bu arada da en olmadık kişilerle karşılaşabilirsiniz. Örneğin, 1972 ocak ayında, Bobby Cardillo aleyhinde tanıklık etmek üzere Boston'a uçarken başıma gelen olayı alalım.

-'Tanıklığım sonunda Cardillo on sekiz yıl hapse mahkûm edildi. Ayrıca, birlikte yaptığımız tahvil dolandırıcılığından ötürü de yargılanacaktı. Tam ben Boston'a doğru yola çıkmak üzereyken, Cardillo'nun avukatları tarafından Blanche'la Wayne'e, birer mahkemeye celp emri çıkarttırıldığını öğrendim. Tepem attı, gitmeyi reddettim. Bunun üzerine New England Vurucu Güç Müdürü Ted Harrington beni aradı. Müt-hiş bir savcıdır o, New England'daki çeteyi darmadağın etmiştir. Bana, eğer gelmezsem, usul hatası yüzünden davanın düşebileceğini, ama Larry Balona'nın başka bir dava da aynı yola başvuracağını ve bunun bir çözüm yolu olmayacağını söyledi. Beni celp emrine uymaya ikna etti, Blanch'la çocuğa bir şey yapılmayacağını da garantiledi. Ama Blanche bir hafta sınır krizi geçirdi.

-'Washington'dan yolcu uçağına binerek Providence'a uçtuk. İndiğimizde, Partington'la muhafızlar bizi helikopterde bekliyordu. Helikopterle Framingham'daki Massachusetts eyalet polis karakoluna uçtuk. Orada da Jack Kehoe beklemekteydi. Kehoe, Cindy'yle David'i koruyucularla birlikte bir eve yol-ladı, Blanche, ben ve Wayne, kapalı bir polis arabası

içinde, ön ve arkada görevlilerle korunan bir konvoyla Boston hükümet binasına götürüldük.

«Binanın içine giden tünele girmeden önce tehlikeler başladı: İçinde bulunduğumuz arabanın şoförü birden arabayı durdurmak zorunda kaldı. İleri doğru fırlayarak başımı madeni kasma çarptım. Kafam şişti, yüzüm kanıyordu. Gün boyu kendimi serserilemiş hissettim. Doktora götürmek istedilerse de kabul etmedim. Boston'da, çetenin elindeki doktorları pek iyi bildiğimden, bu heriflerden hiçbirine güvenecek değildim. Ölüm döşeginde bile olsam, Boston'da doktora gitmezdim.

«Giderek, öğleden sonra, tanık iskemlesine çıkıp ifade verdim. Cardillo sabahleyin yargıca serseri diye bağırarak salondan dışarı fırlamış, sonra komiserler tarafından geri getirilerek yerine oturtulmuştu. O davada aynı zamanda Al Grillo da tanıklık yapacaktı. Al, benim evin parasını ödetmekte kullandığım Ford acentesi sahibiydi. Grillo hapse girmemek için tanıklık etmeyi kabullenmişti, ama savunma avukatları onunla oyun oynuyor, maymun gibi kullanıyorlardı. Tanıklık ifadesi tutarsızlıklarla doluydu, bu yüzden jüri ona inanmıyordu.

«İfade vermemden sonra Cardillo'nun avukatı benimle görüşmek istedi. Onunla konuşmayı kabullenmek zorunda değildim, ama Blanche'la Wayne'i neden mahkemeye götürmeye kalkıştığını öğrenmek istiyordum. Bu adam, Cardillo'yla birlikte bir aralık hapis de yatmıştı, işlere ailemin karıştırılmasına nedenli kızdığını iyi bilmesi gerekirdi. Blanche'la Wayne'in davayla ilgilerinin olmadığını kabullenen avukat, onların mahkemeye celp emirlerini geri aldırdı. Buna Cardillo müthiş kızdı. Avukatlarını görevlerinden azlettiğini açıkladı. Ama yargıç bunu kabullenmedi. Bununla birlikte, nasıl ya da neden olduğunu anlayamadım ama, jüri Cardillo'yu beraat ettirdi. Grillo'ya ve belki de bana inanmadılar. Ne var ki, gerçeği söylemiştim.

«Providence'a döndükten sonra, Hartford'a giden bir uçağa binmemiz gerekiyordu. Yanımızda iki komiser vardı. Olaysız bir biçimde Hartford'a indik, ama orada iki saat beklemek zorundaydık. Burada

komiserler bir hata yaptılar, terminalin lobisinde beklettiler bizi. Orada oturmuş konuşurken bir ara başımı kaldıracak oldum ve gördüğüm manzara karşısında donakaldım: On metre kadar ötemde, Frankie Skiball (Francesco Scibelli, Massachusetts'in Springfield kentinden) duruyordu. Skiball, eskilerdendir; altmış yaşlarında ve çok sert biridir. Hemen hemen 1.55 m. deneyecek kadar kısa boylu, kalın yapılı, burunun sol üst köşesinde yara izi bulunan bir adamdır. Sakınılması gereken biridir; gözünü kırpmadan ve anında adam öldürebilir.

«Ona uzun uzun baktıktan sonra ayağa kalktım. Vurulacaksam, bari ailemden uzakta bir yerde olsun diye geçiriyordum aklımdan. Tam ayağa kalktığım sırada, oğullarım Wayne'le David, Skiball'u polislerden önce tanıdılar. Ve ikisi birden fırlayıp önüme geçtiler. 'Baba! Yeri-ne otur!' dedi; David, Kıvancım-dan kıpkırmızı kesildiğimi hissettim. Benim iki oğlum, kendilerini önümde siper edecek kadar bana bağlıydılar demek! Benim için kavgaya hazırdılar.

«Ama Skiball da en az benim kadar, belki ben-den de fazla korkmuştu. Polisler onun, Washington'a gitmek üzere benim uçakta yer ayırtmış olduğunu öğrendiler. Uçağa binmesine olanak kalmadı, ama eminim ki, Larry Baiona'ya telefon ederek nereye gitmekte olduğumu bildirmiştir. Washington Havaalanı'na indiğimizde bu sorun bizi-ri zor durumda bıraktı. Uçaktan polisin bizi devraldığı yere kadar özel bir araçla taşındık. Görevliler çevreyi sıkıca denetliyordu. Washington dışında, kiralık bir eve götürüldük. Dört yatak odalı, büyükçe, koloni stilinde yapılmış bir evdi. Kuzey Reading'ten sonra burası, en çok rahat ettiğimiz yer oldu. Ama birkaç ay sonra işler kızışınca buradan da ayrılmak zorunda kaldık. Washington'da az kalsın çetenin tuzakına düşüyordum.

«Ben sözde, çetenin yöntemlerini iyi bilen biri olarak, onların tuzaklarına karşı uyanık olma-ı gereken biriyim. Ama 1972 yılının mart ayında pek uyanık olamadım anlaşılan. Aptallık ettim ve bu da az kalsın hayatıma mal olacaktı.

«Bir yılı aşkın bir süredir, Boston'un büyük gün-

lük gazetelerinden Herald Traveller, Piranha  irke-
tinde benimle birlikte  alı mı  olan milyoner emlakçı
George Kattar tarafından dava edilmekteydi. O sıra-
larda hakkında bir makale yayımlamı lardı. Benimle
ortaklık ettiğinden de haberleri yoktu hen . Gazete
onun çeteyle ilişkili olduğunu ima etmiş. George da
buna karşılık dava a mı tı. Gazete, ileri sürdüğü g -
r  leri kanıtlamakta güçlük çekiyordu. Bana ba vur-
dular. Kattar'ın çeteyle ilişkilerini a ıklayabilece imi
umuyorlardı. Ben de iki taraf avukatları önünde ye-
minli ifade vererek belki biraz para kazanabilece i-
mi düşündüm. Paraya gereksinmem vardı çünkü.
Kehoe da konu mamı onaylamı tı. Kabullendim. Was-
hington'daki Birleşik Devletler Komiserler Birliği'nde
bir toplantı kararlaştırıldı.

 lk hatam, onlara toplantı için birkaç haftalık
süre tanımam ve hangi tarihte Komiserler Birliği'nde
olaca ımı bildirmem oldu. Bu düpedüz, tuzak kurmak
için çeteye zaman ve olanak tanımak anlamına geli-
yordu. Burada hem ben, hem de polisler uyuduk.
Kattar, avukatı aracılığıyla hem buluşma yerini, hem
de tarihini   renecekti.

 toplantıdan bir gece önce, bilmediğim bir neden
yüzünden, gözüme uyku girmedi. Sabah olduğunda
araba kullanamayacak derecede yorgundum. Beni g -
t rme i için polislerden birine ricada bulundum. Bir-
likte Washington'un içinden geçerek, saat onda ba -
laması gereken toplantı yerine, sekiz kırk beşte var-
dık. Arabayı polisler için ayrılmış otomobil parkına
bıraktıktan sonra polis merkezine doğru yürümeye
ba ladık. Kapıya tam varmı tık ki, soka ın karşı ta-
rafında, benim arabamı her zaman park ettiğim ga-
rajda,    kişinin durduğunu gördüm. Bir  pahalı bir
siyah giysi içinde,  apkalı ve siyah sa ıydı. Adını
anımsayamadı ım halde yabancı gelmiyordu. Onun
yanındaki iki adamsa, inşaat işçisi kılı ındaydı. Ger-
 i çevrede pek çok inşaat vardı, ama oralarda daha
Çok siyah işçiler çalışırdı. Bu ikisiyse beyazdı. I  i
tulumlari ve ayakkabıları pırıl pırıldı, saçları derli
toplularanmı tı.     de merkezin giriş kapısına ba-
kıyordu. Bense hâlâ uyku sersem  olduğumdan, teh-
likenin büyüklüğünü kavrayamıyordum.

•Üçünün bakışları altında yavaşça binaya girerek ikinci kata çıkmak üzere asansöre bindik. Dosdoğru, tanıklar ve adliye güvenliği işleriyle ilgilenen Reis Kash'in odasına girdim. Zaman boyunca, Reis koruyucam olmaktan çıkmış, dostum haline gelmişti. Bir seferinde benden, stajyer koruyucu polislere bir konuşma yapmamı bile istemişti. Ben de elimden geldiğince çete konusunda onlara ayrıntılı bilgi vererek bol alkış toplamıştım.

•Kash'in odasında oturarak karşılıklı kahve içmeye başladık. Sonra içeri bir polis çağırarak, üçüncü kattaki konferans odasını hazırlamasını söyledi.

•'Konferans odası mı?' dedim. 'Orada ne yapacağız ki? Toplantıya yalnızca üç kişi katılacak.'

•Kash başını hayır anlamında salladı. 'Kapalı sistem televizyonla sizi izleyeceğimiz toplantıya on iki kişi katılacak,' dedi.

•'On iki kişi! Bunlar da kimlermiş?' diye sordum.

•Kash bir liste çıkardı. Okumaya başladı. George Kattar adına gelince çarpılmışa döndüm. Aptal yerine konulmuştum. Orada beni tuzığa düşürmek için Kattar'ın kendisi geliyordu demek! 'Reis,' dedim. 'Hemen beni buradan çıkar. Bir tuzak bu!'

•Ona Kattar'ın kim olduğunu, çeteyle ilişkilerini ve sonra da, sokağın karşı tarafındaki üç adamı çabucak anlattım. Ensemdeki saçların neden diken diken olduğunu şimdi anlıyordum. Sokağın karşı yanındaki o üç kişi, beni içeri girerken ya da çıkarken vurmak üzere gönderilmiş bir ölüm müfrezesiydi. Belki de arabamın plaka numarasını alıp evimde vurmaya geleceklerdi. Hatta arabama bir bomba bile yerleştirebilirlerdi.

•Şimdi de dışarı çıkma sorunu vardı. Kash hemen toplantıyı ertelettirdi. Kattar'la avukatlarının binadan ayrılmasını istedi. Beni dışarı çıkartmadan önce, her taraf polis denetiminden geçirildi. Arka merdivenlerde iki kişi bulundu. Onlara orada ne yaptıkları sorulduğunda, karşılıklı olarak, kendilerinde kapalı yerlerden korkma hastalığı (klostrofobi) olduğunu ve bu yüzden asansöre binemediklerini söylediler. Merdivenlerden iniyorlarmış. Gözetim altında binadan çıkarıldılar. Onlar gittikten sonra po-

İstiler beni merdivenlerden indirip hemen oracıkta bekleyen iki arabadan birine soktular. İkinci araba, izlenmemi önlemeye çalışacaktı. Sonra saatte yüz on kilometre hızla kent dışına çıktık ve eve geldik. Bu arada Kattar'ı izlemişler. Adam polis merkezinden çıktuktan sonra hemen onun yanındaki bir mağazaya girmiş. Sağa sola gidip gelerek benim merkezden çıkarılmamı beklemiş anlaşılan. Sonunda da bir taksiye atlayarak havaalanının yolunu tutmuş. Bu, amaca epey yakın bir tuzaktı, ama atlattığım tek tuzak da bu olmadı.

•Çç yıl süresince beni koruyan polisler arasında en fazla güvendiğim, Partington adında biri oldu. Arkası güçlü, iltimaslı biri olduğu için bu işe getirilmiş bir politikacı ya da bürokrat değildi. Eski bir polisti o; serbest hayatta neredeyse on beş yılı aşkın süreyle çalışarak zengin bilgiler edinmişti. Bürokratik kısıtlamaları çiğnemekten çekinmez, hatta bu yüzden arada bir başı derde bile girerdi. Ama her şeyden önce, koruduğu insanların hayatını, sonra da kendini o göreve getiren politikacıları düşünme alışkanlığında idi.

•Bir yere götürülmem gerektiğinde —burası ister Florida, ister Washington, New York ya da New England olsun— planları en ince ayrıntısına dek o tasarlardı. Ülkede, koruma uzmanı kabul edilen on kişiden biri odur. Federal Hükümetin, Tanıkların Korunması Programı'nı yasalaştırmasından çok daha önce, Joe Barboza'yı koruyan ekibin başında da yine o vardı. Barboza'yla birlikte geceli gündüzlü on altı ay geçirdi. Bugüne dek, bu işi nasıl başarabildiğini anlamış değilim. Herhalde dünyanın en sinir bozucu işi olmalıydı. Ama onun büyük bir ayrıcalığı vardı; çete içinden herkesi tanırdı. Hepsinin çete içindeki yerini, ne yaptığını, neler düşündüğünü, alışkanlıklarını bilirdi. Tanıkları bir yerden bir yere götürürken, çeteyi nasıl şaşırtabileceği konusunda sürekli kafa yorar. Barboza'dan Kızıl Kelley'ye, Bobby Daddieco'dan bana kadar birçok çete tanığını o korumuştur. En önemlisi de, ofis içindeki muhbirleri ve hü-

kümenin bütün kurumlarıyla çok yakın ilişkileri sayesinde bizı yaşatmayı becerebilmiş olmasıdır. Onun yardımcıları da bir hayli yetenekli kişilerdi; ama kendisi, içlerinde en iyi olanıdır.

«Partington, tasarladığı planı, koruduğu adamla tartışmaktan çekinmez. En ince ayrıntılara kadar girer, yapılan değişiklik önerilerine kulak verir. Tanıklara birer hayvan değil, insan gibi davranır. Onun dışındaki görevliler arasından bazı kimselerse, bizlere, nezaketten anlamayan hayvanlar gözıyla bakarlardı. Yine bazıları, ekipteki görevlerine politika sayesinde gelmiş, sokak yasalarından habersiz kişilerdi. Ama John bize saygı gösterir, kuşkusuz bizden de aynı karşılığı alırdı.

«Beni mahkemelere götürüp getirmek için her türlü hileye başvurmuştur: Bir seferinde, çetenin üstümüze cellat yolladığından kuşkulanınca, dıştan beni andıran bir ajanı arabaya yerleştirip ardına da polis takmıştı. Saat sabahın sekiziydi. Ben saat onda, Larry Balona aleyhinde tanıklık etmek üzere mahkemeye gidecektim. Önden bu polisi gönderdi. Adam canavar düdükları ve koruyucular arasında mahkemeye götürüldü. Gazeteciler, televizyoncular, yargıçlar ve de özellikle çeteciler, mahkemeye benim getirilmiş olduğumu sandılar. Sonra, saat ona on dakika kala ben, gürültüsüz bir biçimde ve yanımda bir komiser olduğu halde posta arabasıyla mahkemeye getirildim. Araba mahkeme binasının altındaki tünele girerken arkada yere yatım. Böylece kimsenin ilgisini çekmedik.

«Çetenin beni öldürmek için yeni bir plan tasarladığını öğrenince, kendisi de çok ayrıntılı bir tasarı hazırladı: Komplö'yu, çetede ki muhbirlerden biri haber vermişti ona. Adam, bir zamanlar benim hesabıma iş gören Pete Martinelli'yle Tony Chiula adlarındaki iki serseri arasında geçen bir konuşmayı dinlemiş. Bu görüşmede, beni vurmak için değişik planlar konusunda tartışıyorlarmış. Birinci plan, Carlo Mastrototaro ve daha başkaları üstüne ifade verdiğim Baltimore kentinde vurmakmış beni. Mahkemeye, bazı hippı radikallerini kullanarak bomba attırıp benim gözümü korkutacaklarmış. Bu tasarı gerçek-

leşmedi, çünkü Partington öylesine bir gövde gösterisi yaptı ki; mahkemeye bomba atmak şöyle dursun, kimse oraya yaklaşmayı bile göze şlamadı. Daha sonra, beni yanımdaki görevlilerle birlikte Baiona aleyhinde tanıklık etmeye giderken vurmayı planladılar. Bu plan oldukça basitti: Boston'daki eyalet mahkemesine girip asansöre bindiğimde, yukarıdan birine işaret verilecek ve asansör bombalanacaktı. Partington bunu da, mahkemenin çevresine diktiği koruyucuların sıkı denetimiyle engelledi.

«Baiona'nın davasında tanıklık ederken sinirlerimin biraz bozulduğunu söylemem gerek. İfade verdiğim sırada sandalyesinden fırlayan Baiona'nın: 'Sen yalan söyleyen bir domuzsun!' diye bağırıldığını hâlâ görür gibi oluyorum. O sırada, bazı çalınmış tahvillerin bedelini ödemek için ondan nasıl kırk bin dolar ödünç aldığımı anlatıyordum. Beni gerek yargı salonunda, gerekse salon dışında sinirlendiren birçok olay oluyordu. Mahkemeye her çıkışında, dinleyiciler arasında Baiona'nın cellatlarından yarım düzinesinin oturduğunu görebiliyordum. Beni bakışlarıyla tedirgin etmek, işaretler yapmak için bekliyorlardı. Ben de onlara dik dik bakar, arada bir de gülümserdim.

«Partington'la adamları, her gün mahkemeye değişik bir yoldan getiriyorlardı beni. Bir gün otomobil, başka gün bir kamyonet kullanılırdı. Bazı günler önden, canavar düdüğüleri arasında, benzer birini gönderir, ardından da biz sessizce giderdik. Geçen gece mahkemeden büyük bir tantanayla ayrıldık. Dört komiser arabası, üç eyalet polis arabası ve kırk silahlı koruyucu desteğinde dönüyordum. Baiona sonunda beraat etti, ama bunun nedeni benim yalan söylemem değildi. Aslında ben gerçeği söylemiştim; ancak, başka tanıkların ifadeleri tutarsızdı. Benim tanıklık ettiğim davalarınsa ancak üçte biri düştü bugüne dek. Halen on sekiz davada tanık olarak dinlenmiş bulunuyorum.

«Ne benim, ne de ailem için sıkıntılar henüz bitmemiştir. Bu öyküyü anlattığım sırada kendimi yine Meyer Lansky'yle Dino Cellini aleyhinde tanıklık ettiğim mahkemedeymişim gibi hissediyorum. Bu iki ki-

şı dışında, ayrıca yarışlarda yaptıkları şikelerle ilgili olarak aleyhinde tanıklık edeceğim on dört Massachusettsli daha var. Yetkililer bugüne dek bunca davada tanıklık yapıp bu kadar çok kişiyi mahkum ettirebilen başka bir kamu tanığının daha çıkmadığını söylüyorlar. Ben de aynı kanıdayım. Ama bütün bu ifadeler sonucu kazandığım bunca düşmanı da başka kimsə kazanmamıştır. Bu kadar düşmanla yaşamaksa kolay değil.

«Geleceğimin bir hayli belirsiz olduğunu biliyorum. Bu yüzden de her gün, yarınım olmayabilir kanısıyla yaşıyorum. Hangi ad altında olursam olayım, nerede yaşarsam yaşayayım, ne iş yaparsam yapayım, çete cellatlarının eninde sonunda beni bulacağını biliyorum. Beni aramaktan bir gün bile geri kalmayacaklardır. Tanıklığım sona erince, devlet korunmasından da yararlanamayacak, tek başıma kalacağım. Şimdi adını söylemek istemediğim bir yerde bir ev aldım. Ailemle birlikte hepimiz kimlik değiştirdik. Geçmişim hepten silindi, sanki bir Vincent Teresa hiç yaşamamış gibiyim.

«Beni en çok tedirgin eden, bütün bu olup bitenlerin çocuklar üstündeki etkileridir. Onlar artık ne Teresa adını kullanacak, ne de bu addan ötürü kıvanç duyabilecekler. Ömür boyu, kendilerince hiçbir anlamı olmayan başka adlar altında yaşamak zorundalar.

«Bütün umudum, bir gün gelip kendimi ve aileme herkesin gibi doğal bir hayat sağlayabilmekte. Hem görünüşümü değiştirmek, hem de sağlığımı korumak için, biraz kilo vermem gerekecek. Yeni bir hayat kurmak için yerleşebileceğimiz bir yer bulmalıyız. En az bir yıl daha, gözetim altında olacağım. Ondan sonra geçmişimle ilgim hepten kesilecek. Bir daha o yaşantıya dönmem olanakdışı. İstesem de dönemem zaten. Öldürürler beni. Bütün istediğim, günde sekiz on saat çalışabileceğim bir işe yerleşebilmek. Zengin olmak değil, yalnızca bana ve aileme yeterli geçimi sağlayabilmek istiyorum.

«Ama nerede, hangi işte, ne gibi bir ad altında olursam olayım, elimden geldiğince çeteyle savaşmaya niyetliyim. Polis dostlarım, ne zaman isterlerse benden yardım göreceklidir. Çete bu ülkenin bağ-

rında bir kanser gibidir. Düşünülebilecek her türlü iş girişiminin içinde çetenin parmağı vardır. Yemek yemeye oturduğunuzda, yediğiniz şeylerin büyük bir bölümü çete tarafından denetlenen şirketlerden geliyordur. Hipodroma gittiğinizde çete, elini cüzdanınıza uzatır. Açık saçık bir kitap aldığınızda, lüks bir restorana gittiğinizde, bir motel ya da otele kaldığınızda ve bazı bankalarda çete sizinle birlikte dir. Ev eşyanızı, yiyeceklerinizi ya da televizyon cihazlarınızı taşıyan kamyonlar çetenin malıdır. Size çok ucuz fiyata satılan sigara, araba ya da içki satın almamanızı, salık verebilirim, ama herhalde bu sözümü dinlemezsiniz, çünkü herkes gibi siz de mala düşkünsünüzdür. Herkes gibi sizin de içinde hırsızlık duyguları vardır. Ama bunu yaptığınız zaman, çetenin sizin banka hesabınızın ırzına geçmesine yardımcı olursunuz; çünkü imalatçı, çalınan mallarının parasını yine sizin sırtınızdan ve fiyatları yükselterek çıkartır.

«Aslında, çetenin el atmadığı tek bir alan bile yoktur: Eyalet meclisindeki ilişkilerinin benzerini polis karakollarında, temsilciler Meclisinde ve Senatoda da kurar. İşadamlarını ve sendikaları olmadık yolsuzluklar yapmaya sürükler. Halk gözünü açmadıkça ve basın bu konuyu sürekli olarak işlemedikçe, çetenin işbilir kolları, Beyaz Saray'a dek uzanacaktır. Böyle bir şeyin olanaksızlığına inanan varsa ona aptal derim. Birkaç çete patronu yakalanıp hapse atıldı diye her şey hallolmuş sayılmaz. Çetenin temizlenmesi için kolay bir reçete veremem. Ama onların, kumar ve sayı oyunlarından sağladıkları kazançlar önlenilebilirse, durumları sarsılacaktır derim. Böyle söylerken de, kumarın açık oynatılmasını ve yasallaştırılmasını önermiyorum. Bu konu, işin yalnızca bir yanı zaten. Sokakta kumar parası toplayanların da hapse atılmasını sağlayacak bir yasa çıkarılmalıdır. Büyük patronların sokaktaki adamları ellerinden alırsa, onların da sonu gelir. Hiçbir sokak kumarcısı, hapsi göze alamaz.

«Her neyse; bunlar aslında sizlerin sorunları. Benim sorunumsa, hayatımı sürdürülebilmek.»

MAFYA ÜSTÜNE KARIŞIK NOTLAR

ÖZGEÇMİŞİNİN yazılması bittikten sonra Vincent Teresa'ya, Mafya üstüne genel olarak söyleyebileceği daha başka şeyler olup olmadığı soruldu. Aşağıda verdiği karşılıklardan bazılarını bulacaksınız:

«Çeteici yaşantısı bazen eğlenceli olurdu. Örneğin ben, sekiz yıllık eğitimimle büyük işadamlarını, bankacıları, milyonerleri, yani her türlü eğitimden geçmiş kişiyi atlatmayı becerebildim. Bu da hoş bir şey oluyor elbette!

«Herbirimiz birer Robin Hood(*) değiliz, ama hiç birimiz güçsüz kişileri dolandırmaktan hoşlanmayız. Çünkü insanın içi sızlar. Kendi kendine; 'Tanrım, bu kent bunca iyi enayiyle doluyken, neden bu zavallı çıktı karşıma?' diye sorar. Ama yükseklerden atan zengin bir herifi dolandırınca da büyük bir zevk duyulur.

«Çetede bazı zamanlar hoşlanmadığı şeyleri de yapmak zorunda kalabilir insan: Sözgelisi, çok yakınlarından birini öldürmesi gerekebilir. Bunun yapılması zorunludur, çünkü emir yukarıdan gelmiştir. Söylenen; ya yapar ya da kendin gidersin. Kuşkusuz bu tür şeyler insanı üzer. Kendime kardeş gibi yakın bulduğum o kadar çok insanın cenaze törenine gittim ki sayısını unuttum. Durup içinizden; 'Yahu, olmasaydı şu iş,' diye geçirirsiniz. Bu arada bizim ihtiyarlar orada yüzleri taşa kesmiş gibi durur, sonra da gidip adamın dul karısını öperek çok üzüldüklerini söylerler. Oysa adamı onlar öldürmüştür.

(*) Feodaliteye başkaldıran bir ortaçağ halk kahramanı.

-Çete içinde artık kiliseye gitme alışkanlığı yitirilmek üzeredir. Ama ihtiyarlar arasında hâlâ oraya giden, mum yakıp Meryem Ana'ya dua falan edenlere rastlanıyor. Eski ülkeden gelme bir alışkanlıktır bu. İhtiyarların çoğunun evinde kendi küçük tapınakları vardır. Kadınlarsa, hâlâ dışarı gidiyorlar. Gerçi onlar kocalarının ne iş yaptığını bilmez. Kendilerine bir köşede oturup işlerine bakmaları söylenir. Ama o'denli aptal değildirler elbet; sezdikleri şeyler de vardır. Bu yüzden kiliseye gidip mumlar yakar, oğullarıyla kocalarının yaşaması için dua ederler.

-Çetecilerin karıları genellikle çok sessiz ve sakinidir. Bütün yaptıkları evde oturup çocuk doğurmak, alışveriş etmek, kocasının arkadaşlarını ağırlamak ve ağzını sıkı tutmaktır. Dünya, erkeklerin dünyasıdır ve böyle kalması gerekir.

-Ama arada bir, kocasını atlatmayı beceren güçlü bir kadın çıkar. Sözgelisi, eski arkadaşlardan Butsey Morelli'nin karısını söyleyebilirim. Çok, ama pek çok akıllı bir kadındı. Butsey'ye ilk yıllarda yardım ederek onun Rhode Island ve New England bölgesinde patron olmasını sağlamıştı. Eskiler tarafından çok saygı görürdü, epeyce de sözü geçer biriydi. Butsey, daha sonraki yıllarda Tina adlı bir kızla düşüp kalkmaya başladı. Kız çok korkuyordu, çünkü Butsey'nin karısı durumu öğrenirse, onu bir telefon konuşmasıyla öldürtebilirdi.

-Vito Genovese'nin karısı da başka bir örnektir. Çetenin başına büyük belalar açmıştı. Genovese ona karşı kötü davranıyordu; bu yüzden, boşanma davasında oturup, adam hakkında ne biliyorsa anlatmıştı.

-Rusty diye bir çocuk vardı —şimdilerde Bonanno çetesinin ileri gelenlerinden biri durumundaymış— ve Connie adında bir kızla evlenmişti. Gerçekten sert huylu bir dişiydi. Rusty'yle evlenmeden önce faizcilik yapıyordu. Erkekler ondan gidip para alır ve kadın olduğu için kendisini atlatabilecekleri sa-nırlardı. Tam tersine, onları aldatan Connie olurdu. Ya birilerini gönderip adamların bacaklarını kırdırır ya da kendisi gidip öldürürdü.

-Rusty'yle evlendikten sonra da eylemini sürdür-

dü. Bir seferinde kocası iki adamı vurmuştu. İçlerinden biri kurtularak onu ele verdi. Rusty hapse atıldı. Connie de kocasının öcünü almaya karar verdi ve adamı mezarlıkta öldürttü.

-Daha sonraları, Rusty'nin başka bir kadınla gezdiğini öğrendi. Kocasını mahkeme kapısında bekleyerek, merdivenlerden inerken üstüne ateş etti. Sonunda Rusty de onu öldürtmek zorunda kaldı. Tüfekle vurdular.

-Ama böylesi kadınlara pek sık rastlanmaz.

-Babaların yaptığından çocukların haberi olmadığını sananlar aptaldır. Küçükken belki anlamazlar, ama on iki yaşını geçtikten sonra bazı şeyleri onlardan gizlemek epeyce güçleşir. Her yapılanı, bilmese de, öğle yemeklerini daireye götürün ve lağım faları temizleyen biri olmadığını farkındadırlar babalarının. Eve garip saatlerde gelip giden bu insanların hiç para sorunu olmadığını da bilirler. Yabancılar evde babalarını görmeye gelince, ne tür kişilerle dostluk kurduğunu da görürler. Telefon konuşmalarından bir şeyler sezerler. Cinayet işlendiği zamanlar o işle ilgili olabileceğiniz akıllarından geçer, yine de bu konuda bir şey öğrenmek istemezler. Onlar da gazete okur, sokaktaki öbür çocuklarla konuşur ve olup bitenleri fark ederler.

-Başka çocuklar gibi, babalarıyla övünmek isterler. Bazısı babasıyla kıvanç duyamaz. Örnek olarak, Butsey Morelli'nin oğlunu gösterebilirim : Yıllarca bir şeyden haberi olmadı. Butsey işlerini karanlıkta yürütüyordu. Ama sonra Boston gazeteleri, onun Sacco-Vanzetti cinayetinde parmağı olduğunu yazdığı zaman, çocuk çok büyük bir düş kırıklığına uğramıştı. Olay sırasında beni görmeye geldi. Fena halde utanç duyuyor, ondan bazı gerçekleri sakladığı için diye babasına içerliyordu. Buna benzer durumlar yaşadı. Bugün eczacılık yapıyor.

-Çete patronlarının büyük çoğunluğu, belki onda dokuzu, çocuklarını evden uzak kolejlerde okutur. Ne yapıp edip, çocuğun çeteden uzak kalmasını sağlamaya çalışırlar. Aslında bizler, yaptıklarımızdan büyük bir utanç duymayız, ama çocuklarımızın da aynı şeyleri yapmalarını istemeyiz.

•Bir çeteciyi tanımanın en iyi yollarından biri de giyiniş tarzıdır. Birbirini bütünleyen şeyler giymeye özen gösterirler. Çoraplar ayakkabıya ve üstündeki takıma uyar; kravat ve şapka da öbür giysilerle uyum halindedir. Hatta en üstteki pardesüyle takımının kumaşı da birbirini tutar. Çok, ama pek çok sık giyinirler. Avuç dolusu para harcarlar giyimlerine.

•Çetede kişilere takılan adlar bir amaca hizmet eder. Çoğu zaman bir bir kot adı, bir tür şifre olarak kullanılır. Örneğin, Tameleo'yla telefonda konuşurken, Siska Adam diye seslenirdik. Bu onun takma adıydı. Raymond Patriarca'ya gelince, telefonda onunla böyle konuşulmazdı. Kendisine George derdik. Çoğunlukla bu takma adlar, kişilerin görünüş özelliklerine ya da varsa, garip tavırlarına göre veriliirdi. Lamattina'ya Ralphie Chong denilmesinin nedeni, çekik gözleriyle bir Çinliyi andırmasıydı. İhtiyar Joe Palladino'ya Fasulye derdik; çünkü her gün aynı restorana gidip aynı yemeği, yani fasulye yemek gibi bir alışkanlığı vardı. Eddie adında birisiyse, sürekli olarak Miami'ye gidip gelirdi. Onun da adı Eddie Miami olarak kalmıştı.

•Joe Barboza'ya Hayvan denirdi. Ona daha uygun bir ad bulunamazdı çünkü.

•Barboza'dan gayri, tanıdığım cellatların hepsi de kişisel olarak çok düzenli birer hayat sürdüren, soğukkanlı insanlardı. Cellatlar seyrek olarak içki alırlar. Jimnastik salonlarına giderek bedenlerini çalıştırırılar. Çünkü birini öldürmek, gidip beynini havaya uçurmaktan ibaret değildir. Aslında zor iştir bu. Kimi zaman bir celladın duvara yapışması ya da karnının üstünde saatlerce yatarak beklemesi gerekir. Bunun için sağlıklı ve dayanıklı olmak, soğukkanlılığın, yitirmemek; özellikle güçlü bir iradeye sahip olmak zorunludur. Bazı zamanlar, adamı tam tuzağa düşürmüşken, birden bir polis arabası çıkagelir. O zaman celladın, sanki bir şey olmamış gibi davranacak ve koca av tüfeğini pardesüsünün altında saklayacak kadar yürekli olması sanıldığında kolay değildir.

•Baba filmini beğendim, Yaşlı üyeler dışında ka-

lan çetecilerin hepsi, filmi görmeye gittiler. Yaşlılar-
sa, kendileri ve aileleri kötülendiği için filmin adını
bile duymak istemediler. Brando gerçekten bu filmde-
ki rolüyle Oscar'ı haketti. Zamanında birkaç ihtiyar
don tanımışım, Brando onları çok iyi canlandırıyor-
du. Tam eskiler gibi ağır, sessiz ve uysal bir adam;
kurallara sınıksız bağlı... Eskiler de öyleydi işte. Ağız
kalabahğından hoşlanmayan, evcil kişilerdi. İşlerini
bitirdiler mi, hemen evlerine koşup spagettilerini ye-
mekten başka bir şey düşünmezlerdi.

•Baba filmini izleyenlerin cellatları alkışlamala-
rı, bu ülkenin ne denli kana susamış kişilerle dolu
olduğunu gösterir.

•Eskiler bizi anlayamıyorlardı. Onlar banka ve
kamyon soygunu gibi kaba işlerle uğraşırlarmış. Es-
ki **don**lardan birine gidip tahvil dolandırıcılığından
yarım milyon dolar kazanmayı düşündüğümü söyle-
sem, bana aklımı yitirmişim gibi bakardı. 'Yarım mil-
yon dolardan, doğranmış ciğerden söz eder gibi ko-
nuşuyorsun,' derdi. 'Yarım milyon dolar kazanmak
için kaç banka soymak gerekir, farkında mısın?' Ben
de karşılık olarak: 'Banka soymak artık aptalların
iş,' derdim. Banka soygunundan ele yirmi beş ya da
otuz bin dolar geçer, üstelik silah kullanılır. Bugünün
çetecileri akıllı adamlar. Kağı arabasını andıran bir
görünüşleri olabilir, ama o kağıların tekerlekleri çok
iyi dönmektedir. İnsan aklını iyi kullanırsa bir ayda
bir milyon dolar çalabilir. Hem de kâğıt ve kalemle,
silahla değil.

•New York'taki çeteler şu sıra zorluk içinde. Say-
gı ve disiplin büyük ölçüde yok oldu. Henry 'Tameleo'
nun dediği gibi bir dolu sokak gangsteri türedi. Bu-
günkü patronların çoğu ikinci sınıf tipler. Sözgelisi,
Carmine Tramunti bir serseriydi, kimsenin bilmediği
biriydi; bugün Üç Parmaklı Brown (Thomas Luchese)
ailesinin yöneticisi durumunda. Natale Evola eskiler-
den olmakla birlikte, Joe Bonanno'yla ölçülemez.
O da Tramunti gibi... Eskî **don**lardan Carlo Gambino
ne emrederse onu yapar. Yüreksizin tekidir. Hele Lil-
lo (Carmine Galante) hapisten çıksın, olanları göre-
ceğiz. Lillo, Evola'yı çiğ çiğ yiyecek ve Gambino daha
erken davranıp onu hapisten çıkarken temizletmez-

se, öteki onu ortadan kaldıracak. Lillo izlenmesi gereken biri. Eğer yeterince uzun yaşayabilirse, Lucky Luciano'dan bu yana patronların en büyüğü olacak.

«Bence 1972 yılında New York'ta işlenen cinayetler, yalnızca gelecekte olacakların bir habercisiydi. Bu nedenle dışarıdan adam getiriliyor. Lillo kendine bir ordu hazırlattı, çünkü güvenebileceği adamlara gereksinmesi var. Bu getirilenlerin çoğu, gerçek, Mafioso, genç Sicilyalılar. Bir Amerikalı çeteci kadar onlara da saygı gösteriliyor; ama onlar, Amerika'da yerleşmiş Mafya üyeleriyle bir tutulmuyorlar. Hepsi de iyi yetiştirilmiş, disiplinli gençler. Lillo, Joe Burns (Anselmo), Steve Magaddino (Buffalo suç patronu), Gambino ve Tramunti, bunları Kanada ve Meksika sınırından yurda dokuyorlar. Amaçları, eski saygı ve disiplini çeteye yeniden sağlayabilmek.

«Patronlar ayrıca işleri yeni bir düzene sokmak istiyorlar. Belki New York'taki beş çete birleşerek tek ve bir büyük çete oluşturabilirler.

«Suç aileleri, büyüklük bakımından değişiklik gösterir. New York'ta Gambino hesabına çalışan bine yakın çete üyesi vardı. New England'daki ailedeyse, bizler, yüz elli kişiydik. New Jersey'yle New York arasında, toplam iki bin beş yüz kişi vardır herhalde. Ülkedeki toplamı, altı bin kişiye yakındır. Bu sayıyı küçümseyenlere gülmek gerekir gerekir. Bunların arkasında çete üyesi olmadığı halde, çeteye yardım edenlerden bir ordu oluşur. İtalyanların dışında da çok sayıda kişinin çeteye yardımcı olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.

«Suç ailelerinin, ülkenin değişik yerlerinde gös. terdiği değişik nitelikler şaşırtıcıdır. Örneğin Detroit grubu, kendilerini Joe Zerilli'ye adanmış ve birbirine kenetlenmiş sıkı bir örgüt oluşturmaktadır. İçlerine dönüktürler, öteki çetelerle pek işbirliği yapmazlar. Yanlış anlaşılmasın; başka örgütlerden ayrı değildirler. Onları herhangi bir ailenin yardımına çağırmak için telefon etmek yeter. Bununla birlikte, olanaklar elverdiği ölçüde kendi çevrelerinde kalmak için çaba harcarlar. Sendikalarla iş görürler. Çoğu sendika bünyesinde de oldukça güçlüdürler. Oralardan aidat toplamakla yetinmezler. Asıl yaptıkları iş, sendika

kazançlarını yatırımlara aktarmaktır. Bu işte müthiş para vardır. Las Vegas'taki on otelden dokuzunun, sendika parasıyla yapılmış olduğunu biliyor muydunuz? Sendika fonları çetenin iştahını kabartır. Detroit çetesi de bu konuda uzmanlaşmıştı.

«Chicago'daki düzense, herkesi çiğ çiğ yemek esasına göre işler. Orada herkes bağımsızdır. Chicago örgütünün en kötü yanı uyuşturucu maddelerle iş görmesidir. New York'ta, Harlem'de ve Luchese ailesinde de durum böyledir. Chicago'da herkes birbirini çiğneyerek tepeye tırmanmaya çabalar.

«Montreal'de Lou Greco'yla iş görmüştüm. Orada onun büyük bir kumar eylemi vardır ve bu ülkeye dek yayılmaktadır. Ayrıca, kaçak yabancıları ülkeye sokmakta da ustadır. Joe Burns (Anselmo), çocukluğundan beri Kanada sınırından içeriye adam sokmayı sürdürmüştür. Boston ve New York'taki Çinlilerin onda dokuzunu onun getirdiğini sanıyorum. Joe Burns bunun karşılığında onlardan dünyanın parasını aldı ve bugün çok çok zengin birisi.

«Atlanta'da durum komiktir. Ben oraya, kenti ele geçirmek için gönderilmiştim. Bölgenin en büyük iki kumar acentesiyle, Americana Otel'i'nde oturup konuştuk; onlara durumu anlattım. Biri: 'Oldu, yarın yeniden buluşup konuşalım,' dedi. O gün sabaha karşı saat beş buçukta oteldeki odama polis geldi. 'Haydi!' dediler. 'Toparlan, kentten ayrılıyorsun.' Meğer kumar acenteleri polislerle işbirliği edermiş burada. Beni ele vermişler, Polisler de bana: 'Geri gelme, yoksa burada başına iş açarız,' dediler. İşte o zamanlar Atlanta'da o biçimdeki işler. Şimdi nasıl olduğunu bilmiyorum.

«New Orleans'daki grup çok iyidir. Ya da vakitiyle öyleydi demek daha doğru. Birbirlerine çok bağlıydılar. Polis ve politikacılarla olan ilişkilerinden ötürü, Carlos Marcello'dan çok çekinilir. Carlos, bütün eyaleti avucunun içine almıştır. Kimse ona karşı çıkamaz.

«Ülkenin en iyi iş gören örgütünün hangisi olduğunu da söyleyeyim: Sanıyorum, New England'daki çeteydi. O küçücük New England yöresinde bizim adam başına kazancımız, herkesinkinden fazlaydı.

«Şunu da açıklamama izin verin: Amerikalı olduğum için dünyanın en çok kıvanç duyan adamıyım. Hapse girmeden önce başımı alıp, İtalya kıyılarında bir villaya yerleşmek için elimde birçok olanak vardı. Ama bu ülkeden ayrılamadım. İtalya'da özgürlük içinde yirmi yıl yaşamaktansa, Amerika'da yirmi yıl hapiste yatmayı yeğlerim. Bunun nedeni, çoğu çete üyeleri gibi, yurdumu içtenlikle sevmemdir. Çete bu ülkeye yöneltilecek herhangi bir saldırıya karşı çıkacaktır. Gerçi devlet kasalarını soyarlar, ama birinin bu devlete karşı saldırıya geçtiğini öğrenecek olurlarsa, buna da kesinlikle karşı dururlar.

«Tanıdığım çetecilerin çoğu seçimlere katılır. En iyi para kazanma olanağını kim bize verecekse onun için kullanırız oyumuzu. Reform diye tutturan heriflerden biri çıkacak olsa, hepimiz birleşerek karşı oy veririz. Demokrat Parti'ye kayıtlı olduğum halde, 1968 seçimlerinde oyumu Nixon'a verdim. Sanırım 1972'de de çete, Nixon'u destekledi.

«Toplulukla ilgili olarak özledığım tek şey, kazandığım para. Gerçi şimdi ben ve ailem korku içinde yaşıyoruz, ama yine de ömrümün en mutlu günleri bunlar. Önceleri yaşamak daha da korkuluydu. Artık telefonum sabahın ikisinde çalıyor. Artık kimse beni yatağımdan 'özel bir toplantımız var...' sözleriyle kaldırmıyor. Polisin tekmeyle kapımı kırıp evime baskın yapması ve ailemin gözleri önünde beni sürükleyerek dışarı götürmesi korkusu da kalmadı. Çocuklarıma hiçbir zaman fazla vakit ayıramamıştım. Şimdi buna olanak buluyorum. Ve bugün, ömrümün en iyi yıllarını boşa harcadığımı anlıyorum artık. Kimse Mafya'dan kurtulamaz; ya bir yere kadar saklanır ya da ölür. Ama onlar beni buluncaya kadar, ailemle hoşça vakit geçirmek niyetindeyim.»

MAFYA'DAKİ HAYATIM

**Vincent Teresa
Thomas C.Renner**

Vincent Teresa, Mafya'nın büyük şeflerinden biriyken FBI hesabına muhbirlik yapmayı kabul etmiş, yazar Thomas Renner ile gizli buluşmalarında anlattığı öykü, yüzbinlerce kelimelik bant doldurmuştur.

Mafya tarihi boyunca örgüt aleyhine polisle işbirliği yapmayı kabul eden tek "baba" olan Teresa'yı öldürtmek için baş yüz bin dolar teklif etmiştir. Teresa'nın anlattıkları, Mafya'nın at yarışlarında, sendikalarda, kumarhanelerde, iş çevrelerinde döndürdüğü dolapların çok ayrıntılı bir dokümanı vermesi bakımından son derece ilginç bir belge oluşturmaktadır.

